

FLACĂRA DINTRE NOI

Roman

„Pasiunea și furia erup din aceste pagini, transformând dragostea într-un câmp de luptă... de-a dreptul exploziv.”
— *Publishers Weekly*

ETN LOVE

PENELOPE DOUGLAS

AUTOARE DE BESTSELLERURI NEW YORK TIMES

FLACĂRA DINTRE NOI, volum ce reunește două nuvele,
e încheierea pasională a seriei **INTIMIDARE** de Penelope Douglas,
autoare de bestselleruri *New York Times*

În *Regăsire*, Tatum Brandt are, în sfârșit, tot ce-și dorește. Este într-adevăr liberă să decidă asupra vieții ei. Cât au fost în liceu, Jared Trent a condus totul. El hotăra dacă ea trebuie să fie bucuroasă sau tristă, înfricoșată sau liberă. Era stăpân pe inima ei. Dar acum, este ea cu adevărat împlinită?

În urmă cu doi ani, când Jared a părăsit orașul, inima ei a încetat să bată, și nu exista decât un singur mod în care să se simtă din nou vie: la cursele de vineri seara, cu mașina pe pistă. Numai că Jared s-a întors și lumea ei se clatină.

În *Aproape niciodată*, facem cunoștință cu următoarea generație a familiei de pe Fall Away Lane...

Quinn, mezină a familiei Caruthers, are parte de dragostea superprotectoare a tatălui ei, Jason, și a celor trei frați, Jared, Madoc și Jaxon. Sub permanenta lor supraveghere, îi este imposibil să-și desfacă aripile sau chiar să iasă cu un băiat. Mai ales cu Lucas Morrow, un prieten din copilărie mai mare cu câțiva ani, care a pus stăpânire pe inima ei. O relație cu un tânăr ca el — experimentat, sofisticat și important — i-ar fi ca și interzisă. Deși Lucas a plecat din oraș cu ani în urmă și nu dă semne că s-ar întoarce, totuși ea, în taină, îl așteaptă.

Dar când primește un colet misterios, al cărui conținut îi dezvăluie secrete de familie, Quinn începe să vadă lucrurile cu alți ochi și înțelege că trebuie să aleagă între a aștepta visând în continuare sau a porni, în sfârșit, spre ceea ce vrea cu adevărat.

EPIC LOVE

Ficțiune contemporană:
pentru tineri peste 17 ani.

Teens Love BOOKS Teens Love

www.edituraepica.ro

ISBN 978-606-8754-56-7

9 786068 754567 >

PENELOPE DOUGLAS

**FLACĂRA
DINTRE NOI**

Traducere din limba engleză și note de
ADRIAN DELIU

EPICLOVE

Editura Epica, București, 2019

REGASIRE

Pentru fete...

Pentru Juliet, care e de părere că oricine merită să aibă o viață așa cum și-o dorește.

Pentru Fallon, care crede că, dacă știm precis ce ne dorim, n-avem de ales.

Și pentru Tate, care știe că să lupți cu cineva nu e nici pe departe la fel de mulțumitor ca a lupta pentru cineva.

Credeți în continuare, fetelor.

Melodii care m-au inspirat în conturarea personajelor și a unor scene. Audiție plăcută!

„Adrenaline” de Shinedown

„Alive” de P.O.D.

„Blow Me Away” de Breaking Benjamin

„The Boys of Summer” de The Ataris

„Breath” de Breaking Benjamin

„Click Boom” de Saliva

„Girls, Girls, Girls” de Mötley Crüe

„I Get Off” de Halestorm

„I Hate Everything About You” de Three Days Grace

„My Way” de Limp Bizkit

„Nothing Else Matters” de Apocalyptica

„She’s Crafty” de Beastie Boys

„Something Different” de Godsmack

„This Is the Time” de Nothing More

„Weak” de Seether

„Wish You Hell” de Like a Storm

„You Stupid Girl” de Framing Hanley

NOTA AUTOAREI

Flacăra dintre noi este ultima parte a seriei *Intimidare*, din care fac parte romanele *Intimidare*, *Rivali* și *Descătușare*. Chiar dacă fiecare carte din această serie a fost scrisă ca să poată fi citită separat, *Flacăra dintre noi* va fi savurată îndeosebi de cei care au citit măcar *Intimidare*, deoarece este continuarea acestei povestiri.

PROLOG TATE

ACUM PATRU ANI

— Jared Trent, l-am apostrofat, dacă dau de belea cu trei săptămâni înainte de absolvirea liceului, o să-i spun tatălui meu că tu ai fost de vină!

Aproape că alergam, în timp ce mă trăgea de mână pe coridorul întunecos al școlii, muzica din sala de dans învăluindu-ne ca un zumzet continuu.

— Tatăl tău te-a învățat să fii responsabilă, Tate, mi-a atras el atenția, iar eu i-am simțit amuzamentul din voce. Haide, mi-a zis strângându-mă de mână. Fii blândă!

M-am împiedicat când m-a făcut să urc și mai repede scara spre etajul doi, cu rochia parcă prea strâmtă. Era aproape de miezul nopții, iar balul nostru de absolvire, care se desfășura la parter, nu părea să-l intereseze pe iubitul meu. Nici nu m-aș fi așteptat să fie altfel.

Uneori, îmi închipuiam că el îndura activitățile sociale doar ca să pună la cale ceea ce urma să-mi facă imediat ce aveam să rămânem, în sfârșit, singuri. Jared Trent avea doar câteva persoane preferate pe lume și, dacă nu făceai parte din grupul respectiv, beneficiai doar de o atenție minimă din partea lui. Dacă era cu mine, atunci singurele persoane pe care le suporta în preajmă erau fratele lui, Jax, și cel mai bun prieten al nostru, Madoc Caruthers.

Detesta balurile, detesta să danseze și-i era silă de flecărelile monotone. Și totuși, chiar dacă-i respingea pe ceilalți prin purtarea lui, asta nu făcea decât să le stârnească dorința de a-l cunoaște mai bine. Spre marea lui încântare, evident.

Totuși, el tolera toate astea. Numai pentru mine. Și o făcea cu zâmbetul pe buze. Adora să mă facă fericită.

Mergeam în pas alergător, ca să nu rămân în urmă, și mă țineam cu amândouă mâinile de brațul lui. A deschis larg ușa unei săli de clasă și mi-a ținut-o, așteptând să intru. Am ridicat din sprâncene, întrebându-mă ce-avea de gând, dar m-am grăbit să intru în clasă, de teamă să nu ne prindă cineva. În definitiv, n-aveam niciun motiv să bântuim prin școală.

Odată ajunsă în sala pustie, m-am răsucit pe călcâie în timp ce intra și el, închizând ușa.

— În clasa lui Penley? l-am întrebat.

Nu mai pusese răm piciorul în sala aceea din semestrul trecut.

Ochii lui ciocolatii m-au privit neastâmpărați înainte ca el să-mi răspundă:

— Da.

Am pornit pe intervalul dintre două șiruri de bănci goale, simțindu-i privirea cu care mă urmărea.

— Când ne uram reciproc, i-am amintit, pe un ton glumeț.

— Da.

Mi-am plimbat ușor degetele peste un pupitru din lemn.

— Unde am început să ne iubim, am zis, continuând jocul.

— Da.

I-am simțit șoapta delicată ca pe o pătură caldă pe pielea mea. Am zâmbit în sinea mea, amintindu-mi perioada aceea.

— Când am fost nordul tău.

Elizabeth Penley fusese profesoara noastră de literatură. Făcuserăm amândoi cu ea câteva cursuri, dar numai unul împreună, toamna trecută: Subiecte din filme și din literatură.

Când eu și Jared eram dușmani.

Profesoara ne dăduse o temă pentru care trebuia să ne găsim parteneri pentru fiecare dintre punctele cardinale. Jared ajunsese să fie „Nordul” meu.

Fără voia lui.

Sandalele mele argintii cu barete și tocuri — asortate cu pietrele prețioase de pe rochia mea aproape fără spate — au izbit podeaua când m-am întors să-l privesc cum stătea, neclintit, lângă ușă.

Iar înfățișarea lui inexpresivă, stoică nu-i ascundea câtuși de puțin intențiile periculoase. Dintr-odată, am simțit imboldul de a mă cățara pe el ca pe un copac.

Știam că ura să se îmbrace în costum, dar, sinceră să fiu, arăta al naibii de bine așa. Pantalonii negri, croiți la comandă, îi acopereau picioarele și-i puneau și mai mult în evidență talia subțire. Cămașa neagră nu-i era strâmtă, dar nici nu-i ascundea trupul, în timp ce sacoul și cravata, negre și ele, îi completau aspectul într-un fel care emana putere și sexualitate, ca întotdeauna.

În cele opt luni de când eram împreună, învățasem să mă abțin să-l sorb din priviri chiar tot timpul.

Din fericire, și el mă privea la fel.

S-a rezemat de tocul ușii, și-a strecurat mâinile în buzunare, ceea ce a făcut ca sacoul să i se îndepărteze de talie, și m-a privit cu mult interes. Părul lui șaten-închis îi cădea dezordonat, dar elegant peste frunte, ca o umbră întunecată ce-i plana chiar deasupra ochilor.

— La ce te gândești? l-am întrebat, văzând că nu se mișca.

— La cât de dor mi-e să te văd intrând în sala asta, mi-a răspuns, privindu-mă de sus până jos.

Am simțit o căldură în tot trupul, pentru că-mi dădeam seama la ce se referea. Îmi plăcea să flirtez cu el când știam că mă privea în acea sală.

— Și, a continuat, o să-mi fie dor de felul cum ridicai tot timpul mâna, ca o tocilară, ca să răspunzi la întrebări.

Am icnit și am făcut pe supărata.

Penelope Douglas

— Tocilară? am repetat, punându-mi mâinile în șold și strâmbând din gură, ca să-mi maschez zâmbetul.

El a zâmbit, continuând să glumească.

— Și de cum te ghemuiai cât mai aproape de bancă atunci când te concentrai la o lucrare, și cum îți ronțăiai creioanele când erai agitată.

Am aruncat repede o privire spre locul unde se afla fosta lui bancă, în spatele celei în care stătusem eu.

Și-a continuat jocul, desprinzându-se de ușă și apropiindu-se încet de mine.

— O să-mi mai fie dor și de cum te înroșeai când îți șopteam la ureche tot felul de lucruri, pe când Penley stătea cu spatele.

Și-a înclinat capul într-o parte, iar eu mi-am ridicat privirea spre el, când s-a apropiat de mine.

M-au trecut fiori și mi s-a făcut pielea de găină pe brațe când mi l-am amintit pe Jared aplecându-se peste banca lui și gâdilându-mi urechea cu promisiunile lui excitante. Am închis ochii, simțind cum pieptul lui îl atinge pe-al meu.

— O să-mi fie dor să te văd stând la o jumătate de metru de mine, mi-a șoptit, și de cum n-a observat nimeni când m-am strecurat în dimineața aia în camera ta, ca să-ți fac ce ți-am făcut.

Am inspirat precipitat, simțind cum își apleca fruntea spre a mea.

— O să-mi fie dor, a continuat, de tortura prin care am trecut dorindu-te în timpul orei de curs și neputând să te am. O să-mi fie dor de noi doi în sala asta, Tate.

Și mie.

Atracția a existat întotdeauna între noi. Chiar și într-o sală de clasă aglomerată, plină de zgomote și de nebunie, pe noi ne lega un fir invizibil. El mă atingea chiar și când n-avea cum să ajungă la mine. Îmi șoptea la ureche și de la o distanță de douăzeci de pași. Și chiar și când nu eram împreună puteam să-i simt buzele.

Am zâmbit și am deschis ochii, observând că buzele lui ajunseseră acum la doi centimetri de gura mea.

— Chiar dacă stăteai în spatele meu, puteam mereu să-ți simt privirea, Jared. Chiar și când te prefăceai că mă urai, simțeam că mă urmăreai cu ochii.

— Nu te-am urât niciodată.

— Știu, am zis, dând ușor din cap și cuprinzându-i mijlocul cu brațele.

Cei trei ani în care fuseserăm dușmani mi se păruseră insuportabili pe atunci. Acum doar mă bucuram că se sfârșise totul. Mă simțeam recunoscătoare sortii pentru faptul că eram acolo. Împreună.

Dar, privind în urmă, n-aș putea spune că liceul a fost o experiență foarte plăcută și știam că o mare parte din vină o avea el.

Toată viața, Jared suferise din cauza abandonului și a singurătății. A tatălui său îngrozitor și a mamei alcoolice. A vecinilor nepăsători față de ceea ce se petrecea și a profesorilor care-și întorceau privirile în altă parte.

În vara de dinaintea primului an de liceu, părinții lui, care ar fi trebuit să-l protejeze, îi provocaseră unele răni aproape de nevindecate. Tatăl lui îl agresa fizic, iar mama lui nu era în stare să-l ajute cu nimic.

Așa că Jared a luat o hotărâre: cel mai bine era să fie singur. Și s-a izolat de toată lumea.

Dar cu mine a mers și mai departe. Mult mai departe, de fapt. A căutat să se răzbune.

Pe atunci, îi eram cea mai bună prietenă, însă lui i s-a părut că și eu l-am abandonat. Aceea a fost picătura care a umplut paharul, un pahar deja plin cu foarte multe lucruri rele întâmplare într-un timp prea scurt, iar Jared nu mai suporta să fie uitat de nimeni. N-avea de gând să permită una ca asta.

Doar cu mine putea să se poarte urât, ca să simtă că deținea din nou controlul, și așa am devenit prada lui. Pe toată durata liceului am suferit din cauza lui.

Până vara trecută, în august, când m-am întors după un an petrecut în străinătate.

Penelope Douglas

Am început să ripostez când mă ataca Jared. Lumea noastră s-a dat peste cap și, după mai multe faze urâte pe care nu vreau să mi le amintesc, am reușit să ne apropiem din nou.

— Clasa asta ne evocă o mulțime de amintiri plăcute, am zis, lăsându-mi capul pe spate ca să-l privesc. Dar există și un loc care nu ne stârnește amintiri plăcute...

M-am desprins din brațele lui și m-am îndreptat spre ușă, aplecându-mă din mers ca să-mi scot sandalele cu toc.

— Hai, l-am îndemnat, aruncând o privire înapoi și zâmbind. Am deschis ușa, m-am repezit afară pe coridor și am rupt-o la fugă.

— Tate! l-am auzit strigând, așa că m-am răsucit și am început să alerg de-a-ndăratelea când l-am văzut ieșind din clasă.

Mă privea nedumerit, cu sprâncenele împreunate.

Mi-am mușcat buza de jos ca să-mi înăbuș hohotul de râs, după care m-am întors brusc și am pornit din nou în fugă pe coridor.

— Tate! a strigat iar. Tu faci atletism! Nu e corect, ești în avantaj!

Am izbucnit în râs, surescitarea oferind energie brațelor și picioarelor mele când am coborât în salturi treptele a două etaje, apoi am gonit de-a lungul coridorului, spre sala de sport.

Auzeam tropotul vibrant al trupului masiv, alergând după mine. Sărea peste trepte. Am scos un țipăt de emoție când am deschis ușa de la vestiar, fugind de apropierea lui.

Grăbindu-mă spre cel de-al treilea rând de dulapuri, m-am prăbușit peste micile uși metalice, respirația mea îngreunată întinzându-mi pieptarul rochiei în timp ce dădeam drumul încălțărilor din mână.

Îmi lăsasem desfăcut părul lung și blond, însă o pusesem pe K.C., cea mai bună prietenă a mea, să mi-l aranjeze în bucle mari, ca niște valuri. Încinsă după efort, eram tentată să-l dau la o parte de pe față, însă Jared adora când îmi cădea peste ochi, iar eu voiam să-l înnebunesc în seara aceea.

Ușa vestiarului s-a deschis. Am strâns din pumni, auzindu-l că se apropia.

Pașii lui lenți au trecut de colț, ca și cum ar fi știut exact unde avea să mă găsească.

— În vestiarul fetelor? m-a întrebat, cu o stânjenală vizibilă pe toată fața.

Știusese că asta avea să-l fâstâcească, dar n-aveam de gând să-l las să-mi scape.

Am tras adânc aer în piept.

— Ultima dată când am fost aici...

— Nu vreau să mă gândesc la ultima dată când am fost aici, mi-a tăiat el vorba, scuturând din cap.

Totuși am forțat nota.

— Ultima dată când am fost aici, am repetat, rostind cuvintele apăsate, m-ai amenințat și ai încercat să mă intimidezi.

M-am apropiat de el și l-am apucat de mână, ducându-l spre locul de lângă dulapuri unde avusese loc confruntarea noastră de toamna trecută. M-am lăsat pe spate, prinzându-l de mijloc și trăgându-l spre mine, astfel încât să fie deasupra mea.

— Mi-ai invadat spațiul și te-ai aplecat peste mine exact așa, i-am zis în șoaptă, iar eu m-am simțit îngrozitor de jenată în fața întregii școli. Ți-aduci aminte?

Am dat toate cărțile pe față. Nu se mai putea să ne temem de discuția asta. Trebuia să râdem, fiindcă îmi ajunsese cât plânsesem. Trebuia să ne înfruntăm temerile și să mergem mai departe.

— Ai fost rău cu mine, am insistat.

Intrase în vestiar chiar după ce terminasem de făcut duș, îmi gonise colegele de echipă din încăpere și-mi trântise o serie de amenințări, în timp ce eu încercam să stau semeață, fiind acoperită doar cu un prosop. Apoi au intrat câțiva elevi și ne-au făcut poze, care nu ne surprindeau în flagrant, dar faptul că eram aproape goală în fața unui băiat într-un vestiar nu dădea prea bine în ochii celor din școală care au văzut fotografiile.

Penelope Douglas

Ochii lui Jared, care în ultima vreme mă priveau mereu cu blândețe, cu multă căldură, păreau supărați. L-am apucat de reverul sacoului și mi-am lipit trupul de al lui, dorindu-mi să creez acum o amintire plăcută și în vestiar.

Și-a apropiat și mai mult fața de a mea și mi s-a tăiat respirația când i-am simțit degetele strecurându-se pe partea interioară a coapsei și ridicându-mi rochia din ce în ce mai sus.

— Așadar, ne-am întors la locul de unde am pornit, a șoptit aproape de buzele mele. De data asta ai de gând să mă lovești, așa cum merit?

Simțeam cum îmi venea să râd.

M-am retras și am sărit pe banca din spatele lui, ajungând deasupra lui. Mi-a plăcut la nebunie cum a făcut ochii mari când s-a întors spre mine. Proptindu-mi amândouă mâinile pe dulapuri, i-am flancat capul cu brațele și m-am aplecat, invadându-i spațiul cu apropierea mea.

— Dacă te voi atinge vreodată, am zis, șoptind aceleași cuvinte pe care mi le spusese el cu multe luni în urmă, va fi pentru că dorești acest lucru.

A răs pe înfundate, atingându-mi buzele cu ale lui.

Mi-am înclinat capul într-o parte, jucându-mă cu el.

— Așa e? l-am îmboldit. Ți-o dorești, adică?

Mi-a cuprins fața între palme și mi-a răspuns, pe un ton rugător:

— Da.

După care a pus stăpânire pe buzele mele.

— Da, la naiba!

Și m-am topit.

Mereu mă topesc.

CAPITOLUL 1

JARED

ÎN PREZENT

Copiii sunt nebuni.

Nebuni de legat, cu patalama, nebuni la modul descreierați. Dacă nu le explici ceva, după care să le explici din nou, din cauză că prima dată nu te-au ascultat, imediat ce le explici, îți pun aceeași întrebare pentru care tocmai ți-ai consumat douăzeci de minute ca să le explici răspunsul!

Și întrebările! Paștele mă-sii, întrebările.

Unii dintre copiii ăștia vorbesc într-o singură zi mai mult decât am vorbit eu în toată viața și nu poți să scapi de ei, pentru că te urmăresc.

La modul, ai prins aluzia?

— Jared! Vreau eu casca albastră, Connor a luat-o data trecută, acum e rândul meu! a început să se văicărească puștiul blond, de vreo șapte ani, de pe pistă, în timp ce toți ceilalți copii se urcau în carturile lor, pe două șiruri de câte șase.

Mi-am lăsat bărbia în jos și am tras aer în piept, exasperat, ținându-mă strâns cu mâinile de gardul din jurul pistei.

— Nu contează ce culoare are casca, am mârâit, încordându-mi toți mușchii spatelui.

Blonduțul — cum naiba l-o chema, la urma urmei? — s-a schimonosit, înroșindu-se din ce în ce mai mult.

— Dar... dar nu e corect! El a purtat-o de două ori, iar eu...

— Ia casca neagră, i-am ordonat, tăindu-i vorba. E casca ta norocoasă, ai uitat?

Puștiul și-a împreunat sprâncenele, strâmbând din nasul pistruiat.

— Chiar e norocoasă?

— Da, i-am răspuns, accentuându-mi minciuna, sub soarele torid al Californiei, care-mi încălzea umerii acoperiți de tricoul negru. Ai avut-o pe cap când ne-am răsturnat cu mașinuța acum trei săptămâni. Te-a ajutat să scapi teafăr.

— Dar parcă o aveam pe aia albastră!

— Nu. Pe-asta neagră, am zis, mințindu-l încă o dată.

În realitate, nu știam ce culoare avusese casca pe care o purtase atunci.

Ar fi trebuit să mă simt vinovat pentru că mințeam, dar nu era cazul. Când copiii vor deveni mai rezonabili, voi putea să nu mai recurg la vicleșuguri ca să-i determin să facă ceea ce le cer.

— Hai, mai repede! i-am strigat, auzind cum se umplea aerul de zgomotul micilor motoare ale carturilor. Vrei să plece fără tine?

Puștiul a dat fuga până în cealaltă parte a porții, până la rafturile pe care se aflau căștile și a înșfăcat-o pe cea neagră. I-am privit pe toți copiii, cu vârste cuprinse între cinci și opt ani, cum își legau căștile și-și făceau reciproc semne aprobatoare cu degetul mare ridicat, surescitați. Strângeau volanele în mâini, încordându-și brațele subțirele. La vederea lor, un zâmbet mi-a apărut pe buze.

Asta a fost partea nu foarte rea.

Încrucișându-mi brațele la piept, i-am privit cu mândrie cum demarau, fiecare copil manevrându-și mașina cu o precizie tot mai mare, cu fiecare săptămână de când venea acolo. Căștile lor strălucitoare sclipeau în soarele începutului de vară în timp ce micile motoare vâjâiau la viraje și răsunau în depărtare când accelerau. Unii copii încă apasă pedala până la podea pe tot parcursul cursei, pe când alții au învățat să-și măsoare timpul și să evalueze drumul din fața lor. E greu să mai ai răbdare atunci când nu-ți dorești

decât să fii în frunte cât ține cursa, însă unii au prins repede ideea că o bună apărare e cea mai bună ofensivă. Nu e vorba numai despre cum să ajungi înaintea mașinii din fața ta; e și despre cum să rămâi în fruntea mașinilor care sunt deja în spatele tău.

Și mai important decât faptul că învață e că ei se și distrează. Măcar dac-ar fi existat un loc ca ăsta când eram de vârsta lor...

Totuși, chiar și la douăzeci și doi de ani, încă sunt recunoscător că există așa ceva.

Când mi-au intrat copiii ăștia prima dată pe ușă, nu știau aproape nimic, iar acum se descurcă de minune pe pistă. Mulțumită mie și altor voluntari. Sunt mereu fericiți că se află aici, cu zâmbetul pe buze și privindu-mă cu nerăbdare.

Ei chiar vor să fie în preajma mea.

De ce, habar n-am, dar un lucru știu sigur. Oricât de mult m-aș plânge sau m-aș ascunde în biroul meu, străduindu-mă să mai am măcar încă un pic de răbdare, nu există nicio urmă de îndoială că și eu vreau să fiu în preajma lor. Unii dintre ei sunt niște rahați cu ochi foarte simpatici.

Când nu sunt în deplasare și nu concurez în vreo cursă cu propria echipă, mă aflu aici, ajutând la derularea programului pentru copii.

Evident, nu era numai o pistă pentru carting. Mai erau și un garaj și un atelier, o mulțime de piloți de curse petrecându-și timpul pe-aici, cu iubitele lor, lucrând la motocicletele și trâncănind tot felul de prostii.

În difuzoare se auzea „Something Different” de Godsmack. Am ridicat capul spre cer, privind soarele care dogorea, orbindu-mă.

Probabil că în acea zi avea să plouă pe-acasă. Luna iunie e plină de furtuni de vară în Shelburne Falls.

— Uite, mi-a zis Pasha pe un ton poruncitor, îndesându-mi o mapă la piept. Semnează aici.

Am luat mapa, încruntându-mă pe sub ochelarii de soare la asistenta mea cu părul negru și mov, pe când carturile treceau vîind pe lângă noi.

— Ce e? am întrebat, scoțând capacul stiloului și privind ceea ce părea să fie un ordin de achiziție.

Ea mi-a răspuns, urmărind ce se întîmpla pe pistă:

— Una dintre ele e o comandă pentru componentele tale de motocicletă. Am cerut să fie livrate în Texas. Echipa ta poate să se ocupe, când ajungi acolo, în august...

— Asta e peste două luni, am strigat, lăsându-mi brațele să cadă pe lângă corp. De unde știi dac-o să mai meargă treaba când o s-ajung eu acolo?

Austin urma să fie prima mea descindere când aveam să reiau cursele după pauza pe care mi-o luasem. Îi înțelegeam logica. Nu aveam nevoie de echipament până atunci, dar era vorba despre piese în valoare de mii de dolari, pe care ar fi putut să pună mîna altcineva. De aceea aș fi preferat să le am aici, cu mine, în California, nu la trei state distanță, nesupravegheate.

Ea m-a săgetat cu privirea de parcă i-aș fi pus muștar pe clătite.

— Celelalte două sunt formulare trimise prin fax de contabilul tău, a continuat, neluându-mi în seamă îngrijorarea. Acte de completat pentru constituirea JT Racing.

Apoi m-a scrutat.

— Cam sună a infatuare, nu crezi? Să pui afacerii tale propriile inițiale?

Mi-am coborât din nou privirea pe documente și am început să semnez.

— Nu sunt inițialele mele, am bombănit. Și nu te plătesc ca să-ți dai cu părerea și, cu atît mai puțin, ca să mă calci pe nervi.

I-am întins mapa, pe care a luat-o zămbind.

— Nu, mă plătești ca să-ți aduc aminte când e ziua de naștere a mamei tale, a ripostat. Și mă mai plătești și ca să-ți pun muzică nouă pe iPod, să-ți achit facturile, să-ți păzesc motocicletele, să

am grijă de programările din agenda ta, de rezervarea biletelor de avion, să-ți umplu frigiderul cu mâncărurile tale preferate, plus ceea ce-mi place cel mai mult: să te sun la o jumătate de oră după ce ai ajuns la vreo reuniune sau petrecere la care ai fost obligat să te duci și să-ți ofer un pretext înfiorător ca să trebuiască să părăsești acel eveniment social, fiindcă tu detești oamenii, corect?

Tonul ei mustea de insolență. Dintr-odată, m-am bucurat că n-am avut o soră.

Nu-i adevărat că detest oamenii.

Mă rog, ba da. Detest majoritatea oamenilor.

— Te programez la tuns, a continuat ea, administrez locul ăsta și pagina ta personală de Facebook — apropo, îmi plac la nebunie pozele topless pe care ți le trimit gagicile — și sunt cea dintâi persoană pe care o cauți atunci când ai chef să urla la cineva.

Și-a proptit mâinile în șolduri, mijind ochii.

— Ei bine, am uitat. Pentru ce *nu* mă plătești să fac?

Un oftat adânc mi-a umflat pieptul; am început să-mi mușc colțurile buzelor până când a priceput aluzia și a plecat. Practic, puteam să-i simt zâmbetul infatuat în timp ce se îndrepta spre atelier.

Știa că era de neprețuit și că eu îi căzusem în plasă. Chiar dacă eram nevoit să-i înghit o grămadă de obrăznicii, știam că avea dreptate. Înghițea și ea destule din partea mea.

Pasha era de vârsta mea. Era fata asociatului meu de la atelierul de motociclete. Cu toate că bătrânul Drake Weingarten a fost o legendă a curselor de motociclete pe circuit, a preferat să-mi fie partener din umbră și să se bucure de pensie la sala de biliard din capătul străzii, atunci când era în oraș, sau în căsuța lui din apropiere de Tahoe.

Îmi făcea plăcere să am locul acela ca bază de pornire, aproape de activitățile din Pomona¹, și descoperisem, cam în urmă cu doi

¹ Localitate din California în care se află NHRA Auto Club Raceway, unde se desfășoară competițiile internaționale anuale pentru dragstere, numite Winternationals.

ani, când începusem să-mi fac de lucru prin atelierul de motociclete, că eram cu adevărat interesat de programul pentru copii pe care-l sponsoriza. Când Drake m-a întrebat dacă voiam să mă stabilesc și să investesc în acel loc, a nimerit momentul perfect.

Acasă nu-mi mai rămăsese nimic. Viața mea era acum în California.

O mână mică și rece s-a strecurat într-a mea; am lăsat privirea în jos și am văzut-o pe Gianna, o fetiță brunetă cu ten deschis la care ajunsese să țin destul de mult. Am zâmbit, căutându-i obișnuita înfățișare veselă, numai că ea m-a strâns de mână și și-a atins buzele de brațul meu, părând cuprinsă de o mare tristețe.

— Care-i problema, puștoaico? m-am interesat pe un ton glumeț. Cui trebuie să-i trag câteva șuturi?

Fata mi-a înconjurat brațul cu amândouă mâinile și am simțit că tremura.

— Scuze, a bâiguit, bănuiesc că plânsul e de fete, nu-i așa?

Sarcasmul din vocea ei nu putea să treacă neobservat. O, Doamne!

Gagicile — chiar și cele în vârstă de opt ani — sunt complicate. Femeile nu vor să-ți spună pe șleau care anume e problema. O, nu. Nu poate fi atât de simplu. Trebuie să faci rost de o cazma și să sapi până când afli.

Gianna venea mereu pe-acolo de mai bine de două luni, dar abia de curând începuse să facă parte și din clubul de curse. Dintre toți copiii, ea promitea cel mai mult. Avea grijă să caute perfecțiunea, privea întotdeauna înapoi peste umăr și părea să știe mereu ce contraargument să-mi servească, înainte chiar de a afla ce urma să spun; avea acel har.

— De ce nu ești pe pistă? am întrebat-o, desprinzându-mi brațul din strânsoarea ei și așezându-mă la masa pentru picnic, ca s-o pot privi în ochi.

Ea a privit în pământ, cu buza de jos tremurându-i.

— Tata zice că nu mai pot să particip la curse.

— De ce?

Gianna își tot muta greutatea de pe un picior pe celălalt și mi-a stat inima când am privit în jos și am văzut că era încălțată cu Chucks¹ roșii. Exact ca aceia pe care-i avea Tate când am văzut-o prima dată, la vârsta de zece ani.

Ridicându-mi privirea, am descoperit că ezita cu răspunsul.

— Tata spune că-l fac pe fratele meu să se simtă prost.

Sprijinindu-mă cu coatele pe genunchi, am întors capul ca s-o studiez.

— Pentru că l-ai învins pe fratele tău în cursa de săptămâna trecută? am întrebat, vrând să-mi verific deducția.

Ea a dat din cap.

Evident. I-a învins pe toți săptămâna trecută, iar fratele ei — geamăn — a plecat plângând de pe pistă.

— Tata spune că fratele meu nu se simte bărbat dacă mai concurez împotriva lui.

Am pufnit, dar mi-am recăpătat seriozitatea când am văzut-o încruntându-se.

— Nu e amuzant, a scâncit ea. Și nu e corect.

Clătinând din cap, am scos o batistă din buzunarul de la spate.

— Uite, i-am zis, oferindu-i-o ca să-și șteargă lacrimile.

Dregându-mi glasul, m-am apropiat mai mult de ea și am început să vorbesc cu voce joasă:

— Ascultă, n-o să înțelegi asta acum, dar să ții minte pentru mai târziu, i-am zis. Fratele tău o să aibă multe ocazii să se simtă bărbat de-a lungul anilor, numai că asta nu e problema ta. Ai înțeles?

Expresia feței i-a rămas împietrită în timp ce mă asculta.

— Ți place să gonești în curse? am întrebat-o.

A încuviințat imediat.

— Greșești cu ceva?

¹ Chuck Taylor All Stars sau Converse All Stars, marcă de încălțăminte produsă de Converse, subsidiară a concernului Nike.

Penelope Douglas

A clătinat din cap, făcându-și cele două codițe să i se legene pe umeri.

— Și ar trebui să-ți fie teamă să faci un lucru care-ți place doar pentru că alții nu pot să suporte ideea asta, că ești o învingătoare? am insistat.

Ochii ei nevinovați, de un albastru-cenușiu, m-au privit direct, în cele din urmă.

— Nu, mi-a răspuns, ridicând fruntea și clătinând din cap.

— Atunci fugi înapoi pe pistă, i-am ordonat, întorcând capul spre carturile care zburau pe lângă noi. Ai întârziat!

Mi-a răspuns cu un zâmbet larg, ce-i acoperea aproape jumătate din față, și a țâșnit plină de entuziasm, spre intrarea pe pistă. Deodată însă, s-a oprit și s-a întors pe călcâie.

— Dar cu tata ce fac?

— Mă descurc eu cu tatăl tău.

Zâmbetul ei a strălucit din nou și a trebuit să mă abțin să nu surâd și eu.

— A, n-ar trebui să-ți spun asta, a adăugat ea pe un ton glumeț, dar să știi că mama te consideră foarte sexy.

Și, acestea fiind spuse, s-a întors și s-a repezit spre mașini.

Minunat.

Am expirat stânjenit, după care mi-am întors privirea spre tribunele unde stăteau mamele. Jax ar fi zis despre ele că sunt dame amatoare de prospături, iar Madoc le-ar fi sunat pur și simplu.

Mă rog, asta înainte să se fi însurat, firește.

Era mereu aceeași poveste cu femeile astea și știam că unele dintre ele își înscriau copiii doar ca să se poată apropia de piloții de curse care-și petreceau timpul pe-aici. Veneau coafate și machiate la marele fix, de obicei în pantofi cu toc și blugi mulați sau fuste scurte, de parcă s-ar fi așteptat ca eu s-o aleg pe una dintre ele și s-o duc în biroul meu, în timp ce copilul ei se juca pe-afară.

Jumătate dintre ele își țineau telefoanele în dreptul fețelor, prefăcându-se că nu făceau ceea ce era evident. Datorită gurii mari

a Pashei, știam că, dacă unele persoane se foloseau de ochelarii de soare ca să nu se observe la ce priveau, femeile acelea focalizau cu camerele foto ca să se holbeze la dotările mele mai îndeaproape.

Minunat. Atunci, pe loc, i-am adăugat Pashei în fișa postului interdicția de a-mi mai spune tot felul de rahaturi pe care n-aveam nevoie să le știu.

— Jared! s-a auzit ca un tunet vocea Pashei, pe deasupra tuturor celorlalte zgomote. Ai un apel pe Skype!

Mi-am înclinat capul într-o parte, privind în direcția ei. Pe Skype?

Întrebându-mă cine naiba o fi având chef de o conversație video, m-am ridicat și, trecând prin cafenea, am intrat în atelierul-garaj, fără să iau în seamă șoaptele și privirile piezișe ale celor care m-au recunoscut. În afara lumii motocicliștilor, nu mă cunoștea nimeni, însă în interiorul ei începeam să-mi consolidez un renume, iar atenția cu care eram înconjurat avea să fie greu de suportat de acum încolo. Dacă ar fi fost posibil să am o carieră fără așa ceva, m-aș fi bucurat, însă popularitatea vine la pachet cu participarea la curse.

Intrând în birou, am închis ușa și m-am dus în fața laptopului.

— Mamă? i-am zis femeii care pare o variantă feminină a mea.

Slavă Domnului că nu semăn cu tata.

— Ooo, s-a mirat ea, așadar, îți aduci aminte cine sunt! Îmi făceam griji, a replicat, clătinând condescendentă din cap.

M-am aplecat peste birou, ridicând o sprânceană.

— Lasă teatrul, am mormăit.

Nu puteam să-mi dau seama unde era, după mobilierul din spatele ei. Nu vedeam decât un fundal cu foarte mult alb, motiv pentru care am presupus că se afla într-un dormitor. Soțul ei — și tatăl celui mai bun prieten al meu, Jason Caruthers — e un avocat de succes, iar noul lor apartament din Chicago e, probabil, cel mai bun din câte se pot găsi pe piață.

Pe de altă parte, mama e foarte ușor de recunoscut. De o frumusețe desăvârșită, e mărturia vie a faptului că oamenii chiar știu să profite atunci când li se oferă o a doua șansă. Are o înfățișare sănătoasă, vioaie și fericită.

— Vorbim o dată la câteva săptămâni, i-am amintit, dar până acum n-am mai conversat pe Skype, așa că, ia zi, care-i treaba?

De când m-am lăsat de facultate și am plecat de-acasă, acum doi ani, m-am mai întors doar o singură dată. Suficient cât să-mi dau seama că a fost o greșeală. Nu m-am văzut cu prietenii, nici cu fratele meu, și, chiar dacă am ținut legătura cu mama, am făcut-o doar prin telefon și mesaje. Ba chiar și legătura asta a rămas la stadiul „mai răuț și mai drăguț”.

Era mai bine așa. Ochii care nu se văd se uită și, pe lângă asta, avea efect, pentru că ori de câte ori auzeam vocea mamei, sau primeam un e-mail de la fratele meu, sau un SMS de la cineva de-acasă, mă gândeam la ea.

La Tate.

Mama s-a dat mai aproape de ecran și părul ciocolatiu, la fel ca al meu, i s-a revărsat peste umeri.

— Am o idee. Hai s-o luăm de la început, a ciripit veselă, după care și-a îndreptat spinarea. Bună, fiule, a rostit zâmbind. Ce mai faci? Mi-a fost dor de tine. Ție ți-a fost dor de mine?

Am izbucnit într-un râs nervos și am clătinat din cap.

— Dumnezeu! am exclamat oftând.

În afară de Tate, mama era cea care mă cunoștea cel mai bine. Nu pentru că am fi petrecut, de-a lungul anilor, prea mult timp ca mamă și fiu, ci deoarece a trăit alături de mine suficient cât să știe că nu-mi plac tâmpeniile inutile.

Conversații de conveniență? Mda, nu-s pentru mine.

Trântindu-mi fundul pe fotoliul din piele cu spătar înalt, am încercat s-o împac.

— Sunt bine, i-am răspuns. Tu?

A dat din cap și am remarcat fericirea care-i făcea chipul să strălucească.

— Fac tot timpul câte ceva. Se-ntâmplă o grămadă de lucruri în vara asta pe-acasă.

— Ești în Shelburne Falls? am întrebat-o.

Ea stătea în cea mai mare parte a timpului în Chicago, cu soțul ei, la o distanță cam de o oră de mers cu mașina. De ce să se fi întors în orașul nostru natal?

— Abia ieri m-am întors. O să stau aici tot restul verii.

Am lăsat capul în jos, ezitând pentru o fracțiune de secundă, dar mi-am dat seama că mama a observat. Când l-am ridicat din nou, mă privea. Și am așteptat să aud ceea ce știam c-o să urmeze.

Văzând că nu spuneam nimic, m-a stârnit mai departe:

— Acum, Jared, urmează momentul în care o să mă întreb de ce stau cu Madoc și cu Fallon, în loc să fi rămas în oraș împreună cu soțul meu.

Am întors capul, străduindu-mă să nu par interesat. Soțul ei fusese proprietarul casei din Shelburne Falls, însă o trecuse pe numele lui Madoc când se căsătorise. Jason și mama stăteau în continuare acolo când erau în oraș și, din nu știu ce motiv, ea avea impresia că eram interesat de subiect.

Voia să se joace cu mine. Încerca să-mi provoace curiozitatea. Să mă determine să întreb despre ce mai era pe-acasă.

Dar poate că nu voiam să știu. Sau poate că voiam...

Să vorbesc cu fratele meu a fost ușor în ultimii doi ani. El știe să nu-și bage nasul unde nu-i fierbe oala și știe că, dacă am chef să vorbesc despre ceva, deschid eu subiectul. Mama, pe de altă parte, a fost întotdeauna o bombă cu ceas. Mereu mă întreb ce-o să mai zică de data asta.

Ea se afla în Shelburne Falls și era vacanța de vară. Toată lumea era pe-acolo.

Toată lumea.

Penelope Douglas

În loc să-i fac pe plac, am dat ochii peste cap și m-am lăsat pe spate, hotărât să nu-i cânt în strună sau să-i dau satisfacție.

Am auzit-o râzând și am ridicat capul.

— Te iubesc, a zis chicotind și schimbând subiectul. Și mă bucur că ți-ai păstrat disprețul față de discuțiile triviale.

— Serios?

Și-a împins bărbia în față, cu ochii ei mari scânteind.

— E reconfortant să știi că unele lucruri chiar nu se schimbă niciodată.

Am scrâșnit din dinți, așteptând să detoneze bomba.

— Da, și eu te iubesc, am răspuns pe un ton absent, după care mi-am dres glasul. Deci, să trecem la subiect, am zis apoi. Care-i treaba?

Ea a început să bată darabana cu degetele în biroul din fața ei.

— N-ai mai venit pe-acasă de doi ani și aș vrea să te mai văd. Atât.

Fusesem pe-acasă. O dată. Numai că ea nu știuse.

— Atât? am întrebat, fiindcă n-o credeam. Dacă ți-e atât de dor de mine, urcă-ți fundul într-un avion și vino înapoi să mă vezi, am tachinat-o.

— Nu pot.

— De ce? am întrebat-o, mijind ochii spre ea.

— Din cauza asta, a zis, după care s-a ridicat, dezvăluindu-și pântecul cât se poate de însărcinat.

Am făcut ochii mari și mi-a căzut fața, întrebându-mă ce mama naibii mai era și aia.

Porcăria naibii.

Am simțit cum vena de la gât începea să-mi zvâcnească și am fixat-o pe mama cu privirea, ochii coborându-mi de la fața ei și ajungând până la mijloc și... nu era posibil să fie adevărat!

Însărcinată? Nu se putea să fie însărcinată! Eu aveam douăzeci și doi de ani. Iar mama cât avea, patruzeci?

Am urmărit-o cu privirea în timp ce-și lipea palmele de spate și se lăsa, încet, înapoi pe scaun. Mi-am umezit buzele și am oftat adânc.

— Mamă? am zis, fără să clilesc. Asta e vreo glumă sau ce?

Mi-a răspuns cu o privire compătimitoare.

— Mă tem că nu, mi-a explicat. Sora ta ar trebui să vină pe lume în următoarele trei săptămâni...

Sora mea?

— Și vreau ca toți frații ei să fie aici, ca s-o întâmpine, și-a încheiat ea fraza.

Am întors capul în altă parte, simțind cum mă învăluia căldura.

La naiba, e gravidă!

Sora ta, a zis.

Și toți frații ei.

— Prin urmare, e fată, am spus, mai mult pentru mine decât pentru ea.

— Da.

Mi-am frecat ceafa, bucurându-mă de faptul că mama nu era exagerat de vorbăreață, așa că aveam timp să procesez informația. Doar că habar n-aveam ce să cred.

Mama urma să nască și, pe de-o parte, aș fi vrut să știu ce naiba era în mintea ei. Fusese alcoolică cincisprezece ani, chiar și în timpul copilăriei mele, și, deși știam că m-a iubit întotdeauna și că, în esență, era un om bun, aș fi primul care i-ar sparge globul de sticlă în care trăiește și i-ar spune că a fost o mamă de rahat.

Totuși, pe de altă parte, știam că și-a revenit. Și-a câștigat dreptul la o a doua șansă și, după cinci ani de abțință, presupun că s-a simțit pregătită pentru asta. De asemenea, a fost o mamă adoptivă perfectă pentru fratele meu vitreg, Jax, după ce el a venit să stea cu noi, iar acum avea în jurul ei un grup de oameni care-o sprijineau.

Un grup din care eu nu făceam parte, din moment ce eram plecat.

Penelope Douglas

Madoc, fiul ei vitreg, cu soția lui, Fallon; Jax și iubita lui, Juliet; Jason, soțul mamei; Addie, menajera... toți îi erau alături, în afară de mine.

Am scuturat din cap ca să mi-l limpezesc și l-am întors din nou spre ecran.

— Doamne... mamă... eu...

Mă bâlbâiam rău. Habar n-aveam ce să spun sau să fac. Nu sunt o fire prea sensibilă, nici priceput la chestii de-astea.

— Mamă, am zis, înghițind în sec și privind-o în ochi. Mă bucur pentru tine. Nici prin cap nu mi-ar fi trecut...

— Că mai vreau copii? m-a întrerupt. Îmi vreau lângă mine toți copiii, Jared. Mi-e foarte dor de tine, a mărturisit. Madoc și Fallon au grijă de mine, căci Jason are de încheiat un caz în oraș, iar Jax și Juliet se poartă minunat, dar vreau să fi și tu aici. Vino acasă. Te rog.

Mi-am dres din nou glasul. *Acasă.*

— Mamă, programul meu e... am zis, căutând o scuză. O să încerc, dar e foarte...

— Tate nu e aici, mi-a tăiat ea vorba, lăsând capul în jos.

Mi-am simțit pulsul răsunând în timpane.

— Dacă din cauza asta îți faci griji, a continuat ea. Tatăl ei e plecat în Italia pentru câteva luni, așa că-și petrece vara acolo.

Mi-am lăsat bărbia în jos, inspirând adânc, anevoios.

Tate nu e acasă.

Bine, mi-am zis, strângând din dinți. *Asta-i bine.* N-aveam să fiu nevoit să suport asta. Mă puteam duce și eu acasă, să-mi petrec timpul împreună cu familia mea, și cu asta, basta. N-aveam să fiu nevoit s-o văd.

Uram să recunosc chiar și față de mine însumi, dar mă temeam că aveam s-o întâlnesc. Atât de mult, încât de aceea nici nu mai dădusem pe-acasă.

Mi-am șters palma pe coapsă, scăpând de transpirația care mă trecea de fiecare dată când mă gândeam la ea. Chiar dacă am

Regăsire

plecat ca să mă pot simți din nou întreg, o parte din mine a rămas pustie.

Partea pe care numai ea o umplea.

Nu mă simțeam în stare s-o văd fără s-o doresc. Sau fără să-mi doresc s-o urăsc.

— Jared? a zis mama, făcându-mă să-mi schimb expresia feței.

— Da, am spus suspinând. Sunt aici.

— Ascultă-mă, mi-a zis pe un ton poruncitor. Aici nu e vorba despre motivul pentru care ai plecat. Aici e vorba despre sora ta. Numai la asta vreau să te gândești în clipa de față. Iartă-mă pentru că nu ți-am spus mai devreme, dar...

Și-a lăsat ochii în jos, părând să-și caute cuvintele.

— Eu nu știu niciodată ce e în mintea ta, Jared. Ești foarte introvertit și-am vrut să fim doar între patru ochi, ca să-ți pot da vestea personal. Totuși, tu nu ți-ai găsit niciodată timp ca să vii acasă, așa că am așteptat cât am putut.

Nu înțeleg de ce mă deranjează atât de mult faptul că mamei i-a fost greu să stea de vorbă cu mine. Bănuiesc că nu m-am gândit niciodată cu adevărat la asta, dar acum, când a adus vorba, mi-am dat seama că nu-mi făcea plăcere să știu că i-am provocat neliniște.

A tras adânc aer în piept și m-a privit, cu bunătate, dar și cu seriozitate.

— Avem nevoie de tine, mi-a zis cu o voce blândă. Madoc o să se joace cu ea cu toate jucăriile. Jax o să se cațăre pe munți, cu ea în cârcă. Tu însă o vei apăra. Vei avea grijă ca ea să nu pățească nimic. Nu te rog. Te anunț doar. Quinn Caruthers are nevoie de toți frații ei.

Nu m-am putut abține: am zâmbit.

Quinn Caruthers. *Sora mea*. Deja avea nume.

Și, da, ce naiba, sigur că aveam să fiu acolo pentru ea.

Am încuviințat dând din cap, drept răspuns.

— Bine, a zis ea, relaxându-se. Jax ți-a trimis biletul de avion prin e-mail.

Și, spunând asta, s-a deconectat.

CAPITOLUL 2

JARED

ACUM DOI ANI

Ador diminețile ca aceasta. Dimineți în care mă trezesc primul și pot s-o privesc cum doarme, pentru câteva minute. Pielea delicată, strălucitoare, a pieptului, i se ridică și coboară în ritmul respirației ușoare și știu că, dacă mi-aș strecura degetele pe spatetele ei, pe sub maiou, i-aș simți transpirația. Se încinge când doarme.

Mă relaxez pe scaunul de lângă fereastra ei, privindu-i buzele moi, trandafirii, cum se strâng când începe să se miște. Gâtul ei lung și subțire mă ademenește și-mi stârnește disperarea.

Îmi doresc cu disperare să n-o părăsesc niciodată. N-aș vrea în ruf-tul capului să fac ceea ce știu că voi fi nevoit să fac chiar acum.

Tate a pus stăpânire pe inima mea și poate că m-aș îneca încercând să-mi înghit și să-mi îngrop nevoia de ea.

Încerc să țin minte părțile bune. Lucrurile care mă vor păstra viu în inima ei, cât timp voi fi plecat. Serile ploioase, în mașina mea. Fap-tul că gâtul ei are un gust diferit de cel al buzelor. Cât de înfierbântată e când se strecoară în pat.

Cât de mult detest acum să dorm singur.

Telefonul ei începe să vibreze pe noptieră și strâng din pumni, știind că totul urmează să se destrame.

Când se va trezi, voi fi nevoit s-o rănesc.

Întoarce capul în partea cealaltă și-i văd ochii deschizându-se, trupul trezindu-se la viață. Inspiră adânc și se ridică încet în capul oaselor. Mă observă imediat și-mi susține privirea. Un zâmbet firav îi joacă pe buze, dar numai până când vede că eu nu zâmbesc.

Fac semn cu capul spre telefon, sperând c-o să răspundă și o să-mi ofere astfel un minut de răgaz. Fierbințeala îmi inundă pieptul și inima îmi bate cu putere. Trebuie să fiu în stare să fac ceea ce am de făcut. Pentru ea, pentru mine.

Pentru viitorul nostru împreună.

Aruncă o privire spre telefon, plimbându-și degetul mare în sus și-n jos pe ecran, după care își ridică iar capul spre mine.

— Au ajuns, îmi spune în șoaptă. Sunt în Noua Zeelandă.

Despre Jax și Juliet vorbește. I-am condus ieri cu mașina la aeroport și probabil că i-au trimis un SMS ca s-o anunțe că au ajuns cu bine. Probabil că am primit și eu același mesaj, numai că telefonul meu e în geanta de voiaj de la picioarele mele.

— Unde te duci? mă întreabă, observând geanta.

Las capul în jos, dar apoi îl ridic, hotărât să nu mă port ca un laș afurisit.

— Plec pentru un timp, Tate, îi răspund, încercând să păstrez un ton blând.

În ochi îi apare îngrijorarea.

— La școala militară? mă întreabă.

— Nu, răspund, aplecându-mă în față și sprijinindu-mi coatele pe genunchi. Eu... Oftez, continuând să vorbesc cu încetineală: Tate, eu te iubesc...

Numai că ea își azvârle pătura și începe să respire greu, știind deja încotro se îndreaptă discuția. Fiindcă și-a prins la spate, în coadă, părul lung și blond, pot să văd pe tot chipul ei că știe deja despre ce este vorba.

— Jax avea dreptate, rostește cu glas răgușit.

— Jax are mereu dreptate, recunosc eu, dorindu-mi să pot face mai departe ceea ce am făcut în ultimii doi ani.

Să pun stăpânire pe buzele ei, să sting lumina și să mă izolez de toată lumea.

Fratele meu e în stare să dea glas tuturor lucrurilor pe care toți ceilalți se tem să le înfrunte, plus că mă cunoaște ca pe propria persoană. Sunt nefericit și nu pot să mă mai folosesc de Tate ca să rămân în picioare.

— Dac-am continua așa, zic clătînând din cap, te-aș face nefericită.

Fratele meu știe că detest școala militară. Și-a dat seama și fără să-i spun că urăsc viața din Chicago. Urăsc școala. Urăsc apartamentul ăsta. Urăsc sentimentul că nu sunt decât o piesă rătăcită dintr-un puzzle.

Unde naiba mi-o fi locul?

Și, din moment ce Tate a auzit discuția mea de alaltăieri cu Jax, acum și-a dat seama ce-o să fac. E momentul să-mi asum răspunderea.

Strică totul, asumă-ți răspunderea, după care ridică-te.

Își îndreaptă brusc ochii spre mine și văd lacrimile care încep să se adune în ei.

— Jared, dacă vrei să renunți la școala militară, n-ai decât, îmi zice plângând. Nu-mi pasă. Poți să studiezi orice. Sau nimic. Numai să...

— Dar eu nu știu ce vreau! izbucnesc, urlând ca să nu plâng. Asta-i problema, Tate. Am nevoie să-mi dau seama ce vreau.

— Departe de mine, se răstește ea.

Mă ridic, trecându-mi mâna prin păr.

— Nu tu ești problema, iubito, îi spun, încercând s-o liniștesc. Tu ești singura certitudine pe care-o am. Dar trebuie să mă maturizez, iar asta n-o să se-ntâmple cât timp stau aici.

Am douăzeci de ani și tot ce știu despre mine e că o iubesc pe Tatum Brandt.

Acum doi ani, crezusem că asta e suficient.

— Aici, unde? mă provoacă ea. În Chicago? În Shelburne Falls? Sau lângă mine?

Regăsire

Îmi încleștez fălcile și privesc prin ușile din sticlă. Nu-mi doresc decât s-o iau în brațe și să rămân așa. Nu vreau să plec.

Dar nu pot să fac ceea ce vrea ea. Nu pot să las școala ca să mă regăsesc și, în același timp, să fiu lângă ea. Ce-ar trebui să fac? Să stau acasă toată ziua, să hoinăresc prin oraș, să-mi iau câte o slujbă ocazională, explorându-mi între timp opțiunile, cine știe câți ani, în vreme ce ea se întoarce acasă în fiecare zi de la cursurile care o ajută să evolueze constant în viață?

Detest să mă exprim așa, dar adevărul gol-goluț e că orgoliul meu nu poate să suporte asta.

Nu pot să trăiesc ca un parazit, încercând să-mi dau seama pe ce cale să o apuc, în timp ce ea stă și mă privește.

Dar o să mă întorc. O voi iubi mereu.

Se așază pe patul în care am dormit unul lângă celălalt timp de aproape zece ani. Patul în care am făcut dragoste cu ea de nenumărate ori. În clipa asta, mă simt ca ultimul om. Sunt un laș afurisit, pentru că am nevoie să plec, dar și fiindcă nu vreau s-o fac. Simt că urmează să cedez.

Și totuși, îmi dreg glasul, îi caut privirea și continui:

— Chiria apartamentului e plătită pentru tot anul școlar, așa că n-ai de ce să-ți faci griji...

— Tot anul! mă întrerupe ea, țâșnind din pat. Un an nenorocit! Îți bați joc de mine?

— Nu știi ce-o să fac, bine? îi mărturisesc. Nu simt că aș avea ce să caut la facultate! Mă simt de parcă tu ai goni cu o sută la oră, iar eu sunt nevoit în permanență să încerc să mă țin după tine!

Mă privește clătinând din cap, nevenindu-i să creadă ce se-ntâmplă.

Îmi controlez tonul, continuând să vorbesc cu fermitate. Trebuie s-o fac.

— Tu știi ce faci și ce vrei, Tate, în timp ce eu...

Îmi încleștez dinții.

— Eu parcă aș fi orb, la naiba! Nu pot să respir.

Întoarce capul ca să-și ascundă lacrimile, care știu că i se scurg pe obraji.

Penelope Douglas

— Nu poți să respiri, mă îngână, făcându-mă să simt un nod în stomac.

Ce, are impresia că pe mine nu mă doare?

— Iubita mea, ti zic, apucând-o de umeri și întorcând-o cu fața spre mine. Te iubesc, ti declar, privind-o în ochii de un albastru-cenușiu. Te iubesc al naibii de mult. Doar că... doar că am nevoie de timp, continui pe un ton rugător. De spațiu, ca să-mi dau seama cine sunt și ce vreau.

Îmi caută privirea și vorbește mai încet:

— Și ce-o să se-ntâmples? mă întreabă. Ce-o să se-ntâmples când o să descoperi viața pe care-o cauți?

Îmi îndrept spinarea, luat prin surprindere. Nu există viitor care să n-o includă pe ea. Doar trebuia să știe asta.

— Nu știu încă, îi mărturisesc.

Nu știam unde aveam s-ajung, ce-aveam să fac, știam doar că ea era a mea. Întotdeauna.

Și că aveam să mă întorc acasă.

Ea dă aprobator din cap.

— Eu știu, zice cu o voce care a devenit tăioasă. Tu n-ai venit aici ca să-mi spui c-o să te întorci. Că o să mă suni sau c-o să ne trimitem mesaje. Tu ai venit aici ca să te desparți de mine.

Se desprinde și încearcă să-mi întoarcă spatele, dar o prind din nou.

— Iubito, vino încoace.

Numai că ea se smucește, lăsându-și brațele în jos.

— O, pleacă odată și gata! strigă, privind-mă cu ochi scânteietori. Tu te izolezi de toți cei care te iubesc. Ești penibil. Trebuia să mă fi obișnuit cu asta până acum.

— Tate...

— Pleacă! strigă iar, ducându-se spre ușa dormitorului și deschizând-o larg. Mi-e silă să te mai văd, Jared. Pleacă și gata.

Clatin din cap, mijindu-mi ochii.

— Nu, zic, încercând s-o conving. Am nevoie să mă înțelegi.

Ea își ridică bărbia, într-o atitudine sfidătoare.

— Tot ce-o să înțeleg vreodată e că ai simțit nevoia să duci o viață din care eu să nu fac parte, așa că pleacă și fă ce vrei.

— Dar nu vreau așa ceva, ripostez, căutând cuvintele potrivite cu care s-o contrazic. Nu vreau să fie așa. Nu vreau să te rănesc. Stai jos, să putem discuta. Nu vreau să te las în starea asta, îi zic grăbit.

De ce nu vrea să înțeleagă? N-o părăsesc. O să mă întorc.

Ea însă scutură din cap.

— Iar eu nu vreau să te las să rămâi. Ai nevoie să fii liber? Atunci du-te. Pleacă.

Îmi înghit nodul gros din gât, privind-o. Ce naiba se-ntâmplă? Regretele îmi săgetează prin minte, odată cu gândul că poate ar fi trebuit să procedez altfel. S-o fac să se așeze și s-o iau cu binișorul. Doar că nu mă pricep la tâmpenii de-astea. Nu știu cum să fiu delicat.

Fir-ar a naibii de treabă, am luat-o pe nepregătite. Chiar dacă am stat mai la distanță în săptămâna care a trecut, știu că ea nu s-ar fi așteptat la așa ceva.

După tot ce-am făcut pentru ea de-a lungul anilor, încă n-are încredere în mine. Nu-și dă seama că încerc să fiu tare. Că încerc să fiu bărbat. Tot ce înțelege ea în clipa asta e că-i provoc noi suferințe, iar de astea s-a săturat.

— Ieși imediat, îmi poruncește, cu lacrimile uscându-i-se pe față.

Las capul în jos și toți mușchii brațelor mi se încordează într-un imbold de a sări pe ea. S-o iau în brațe, s-o strâng la piept și s-o fac să se topească în mine, ca de fiecare dată. Trebuie s-o am pe Tate în viața mea.

Ea o să mă aștepte.

Și, în timp ce-mi iau geanta și plec, știu c-o să mă întorc. Trebuie să plec, dar o să mă întorc pentru ea.

Nici măcar n-am avut nevoie de un an, de fapt. Numai de șase luni.

Până la urmă, se pare că și șase luni au fost prea mult timp.

*

Penelope Douglas

— Minunat, s-a răstit Pasha, zgâindu-se la hubloul de lângă locul ei de la clasa întâi. Acum înțeleg foarte bine ce vrea să însemne „stat de trecere”.

Am făcut abstracție de dezgustul ei față de cine știe ce-o fi văzut afară și mi-am îndesat iPad-ul în bagajul de mână, pe care l-am împins la loc cu piciorul sub scaunul meu.

— Sus inima, îi zic oftând. Avem și noi, în Shelburne Falls, și mașini, și alcool, și țigări. O să te simți exact ca la tine acasă.

Ea s-a lăsat la loc pe scaun și am simțit cum se încrunta spre spătarul din față.

— Abia aștept, a zis pe un ton plin de sarcasm. O să mă pot îmbăta diseară, nu? a adăugat.

Am zâmbit și am închis ochii, încercând să ignor pocnetele din urechi din timpul aterizării.

— Cât timp nu te desprinzi de mine, mi se rupe de ceea ce faci.

I-am auzit răsufierea sacadată, exasperată, și m-am întrebat — probabil, la fel de mirat ca și ea — de ce am simțit nevoia s-o târăsc după mine.

— E ciudat, a bombănit ea. Tu ești ciudat. De ce trebuie să fiu și eu aici?

— Fiindcă te plătesc...

— Pentru asta, a terminat ea propoziția în locul meu. Ei bine, într-o zi, când o să vrei un rinichi, chiar o să te coste.

Mi-am umezit buzele, imaginându-mi o mână invizibilă care să mă apese pe inimă ca să-i încetinească bătăile. Peste un minut, aveam să fiu din nou în orașul natal și, chiar dacă Tate nu era acolo, tot eram emoționat. Să-mi văd casa, precum și casa ei de alături, fostul nostru liceu... și pe cel mai bun prieten al meu, care nu vorbea cu mine...

Dumnezeule, am devenit un smiorcăit.

Am întors capul, încă rezemat de spătar.

— Pasha? am bâiguit. Ce-ai vrea să spun? Că, în zilele astea, nici nu pot să-mi mestec mâncarea fără tine?

Am ridicat din umeri.

— Prefer să te am prin preajmă și să n-am nevoie de tine decât să am nevoie de tine și să nu te am prin preajmă.

Sprâncenele ei negre — cea din dreapta, cu două piercinguri halteră — s-au împreunat și Pasha m-a privit pe sub ele de parcă mi-ar fi crescut un corn în frunte. Sunt convins că știa toate astea, deși cu siguranță nu le mai recunoscusem până acum. Mă bazam foarte mult pe ea, ceea ce era perfect, fiindcă îi făcea plăcere să se știe utilă. Asta se întâmplă cu oamenii neglijați.

Oricât mi-ar fi plăcut tatăl ei, trebuie să spun că era un părinte cam la fel de bun pe cât a fost mama, în copilăria mea.

Totuși, Pasha s-a dovedit o alegere bună. M-a tras la mal când mă înecam și a luat multe hotărâri în locul meu, atunci când n-am fost în stare. M-a scos din prăpastia în care căzusem și mi-a trezit interesul pentru motociclete, mi-a făcut cunoștință cu sponsori și investitori, convingându-mă să investesc în atelier. Nimic din toate astea nu s-a întâmplat în decursul unor dineuri de afaceri calme și rezonabile — mai degrabă, ea țipa la mine să casc ochii în jurul meu — dar, până să-mi dau seama, s-au întâmplat atâtea chestii, încât n-am mai avut timp să mă gândesc. Ea mi-a umplut viața de zgomot, când liniștea era prea periculoasă.

Nu numai că aveam nevoie de ea, dar mi-o și doream în preajma mea.

Iar acum o știa și ea.

Probabil că avea să-mi ceară, naibii, încă o mărire de salariu.

*

Jax aștepta la capătul terminalului, chiar dacă-i spuseseam c-o să-i trimit un SMS când o să ajungem la ieșirea pasagerilor.

Cu toate astea, am zâmbit cu gura până la urechi în clipa în care l-am zărit, abia remarcând cum a țâșnit Pasha pe lângă noi, ca să iasă la o țigară.

Penelope Douglas

— Salut, am zis, încolăcindu-mi un braț de gâtul lui Jax și trăgându-l spre mine, în timp ce-mi lăsam geanta să cadă.

— Salut, mi-a răspuns, astfel încât să-l aud numai eu. Mi-a fost dor de tine.

Mi-am permis să închid ochii pentru o clipă, împovărat dintr-o dată de lunga perioadă în care am stat departe de el. Ținuserăm legătura cu regularitate și, chiar dacă am stat departe doar ca să evit o persoană anume, Jax plătise și el prețul.

Eram sânge din sângele lui. Singura rudă de sânge pe care-o avea.

Desprinzându-mă din îmbrățișare, am trecut în revistă tot ce rămăsese neschimbat. Părul lui negru era aranjat astfel încât să arate ca și cum tocmai și-ar fi trecut degetele prin el, iar ochii albaștri aveau aceeași nuanță vibrantă de azuriu ca ultima dată când îl văzusem. Nu vedeam nici cicatrice, nici vânătăi, ceea ce-mi dovedea că se ținea departe de necazuri.

Jax oricum nu obișnuia să se încaiere, numai că instinctul îmi cerea să mă asigur. Se îmbrăca și acum în blugi și tricouri negre, aproape identic ca mine. Am clătinat din cap când mi-am dat seama că și el mă evalua, după care l-am văzut destinzându-se în sfârșit și cuprinzând cu brațul umerii iubitei lui.

— Juliet, am zis, îndreptându-mi în sfârșit privirea spre ea, tocmai când își încolăcea brațul pe talia lui Jax.

Ea mi-a zâmbit și apoi m-a salutat.

— Îmi pare bine să te văd.

Nu eram sigur dacă spunea adevărul, dar nici nu-mi păsa prea mult. Noi doi ne înțelegeam bine, dar n-am fost — și, probabil, n-o să fim niciodată — cei mai buni prieteni. Eu aveam o toleranță limitată față de trăncăneala stupidă, iar ea părea să mă privească, la rândul ei, cu din ce în ce mai puțină cordialitate. Probabil, din cauza lui Tate.

Când eram în liceu, Juliet prefera să fie strigată cu inițialele surorii ei, K.C. Acum doi ani, când s-a cuplat cu fratele meu, și-a

reluat prenumele primit la naștere, iar eu încă aveam nevoie de ceva timp până să mă obișnuiesc.

Mi-am ridicat geanta de jos și i-am privit pe amândoi.

— Din câte am auzit, e cazul să te felicit, i-am zis ei. Să predai în Costa Rica? Voi doi sunteți pregătiți pentru așa ceva?

Juliet tocmai absolvise facultatea și obținuse diploma de profesoară, și deoarece Jax, la rândul lui, sărise peste etape și terminase facultatea mai devreme, ei doi urmau să plece în America Centrală la toamnă. Jax mă anunțase, cu câteva săptămâni în urmă, că Juliet a semnat un contract pe un an, însă cu ea nu discutasem deloc despre asta.

Juliet a întors capul ca să-l privească, un zâmbet cu subînțeles jucându-i pe buze, ca și cum ar fi fost vorba despre o glumă doar de ei doi știută.

— Nicio aventură nu e prea mare, a rostit voioasă, mai mult către el decât către mine.

Mi-am dres glasul.

— Și... mama unde e?

— Are o programare la doctor, mi-a răspuns Jax, îndesându-și mâinile în buzunare.

— E totul în regulă?

— Da, a încuviințat el, după care s-a întors, pornind spre ieșirea din aeroport. Se simte perfect. Când o femeie se apropie de soroc, trebuie să se ducă în fiecare săptămână, din câte se pare. Ar trebui s-o vezi, băi, frate! a adăugat, râzând în barbă. A apucat-o frenezia cumpărăturilor și mănâncă înghețată după fiecare masă, dar e în al nouălea cer.

Am pornit după el, moment în care am văzut-o pe Pasha intrând din nou în aeroport și îndreptându-se spre noi.

— De ce naiba nu mi-ai spus că e gravidă? l-am apostrofat pe Jax.

Înțelegeam că mama a vrut să păstreze secretul față de mine, dar Jax ar fi putut să mă prevină.

A clătinat din cap, zâmbind cu superioritate.

— Frate dragă, nu e treaba mea să-ți spun că maică-ta e gravidă. Îmi pare rău.

Numai că, după tonul lui amuzat, îmi dădeam seama că nu-i părea deloc rău.

— Pe lângă asta, ea chiar n-ar fi vrut să afli prin telefon. De-asta a tot încercat să te cheme acasă.

Remușcărilor au început să mă înțepe din mai multe direcții când m-am gândit la câte porcării va trebui să îndrept. Răspunsurile la întrebările mamei, tăcerea cu care mă trata Madoc, reacomodarea cu fratele meu...

— Ăăă... bună, a zis Juliet, întorcând capul din mers spre Pasha. Ești cumva cu Jared?

Mi-am aruncat geanta pe umăr, cu ochii spre Juliet.

— Scuze, am intervenit. Jax, Juliet, v-o prezint pe Pasha, am zis, arătând cu bărbia spre fata de lângă mine. Pasha, ei sunt Jax, fratele meu, și iubita lui, Juliet.

— Salut, a zis Pasha, nonșalantă.

Juliet i-a strâns la repezeală mâna Pashei, după care a întors capul, cu o înfățișare nedumerită. I-am observat privirea piezișă pe care i-a aruncat-o lui Jax.

— Bună, Pasha, a zis Jax, strângându-i repede mâna și aruncându-mi o privire la fel de rapidă, înainte de a traversa pasarela spre parcare acoperită. Băi, frate, de ce nu mi-ai spus că te-ai cuplat cu cineva?

Am izbucnit într-un râs amar, dar am fost întrerupt.

— Ooo, a găngurit Pasha în timp ce intram în parcare. Nu le-ai spus despre noi, scumpule?

După care mi-a brăzdat bicepșii cu unghiile ei de un roz-aprins. Mi-am dat ochii peste cap.

— E asistenta mea, am explicat, aruncându-mi geanta în portbagajul vechiului meu Mustang, acum al lui Jax. E doar asistenta mea. Atât.

Jax și-a clătinat degetul arătător între mine și Pasha, în drum spre portiera din dreptul volanului.

— Așadar, voi doi nu sunteți...

— Pfuui, a mormăit Pasha, cu un dezgust vizibil pe toată fața.

— Atunci, ești gay? a întrebat-o Jax.

Am pufnit în râs, zguduit de hohote chiar și în timp ce le deschideam portiera fetelor.

Pasha și-a proptit mâinile în șolduri.

— Cum asta... ce...? s-a bâlbâit, aruncându-mi o privire acuzatoare.

Am ridicat mâinile, prefăcându-mă nevinovat.

Jax a mijit ochii spre ea, pe deasupra capotei.

— Când e vorba despre femeile care nu sunt interesate de frațele meu, în mare măsură, nu-ți rămân decât lesbienele.

Pasha a mormăit ceva și s-a urcat pe bancheta din spate, lângă Juliet. Am trântit portiera și m-am dus spre locul șoferului.

Jax și-a îndreptat spinarea, văzând că mă apropiu.

— Acum e mașina mea, a protestat, dându-și seama de ceea ce voiam să fac.

L-am țintuit cu o privire tăioasă.

— Iar eu nu merg cu altcineva la volan. Aștept până când te împaci cu ideea.

După aproximativ trei secunde, și-a dat seama că n-avea cum să câștige. Așa că, în cele din urmă, a oftat și și-a mișcat fundul spre portiera din dreapta.

Urcându-mă la volan, am pornit motorul și m-am relaxat, lăsându-mă încet pe spate. Vechiul și familiarul hruit al motorului îmi amintea de un timp de mult apus. Pe atunci, eram rege în țara orbilor. Credeam că le știam pe toate.

Lungile drumuri din serile târzii, cu muzica mea umplând micul spațiu, planurile de viață pe care le ticluiau în jurul lui Tate și felul cum aveam s-o chinuiesc în unicul univers care conta.

O imagine a ei mi-a trecut fulgerător prin minte, de când mergea pe jos spre școală. Își îndrepta spinarea când auzea mașina mea apropiindu-se, iar eu treceam ca vântul pe lângă ea, privind în oglinda retrovizoare cum îi flutura părul în curentul stârnit. Aproape că mi-am dorit să fie în oraș în vara asta.

Aș da aproape orice ca s-o fac să mă simtă iar.

Ca să nu mai spun că-l întorsese împotriva mea pe cel mai bun prieten al meu. El nu mai vorbea cu mine și știam că asta se întâmpla din cauza ei.

Mi-am pus centura.

— Deci, hai s-o facem și pe-asta, i-am zis lui Jax. Unde e Madoc?

A șovăit, apoi a început să vorbească încet.

— Pe-aici, a zis, încercând să evite răspunsul. Face un internship de vară aici, în oraș, dar încă locuiește în casa lui din Shelburne Falls.

— Bine, am încuviințat, aducându-mi aminte că era vineri după-amiaza. O să dau pe la el înainte să mergem acasă.

— Frate, s-a repezit Jax, în timp ce ieșeam din parcare acoperită. Nu cred că Madoc o să fie dispus să...

— Las-o naibii, am scrâșnit printre dinți. Au trecut doi ani. Sunt sătul de porcăriile lui.

CAPITOLUL 3

TATE

Vacanțele de vară încetează să existe după ce ajungi la facultate. Poate începi să urmezi cursuri de vară, sau îți iei o slujbă pe perioada estivală, sau ai o bibliografie de citit sau niște credite de recuperat, esențial e că timpul liber începe, încetul cu încetul, să se diminueze și, până să-ți dai seama, într-o zi faci un lucru care-ți place și alte cincisprezece pe care le detești.

Bun-venit la maturitate, ar spune tata.

Ar trebui să fiu mulțumită. Una peste alta, nu era chiar rău. Șansele apăreau din abundență în viața mea și oricare alta ar fi fost îngăduitoare și recunoscătoare pentru asta. Educația mea avea să-mi asigure viitorul.

Am reușit. Într-o zi, o să fiu medic. Poate, undeva aproape de casă. Sau poate departe. Fără discuție, o să mă mărit și-o să am copii. Or să apară și ratele pentru casă și pentru mașină. Un portofoliu de acțiuni, care să-mi asigure o viață confortabilă după pensionare. Poate c-o să am și o casă în Bahamas. O să râd la spectacolele de teatru ale copiilor mei, de la școală, și-o să-i strâng în brațe când o să-i văd speriați de ceva.

Pacienții mei, sper, mă vor face să mă simt utilă. Pe unii îi voi ajuta, pe alții îi voi pierde. M-am pregătit pentru asta. Le voi aduce alinare multora și voi plânge împreună cu câțiva. Voi înfrunta totul, știind că am făcut tot ce mi-a stat în puteri.

Îmi voi dedica viața profesională însănătoșirii bolnavilor. Viața mea personală va fi cea a unei soții și mame conștiincioase.

Pacienți și răbdare¹.

Și, până acum doi ani, am fost entuziasmată de toate acestea.

Mi le-am dorit pe toate.

— Bine c-ai venit, m-a întâmpinat Ben, luându-mă de mână și sărutându-mă ușor pe obraz. Ți-au tot dat mesaje pe pager de vreo cinci minute.

Am zâmbit, punându-i o mână pe piept și rezemându-mă de el.

— Scuze, am șoptit, sărutându-l din nou, ușor, de data asta pe buze. Doar nu era să scap plosca, nu? am glumit, retrăgându-mă și punându-mi fișele de observație pe masa asistentei-șefe.

A strâmbat dezgustat din buze la gândul unei asemenea imagini.

— Corect, a încuviințat.

— În plus, am continuat, sunt o femeie care merită să fie așteptată. O știi doar.

Și-a ridicat bărbia și m-a privit printre gene, cu ochii lui albaștri.

— Încă încerc să văd dacă e așa, m-a tachinat.

— Aoleu! am exclamat râzând. Atunci poate că Jax a avut dreptate, la urma urmei.

S-a posomorât și tot amuzamentul i-a dispărut.

— Ce-a mai zis ăla despre mine? a bombănit.

Am zâmbit, scoțându-mi bluza albastră de uniformă și rămânând în maioul meu alb.

— A zis că ești formidabil, am răspuns în glumă.

Ben a ridicat o sprânceană, știind că nu era adevărat.

Jax, fratele fostului meu iubit, nu avea la inimă pe nimeni care încerca să-i ia locul frățiorului său în viața mea. Norocul meu că n-aveam nevoie de aprobarea lui.

Am ridicat din umeri și am continuat:

— În schimb, el chiar crede că ți-ar fi mult prea greu să mă suporti.

¹ Răbdare, îngăduință. (N. red.)

A făcut ochii mari și a zâmbit, acceptând provocarea. Strecurându-și mâna la ceafa mea, s-a apropiat și și-a lipit buzele de ale mele.

Căldura corpului său m-a învăluit și m-am destins, lăsându-mă pradă sărutării și savurând patima flămândă pe care o emana.

Era clar că mă voia.

Chiar dacă nu mă înghesuia nevoia de el, mă făcea să mă simt stăpână pe mine, iar asta îmi plăcea, fără îndoială.

Desprinzându-se de mine, mi-a zâmbit, ca și cum tocmai și-ar fi demonstrat punctul de vedere.

M-am lins pe buze, simțind gustul mentolat al gumei lui de mestecat. Ben a avut totdeauna un miros și un gust pe care puteam să le identific. Mentă sau scorișoară pe buze, apă de colonie pe haine, șampon Paul Mitchell în păr... și mi-a trecut prin minte gândul că, de fapt, nu știu cum ar mirosi fără toate astea. În materie de apă de colonie, preferințele se mai schimbă în timp. La fel și în cazul șamponului sau al gumelor de mestecat pentru îmbogățirea respirației. Oare cum ar mirosi stând cu capul pe perna mea? S-ar schimba mirosul sau ar fi mereu același?

Mi-a arătat prin semne recipientul negru și punguța cu bețișoare din lemn de pe masă.

— Ți-am adus cina. E sushi, a precizat. De somon se presupune că ar fi, adică un aliment excelent pentru creier, a adăugat, fluturându-și mâna. Și, din moment ce ai făcut noapte albă, m-am gândit c-o să-ți prindă bine.

— Mulțumesc, am răspuns, încercând să par entuziasmată, știind că gestul contează.

Nu pot să sufăr sushi, numai că el nu știe.

— Totuși, am adăugat, mă pregătesc să plec de la serviciu. Credeam că ți-am spus.

A mijit ochii, încercând să-și amintească, după care i-a căscat de tot.

— Așa e, mi-ai spus, a recunoscut oftând și clătinând din cap. Iartă-mă. Atât de des ți se schimbă programul, încât am uitat.

— Nu-i nimic, am zis.

Mi-am desfăcut cocul răvășit, simțindu-mă ușurată imediat ce am scăpat de agrafele alea blestemate. Când nu lucram în spital — spălând pacienții cu buretele și lipindu-le pansamente cu leucoplast — puteam fi găsită în bibliotecă, încercând să avansez cu bibliografia mea pentru cursurile din toamnă, sau prin Loop, ca să mă mai eliberez de stres. În ultima vreme, era cam greu să-~~se~~ seama de unde să mă apuci, numai că Ben se împăcase cu ideea asta.

— Dar pot oricum să-l mănânc, am propus, fiindcă nu voiam să mă arăt nerecunoscătoare. Și, astfel, n-o să-mi mai fac griji în legătură cu cina, așa că, vezi? Chiar mi-ai salvat viața.

Mi-a cuprins mijlocul și m-a tras spre el, sărutându-mi fruntea și nasul, mereu cu delicatețe.

Relația mea cu Ben data de vreo șase săptămâni, chiar dacă, în cea mai mare parte a timpului, era de la distanță. Pe timpul vacanței de primăvară, amândoi ne duceam pe la casele noastre, iar într-o zi am pierdut controlul mașinii pe o șosea alunecoasă, udă de ploaie.

Și m-am izbit exact de mașina lui. Care era parcată lângă trotuar, chiar în fața lui și a tuturor prietenilor săi. *Da, minunat moment.*

Totuși, mi-am jucat rolul. Am coborât din mașină, răstindu-mă la el, spunându-i că era un șofer de doi bani și că ar face bine să aibă asigurare, ca să nu sun la poliție.

Cu toții au râs, iar el m-a invitat să ieșim în oraș.

Am petrecut ceva timp împreună, ne-am întors la școală ca să terminăm semestrul și am reluat legătura când am venit din nou acasă pentru vacanța de vară.

Din moment ce am fost la același liceu, iar eu am avut o relație în ultimul an, care s-a terminat destul de urât, a fost oarecum distractiv să recuperăm destul de lungă perioadă care trecuse. Am ajuns să ne cunoaștem și mi-a făcut plăcere timpul petrecut împreună. N-am încercat să apăsăm accelerație până la fund încă din prima zi. Ben e un tip care preferă s-o ia încetșor.

Și e calm.

Mereu se întâmpla ceva când eram *eu* pregătită. Nu când era *el*. Iar eu nu eram nici pe departe pregătită, deocamdată, ceea ce însemna o ușurare.

Și vrei să știți care era partea cea mai bună? Ben nu era un tip focos. Nu se enerva, nici nu devenea bătăran. Nu mă supăra cu nimic și nu eram nevoită să-mi fac griji că ar exercita asupra mea o atracție atât de mare, încât să trebuiască să iau hotărâri în funcție de el.

Nu mă forța niciodată, nici nu mă provoca și-mi plăcea că eu dețineam controlul relației. N-am profitat niciodată de asta, dar am știut-o mereu. Era un sentiment de confort, dar, mai mult decât atât, unul de relaxare. Niciodată n-aveam surprize cu Ben.

Eram în siguranță cu el.

Își luase licența în economie la universitatea din Massachusetts, în mai, și urma să înceapă, la toamnă, cursurile postuniversitare, la Princeton. Eu aveam să mă duc la Stanford, la facultatea de medicină, așa că ne aștepta o perioadă mai lungă de despărțire. Nu eram sigură că relația avea să reziste, dar pentru moment mă mulțumeam s-o păstrez așa, lejeră și simplă.

Deja îmi sugerase că ar trebui să mă mut cu el în New Jersey și să mă înscriu la o facultate de medicină de acolo sau de prin apropiere. L-am refuzat. Și-așa îmi mai compromisesem o dată planurile pentru facultate — dintr-un motiv temeinic —, de data asta, eram hotărâtă să mă țin de ceea ce îmi planificasem. Fie ce-o fi, aveam să mă duc în California.

— Vii să mă vezi diseară la cursă? l-am întrebat încet.

— Ce, nu vin mereu? a răspuns, chiar dacă știam că se abținea cu greu să nu ofteze.

Ben nu suporta gândul că participam la curse. Zicea că ura aglomerația, dar știam că era vorba despre ceva mai mult de-atât. Nu voia ca fata cu care ieșea să se întrecă în curse cu băieții, în timp ce el stătea pe margine.

Și totuși, oricât mi-ar fi plăcut Ben, la Loop n-aveam de gând să renunț.

Dând dovadă de înțelepciune, el nu mi-a cerut niciodată să încetez — doar mi-a sugerat — și-mi închipui că s-a gândit c-o să fie o pasiune la care o să renunț pe măsură ce mă maturizez sau după ce plec la Stanford.

Numai că nu era doar o pasiune de adolescență și nu voiam să renunț la asta pentru nimeni și nimic. Cel puțin, nu până când nu aveam să fiu pregătită pentru asta.

Madoc își făcea griji întruna pentru siguranța mea, tata mă dojenea cu privire la cheltuieli, atunci când aveam nevoie de piese de schimb sau de reparații, și cel puțin zece sau doisprezece nemernici comentau în batjocură când mă urcam în mașină, în fiecare weekend, ca să mă întrec cu ei.

Dar nimic din toate astea nu schimba situația. Asta e frumusețea când îți cunoști propria minte. Nimeni nu trebuie să-ți spună ce poți să faci și ce nu. De îndată ce ești sigură de un lucru, el chiar devine *foarte* ușor.

— Ne vedem la pistă, atunci, am zis.

L-am luat de gât și m-am aplecat să-l sărut, buzele lui delicate atingându-mi ușor, ca un fulg, gura.

— Trebuie să fac un duș, să mă aranjez, după ce plec de-aici, am adăugat.

S-a aplecat spre mine, frecându-și nasul de urechea mea.

— Și, după cursă, ești a mea, da?

I-am sesizat tonul jucăuș, dar, chiar și-așa, mi s-a oprit inima pentru o clipă.

A mea.

Un fior mi-a străbătut brațele și am închis ochii, simțind o pereche de buze fierbinți mângâindu-mi obrazul și apoi răsufierea lui dezmierdându-mi gura.

Vreau să simt ce e al meu. Ce a fost întotdeauna al meu.

Fierbințeala mi-a cuprins toată fața și dorința a pus stăpânire pe o anumită parte a trupului meu, de sub abdomen. Buzele lui

mi-au atins gura, fără să pună stăpânire pe ea, doar jucându-se; am tras aer în piept, tremurând de o excitație care-mi încingea pielea după atât de mult timp.

Însă, nu Ben.

Nu buzele, nici răsufierea lui erau cele la care visam.

Vreau să te ating.

M-am ridicat pe vârfurile picioarelor, lipindu-mi strâns trupul de al lui și trăgându-l spre mine. *Jared.*

Și, uite-așa, m-am topit în amintirea lui.

— *E prea târziu pentru rugăminți, îmi șoptește Jared, strecurându-și degetele prin părul meu de la ceafă și ținându-l strâns, în timp ce mă țintuiește de peretele cămăruței portarului. Asta capeți când mi-o tragi din priviri în toiul orei.*

Închid ochii strâns și mă foiesc când își vâără mâna în blugii mei, prin față, și-și adâncește degetele în mine, făcându-mă să mă umezesc toată.

— *O, Doamne, scâncesc, respirând agitat și agățându-mă de umerii lui. Jared.*

Se apleacă spre mine și-i simt răsufierea fierbinte pe buze.

— *Vreau să te văd goală, Tate, îmi poruncește. Dă jos totul. Imediat.*

Mi-am frecat nasul de gâtul lui și am simțit mirosul exotic al apei de colonie a lui Ben, în locul gelului de duș cu miresme de pădure al lui Jared și izul acela înțepător, pe care încă mi le aminteam.

M-am lăsat la loc cu tălpile pe sol, dându-i drumul lui Ben.

Fir-ar să fie.

Oare de ce amintirea lui Jared mă excită mai mult decât oricine altcineva în carne și oase? Ben s-a purtat mai frumos cu mine. Atitudinea lui lejeră nu înseamnă o amenințare pentru mine. Nu am așteptări, iar conversațiile noastre sunt liniștite.

Numai că vechile năravuri pier greu.

Tânjesc după cuvinte obraznice și după mâini aspre, după posedare și după tot ce nu e stilul lui Ben. Mi-e dor să fiu ca aerul pentru trupul cuiva și să fiu dorită cu nesaț precum apa.

A fost o iubire periculoasă, dar una intensă, de adolescență și aproape că m-am lăsat mistuită de ea.

— Te simți bine? m-a întrebat Ben, îngrijorat.

I-am răspuns cu un zâmbet nonșalant.

— Perfect, l-am asigurat, aplecându-mă și sărutându-l repede.

Chiar dacă încă nu simt focuri de artificii cu Ben, așa cum mi-aș dori, nu e nicio grabă. Niciodată nu există presiune.

M-am desprins, vrând să-mi iau rămas-bun, însă el s-a avântat pentru încă un pupic rapid, după care a plecat, îndepărtându-se pe coridor și lăsându-mă cu zâmbetul pe buze cu atitudinea lui nonșalantă.

După ce m-am deconectat de pe computer, m-am dus în pas alergător în vestiar, să-mi iau rucsacul și cheile, aruncându-mi bluza de uniformă în coșul pentru rufe murdare și rămânând în super eleganții mei pantaloni la fel de albaștri.

Vântul mă chema, așa că de-abia așteptam să ajung afară. Puteam deja să simt fiorii nerăbdării străbătându-mi trupul.

Le-am trimis un SMS de grup lui Madoc, Fallon, Juliet și Jax, anunțându-i că aveam să sar peste cină ca să ajustez câte ceva la G8-ul meu, înaintea cursei de diseară, și că urma să ne vedem la pistă.

Imediat ce am ieșit pe ușile automatizate, am rupt-o la fugă, fără să-mi pot stăpâni hohotul de râs. Sunt convinsă că arătam caraghios, hlizindu-mă de una singură.

Dar îmi iubeam mașina asta afurisită. Era rapidă și înfierbântată și numai a mea.

Aveam Pontiacul G8 din ultimul an de liceu și, recunosc numai față de mine însămi, el ocupa o parte mai mare din inima mea decât Ben, în clipa de față. Condușul e ca un drog. Te urci, te așezi, închizi portiera și te ții bine. Sunt singurele momente din viața mea în care simt că mă mișc, dar nu trebuie să mă străduiesc să realizez ceva. Pornesc la drum, dar nu ajung neapărat undeva. Ore în șir, conduc și ascult muzică — pierdută în propriile gânduri —, dar de fiecare dată am impresia că mă regăsesc. Altădată, dușul era singurul loc în care simțeam că evadez. Acum, e mașina.

Strecurându-mă pe scaunul șoferului, mi-am aruncat rucsacul — încărcat cu câteva cărți și cu haine de schimb — pe locul din dreapta și am pus jos caserola cu sushi pe care, probabil, aveam să i-o dau lui Madoc. Am pornit motorul, lăsând jos geamurile și dând drumul muzicii. În boxe a început să urle „Click Boom“, melodia formației Saliva, făcându-mi tot corpul să vibreze. Am tras în piept aerul plăcut al începutului serii de vară. Era puțin trecut de cinci, însă soarele încă strălucea cu putere pe cer, iar vânticelul cald adia prin geamuri, fluturându-mi părul.

Am strâns în mâini volanul din piele, înaintând pe șoseaua cu două benzi cu o viteză mult peste limita legală și simțindu-mă mult mai însuflețită decât oriunde altundeva. Țsta era unicul mod în care-mi petreceam timpul după placul meu.

N-a fost așa întotdeauna. Acum doi ani, eram legată de toate, fiecare zi puneam câte o piatră la temelia unei zile de mâine în care abia așteptam să mă avânt. Acum însă...

Acum nu-mi puteam stăpâni teama care mi se furișea în suflet când mă gândeam la ceea ce urma să se întâmple când aveam să ajung, în sfârșit, la acel mâine. După ce-o să termin facultatea, după ce-o să ajung medic, după ce-o să-mi ating scopul pentru care am muncit... ce-o să urmeze?

Din cine știe ce motiv, participarea la cursele de mașini mă menținea conectată. Legată de o perioadă în care sângele îmi curgea fierbinte și inima mea tânjea după și mai multă viață.

Mereu mai multă.

Scoțând brațul pe geam, i-am zâmbit adierii de vânt care mi l-a întâmpinat, suflându-mi printre degete. Dând muzica mai tare, am inspirat, surescitată, chiar dacă stomacul mi s-a strâns din cauza vitezei. Ador senzația asta de fluturi în stomac.

Am ajuns acasă repede, chiar dacă ultimul lucru pe care mi-l doream era să cobor din mașină. Dar mi-am amintit că vântul mă aștepta ceva mai târziu, în seara aia, și că totul avea să fie bine după ce ajungeam pe pistă.

Totuși, aveam multe de făcut înainte de plecare, așa că am pus
cat mașina în apropierea casei lui Madoc și mi-am luat telefonul
de pe scaun. Imediat, l-am simțit vibrându-mi în mână.

Coborându-mi privirea, am văzut numele lui Juliet.

— Bună, am răspuns. Ai primit mesajul meu?

— Dar tu l-ai primit pe-al meu? a izbucnit, părând surescitată.

Am mijit ochii, nedumerită, în timp ce coboram din mașină.

— Nu, dar am văzut că m-ai sunat, i-am zis, punându-mi rucsacul pe umăr și trântind portiera. Abia m-am întors de la muncă și n-am apucat să-mi citesc mesajele. Care-i treaba?

Am ocolit scara din piatră, urcând în fugă treptele spre intrarea mea personală. Eu și Jared aveam altădată o cameră aici, iar eu încă o foloseam, din când în când. Madoc și Fallon îmi erau ca o familie, iar eu aveam nevoie de un loc unde să evadez cât timp se zugrăvea parterul casei mele.

— Unde ești? m-a întrebat și i-am auzit respirația agitată.

— Tocmai am ajuns acasă, i-am răspuns, descuind ușa și lăsându-mi rucsacul înăuntru, mutându-mi apoi telefonul la urechea cealaltă.

— La Madoc? s-a grăbit să întrebe.

Aproape că mi-a venit să râd de insistența ei.

— Bine, hai, spune tot. S-a întâmplat ceva? A intrat Katherine în travaliu sau ce?

— Nu, a răspuns ea. Am... vreau să stai și să mă asculți, bine? Am scos un mic geamăt.

— Te rog, nu-mi spune că Jax i-a spart lui Ben contul de Facebook și l-a inundat de filme pornografice cu gay, am zis, aruncându-mi pantofii din picioare și ducându-mă spre baia mea.

— Nu, Jax n-a făcut nimic, mi-a răspuns Juliet, dar apoi a continuat: Mă rog, să zicem că a cam făcut. Toți am făcut. Trebuia să-ți fi spus și te rog să mă ierți, a turuit ea, dar n-am știut că el o să se ducă direct la Madoc și n-am vrut să fi luată prin surprindere, așa că...

— Ce s-a întâmplat?! am strigat, împingând ușa de la baie.

— Jared e acasă la Madoc! a țipat ea din răspuțeri, în sfârșit.

Numai că era prea târziu.

Mă oprisem deja.

Mi s-a pus un nod în gât, când am întâlnit privirea ochilor lui aproape negri, țintuindu-mă în oglinda din baie; avertismentul ei a sosit cu o secundă prea târziu.

Jared.

— Tate, m-ai auzit? a urlat ea, dar n-am fost în stare să-i răspund.

Mi-am încordat degetele pe clanța ușii și am strâns din dinți atât de tare, încât a început să mă doară maxilarul.

Stătea în picioare, în fața oglinzii, cu spatele la mine, și fiecare mușchi al brațelor și al trunchiului dezgolit s-a încordat când s-a sprijinit în mâini și m-a fixat cu o privire intensă.

Nu părea mirat să mă vadă. Și, categoric, nu părea nici bucuros.

Am respirat de câteva ori scurt, superficial. Ce naiba căuta aici?

— Tate! am auzit un strigăt, dar nu eram în stare de altceva decât să-l privesc cum își îndrepta spinarea și-și lua ceasul de pe policioară, punându-și-l apoi la încheietura mâinii și susținându-mi privirea fără încetare.

Cât se poate de calm. De glacial.

Parcă un brici mi-ar fi despiciat inima în timp ce mă împotri-veam imboldului de a mă repezi spre el. Poate ca să-l lovesc sau poate ca să i-o trag, dar, în orice caz, să-l asaltez fizic. Mi-am întărit toți mușchii din corp ca să-mi pot păstra autocontrolul.

Avea pe el o pereche de pantaloni negri, strâmți, cu talie joasă, tălpile și pieptul gol, iar părul îi era extrem de ciufulit, ca și cum tocmai l-ar fi șters cu prosopul.

Pe tot spatele avea tatuat, într-un mod năucitor, copacul copi-lăriei noastre, iar când i-am examinat umărul și brațele, am mai descoperit câteva tatuaje noi.

Stomacul a început să-mi tresalte, așa că mi-am încordat muș-chii abdominali, ca să-i opun rezistență.

A trecut atât de mult timp...

Hainele lui negre, umorul lui negru, ochii aproape negri... Inima îmi bătea ca o tobă; am scrâșnit din dinți, simțind cum mi se strângea stomacul.

Arăta exact ca în liceu. Dispăruse orice urmă a zilelor lui din școala militară. Era puțin mai musculos, maxilarul i se mai ascuțise, dar era din nou ca în urmă cu patru ani.

Am ridicat capul și l-am văzut luându-și cureaua de pe policioară și întorcându-se, venind spre mine.

— Tate? a insistat Juliet, în urechea mea. Tate, m-ai auzit? Alo?

S-a apropiat încet de mine, strecurându-și cureaua prin găicile beteliei. Pieptul îmi era cuprins de flăcări. Inima n-avea cum să-mi bată mai repede de-atât. L-am privit cu o expresie împietrită când s-a oprit la câțiva centimetri în fața mea, ezitând.

— Tate, a zberat Juliet, am zis că Jared e acasă la Madoc!

Atunci, buzele lui Jared au schițat un zâmbet care-mi spunea că i-a auzit avertismentul inutil.

— Da, am răspuns, dregându-mi glasul și aruncând o privire furioasă spre el. Mersi că m-ai anunțat.

Și, cu asta, am luat telefonul de la ureche și am încheiat apelul.

Brațele i se mișcau, încheind cureaua, însă ochii lui nu întrerupeau contactul vizual. Nici ai mei. Era ceva firesc pentru Jared. Să planeze deasupra mea, să mă determine să mă chircesc la umbra lui, să mă amenințe cu simpla lui prezență... însă totul era zadarnic.

Pentru că în prezent ajunsesem să mă cunosc mai bine. Nimeni nu putea să mă domine.

Mi-am păstrat tonul calm, încercând să par detașată.

— Sunt vreo douăzeci de alte camere în casa asta, am zis. Găsește-ți una.

Privirea lui a devenit, din amenințătoare, amuzată, exact aceeași privire de care am avut parte în sala de mese, în prima zi a ultimului an de liceu, când m-am hotărât să-i ripostez. Jared a fost mereu tentat să mă provoace.

— Știi, a început, întinzând mâna în spatele ușii de la baie și luând de acolo un tricou alb, te-am simțit imediat cum am pus piciorul în cameră. Mirosul tău era peste tot.

Vocea lui catifelată mi-a provocat fiori pe toată pielea.

— M-am gândit, a continuat el, că poate sunt doar rămășițe ale vremurilor pe care le-am petrecut împreună aici, dar pe urmă ți-am văzut toate nimicurile astea, a zis, arătând spre produsele cosmetice de pe policioara din baie.

Apoi și-a vârât brațele pe mânecile scurte și și-a tras tricoul peste cap.

Prin urmare, a venit fără să știe că avea să mă găsească aici. Asta însemna că măcar n-a pus nimic la cale.

Și-a pipăit buzunarele pantalonilor și și-a înclinat capul într-o parte, zâmbind.

— Sper să nu te superi, am împrumutat câteva prezervative.

Mâna a început să mă doară dintr-odată și mi-am dat seama că în tot acest timp strânsesem cu putere clanța ușii. N-am reușit să-mi dau seama dacă eram furioasă din cauză că făcea aluzie la viața mea sexuală sau că insinua existența unor planuri privitoare la a lui, însă era clar că nemernicul nu se schimbase. Acum îmi aștepta reacția.

Prezervativele rămăseseră de acum un an și jumătate, de la ultima mea partidă de sex. Probabil că erau, oricum, expirate.

— Nu-i nicio problemă, am răspuns, cu un zâmbet crispat pe față. Și acum, dacă nu te superi...

M-am dat la o parte din cadrul ușii, făcând un gest larg cu mâna, prin care-l invitam să se care naibii de acolo.

Milioane de întrebări îmi goneau prin minte. Ce căuta aici? În casa asta? În camera mea? Unde-i era micul anturaj cu care-l văzusem la televizor și pe YouTube, în nopțile de singurătate în care cedasem ispitei și-i căutasem numele pe Google?

Dar apoi mi-am amintit că Jared Trent nu mai făcea parte din viața mea. Nu mai era nevoie să-mi pese de el.

Și-a făcut loc pe lângă mine, atingându-mi brațul în treacăt, și am început să respir pe gură, din cauză că mirosul gelului de dus folosit de el mă agita. Și-mi stârnea amintirile de când fusesem în totalitate a lui.

Nu mai puteam suporta să stau aici cu el. În niciun caz în camera asta.

Nu l-am lăsat niciodată pe Ben să rămână peste noapte când poposeam aici și nu știa nimeni, dar fotografia mea de la bal încă era în rama ei, ascunsă în sertarul măsuței pentru toaletă. Împreună cu brățara-talisman pe care mi-o dăruise el în ultimul an de liceu. Îmi dorisem să n-o mai văd în casa mea, dar nu și să n-o mai văd niciodată. Nu încă.

Camera asta jucase un rol crucial pentru începuturile relației noastre. Fusese primul spațiu numai pentru noi, departe de părinți. Un spațiu în care puteam să facem ce voiam și să ne purtăm cum aveam chef. Să ne trezim unul lângă celălalt, să facem duș împreună, să facem dragoste fără teama că ne-ar fi putut auzi cineva, să stăm treji toată noaptea, discutând sau văzând filme... Fie că era vorba despre pat, despre podea, despre duș, despre perete sau despre policioara aia afurisită din baie, fiecare suprafață îmi amintea de el.

Încă nu eram în stare să accept faptul că adoram să stau aici și, mai mult decât atât, nu puteam să accept faptul că nu l-am lăsat niciodată pe Ben — sau pe oricine altcineva — să rămână aici.

Totuși, asta n-avea importanță. Era camera mea și nu era necesar să explic totul.

Mi-am încrucișat brațele la piept și l-am urmărit cum își prindea lăntișorul de pantaloni și-și vâră portofelul în buzunar. Am aruncat o privire în jur și i-am zărit geanta de voiaj pe pat, plus câteva haine — toate negre, gri sau albe — împrăștiate alături.

— Ai grijă să-ți iei totul cu tine când pleci, i-am ordonat, scoțându-mi șosetele și aruncându-le în coșul de lângă ușă. Asta e camera mea acum.

Regăsire

— Absolut, a replicat el pe un ton calm și încheind cu unul dur: Tatum.

M-am încordat, simțind deodată pe sub piele prima scânteie de excitație — vreau să spun, cu excepția curselor — din ultimul timp. Detest să mi se spună „Tatum”, iar el o știe.

O luam de la capăt.

L-am privit, schițând un zâmbet.

— Tatum? l-am îngânat. Astea sunt tacticile cu care te-ai înarmat pentru întoarcerea acasă?

A întors capul, privindu-mă peste umăr cu o expresie severă. Am izbucnit în râs.

— Poate că jucătorii sunt aceiași, Jared, am zis, desfăcându-mi pantalonii de uniformă și lăsându-i să-mi cadă la picioare, însă jocul s-a schimbat, am adăugat, pe un ton de avertisment.

Ochii lui căprui, întunecați, au sclipit aproape imperceptibil când au coborât pe picioarele mele lungi, atât de iubite de el altădată, urcând apoi spre chiloții mei albi din dantelă.

I-am întors spatele, pregătindu-mă să intru în baie, dar m-am oprit și l-am privit peste umăr.

— Aici nu suntem la liceu, i-am zis cu un licăr jucăuș în ochi. Asta te depășește cu mult.

După care am trântit ușa de la baie, interzicându-i să mă privească.

CAPITOLUL 4 JARED

Am fost tras pe sfoară.

Firește, sarcina mamei mele a fost motivul care m-a forțat să revin acasă, dar trebuia să fi fost prevenit, și nu mințit.

Tate nu era în Italia aia afurisită.

Ea locuia în aceeași casă cu Madoc și Fallon, iar Jax ar fi trebuit să-mi spună asta de la început, când m-a auzit că insist să vin mai întâi aici.

Dar nu, el m-a lăsat să-mi târăsc fundul până sus, să fac duș și să mă primenesc, în timp ce-l așteptam pe Madoc să ajungă acasă, și imediat cum am deschis ușa blestemată a camerei ăleia, mirosul ei m-a izbit ca un tranchilizant pentru un animal de zece tone. Aproape că m-a amețit.

Pe urmă însă mi-am adus aminte...

Nu. Ea nu era aici. Era plecată din țară. Patul era făcut. Camera arăta impecabil. Nu stătea nimeni aici.

Mi-am lăsat jos geanta și am început să mă dezbrac, după care, când am intrat sub duș, am constatat că totuși stătea cineva aici, bine mersi.

Aceleași produse cosmetice pe care le folosea Tate pentru păr și pentru față umpleau marginea policioarei de deasupra chiuvetei, iar apoi i-am văzut și peria, plină de fire încâlcite din părul ei blond.

Și atunci am înțeles.

Am închis ochii și am incremenit.

Tate era acasă.

Era acasă și stătea cu Madoc și cu Fallon, și imediat mi-am dorit s-o văd.

Era sănătoasă? Era fericită? Cum avea să reacționeze când avea să mă revadă?

După atât timp, nu-mi doream decât s-o văd.

Până când am observat prezervativele.

Era o cutiuță în geanta ei pentru machiaj și, al naibii de sigur, nu erau ale noastre. După ce începuse să ia anticoncepționale, în liceu, nu mai folosiserăm așa ceva.

M-am desprins de chiuvetă și aproape că mi-am smuls de pe mine restul hainelor, grăbindu-mă să mă arunc sub duș până nu aveam să sparg ceva sau totul din baia ei.

Am urât-o atunci. Mi-am dorit s-o urăsc. De ce o mai doream?

Fir-ar să fie!

Am stat mult timp cu capul sub apa fierbinte, cascada zgomoasă de căldură înecându-mi gândurile în timp ce-mi reveneam în fire, încetul cu încetul.

Prezervativele erau un semnal — un memento — pentru faptul că avea relații sexuale cu altcineva.

Știam asta și era liberă s-o facă. Nu eram împreună, așa că n-aveam de ce să mă supăr. Ea nu m-a judecat niciodată pentru câte femei avusesem înainte să devenim un cuplu, iar viața ei nu mă privea. N-aveam de ce să mă enervez.

Numai că toate astea nu mă opreau. Rațiunea nu m-a împiedicat niciodată să încerc să o țin în apropierea mea. După ce am ieșit de sub duș, am golit cutia în vasul de toaletă și am tras apa, astfel încât, oricine ar fi fost ăla cu care și-o trăgea, acum putea să se ducă naibii.

Ceea ce a devenit chiar și mai adevărat în clipa în care i-am auzit vocea, plutind spre mine din cameră, când a ajuns acasă. Din faptul că era un monolog mi-am dat seama că vorbea la telefon,

Penelope Douglas

așa că m-am aplecat, proptindu-mă de chiuvetă, știind că urma să intre dintr-o clipă în alta. Și, deodată, am ridicat capul, s-a deschis ușa și...

Și i-am susținut privirea.

Totul a revenit brusc. Toate răsufările, toate sărutările, toate zâmbetele, toate lacrimile, totul la ea era al meu.

Ochii ei albaștri, bătând în cenușiu, care m-au captivat permanent încă de când avea zece ani; ridicările și coborârile greoaie ale pieptului, pe care l-am ținut lipit de al meu de atâtea ori, și cele zece sentimente diferite care i-au traversat chipul, fiecare dintre ele fiindu-mi adresat într-un moment sau în altul, pe perioada liceului. Toate m-au izbit dintr-odată.

Încă o iubeam.

Pulsul mi-a luat-o razna, mi-l simțeam în tot corpul.

Deodată însă, m-a năucit. Înclinația mea firească a fost s-o provoc, așa cum făceam mereu, așa că vorbele mi-au ieșit de pe buze fără să le gândesc. Numai că ea n-a marșat. N-a reacționat.

Mă obișnuisem cu mușcăturile lui Tate. Ea e o pisică sălbatică, mereu gata să te împungă dacă o împungi, numai că Tate cea de acum era la un cu totul alt nivel. Era de o îngăduință aproape glacială. Jocul ăsta nu-l știam.

Am ieșit din cameră și m-am repezit jos pe scară și afară pe ușa, străduindu-mă să mi-o alung din minte. În definitiv, nu ea era motivul pentru care venisem acasă.

Mama mea. Sora mea încă nenăscută. Prietenii mei.

M-am îndreptat spre garaje, văzând că GTO-ul lui Madoc apăruse, în sfârșit, pe alee.

Casa era dotată cu patru garaje pentru câte două mașini, așa că m-am dus spre cel care era deschis și m-am oprit la intrare, încrucișându-mi brațele la piept și privindu-l cu severitate pe cel mai bun prieten al meu.

— Nici măcar nu vii să mă saluți când ajungi acasă? l-am atacat, observând cum se oprea din împingerea unei cutii pe un raft.

Întorcându-se, m-a privit contrariat cu ochii lui albaștri și și-a arcuit o sprânceană.

— Mda, așa stă treaba, nu? a rostit cu o voce plictisită, care mi-a dat o stare de agitație. Toată lumea trebuie să facă primul pas când e vorba despre tine?

Am intrat în garaj fără să-l slăbesc din ochi. Madoc nu-mi era numai prieten. Îmi era și rudă și, indiferent de toate cele prin care am trecut noi doi, asta nu se schimbă niciodată. Supărări, necazuri, certuri, nici chiar distanța și timpul nu mi l-ar putea lua pe cel mai bun prieten. N-aș permite una ca asta.

— Eu am făcut primul pas, i-am atras atenția. Și pe-al doilea, și pe-al treilea. De câte ori te-am sunat, câte SMS-uri ți-am trimis, câte e-mailuri... apropo, cine mama naibii mai scrie e-mailuri acum? Și totuși, eu am făcut-o.

M-am apropiat puțin, coborând tonul.

— Iar *tu* n-ai vrut niciodată să stai de vorbă cu mine. De ce?

Și-a încrucișat brațele pe pieptul acoperit de un tricou alb și a lăsat capul în jos, dând impresia că-și căuta cuvintele. Sprâncenele lui blonde s-au adâncit mult și am rămas uimit constatând cât de diferit arăta acum.

Madoc nu tace niciodată. E capabil să trăncănească întruna și e gata oricând să te contrazică, însă acum...

Am clătinat din cap. Rămăsese, la propriu, fără grai.

Sau avea de spus anumite lucruri pe care, în mod evident, nu știa precis cum să le exprime.

Am auzit pași în spatele meu și am întors capul, exact la timp ca să-l văd pe Jax intrând în garaj. A rămas acolo, tăcut, așteptând parcă să vadă ce avea să se întâmple.

Am întors capul din nou spre Madoc, mijindu-mi ochii.

— Ce naiba se petrece aici?

Madoc i-a aruncat o privire fulgerătoare lui Jax, apoi s-a uitat la mine, oftând.

Bun, las-o naibii.

Penelope Douglas

M-am apropiat, oprindu-mă în fața lui.

— Ți-aduci aminte când a apărut Fallon, după liceu, și te-a lăsat cu buza umflată? Ai plecat la Notre Dame¹ și ai rupt legăturile cu toată lumea. Nu tu telefoane. Nu tu alte contacte. Disparut și gata. A trebuit să te căutăm. Erai prietenul nostru și nu voiam să te lăsăm baltă. Și acum eu plec, iar tu nici măcar nu arăți o minimă preocupare pentru soarta mea? am zis, mărâind printre dinți. Ce mama naibii se întâmplă cu tine?

Madoc și-a trecut o mână prin păr și a clătinat din cap.

În cele din urmă, scotocindu-se prin buzunar, și-a scos cheile.

— Eu și Jax am vrea să-ți arătăm ceva.

*

Oricât de mult aș detesta să merg într-o mașină condusă de altcineva, am ajuns la concluzia că era mai bine să nu-l provoc pe Madoc cu propria lui mașină, în clipa de față. Din moment ce Jax conducea fosta mea mașină, pe el puteam să-l dau la o parte, însă cu Madoc nu eram la nivelul nostru obișnuit de confort... deocamdată.

După ce și-a părăsit în viteză cartierul de case de bogătași, a ajuns pe șoseaua liniștită, cu ultimele raze de lumină ale zilei încă strălucind printre copacii aflați de-o parte și de cealaltă. Jax stătea pe bancheta din spate, făcându-și de lucru cu telefonul, lângă Pasha, care insistase să vină și ea — fiindcă se plictisea —, iar Madoc tot nu vorbea cu mine. În boxe se auzea cântând trupa Framing Hanley, cu „You Stupid Girl”, iar eu încă țineam pumnii strânși, ca să scap de vibrațiile care-mi străbăteau tot corpul după ce o văzusem pe Tate.

Când am intrat în partea mai populată a orașului, iar Madoc a început să circule pe străzile rezidențiale, am dedus încotro mergeam. Am trecut pe lângă fostul nostru liceu, pe aceeași stradă pe

¹ Universitatea din Notre Dame du Lac, aflată în statul american Indiana.

care altădată o pândeam în fiecare zi pe Tate mergând spre școală sau plecând spre casă. Același colț în care altădată, când eram mai mici, obișnuiam să prindem camioneta cu înghețată.

Pe urmă am cotit pe Fall Away Lane, iar Madoc a oprit în fața fostei mele case, care acum era a lui Jax.

Mi-am șters palmele transpirate pe pantaloni, rugându-mă cu fervoare secretă să fie vorba despre ceva bun, nu rău.

Numai că mi-a fost de-ajuns o singură privire fugară pe geam ca să-mi dau seama.

Am încercat să spun ceva, dar pieptul mi s-a încleștat, iar cuvintele au ieșit pe nerăsuflăte.

— Ce naiba s-a întâmplat?

Fără să mai aștept vreun răspuns din partea lor, m-am dat jos din mașină și am urcat panta până spre spațiul dintre casele noastre. Cu cât mă apropiam mai mult, cu atât îmi doream mai puțin să mă confrunt cu realitatea.

Două cabluri erau înfășurate pe două crengi, de-o parte și de cealaltă a copacului meu și-al lui Tate, coborând până pe sol și ținând pe loc masivul arțar. Iar pe trunchi vedeam ceva semănând cu un fel de scoabe din oțel, înfipite în scoarță deasupra și dedesubtul unei tăieturi de mai mult de jumătate de metru din grosimea copacului. Mi-am trecut mâna prin păr, oprindu-mă la jumătatea mișcării în timp ce mă străduiam să prelucrez imaginea și să-mi dau seama cine anume ar fi putut să facă una ca asta.

— Tate, am auzit din spate vocea răgușită a lui Madoc.

Însă aproape că nu l-am luat în seamă. M-am apropiat de copac, plimbându-mi mâna pe scoarța zgrunțuroasă până la tăietură, adâncindu-mi degetele în ea.

Și, deodată, scoarța mi-a mușcat din piele, când am strâns pumnul.

— Ea n-ar fi făcut una ca asta, am zis, înghițindu-mi tremurul din gât.

Copacul acela eram noi. Ea n-ar fi făcut *niciodată* una ca asta. Niciodată n-ar fi încercat să-l doboare!

— După plecarea ta, ea a devenit distantă și ostilă, a început ei să-mi explice, apropiindu-se. N-a vrut să mai vorbească despre tine. N-a mai venit acasă în weekenduri...

Vocea i s-a stins, lăsând fraza neterminată, iar eu mi-am dorit să nu fi fost nevoit să ascult toate astea.

— I-am lăsat timp, a continuat el. Mi-am adus aminte de cum m-am simțit când am crezut că am pierdut-o pe Fallon. Primele iubiri destrămate sunt cele mai grele suferințe.

Numai că Tate nu mă pierduse. Mă întorsesem după ea.

— Am sosit acasă într-o zi, prin septembrie, după ce-ai plecat, a intervenit Jax. Și i-am găsit pe muncitori tăind copacul.

Nu se poate. Am închis ochii.

— Dar când au intrat mai adânc în el, a continuat Jax, Tate i-a oprit. Nu s-a îndurat s-o facă până la capăt.

— Și-a dat seama, cred, că nu i-ai fi iertat-o *niciodată*, a adăugat Madoc. Și nici ea nu și-ar fi iertat-o, după ce și-ar fi revenit.

Mi-am mușcat obrazul pe dinăuntru ca să-mi stăpânesc tremurul respirației. Apoi am deschis ochii, evaluând pagubele și aproape urând-o în clipa aia.

Cum a putut?

— La început, am înțeles, mi-a zis Madoc. Am fost cu tine până la capăt, omule. Am știut ce aveai nevoie să faci.

M-am întors, în sfârșit, spre el, întâlnindu-i privirea. El și Jax erau în picioare, în spatele meu, iar Pasha se așezase pe iarbă, cu punga ei de bomboane, și se juca pe telefon.

Madoc a continuat să povestească.

— Pe urmă însă, ea a rămas la distanță — se tot ferea de noi — și am avut impresia că familia se destrăma, încetul cu încetul. Noi toți. Ea, fără tine, nu mai era Tate, iar fără voi amândoi, noi, ceilalți, trebuia să ne zbatem ca să rămânem în picioare. Să fim normali.

Am întors iar privirea spre copac, spre frunzele de un verde aprins care foșneau în bătaia brizei începutului de seară. Dacă

făceam abstracție de tăietură, copacul părea sănătos. Se regenera, slavă Domnului.

— După un timp, a continuat Madoc, și o grămadă de muncă de convingere din partea mea, a început să vină pe-aici. Faptul că tu nu erai aici a făcut-o, cred eu, să se simtă în permanență a cincea roată la căruță. Eu n-aveam cum să fiu și alături de tine, și de ea. Nu voiam să mă amestec. Era treaba lui Tate, numai că a trebuit să aleg și n-am de gând să-mi cer iertare pentru asta. Ea a avut mai multă nevoie de mine.

Chiar dacă-mi era al naibii de greu să înțeleg de ce nu putea să fie prieten și cu Tate, și cu mine în același timp, m-am bucurat că, dacă a trebuit să aleagă, a ales-o pe ea.

Tate se rupsese de mine, mă alungase din viața ei, refuzase să-mi răspundă la apeluri sau la mesaje. Dar atunci mi-am dat seama că nu fusese vorba numai despre mine. Ea probabil că se schimbuse față de toată lumea.

— Mai e ceva, a zis Jax pe un ton șovăielnic.

Am izbucnit într-un râs exasperat, clătinând din cap. *Acum ce-o mai fi?*

Ei doi au pornit înapoi spre locul din care veniserăm.

— Uită-te în curtea din față, mi-a strigat Madoc, arătând spre fațada casei lui Tate.

N-a fost nevoie să merg prea mult. Când am descoperit anunțul DE VÂNZARE în cealaltă parte a aleii, durerea pe care mi-o provocase povestirea lui Madoc s-a prefăcut într-o furie în toată regula, care mi s-a urcat la cap.

— Ce naiba e asta? am mârâit printre dinți, cu ochii pe stâlpul înalt, din lemn, vopsit în alb, înfipt în iarbă, de care era prins anunțul cu DE VÂNZARE, în văzul tuturor celor care treceau pe-acolo.

Casa ei e de vânzare? Mi-am plimbat privirea dintr-o parte în cealaltă, torentul de gânduri paralizându-mi picioarele.

Jax a făcut câțiva pași înainte.

— Tate pleacă la Stanford, la toamnă. Tatăl ei e mai tot timpul în străinătate, mi-a explicat, după care s-a apropiat de mine.

Săptămâna trecută, el s-a hotărât s-o vândă, din moment ce amândoi ajung acasă atât de rar. Când o să se întoarcă în țară, o să cumpere altă casă, mai aproape de serviciu.

— Și Tate a fost de acord cu asta?

— N-a avut de ales, s-a amestecat Madoc. James n-ar fi lăsat-o să-și irosească moștenirea cumpărând casa de la el. O să aibă nevoie de bani pentru facultatea de medicină.

M-am lăsat pe vine, trecându-mi mâna prin păr. Am inspirat și am expirat, încercând să-mi păstrez calmul, însă surprizele astea neplăcute îmi întorceau lumea cu fundul în sus. Nepăsarea lui Tate, copacul, casa...

În definitiv, ce mă așteptasem să se întâmple? Că ea o să stea în casa asta la infinit? Știam c-o să se schimbe tărașenia și trebuia să accept asta. Tate s-a îndepărtat de mine și viața ei e așa cum trebuie să fie. Merge înainte, pe făgaș.

Numai că, în timp ce respiram, îmi doream ca nodurile din stomac să audă ceea ce încerca să le transmită creierul.

Tatum Brandt nu mai e a ta.

Dar atunci am strâns pumnii și mi-am ridicat privirea spre casa ei. Apoi spre copacul nostru.

Apoi spre casa mea.

Și nu puteam să accept.

În ciuda tuturor lucrurilor bune din viața mea — afacerea, cariera, felul în care m-am dezvoltat — eram satisfăcut, dar nu și fericit cu adevărat.

O iubeam încă. Doar pe ea mi-o doream.

— Au vreo ofertă? m-am interesat, evitând să-i privesc în ochi.

— Au avut două, l-am auzit pe Madoc răspunzând.

Normal. Cine ar fi putut să refuze o asemenea casă? Ofertele aveau să apară repede și din abundență.

— Totuși, James le-a respins pe amândouă, a continuat el. Nu pare să fie foarte grăbit cu vânzarea. De-asta o să stea Tate acasă la mine pentru câteva zile. Se fac câteva retușuri în interior, pentru noii cumpărători.

Mi-am trecut din nou mâna prin păr, neluând în seamă faptul că Pasha își concentrase între timp întreaga atenție asupra mea, privindu-mă cu ochii larg deshiși în timp ce-și ronțăia bomboana. O singură dată mă mai văzuse furios de-a binelea, așa că, probabil, savura cu plăcere spectacolul.

Mi-am ridicat privirea spre casa lui Tate. Imaculat de albă, cu puțin verde estival. O verandă mare, frumoasă. Peluza impecabil tunsă, întinsă pe panta domoală a unei mici coline. Mi-am amintit cât de mult îmi plăcea să văd luminile aprinse înăuntru, în serile reci de iarnă, când intram cu mașina pe aleea casei mele.

Și, la naiba, ochii au început să mă usture, silindu-mă să privesc în altă parte.

Curtea din spate, unde am făcut dragoste prima dată. Ferestrele dormitoarelor noastre, față în față. Copacul care ne lega pe amândoi.

Am tras scurt aer în piept. Crezusem că n-o să se schimbe nimic.

— Jared, a zis Madoc, dregându-și glasul. Noi tocmai ți-am spus că fata asta a ta a încercat să-ți doboare copacul. Cel pe care ți l-ai tatuat pe spate.

Vocea lui dură a devenit mai sonoră.

— Că și casa în care a locuit încă de când o cunoști e scoasă la vânzare.

— Nu e fata mea, m-am răstit.

— Nici a altuia nu e! a ripostat Madoc. Tatum Brandt iubește o singură persoană. Pe tine. Totdeauna o să te iubească.

Mârâitul lui amenințător devenise acum aproape o șoaptă.

— Ea respiră pentru tine, indiferent cât de mult ar încerca să nege sau să ascundă asta.

Mi-am dorit să cred că era adevărat. Că în interiorul acelei noi și glaciale Tate se ascundea fata care încă era stăpâna inimii mele.

Ridicându-mă în picioare, mi-am strecurat mâna în buzunar, strângându-mi degetele pe familiarul medalion din lut cu amprenta ei. După atât timp, încă simțeam nevoia micii bijuterii pe

care-și pusese în copilărie amprenta degetului mare. Nu puteam să trăiesc nici măcar o zi fără ea.

— Trebuia să te fi întors demult după ea, m-a muștrătat Madoc.

— M-am întors, am mârâit printre dinți, descărcându-mi furia pe Madoc. La șase luni după ce-am plecat am venit înapoi, dar ea era cu altul!

M-am dat înapoi cu câțiva centimetri, mâna mea inertă dând drumul medalionului și căzând pe lângă corp, în timp ce-i priveam expresia șocată.

Mi-am întărit afirmația dând din cap, cu răsuflarea întretăiată, văzându-l că rămăsese fără replică.

— Da, m-am întors, dar a fost prea târziu, la naiba, înțelegi?

Jax știa, dar Madoc nu mai vorbise cu mine și se pare că Jax nu-i spusese nimic.

Încă puteam să simt totul, de parcă s-ar fi întâmplat ieri.

Stau la fereastra fostei mele camere, năucit și furios. Încremenit și încrâncenat.

Îl recunosc vag pe tip. Gavin nu mai știu cum. A fost coleg cu ea în unul dintre grupurile de studiu de la Northwestern, l-am cunoscut acum un an. Strâng din pumni. Oare cât o fi așteptat ea după ce-am plecat?

Tate e în camera ei, cu brațele încolăcite de gâtul lui, iar el o ține aproape, dansând lent cu ea. O sărută, iar mie mi se strânge inima.

Părul lui blond — la fel ca al ei — e tuns scurt; ea râde când el o strânge la piept și-o învâрте prin cameră.

Șase luni. N-a putut să aștepte nici măcar șase luni afurisite.

Eu am așteptat. Nu mi-am tras-o cu niciuna. N-am făcut nimic, naibii, decât cu mâna... un adevărat fraier încă ofilindu-se de dorul ei și crezând că ea o să-l aștepte. Păstrându-și speranța că ar putea s-o recapete.

Simt un gol în piept; îmi concentrez privirea spre ei, detestând că ea râde, detestând că el dansează cu ea, detestând că ea și-a văzut mai departe de viață.

Eu încă o iubesc. Nimic nu s-a șters pentru mine.

Mă prăbușesc peste fereastră, apucându-mă cu mâinile de pervaz când îl văd că o sărută pe gât. O pipăie peste tot, iar ea zâmbeste.

De ce zâmbeste? Nu se poate să-l vrea.

Tipul se lasă să cadă pe pat, trăgând-o după el. Ea îi încalecă mijlocul, iar eu fac un pas înapoi, luându-mi elan, avântându-mi piciorul și izbind geamul, auzindu-l cum se sparge, dar evitând să mai zăbovesc ca să evaluez pagubele.

N-are decât să-și vadă mai departe de viața ei, dacă asta vrea.

La fel o să fac și eu și-o să se termine totul.

Țâșnesc afară din casă, mă năpustesc în mașină și pornesc spre hotelul meu din Chicago, unde concurează echipa mea.

O s-o uit.

O să încerc s-o uit.

Dar nu reușesc.

Nu știu când a început să umble cu ăla, dar un lucru îl știu sigur. Ea a reintrat în joc înaintea mea.

— Gavin, și-a amintit Madoc. Tate a încercat să meargă mai departe, după plecarea ta. Au fost împreună timp de vreo două luni, dar pe urmă ea a pus capăt relației.

M-a privit drept în ochi, dar n-am vrut să mai aflu și alte amănunte.

— Nu-mi pasă, am zis.

Nu voiam să-i știu numele, nici lui, nici oricui altcuiva cu care ar fi umblat. Numai că Madoc a insistat.

— E singură de mai bine de-un an, Jared, a precizat el. Nu se vindecase de tine, așa că a rupt-o cu el când și-a dat seama că s-a grăbit. A avut nevoie de mult timp ca să se vindece, dar trebuia să încerce să meargă mai departe cu viața ei.

A aruncat o privire spre Jax, după care a întors din nou capul spre mine.

— Abia de curând a început să umble cu cineva, a rostit încet.

I-am aruncat o privire furioasă, dar am reușit să-mi păstrez tonul scăzut.

— Cu cine?

Penelope Douglas

— Din vacanța de primăvară, e cu Ben Jamison.

Dumnezeule. Cu Ben Jamison?

— Totuși, din ce știu eu, a continuat Madoc, au luat-o ușor. Încă nu e nimic serios.

Am observat că Pasha urmărea fără să clipească spectacolul din fața ei.

— La ce te tot holbezi? am mârâit la ea.

Pasha și-a arvărlit o nouă bomboană gumată în gură.

— E mai interesant decât la televizor.

Mi-am încrucișat brațele la piept, lăsând capul în jos și străduindu-mă să-mi domolesc respirația.

— Dacă ea îl vrea, le-am zis lui Madoc și lui Jax, pe un ton calm, atunci n-are decât să rămână cu el.

Madoc a izbucnit într-un răs amar.

— Dă-ți jos pantalonii, mi-a zis.

— De ce? am întrebat, ridicând brusc capul.

— Pentru că vreau să văd cum arată un bărbat fără sânge-n instalație.

Pai de... M-am repezit drept în fața lui Madoc, piept în piept cu el, privindu-l furios.

A făcut un pas înapoi, dar a rămas pe poziție, părând că voia să mă străpungă cu privirea.

Jax s-a strecurat între noi, împingându-mă în spate, în timp ce-i susțineam privirea lui Madoc.

— Pasha? a zis Jax, oprindu-se în fața mea, cu brațele încrucișate la piept și privindu-mă în ochi, în timp ce vorbea cu asistenta. Nu cumva fratele meu are în mașină un medalion agățat de oglinda retrovizoare? a întrebat-o. Are o amprentă pe el.

Mi-am abătut privirea furioasă spre Jax.

— Mda, a răspuns ea. Iar când e pe motocicletă, îl poartă la gât.

Jax și-a continuat interogatoriul, călcându-mă pe nervi cu rânetul lui îngâmfat.

— Nu cumva se ferește de blonde ca dracul de tămâie?

Am înghițit în sec, auzind-o pe Pasha cum pufnea în răs.

— Nu poate să le sufere, într-adevăr, a răspuns ea.

Jax a mers mai departe, susținându-mi privirea.

— Nu cumva are o obsesie aproape nesănătoasă pentru Seether? Mai precis, pentru cântecele „Remedy” și „Broken”?

— Rolul meu e să mă asigur că nu lipsesc din niciun playlist, a replicat ea, repetând indicațiile primite de la mine.

Fir-ar a naibii de treabă!

Jax și-a lăsat bărbia în piept, privindu-mă sfidător.

— Acum am putea să pierdem săptămâni în șir în ritmul ăsta. O dorești. O urăști. Nu poți să trăiești fără ea nici măcar o zi. Nu poți s-o suferi în următoarea. Și-o să ne strângem cu toții singuri de gât dacă voi doi vă tot fâțâiți așa, dar dă-mi voie să te întreb un lucru, a zis, ridicându-și sprâncenele, nerăbdător. Ce-ai face dacă Tate ar fi în camera ei în clipa asta, ghemuită în pat și având pe ea doar un cearșaf? Unde ai vrea să fii?

Mi-a căzut fața, dar fierbințeala mi-a cuprins întregul corp când m-am gândit la trupul cald, ghemuit sub cearșaf.

Jax a inspirat adânc, știind că mi-a atins punctul sensibil.

— Noi vrem ca totul să fie așa cum a fost, a rostit cu hotărâre. Și același lucru îl vrei și tu.

Am clătinat din cap și le-am întors spatele, ferindu-mă de privirile lor.

Da, încă eram legat de ea. Și ce?

Eram fericit cu viața mea.

Destul de fericit, în orice caz.

Ajunsesem exact omul care plănuisem să fiu pentru ea atunci când plecasem. Cu o slujbă pe care o iubeam, am fost capabil să investesc în viitorul meu și să-mi încep propria afacere. Libertatea de a lua hotărâri — de a-mi petrece zilele ocupat cu ceea ce îmi plăcea să fac — nu-mi dădea numai siguranță, ci și împăcare. Îi aveam pe copiii de pe pista de carting, munca în atelier, precum și timpul și resursele necesare ca să-mi explorez ideile și pasiunea. Eram mândru de felul în care-mi umplusem zilele și de persoana care devenisem.

Totuși, fratele meu avea dreptate.

Ea a fost și va fi mereu ultima imagine care-mi apare în minte seara, înainte să adorm.

M-am întors din nou spre ei și mi-am scos telefonul din buzunar. Gata cu prostea.

— Sună-l pe contabil, i-am zis Pashei, azvârlindu-i telefonul. Cumpără casa.

— Jared! a strigat ea, ridicându-se grăbită de pe iarbă, cu ochii scăpărând. Casa asta o să te coste tot ce ai!

Singura mea reacție a fost să ridic o sprânceană la ea. Pasha și-a înălțat mâinile spre cer și și-a abătut privirea, clătinând din cap. Era nervoasă, dar știa că discuția se încheiase.

Știam de ce era îngrijorată și avea tot dreptul să fie. Investise foarte multă trudă clădindu-mă pe mine, clădindu-mi renumele și afacerea și, chiar dacă nu erau banii ei, ținea la siguranța mea. Chiar îmi plăcea de ea în privința asta.

Neluând în seamă micile zâmbete pe care și le-au adresat reciproc Madoc și Jax, am pornit spre mașină, strigând peste umăr:

— Sună-i și pe băieți, i-am strigat Pashei. Vreau să-mi trimită mașina aici.

Tate a avut dreptate. Jocul s-a schimbat.

Ea habar n-avea.

CAPITOLUL 5

TATE

Mă strecor prin marea de oameni, ducându-mă în bucătărie să-mi umplu la loc paharul roșu din plastic.

Casa lui Madoc e vraiaște.

Fallon se distrează: alternează între strângerea paharelor folosite și conversațiile cu prietenii noștri, în timp ce soțul ei e la parter, cu Jax, jucând biliard cu alți băieți. Eu și Juliet ne amestecăm printre petrecăreții care au invadat casa.

Toată lumea venise acasă în weekend, iar eu, la rândul meu, îl adusesem pe Gavin, încercând să-l fac pe tata să se acomodeze cu noul bărbat din viața mea.

— Hei, îmi șoptește el la ureche, venind din spate. Mă gândeam că ar fi timpul s-o ștergem de-aici.

Zâmbesc, luând mâna lui Gavin de pe abdomenul meu și răsucindu-mă pe călcâie.

— Nu știu dacă putem, îi zic. Am băut amândoi.

Ținându-l de mână, îl duc spre bar, auzind dinspre ușa deschisă a subsolului piesa „This Is the Time”, a formației Nothing More.

— Madoc o să ne lase să folosim o cameră. Putem să rămânem aici în noaptea asta.

Îmi aud pulsul zvâcnindu-mi în timpane, dar nu spun nimic. Să folosim o cameră?

Eu și Gavin suntem împreună de vreo două luni și nu există nicio îndoială asupra faptului că ne înțelegem bine. Suntem amândoi viitori

medici, facem parte din aceeași frăție studențească, iar el reușește să se împace cu Madoc, chiar dacă nu sunt prea apropiați.

Jax, pe de altă parte, încă nu vrea să aibă nimic de-a face cu el.

Și tatei îi vine greu să se apropie de el, dar știu de ce. Relația lui cu Jared e apropiată, așa că nu poate să treacă peste ea. Il înțeleg.

Eu însă încerc să merg mai departe. Gavin e amuzant și inteligent, și când sunt cu el, nu mă gândesc la Jared.

Sunt singurele momente în care nu mă gândesc la el.

Încerc să găsesc din nou o oarecare aparență de fericire, numai că, în loc să devină mai ușor, devine mai dificil.

De la o zi la alta, e tot mai evident că nu-l iubesc, iar gândul ăsta mă sâcăie.

Foarte mulți oameni au relații sexuale fără să iubească, numai că eu mi-am dat seama de un lucru. E altceva. Nu e la fel de bine.

— Sunt sigură că am putea să găsim o cameră ca să dormim, îi răspund încet, însoțindu-mi cuvintele de un mic zâmbet.

El mă privește.

— Dar tu nu ai o cameră aici? mă întreabă. Parcă l-am auzit pe Madoc pomenind odată despre asta.

Trag de timp, încercând să-mi dau seama cum aș putea să răspund, în timp ce-mi vărs băutura din pahar și-l umplu cu apă.

— Am, numai că...

Deodată, tresar, văzând că vreo câțiva băieți dau buzna în bucătărie, venind de jos și urlând pe hol.

— Numai că? insistă el.

Îmi întorc privirea spre el, distrasă de zgomot.

— Hei! strigă cineva. Ia să vedeți un clip cu Trent!

Clipesc încet, scăpând paharul în chiuvetă.

Ignorându-l pe Gavin, mă duc în living, unde băieții stau îngrămădiți în jurul unui iPad. Privind peste umărul cuiva, văd o filmare cu Jared — încărcată azi pe site, din câte se pare — gonind pe o pistă plină de obstacole și de viraje strânse și, chiar dacă n-am cum să-i văd chipul pe sub cască, știu că e el. I-aș recunoaște corpul oriunde.

Regăsire

Mi se taie respirația privindu-l și-mi îngădui un mic zâmbet. Dumnezeuule, cât e de frumos! Cum se apleacă și dirijează motocicletă, perfect stăpân pe ea.

Și reușește.

Reușește în ceea ce-și propune, reușește să trăiască așa cum vrea. Îl privesc și, oricât de mult m-ar durea, sunt foarte mândră de el.

Simt prezența lui Gavin în spatele meu, dar nu întorc capul. Filmarea video de pe YouTube se mută la un comentator și stomacul mi se face ghem când îl văd pe Jared pe fundal.

Tocmai le dă autografe câtorva copii, în timp ce un grup de majorete — cele care ațâță mulțimea, în costumele lor sexy — se urcă într-un autobuz, în spatele lui. Un alt coleg de echipă îl strânge de umeri pe Jared și-i șoptește ceva la ureche, după care zâmbesc amândoi, ca după o glumă numai de ei înțeleasă.

Apoi tipul îl împinge pe Jared spre același autobuz în care se urcaseră fetele și-l urmează pe trepte, după care se închide ușa.

— Frate, asta zic și eu viață, comentează un tip din dreapta mea. Mă retrag, încercând să păstrez o expresie neutră, chiar dacă simt că inima mi se face țândări.

Gavin mă urmează sus și, nu știu de ce, dar îl duc direct în camera mea și a lui Jared.

Am nevoie să fac asta. Nu-l mai vreau pe Jared. Nu mai vreau să sufăr. Nu vreau să risc, sperând că o să fiu vreodată a lui, și să trec iar prin ce-am trecut.

Luni de suferințe, luni de încercări de a merge mai departe, dar cu senzația că el e peste tot.

Am mai făcut dragoste cu Gavin, iar acum pot să fac dragoste cu el în patul meu și-al lui Jared, și-o să trec o graniță după care nu există cale de întoarcere. Asta va ucide totul din mine.

Gavin începe să mă sărute pe gât și o lacrimă mi se scurge pe obraz. Îmi simt pielea de parcă ar fi acoperită cu noroi, tot mai murdară pe măsură ce mă atinge. Nu vreau.

N-ar trebui s-o fac.

Penelope Douglas

Și totuși, închid ochii și-mi aplec capul într-o parte, invitându-l să continue.

Măinile lui îmi cuprind sânii, frământându-i prin bluză cu mișcări circulare, în timp ce pune stăpânire pe gura mea.

Își cufundă o mână în blugii mei, făcându-mă să inspir precipitat. Strâng din coapse, ca să-l țin în frâu, dar nici eu nu știu ce vreau.

Gavin face ca Jared să dispară. Gavin mă face mereu să uit. Pot să fac asta.

Fiecare clipă mă face să mă simt tot mai rău și nu vreau să mă folosesc de Gavin. Să ne murdărim așa, doar ca să mă simt eu mai bine.

Vocea lui Jared îmi revine în minte: „Mi-ai dat lumea peste cap de opt ani. Nu mă mai satur de tine”.

Încesc, înghițindu-mi lacrimile; îl împing pe Gavin de pe mine și-mi acopăr fața cu palmele.

— Tate, ce s-a întâmplat? mă întreabă cu o voce îngrijorată.

Scutur din cap și mă prăbușesc, moale, pe lângă perete, alunecând pe podea.

— Trebuie să pleci, îi zic plângând încetișor. Îmi pare foarte rău, dar va trebui să dormi altundeva în noaptea asta.

Se apropie de mine.

— Iubito, putem să dormim altundeva. Ce-am făcut?

Scutur iar din cap.

— Te rog, pleacă.

Asta e camera mea și a lui Jared. Și a nimănui altcuiva.

— Te rog, pleacă, repet, plângând și mai tare.

— Tate, insistă el.

— Imediat! strig. Lasă-mă singură și gata.

Îmi las capul pe genunchi și plâng. Nu știu de ce mă simt vinovată. Până să apară Gavin, n-am mai avut relații sexuale decât cu Jared. Nu dorm prin alte paturi, iar Jared și-a înecat tristețea și suferințele cu destule fete înaintea mea.

De ce nu se poate ca asta să mă facă și pe mine să mă simt mai bine?

Plâng mult timp, încă auzind muzica dată tare de jos, fără să știu dacă Gavin o fi plecat, sau s-o fi întors la petrecere, sau și-o fi găsit altă cameră.

O mână o atinge pe-a mea și ridic brusc capul. Îl văd pe Madoc, care stă lângă mine într-un genunchi.

Mă schimonosesc la față și nu mai pot să mă abțin.

— De ce nu pot să-l uit? rostesc scâncind.

El închide ochii, trecându-și o mână prin păr cu un gest obosit și dând impresia că și el e cât pe ce să plângă.

Dar, în loc de asta, mă trage spre el și mă ia în brațe, lăsându-mă să mă descarc de-a binelea.

— Când a fost trimisă Fallon departe de-aici, începe el, stăpânindu-și propriile lacrimi, am încercat să mă pierd în relații cu multe alte femei, mărturisește și-l aud cum își inghite nodul din gât. Dar asta nu m-a ajutat niciodată pentru mai mult de-o zi, după care, de fiecare dată, m-am simțit și mai rău.

Îmi ridic privirea spre Madoc.

— Au trecut atâtea luni. Jared probabil că a mers mai departe, dar eu nu-mi doresc pe altcineva.

Hobotesc de plâns și-mi șterg lacrimile, doar ca să simt că vin altele să le ia locul.

— Mă doare. Totul mă doare. A fost cât pe ce să tai copacul nostru, toamna trecută, Madoc. Ce-o fi în neregulă cu mine? De ce nu pot să trec peste?

Mă apucă de bărbie cu degetele și mi-o ridică. Îi văd lacrimile adunându-i-se în ochii albaștri.

— Dar vrei să treci peste? mă întreabă.

— Sigur că vreau, îi răspund, mijind ochii spre el.

Madoc își lasă capul într-o parte.

— Eu cred că tu încă îl iubești, Tate, și mai cred că, în adâncul sufletului, știi c-o să se-ntoarcă la tine.

Mă smiorcăi, lăsând capul în jos.

Penelope Douglas

— *Nu pot să am încredere în el. S-au întâmplat prea multe, îi zic, cu lacrimile și roindu-mi peste buze. Gavin e băiat de treabă. Trebuie să încerc să merg mai departe.*

Îmi ridică iar bărbia, făcându-mă să-l privesc în ochi.

— *Te forțezi, insistă el. Ți-aduci aminte de ultimul an de liceu? Ai fost mai puternică atunci când ai fost independentă, Tate.*

Madoc a avut dreptate.

A doua zi, am pus capăt scurtei mele relații cu Gavin și m-am apucat, împreună cu tata și cu Jax, să lucrez la mașină; în primăvara aia, am început să particip la curse.

Abia de curând — la mai mult de un an după discuția cu Madoc — am început relația cu Ben, luând-o încet, dar tatonând terenul pentru prima dată după mult timp.

Stau în G8-ul meu, interiorul negru, răcoros, precum și geamurile fumurii, închizându-mă într-o lume a mea, personală, în care Limp Bizkit, cu „My Way”, zumzăie în boxe. Oamenii mișună peste tot pe-afară, unii vărsându-și deja paharele în timp ce se împleticesc pe lângă pistă; îmi rețin un mic zâmbet, fiindcă nicio dată n-am regretat faptul că n-am fost ca ei. Ben așa ar fi vrut. Tânjea după o iubită veselă, care să se poată comporta dezinvolt în situații sociale.

La urma urmei, dacă tot sunt hotărâtă să particip la curse, de ce să nu mă bucur de atmosferă și de tot ce e palpitant în ea?

Ben însă a apărut mult prea târziu ca să-și mai poată pune amprenta asupra personalității mele. Când eram în liceu, am învățat să mă accept așa cum sunt și am dormit mult mai bine noaptea după ce nu mi-am mai căutat scuze.

N-aveam nevoie de ele, așa cum n-aveam nevoie nici măcar de victorii.

Am nevoie doar de asta, mi-am zis în sinea mea, strângând în mâini volanul și schimbătorul de viteze. Sângele parcă îmi dansa pe sub piele; mă simțeam pregătită.

Da, Madoc a avut dreptate.

Regăsire

Am fost mai puternică atunci când am fost independentă. Iar tunci când Jax m-a încurajat să particip la curse, pe Loop, am escoperit un lucru pe care puteam să-l fac de una singură — un lucru care să fie al meu — și care-mi dădea putere.

N-au existat vinovății, nici presiuni: numai tăcere. Și-o s-o țin tot așa și diseară, când o să apară Jared.

Fiindcă asta o să facă.

Detest s-o recunosc, dar el azi mi-a făcut sângele să-mi curgă în pic mai repede prin vene. Și asta nu doar pentru că arăta atât de bine. Tatuaje frumoase îi acopereau o suprafață mai mare a brațelor decât acum doi ani, însă avea același piept neted, tonifiat, care arăta acum chiar mai formidabil, bronzat de soarele Coastei de Vest.

Și, bineînțeles, n-a fost nevoie decât de o privire din partea lui ca să-mi intre pe sub piele.

La vârsta de zece ani, Jared mi-a fost prieten. La paisprezece, dușman; la optsprezece, iubit, iar la douăzeci, sursa suferințelor mele. Îl știu de mai mult de o jumătate din viață și, chiar dacă între timp rolurile s-au schimbat, impactul lui asupra mea rămâne, ca întotdeauna, cât se poate de mistuitor.

Întotdeauna.

M-am aplecat și am scos din rucsac exemplarul *Fire de iarbă*¹ al mamei. Am aruncat rucsacul pe bancheta din spate, să nu mă incomodeze. Am deschis cartea broșată, apăsând cu degetul mare pe marginea paginilor în timp ce le răsfoiam, ușoara lor adiere mângâindu-mi fața.

Găsind pagina șaiszeci și patru, m-am dus direct la versurile pe care le subliniase mama, din strofa a douăzecea a poemului *Cântec despre mine însumi*, al lui Walt Whitman.

Am recitat în șoaptă, ținând cartea aproape:

¹ Volum de poeme aparținându-i scriitorului american Walt Whitman (1819–1892), publicat pentru prima dată în anul 1855, dintre care cel mai celebru este *Cântec despre mine însumi*.

Penelope Douglas

— „Sunt ceea ce sunt și asta-mi ajunge.”

Erau multe versuri subliniate și multe poeme la care se pusese semn în cartea aceea veche, numai că eu mă întorceam mereu la cele însemnate de mama. Poate că le-a însemnat pentru ea sau poate a știut c-o să am nevoie de ele, cert e că au fost mereu acolo, ca o voce care să-mi spună ceea ce ea nu mai avea cum. Chiar dacă a murit de cancer acum mai bine de zece ani, n-am încetat nicio dată să-i simt lipsa. Așa că luam peste tot cartea cu mine.

Aplecându-mă, mi-am vârât nasul în carte și am inhalat mirosul de hârtie veche, închizând ochii.

— O, frate! am auzit vocea lui Madoc. Cam pervers.

Am deschis ochii, scoțând un oftat exasperat spre căpățâna lui vârâtă pe geamul din dreptul meu.

Ai fi crezut că Madoc era iubitul meu, atât de mult se învârtea prin preajma mea, dar era inutil să caut vreo scăpare în privința asta. Îmi trimisese trei SMS-uri ca să fie sigur că aveam să apar în seara aia. Eu nu lipsisem de la nicio cursă, dar știam exact de ce credea el c-aș putea să mă fofilez. Idiotul își închipuia că n-aveam pic de demnitate.

— Nu vreau să vorbesc despre asta, l-am prevenit, aruncând cartea în torpedo — așa cum fac mereu, ca să-mi poarte noroc — și apoi coborând din mașină.

— Bine, a încuviințat el, îndesându-și mâinile în buzunarele pantalonilor scurți, gri. Dar, dacă te văd că te culci cu cărțile tale, îți inscenez ceva să te aresteze, a adăugat, făcând semn din cap spre bancheta din spate, doldora de manualele mele pentru facultate.

M-am uitat urât la el și m-am dus în spatele mașinii, ca să-mi montez camera GoPro primită de la Jax.

— Am rămas în urmă cu bibliografia pentru vară, din cauza gărzilor de la spital, i-am explicat, aplecându-mă ca să fixeze camera, și vreau să parcurg notele de subsol până când începe școala.

— Tu citești notele de subsol? s-a mirat el, privindu-mă de parcă aș fi fost îmbrăcată în portocaliu din cap până-n picioare.

Mi-am îndreptat spinarea și mi-am pus mâinile în șolduri.

— Dat fiind faptul că înveți ca să te faci avocat, ar putea să-ți prindă bine dacă te-ai cufunda și tu mai adânc în bibliografia ta.

— Avem bibliografie? a întrebat, făcând ochii mari.

Am mijit ochii la el, dar a izbucnit în râs, dându-mi de înțeles că a glumit. Sau, cel puțin, speram că a glumit.

— Ei bine, n-o să te apuci să operezi mâine, a protestat el. Așa că mai respiră și tu.

— Nu pot, am replicat, dându-l la o parte și întorcându-mă la portiera mea. Sunt...

— Îngrijorată c-o să începi să te gândești la el? mi-a terminat Madoc fraza, făcându-mă să mă opresc din mers.

Oftez, scrâșnind din dinți.

— Nu acum, da? N-ai altceva mai bun de făcut? Ca, de exemplu, să înființezi o echipă de fotbal în casa Caruthers, imediat după terminarea facultății?

Numai că el m-a ignorat. Până să-mi dau seama de ce voia să facă, Madoc s-a trântit pe bancheta mea din spate și a început să-mi strângă cărțile și rucsacul.

— Madoc, l-am apostrofat, încercând să-mi recuperez lucrurile. Dă-mi cărțile.

— Le-am luat, a replicat el, smucindu-se.

— Dă-mi-le imediat! m-am răstit.

— În seara asta nu, a zâmbit el, scuturând din cap.

— De ce nu în seara asta? m-am interesat, de parcă n-aș fi știut unde bătea.

Însă tocmai atunci o voce răgușită a început să răcnească în difuzoare, făcându-ne să ne ridicăm amândoi privirile.

— Tate!

Numele meu a răsunat pe toată pista.

— Ești acolo?

Penelope Douglas

Am zâmbit și mi-am arcuit, ștregărește, o sprânceană spre Madoc.

— Scuză-mă o clipă, i-am zis cu blândețe.

— A, sigur că da, a gângurit el, înclinându-și capul respectuos, cu toate că-i râdeau ochii.

Am ocolit mașina până în față, am sărit pe capotă și m-am ridicat în picioare, fluturând mâinile deasupra capului.

— Aici! am strigat, simțind privirile a o sută de perechi de ochi îndreptate spre mine din mulțimea înconjurătoare.

Ovațiile au răsunat în aerul nopții, spectatorii — bărbați și femei — urlând și aplaudând, fluierând și scandându-mi numele; le-am zărit pe Fallon și pe Juliet în tribune, ținându-și paharele în mâini și încurajându-mă.

Zack Hager, crainicul, stătea în picioare, în tribuna oficială, împreună cu Jax, în mod evident alcătuind programul serii. Nu făceau prezența decât atunci când cineva își anula participarea. Cunoscând timpii realizați de noi toți înainte de ziua cursei, aveau nevoie să știe cine era prezent, ca să-i poată repartiza pe concurenți la start.

Am sărit jos și mi-am întors privirea spre Madoc, vrând să închei discuția.

— Știați toți că el o să vină acasă și niciunul nu mi-ați spus, l-am muștră. Nu sunt supărată, dar nici nu particip la ce complot ați pus voi la cale. Sunt adultă.

Madoc și-a împreunat sprâncenele și mi-a lăsat rucsacul să cadă.

— Mă laași, a bombănit.

Și, până să-mi dau seama, m-a înhățat, și-a încolăcit brațul pe gâtul meu și a început să-mi frece zdravăn pielea capului cu nodurile degetelor.

— Madoc! am țipat, proptindu-mi o mână în spinarea lui și una pe biceps, străduindu-mă să-mi eliberez capul din strânsoarea lui. Nu-mi da castane!

— Castane? a protestat el. Nu, adulții nu dau castane. Iar noi suntem adulți, nu?

Și-a văzut mai departe de treabă, până a început să mă usture pielea.

— Madoc! am răcnit, cu o voce groasă, chinuită de respirația întretăiată. Dă-mi drumul!

Am bătut din picior, scăpând în sfârșit din mâinile lui.

S-a dat cu câțiva pași înapoi, iar eu m-am îndreptat, încercând să-mi recapăt suflul, în timp ce el râdea.

— Ești un nemernic! am țipat, dându-mi la o parte de pe față șuvițele de păr desprinse din coadă.

— Așa e, m-a aprobat Fallon, care tocmai venea spre noi, împreună cu Juliet. Abia acum ai aflat? a glumit ea, făcându-i cu ochiul soțului ei.

Am pufnit, smulgându-mi elasticul din păr, fiindcă deja era o cauză pierdută.

— A, așa e mai bine, a comentat Madoc, zâmbind aprobator la adresa părului meu lăsat liber.

N-am zis nimic, doar m-am încruntat la el.

Deodată însă, atenția ne-a fost captată de altceva: zgomotul din jurul nostru a devenit mai puternic, așa că ne-am întors toți spre pistă, ca să vedem ce anume provocase zarva.

Oamenii se dădeau deoparte, ca să facă loc, și așa am reușit să-l zăresc pe Jared, întâmpinat de spectatori cu aclamații și țipete.

Era pe motocicletă lui din vremea liceului: cea pe care o ținea Jax în garajul lui, fiindcă Jared avea altele mai bune pentru curse. A virat într-o parte și s-a retras într-un loc liber pentru parcare. Cât ai clipi, în jurul lui a roit mulțimea: vechi prieteni, admiratoare, ba chiar și admiratori.

L-am urmărit cum își scotea casca și-și punea un picior jos, proptindu-și motocicletă și zâmbindu-i vechiului său prieten Zack, dar mi s-a strâns inima când am văzut o femeie tânără coborând de pe șa, din spatele lui.

Penelope Douglas

N-o cunoșteam și am încercat să nu iau în seamă junghiul de gelozie care m-a străbătut la gândul că era posibil s-o fi adus cu el din California.

Toată lumea se străduia să-i capteze atenția și, încă o dată, devenise centrul universului.

Madoc a pocnit din degete în fața mea, ca să mă readucă la realitate.

— Te-ai enervat? m-a întrebat.

— Nu, am răspuns, țuguindu-mi buzele.

— Ei bine, ai fi avut de ce, a ripostat el. Țsta nu e publicul lui. E al tău. Tu ești cea pe care au venit s-o vadă.

Am inspirat scurt.

— Nu mă interesează...

— Ei, unii au memoria mai lungă, m-a întrerupt el, și poate că sunt interesați să vadă ce scânteii ar putea să iasă, dacă sunteți voi doi în același loc, dar, în orice caz, n-o să-ți răpească el prim-planul în spectacolul de astă-seară.

M-am proțăpît în fața lui.

— Îmi pasă mai puțin decât crezi de...

Numai că el m-a apucat de brațe și am rămas șocată când m-a zgâlțâit.

— Dar de ce-ți pasă? a rostit printre dinți și le-am simțit pe Juliet și pe Fallon încremenind lângă mine.

Am inspirat brusc, șocată de brutalitatea lui. Abia dac-am cli-pit când mi-a apucat tivul maioului larg, negru, și l-a sfâșiat puțin într-o parte. Am scrâșnit din dinți.

— Madoc, ce mama naibii faci? l-am întrebat, pe un ton calm.

A luat cele două bucăți rezultate și mi le-a înnodat pe la jumă-tatea abdomenului.

— Tu ești regina, mi-a amintit, după care mi-a ridicat rucsacul de jos. Tu ești stăpâna pistei și a tuturor piloților de pe ea. El habar n-are, așa că arată-i cum stau lucrurile.

Am tras adânc aer în piept, fiindcă nu voiam să observe zâmbetul pe care m-am străduit să-l ascund. Da, acelea erau ale mele. Pista, serile de vineri și victoriile. N-aveam nevoie să-l atac pe Jared. Dar aveam să păstrez ceea ce-mi aparținea.

Întorcându-mi spatele, Madoc a mai răcnit un ultim ordin înainte de a se îndepărta.

— Juliet, adu-i, naibii, și un ruj.

M-am încruntat la loc.

Ce idiot.

Juliet s-a scotocit prin geantă, în timp ce eu îl urmăream cu privirea pe Madoc, care mi-a aruncat rucsacul în mașina lui, vrând în mod evident să se asigure că nu mai aveam niciun pretext ca să fiu antisocială, chiar și după curse.

Mi-am privit maioul.

Mare idiot. Chiar dacă l-aș fi deznodat, tot rupt ar fi rămas.

— Soțul tău e...

— O pacoste? mi-a completat Fallon afirmația, zâmbind cu ochii ei verzi. Da, așa e.

M-am smucit când a încercat Juliet să-mi dea cu ceva roșu pe buze.

— Nu te mișca, m-a certat ea. Jax urăște luciul pentru buze, așa că am găsit rujul ăsta, cu care să nu-l umplu de sclipici când îl pup. Lui îi place la nebunie, dar dacă ți se întinde pe față, n-ajunge un pic de scuipat ca să ți-l ștergi de pe piele, știi?

O las să-mi dea cu rujul ăla afurisit, pentru că... nu știu de ce. Poate pentru că însemna o platoșă în plus. Poate pentru că voiam să fiu frumoasă pentru Ben.

Sau poate pentru că l-am văzut pe Jared așezându-se, lăsându-se pe spate în tribună, în timp ce o fată — alta, nu aia cu care l-am văzut venind — își puneă o mână pe genunchiul lui, cu un interes vădit în absolut toate gesturile ei.

Poate că am vrut să-i demonstrez că n-aveam nevoie de el ca să fac impresie și singură.

Penelope Douglas

Prietena cu care venise s-a așezat de cealaltă parte a lui, cu o figură plictisită și dezinteresată. Șuvițe mov îi brăzdau părul negru ca tăciunele și, examinându-i corpul de sus până jos, i-am observat înfățișarea diferită, întrebându-mă în ce măsură s-or fi schimbat gusturile lui Jared.

Întotdeauna am fost nonconformistă, dar între limitele acceptate de societate. Fata aceea era frumoasă, dar mult mai preocupată de coafură, de machiaj și de piercinguri decât aș fi crezut că i-ar plăcea lui Jared. El spunea mereu că-i plăcea felul meu, mai naturală.

Presupun că a fost o minciună.

Fata purta blugi mulați vârați în bocanci militarești și o bluză neagră fără mâneci care-i puneă în evidență trupul, până mai jos de șolduri. Încheieturile mâinilor îi erau împodobite cu zeci de brățări metalice sau din silicon, iar în urechi avea piercinguri de metal din vârful și până în lob. Mai avea vreo câteva găuri și pe față.

Semăna cu Fallon, doar că era o versiune mai țipătoare.

Când l-am văzut pe Ben apropiindu-se de el — probabil, vrând să spargă gheața, preferabil mai devreme decât mai târziu —, am pornit într-acolo, împreună cu Fallon și cu Juliet, întâlnindu-i aproape imediat privirea lui Jared.

Madoc s-a aplecat spre Jared, spunându-i ceva la ureche, însă privirea lui Jared a rămas fixată pe mine, chiar și când m-a luat Ben de mână. Am clipit încet, zâmbindu-i și sperând că Ben nu avea să-mi remarce transpirația palmelor.

— Tate, m-a întâmpinat Jared, cu o înclinare a capului.

M-am străduit să inspir și să expir regulat pe nări, ca să-mi mențin pulsul sub control.

— Jared, am răspuns.

— Cariera ta chiar a luat avânt, omule, i s-a adresat Ben, pe un ton admirativ. Felicitări.

— Mersi, i-a răspuns Jared, fără să-l privească.

— Eliberați pista! l-am auzit pe Zack răcnind în depărtare, în timp ce concurenții din prima rundă își ocupau pozițiile.

— Prin urmare, voi doi ați ajuns, în sfârșit, să fiți împreună? s-a interesat Jared, deși fraza lui a sunat mai degrabă ca o afirmație, nu ca o întrebare.

Mi-am arcuit o sprânceană, întorcându-mă spre pistă și neluându-l în seamă.

Ben mi-a urmat exemplul, înțelegând că nu intenționam cîtuși de puțin să încep o discuție cu Jared. Zack a anunțat cursa care urma și am stat cu toții să privim cum Jax îi aranja pe piloți, după care le dădea startul.

Motoarele puternice s-au pus în funcțiune, huruind peste țipele mulțimii, și am zâmbit când au trecut mașinile în mare viteză pe lângă noi, curentul produs de ele făcându-mi părul să-mi fluture peste umeri.

Juliet și Fallon sporovăiau între ele, iar Madoc stătea mai în umbră, tăcut. Jared era în spatele meu, în tribună, văpăile din ochii lui arzându-mi toată spinarea.

Mi-a lipsit senzația asta.

— Măi, măi, am auzit plutind spre mine vocea calmă a lui Jared. Micul nostru heleșteu a cam evoluat, nu-i așa? Se pare că fratele meu s-a întrecut pe sine cu ceea ce se-ntâmplă la Loop. Curse formidabile, concurenți noi și sexy...

Mi-am strecurat degetele în buzunarele blugilor strâmți și am ridicat capul, schițând un zâmbet.

— Dar tot un mic heleșteu rămâne, a încheiat el, cu vocea lui puternică mustind de dispreț.

Când mă demoraliza, în liceu, o făcea ca să se simtă mai bine în propria piele. Acum însă țelul era să obțină o reacție din partea mea.

M-am întors spre el, căutându-i privirea, dar nevrând să-i ofer ceea ce-și dorea. N-avea decât să se împăuneze și să-și afișeze

rânjetul mulțumit de sine, eu nici nu mă gândeam să mai intru în jocul acela.

Dar, spre marea mea surprindere, Jared nu zâmbea. Nu rânjea cu superioritate. Nu făcea bășcălie. Înfățișarea lui era complet glacială, iar ochii săi mă sfredeleau.

În vocea aia nu exista mânie, nici amuzament, nici vreo urmă de amenințare...

La ce se gândea oare?

— Ea e Pasha, asistenta mea, a prezentat-o Jared pe fata cu înfățișare goth cu care venise. Pasha, ei sunt Tate și Ben.

Asistenta? Mda, vezi să nu. În general, bărbații și femeile cu aspect atrăgător și fără obligații nu se recomandă ca fiind prieteni. Exceptând cazul în care unul din ei e gay.

— Tate? a repetat Pasha, ca și cum numele i-ar fi sunat cunoscut. Am văzut-o fulgerându-mă cu privirea, apoi pe Jared. Adică...? l-a întrebat, fără să termine, de parcă ar fi fost ceva numai de ei știut.

Am mijit ochii, observând că el nu spunea nimic și că părea să-și concentreze privirea spre pistă.

Iar expresia ei plină de interes a devenit cercetătoare, pe sub sprânceana înălțată brusc.

Ea știa ceva.

M-am întors din nou spre pistă, exact la timp ca să-i văd pe concurenți trecând linia de sosire, întrebându-mă dacă Jared o fi vorbit cu ea despre mine. N-ar fi fost ceva caracteristic lui. Rareori se confesa în fața cuiva, așa că, de ce ar fi fost altfel cu ea?

— Runda a doua! a strigat Zack în difuzoare, făcându-mă să sar ca arsă.

Mi-am îndreptat privirea spre pistă, mi-am pierdut expresia impasibilă și...

Și sângele nu-mi mai zvâcnea prin vene. Acum tremura.

Fir-ar să fie!

— Pe pistă! a strigat Zack, iar Ben m-a luat de braț, trăgându-mă după el.

— Trezește-te, mi-a zis el, prinzându-mi fața între palme. Prezența lui aici nu contează.

I-am luat mâinile cu blândețe de pe fața mea, dăruindu-i un zâmbet forțat. Îi eram recunoscătoare pentru ceea ce încerca să facă, dar puteam să-mi port și singură de grijă.

L-am lăsat să mă sărute pe buze, după care m-am întors și am pornit spre mașina mea, auzind fluierăturile băieților din public. Mai mult chiar, săptămâna asta, neprevăzuta modificare a maiou-lui meu, opera lui Madoc, le-a atras tuturor atenția. Uneori mă îmbrăcam provocator, ca să iau ochii băieților, pur și simplu fiindcă mă distrau schimbările, dar acum voiam să fiu remarcată pentru felul în care conduceam mașina, nu pentru cum dădeam din fund.

M-am suit în mașină și am dus-o pe linia de start, oprindu-mă lângă Jaeger, cu Chestwick și Kelley în spatele nostru. Era o nouă cursă pentru patru mașini, ceea ce o făcea să fie interesantă, dată fiind îngustimea pistei.

Am coborât din mașină ca să ascult instrucțiunile.

Și ceilalți trei concurenți, înconjurați de iubitele lor și de prietenii noștri, s-au îngrămădit în fața mașinilor, în timp ce Jax s-a ridicat în picioare la tribuna oficială, văzându-și de treburile lui tehnice, iar Zack ne-a expus regulile.

Mi-am făcut curaj, hotărâtă ca, peste un minut, să fiu în mașină, cu muzica mea în boxe, și să uit de restul lucrurilor.

— În regulă, oameni buni, ne-a zis Zack, cu țeasta lui cheală strălucind în lumina pistei. Avem o cursă de patru tururi. Primii clasați săptămâna trecută ocupă săptămâna asta primele două locuri la start. Fără acroșaje, fără șmecherii, a precizat, arătând spre fiecare dintre noi, pe rând. Nu alergați cinstit, nu mai sunteți invitați și altă dată, a încheiat.

Reguli pe care le cunoșteam deja cu toții și care erau greu de încălcat. Pista era mai lată decât fusese cea din liceu, dar nu îndeajuns

de lată pentru patru mașini. Să nu te atingi de altă mașină era aproape imposibil.

Zack ne-a privit pe toți, să vadă dacă s-a înțeles, iar publicul a început să scandeze numele concurenților.

— Sunt gata, am zis, dând din cap în semn de încuviințare.

Zack a aruncat o privire peste capetele noastre, către gradene.

— Domnule Trent! l-a strigat el pe Jared, pe un ton pretins oficial. Ce-ai zice de-o tură, de dragul vremurilor bune, domnule campion? a întrebat în glumă.

Și-a desfăcut brațele, încercând să facă spectacol și să atâțe mulțimea care a și început să-l aclame.

— Îmi pare rău, frate, l-am auzit pe Jared zicând de departe, din spatele meu. Există o singură cursă pe care aş putea s-o accept, dar nu sunt convins că ea ar vrea să-mi facă pe plac.

— Ooooo, s-a auzit dinspre publicul căruia aproape că i se tăiase răsufierea.

Până să mă las pătrunsă de cuvintele lui, am făcut stânga-mprejur și m-am urcat în mașină, fără să-l privesc.

Toată lumea a eliberat pista și, în timp ce motoarele prindeau viață, am aruncat o privire în oglinda retrovizoare. El stătea sprijinit în coate, privind în direcția mea, așa că mi-am îndreptat ochii în altă parte, am ridicat geamurile și am pus să cânte Shinedown, cu „Adrenaline”.

Nimic. Am închis ochii, lăsându-mă pătrunsă de muzică. *Nimic nu mă apasă.*

Facultatea de medicină era floare la ureche. Casa n-avea importanță. Ben nu însemna o constrângere. Jared nu era nimic altceva decât o ispită în care nu puteai să te încrezi.

Eram în extaz.

Portiera din dreapta s-a deschis și, când am întors brusc capul, am văzut-o pe „asistenta” lui Jared suindu-se în mașină.

— Ce faci? m-am răstit, văzând că se instalează și-și pune centura.

— Vin cu tine, mi-a răspuns, împingându-și pe nas ochelarii cu rame negre.

M-am holbat la ea, năucită, fără să-mi dau seama exact dacă voia să fim prietene sau să mă scoată din sărite.

Mi-am dres glasul și am privit-o.

— Tu te culci cu fostul meu iubit, am zis. Dă-te jos.

A întins mâna și a dat volumul mai încet.

— Nu mă culc cu Jared, m-a corectat ea. Nu m-am culcat niciodată cu Jared și nici nu-mi doresc s-o fac vreodată.

Am mijit ochii, studiind-o.

A dat din cap și a început să-mi explice.

— Suntem apropiați, chiar dacă lui îi place să dea impresia că nu. L-am văzut o dată gata să plângă, ceea ce m-a făcut să-mi placă mai mult, deși el susține că mi s-a părut mic. Dar nu e genul meu, asta pot să ți-o garantez.

În ochii ei citeam fermitate și seriozitate, așa că am cam crezut-o.

După care m-am întrebat de ce mi-ar păsa.

Am dat volumul din nou mai tare.

— Coboară, i-am ordonat, însă ea l-a dat din nou mai încet.

— Mă plictisesc, mi-a explicat. Și mi-ar plăcea să fac cunoștință cu modestele începuturi ale șefului meu. Dacă ai noroc, poate chiar o să începi să-mi placă.

Mi-am dat ochii peste cap.

L-am văzut pe Zack urcându-se pe podium cu megafonul lui, așa că am verificat dacă eram în viteza întâi.

— Mă distragi, am repezit-o, dorindu-mi să dispară din mașina mea.

Chiar mă tenta să chem pe cineva care s-o ia pe sus, dar ar fi însemnat să-mi irosesc timpul.

— Aș zice că erai deja distrasă, a ripostat ea și am săgetat-o cu privirea, înțelegându-i insinuarea.

— Pe locuri!

Mi-am îndreptat din nou privirea spre parbriz, simțind că nu eram deloc pregătită.

— Fiți gata! l-am auzit strigând și am dat volumul la maximum, aruncând spre ea o privire de avertisment.

Ce căuta în mașina mea? De ce i se părea că eram distrasă?

Și, fir-ar să fie, câte tururi trebuia să fac?

Ăă... patru. Patru tururi. M-am aprobat în sinea mea. *Da, patru.*

— Start! a strigat Zack, și am icnit, apăsând blestemata de accelerație cu toată puterea.

Am smucit schimbătorul în jos, în viteza a doua, apoi în sus, într-a treia, cu mișcări cursive, ca întotdeauna. Mașina era o parte din mine. Am privit în oglinda retrovizoare și am văzut două dintr-un grup de mașini în urma mea. Jaeger era lângă mine.

La primul viraj, l-am lăsat pe Jaeger să treacă înainte, urmându-l la roată. Am intrat în derapaj, ocolindu-l, dar fără să reduc câtuși de puțin viteza.

— Hopa! a strigat Pasha, iar eu am trecut într-a patra, mi-am trântit piciorul pe accelerație și am țâșnit înainte, fiind acum în fața tuturor.

Tare mi-ar plăcea să spun că a fost vorba doar despre pricepere, dar și mașina juca un rol extrem de important. Dimensiunile și fiabilitatea erau factori decisivi.

Am trecut într-a cincea și-apoi într-a șasea, auzind răsuflarea surescitată a Pashei lângă mine.

— Credeam că, fiind implicată în lumea curselor, ești obișnuită cu asta, am provocat-o, văzând-o că se ținea de mânerul de deasupra portierei.

Mă străduiam să-mi abat gândurile de la Jared, care, fără îndoielă, îmi urmărea toate mișcărilor.

Pasha gâfâia.

— Conduc ca să mă distrez și urmăresc cursele, dar n-am fost în rolul de pasager, mi-a explicat, clătinând din cap și zâmbind. E cu totul altceva!

Aproape că i-am răspuns la zâmbet. Da, avea dreptate. Relația cu Jared la conducere fusese o cursă nebunească. Fără niciun control: erai condus și-ți încredințai viața în mâinile altcuiva.

Fusese o experiență cu totul diferită, dar la fel de palpitantă.

Am luat și următorul viraj, apoi încă unul, începând să mă des-tind, încetul cu încetul.

M-am hotărât, în sfârșit, să dau muzica mai încet.

— Tu nu mă cunoști, da? i-am zis, ca să lămuresc situația. Indi-ferent de ce ți-a spus Jared...

I-am simțit privirea îndreptată spre mine și, chiar dacă voiam să aflu ce știa ea, nu avusesem de gând să deschid discuția asta.

Nimeni — cu atât mai puțin oameni necunoscuți — nu m-a făcut să mă simt prost. Iar privirea ei de adineauri m-a făcut să mă chircesc.

— Tipul cu care umbli? a început ea, pe un ton delicat. Ben? Pentru tine e un colac de salvare. Ceva de care să te ții ca să nu te scufunzi, este?

M-am zgâit la ea, derutată și șocată în același timp. *Colac de salvare?*

— Vrei să știi de unde știu? m-a întrebat. Pentru că tu ești o femeie puternică, iar el e prea slab pentru tine. N-ai cum să-l respecti.

— E ridicol, m-am răstit. Nu ne cunoști. Abia ne-ai văzut. Ben e un băiat bun și-mi place foarte mult.

— Sunt convinsă, a replicat ea, amuzată. Ca prieten.

Am tras de volan, zburând peste linia de sosire și continuând spre prima turnantă.

— Face tot ce-i spui tu, a continuat ea. Nu te contrazice și nu fuge. E ușor de manevrat, nu?

Văzând că nu spuneam nimic, a vorbit ea mai departe.

— Mai devreme, Jared a tot încercat să-ți intre pe sub piele, iar Ben ar fi trebuit să reacționeze, a zis pe un ton meditativ. Din

moment ce e partenerul tău, trebuia să se fi simțit ofensat — măcar așa, un pic —, numai că e mult prea laș.

Mi-am mușcat buza pe dinăuntru și am apăsat pedala de accelerație până la podea, simțind că-mi ia foc piciorul.

— Tu ești puternică, m-a evaluat Pasha. O persoană căreia îi place să dețină controlul. Dar nu e istovitor — ca să nu mai zic și plictisitor — să fii mereu cea care deține controlul? Să nu ai parte niciodată de provocări?

Am dat din nou muzica mai tare și am scuturat din cap.

Ben nu era plictisitor.

Nu mă făcea el să mă încing, dar nici nu era bătăran, agresiv sau complicat. Și n-aveam nevoie să mă explic în fața...

— În schimb, Jared? a ciripit ea, pe deasupra muzicii, întrerupându-mi șirul gândurilor. Îmi închipui că relația te-a dat cu fundul de pământ de ți-au ieșit ochii, hm?

Am făcut ochii mari și am întors capul spre ea, abia observând când mașina lui Jaeger a trecut vâjâind pe lângă mine.

— Metaforic vorbind, evident, a adăugat ea.

Am pufnit într-un râs nervos, după care m-am cufundat într-o tăcere uluită. Trebuia să-i recunosc calitatea asta. Avea tupeu.

M-am năpustit înainte, accelerând la viraj și trecând la mustață de mașina lui Jaeger. Am gonit mai departe, ajungând din nou în fruntea tuturor, încordându-mi toți mușchii și manevrând cu încrâncenare, smucind volanul violent și făcând-o pe fată să râdă când derapam la viraje.

După ce am zburat de încă două ori peste linia de sosire, abia dacă m-am sinchisit să schimb viteza la primul viraj, simțind forța centrifugă de inerție a mașinii și încercarea trupurilor noastre de a se împotrivi.

Pasha a început să râdă, privind agitată în urmă.

— Hai, hai, hai! a strigat, zâmbind cu gura până la urechi.

— Ești ciudată rău, știai? am remarcat.

— O iau ca pe un compliment, a răspuns veselă.

Regăsire

Chevroletul Camaro portocaliu al lui Jaeger s-a insinuat lângă mine, așa că am tras de volan și i-am luat fața, știind că ne-am ciocni la următorul viraj dacă ar rămâne prea aproape. A renunțat și a rămas în urma mea, claxonând furios.

Am gonit mai departe, simțind energia până în măduva oaselor, așa cum mi se întâmpla întotdeauna pe pistă.

Dar, în același timp, era mai mult de-atât. Simțeam că nu avea să se termine totul după ce se va fi încheiat cursa, așa cum se întâmpla de obicei.

Trecând ca vântul peste linia de sosire, am explodat în hohote victorioase, lovind volanul cu pumnii, pradă adrenalinei acumulate pe dinăuntru.

— Uuu-huu! a țipat Pasha, coborând geamul.

Am luat o gură mare de aer, respirând adânc în timp ce vorbeam cu ea.

— Deci, chiar atât de plictisitor a fost?

— Putea să fie mai nașpa de-atât, a replicat, ca și cum n-ar fi fost cine știe ce scofală.

Mulți au coborât din tribune, câțiva s-au apucat să-mi dea cu pumnii în capotă, așa că am vrut să cobor din mașină ca să-l pot pocni pe unul dintre ei, fiindcă, ce mama naibii, de unde și până unde să-mi lovească mașina?

Numai că Pasha m-a apucat de braț și m-am oprit, întorcând capul spre ea.

— Ar trebui să-l întrebi pe Jared despre momentul ăla când l-am văzut *gata* să plângă, mi-a zis, cu veselia de până atunci lăsând locul seriozității. Sunt convinsă c-o să ți se pară foarte interesant.

CAPITOLUL 6 JARED

Jax stătea în picioare la tribuna oficială și mă privea, cu un zâmbet prin care-mi transmitea convingerea lui, cum că la asta nu m-am așteptat, nici pe departe. Mda, cam înțelegeam despre ce era vorba.

Tate era schimbată.

Am scuturat din cap și mi-am întors privirea din nou spre pistă, ca s-o văd sărind din mașină și discutând cu ceilalți piloți. Cât se poate de încrezătoare. Cât se poate de puternică.

Însă eu o doream la fel ca întotdeauna.

Jax a avut dreptate. Puteam s-o țin așa zile în șir, sau săptămâni, sau încă doi ani, dar tot aș fi ajuns la aceeași concluzie trasă de el în după-amiaza asta. Am iubit-o pe Tate și-o s-o iubesc întotdeauna.

N-am avut niciodată de gând să renunț la ea. Nu cu adevărat. Faptul că am văzut-o cu altul acum un an și jumătate m-a dat peste cap; m-am gândit că poate nu eram încă suficient de bun, că poate nu reușeam să mă ridic la nivelul lui, că poate ea era, în sfârșit, fericită, după toate suferințele pe care i le provocasem și că poate trebuia să mă gândesc la fericirea ei și s-o las naibii în pace, măcar o dată în viață. Poate — doar poate — nu ne era sortit să fim împreună.

Acum însă nu mai era loc de niciun poate. O voiam înapoi.

Pentru totdeauna.

— Fată dragă, a zis unul dintre piloți, încolăcindu-și brațul pe gâtul lui Tate, în timp ce ea își croia drum prin mulțime. Puteam să câștig cursa asta. Știi doar că te-am lăsat din milă.

Tate a zâmbit cu jumătate de gură, dar și-a continuat drumul spre locul unde o aștepta Ben, la câțiva pași de mine.

— Am concurat împreună de trei ori, i-a atras ea atenția, cântărindu-l din ochi. De ce te mai întreci cu mine, dacă tot pierzi intenționat de fiecare dată?

— Păi, dacă e să învingă o fată, am bombănit, râzând în barbă și prefăcându-mă că-mi făceam de lucru cu telefonul, se mai numește că a câștigat?

Îl aud pe Madoc pufnind la câțiva pași distanță și înghit în sec, regretându-mi imediat cuvintele.

Minunat. Ce naiba e în neregulă la mine? Oricât de mult mi-ar plăcea să cred că m-am maturizat, când sunt în prezența lui Tate, huliganul revine la suprafață.

Practic, puteam să simt cum Pasha își dădea ochii peste cap lângă mine și cum se lăsa tăcerea peste discuția dintre Tate și celălalt, dându-mi de înțeles că au auzit toți insulta.

— Nu crezi ceea ce spui.

Vocea egală a lui Tate s-a auzit foarte clar și am știut că mie mi se adresa.

M-am ridicat în picioare, îndesându-mi telefonul în buzunarul de la spate.

— Tu ești în multe feluri, a continuat, încrucișându-și brațele la piept, dar sexist nu ești.

— Uite cine mă cunoaște foarte bine, am glumit, purtându-mă de parcă partenerul ei nici n-ar fi fost acolo.

Și nici nu era. Nu conta deloc.

Tate a ridicat o sprânceană.

— Nu ești greu de citit, Jared.

— Nu, nu sunt, am aprobat-o. Sunt doar plictisit.

Penelope Douglas

— Hmmm, a mormăit ea, clătinând din cap și aruncându-mi o privire de falsă compasiune. Așa e. Toate astea sunt mai puțin de tine, nu-i așa? Noi suntem doar amatorii care te distrează cu mediocritatea lor.

Deodată, a ridicat tonul, apropiindu-se și adresându-se celor din jurul nostru:

— Acum poate să se ducă la prietenii lui experți cu povești despre noi, să râdă de „rădăcinile” lui...

S-a intrerupt puțin, ca să pună ghilimelele cu degetele prin aer, spre amuzamentul tuturor ascultătorilor.

— Și să spună cât de departe a ajuns el, în timp ce noi toți ne bălăcim și-acum în noroiul din orașul ăsta al nimănui.

Mi-am dat ochii peste cap, gândindu-mă cât era de nedreaptă. Îmi iubeam orașul natal, și Loop-ul, și niciodată nu lăsam să mi se urce succesul la cap. Orice am spus sau am făcut, de i-am dat impresia asta, a fost doar ca s-o provoc.

Am auzit cum își dregea glasul cineva în spatele meu și am privit peste umăr. Fallon și Juliet zâmbeau, încurajându-și prietena. Rămăsesem cam singur. Jax era sus, în tribuna oficială, iar Madoc se trăsesse deoparte, dând clar de înțeles că nu voia să-și aleagă o tabără, ci doar să asiste la spectacol, după cum își muta privirea de la Tate la mine și invers.

— Dar, dacă-mi amintesc bine, a rostit Tate cu voce tare, făcând ca toate discuțiile din jurul nostru să înceteze și lumea s-o asculte, Jared chiar a zis că ar vrea să concureze, nu-i așa? i-a întrebat pe ceilalți, privind în jur și stârnindu-i.

Toți au început să strige și să râdă, evident încântați de ceea ce urmărea ea cu asta.

— Tate? am zis printre dinți, în chip de avertisment, dar ea nu m-a luat în seamă.

— Da, da, chiar așa a zis, nu? a strigat, sigură acum că a captat atenția tuturor. A zis că vrea să se întrecă într-o cursă și cred că

Zack și Jax ar fi mai mult decât bucuroși să modifice programul pentru un absolvent atât de prestigios al școlii de la Loop.

Am aruncat o privire aprigă spre tribuna oficială, unde mi-am văzut fratele aplecat peste balustradă și rânjind larg.

Am inspirat adânc și mi-am încrucișat brațele pe piept.

— Am zis că vreau o singură cursă, am precizat pentru Tate. O singură cursă cu un anume pilot.

Ea știa ce voiam. Ce urmărea?

S-a întors, căutând cu privirea prin mulțime.

— Derek! Derek Roman, unde ești?

— Ce e? i-am auzit vocea profundă, de undeva din dreapta.

Întinzându-mi gâtul, l-am văzut pe Roman făcându-și loc prin mulțime și ștergându-și degetele cu o cârpă. Probabil își făcuse de lucru pe sub capota mașinii.

În tot acel timp, nu se schimbaseră cine știe ce. Încă arăta ca un paria dat cu briantină din anii cincizeci, cu părul lui negru și lins și tricourile uni. Ne tot intersectam la Loop când eram în liceu și știam că el lucra acum la Loop alături de Jax, ajutându-l și așa mai departe, dar nu vorbisem cu el. Nu ne înțelegeam prea bine, iar Tate știa asta.

— Tu și Jared aveți o chestiune nerezolvată, i-a amintit Tate, iar eu am simțit imediat cum mi se acumula iritarea pe sub piele când mi-am dat seama ce urmărea. La ultima voastră cursă a fost egalitate, nu-i așa? l-a întrebat Tate, cu toate că știa răspunsul.

Nu voia decât să le amintească tuturor celorlalți.

— Nu, a răspuns Roman, scuturând din cap. Eu am câștigat cursa aia.

— Ai câștigat-o pe naiba, am izbucnit, resimțind provocarea din partea rivalului meu ca pe un vătrau încins în coaste.

El a râs condescendent și am văzut cum buzele lui Tate au schițat un zâmbet răutăcios, în timp ce-mi susținea privirea.

— Derek, a zis ea încetșor. Ce-ai spune de o revanșă? Tu, pe Trans Am, contra lui Jared, pe motocicletă?

Penelope Douglas

— Asta-i o tâmpenie, a replicat Roman.

— De acord, am zis, aruncând o privire plictisită. N-are nicio șansă.

— Du-te-n mă-ta, a mârâit el.

— Du-te tu, am mormăit, fără să-mi dau osteneala să-l privesc.

— Atmosfera se înfierbântă, oameni buni! a exclamat Tate, ridicând mâinile spre public. Ce ziceți?

M-am foit enervat, fiindcă zgomotul devenise asurzitor. Strigăte, urlete și ovații răsunau în aerul fierbinte al serii, iar eu nu-mi doream cu adevărat decât să-i închid gura. Adică, să-i închid gura la propriu.

— Eu nu accept cursa asta! l-am auzit strigând pe Roman. O motocicletă sport împotriva mașinii mele? Nu e echitabil!

— Exact, am încuviințat, apropiindu-mă încet de Tate, fără să iau în seamă postura țeapănă a lui Ben de lângă ea. Și n-am nimic de dovedit, așa că, de ce-aș face-o? am întrebat-o.

— Pentru că, dacă-l învingi, mi-a răspuns, o să poți să te întreci cu mine. Ai ceva împotriva? l-a întrebat pe Ben, întorcând capul spre el.

Ben a ridicat o sprânceană, asprimea privirii lui lăsând locul amuzamentului. Ea nu avea nevoie de permisiunea lui ca să alerge în curse, însă îl întrebuse în semn de respect. Să se întreacă pe pistă cu fostul ei iubit — sau să se angreneze în oricare activitate cu un fost iubit — însemna să treacă o anumită graniță.

— Nu-mi fac griji, a răspuns Ben, înfruntându-mă de la egal la egal cu privirea, în timp ce vorbea cu ea. O să se înece cu praful din urma ta, iubito.

Un cor de 000-uri a umplut atmosfera, iar eu am tras adânc aer în piept, fiindcă rezervele de toleranță față de el mi se cam epuizaseră.

— Bun, dar eu? s-a văicărit Roman. Eu cu ce mă aleg?

Tate a trecut pe lângă mine și am văzut-o aplecându-se spre el și șoptindu-i ceva, acoperindu-și buzele cu palma. A ridicat

surprins din sprâncene, ceea ce m-a făcut să-mi dau imediat seama că l-a câștigat de partea ei.

Eu puteam să mă întrec cu Derek și să-l înving, obținând ceea ce-mi doream de la ea — încă un pic de interacțiune —, dar lui ce naiba îi promisese?

Roman a ridicat din umeri, zâmbind.

— În regulă, a strigat. Toată lumea, eliberați pista!

Și a plecat grăbit, să-și aducă mașina, presupun.

Din nou au răsunat ovații și toată lumea s-a grăbit să iasă de pe pistă și să se îngrămădească pe margini, făcând loc pentru mașina lui și pentru motocicletă mea.

Iar eu am rămas pe loc, întrebându-mă ce naiba s-a întâmplat. Ea știa că pe tipi ca Roman îi infulecam la micul dejun. Acea nu se putea numi întrecere. Numai fiabilitatea motocicletei mele și tot era un avantaj nedrept în fața lui.

— Ce i-ai promis? am întrebat-o pe Tate când a trecut pe lângă mine.

— I-am promis c-o să câștige, mi-a strigat peste umăr, urmându-l pe Ben spre marginea pistei.

M-am luat după ea.

— Pe nicio planetă n-ar putea să câștige vreodată împotriva unei motociclete sport. Sau împotriva mea, am adăugat.

Ea a întins mâna, mi-a înșfăcat casca de pe ghidonul motocicletei și a azvârlit-o spre mine.

— Pune-ți-o pe cap, du-te la linia de start și dovedește.

Părea atât de sigură pe ea... Atât de calmă, de neafectată, iar mie nu-mi plăcea chestia asta. Deloc.

Îmi era dor de Tate a mea. Pisica sălbatică despre care știam că riposta și că zâmbea când era fericită, nu când pune la cale ceva ca să mă simt eu prost. Femeia asta nouă, rece și calculată era un pic înfricoșătoare și nu puteam să țin pasul cu ea.

S-a îndepărtat, iar eu mi-am săltat piciorul ca să mă urc pe motocicletă, pornind motorul și ambalându-l cu un huruit destul de

strident, ca să acopere toate celelalte zgomote. M-am dus pe pistă și m-am aliniat cu Pontiacul Trans Am, model 2002, al lui Roman.

Ador cursele și, chiar dacă asta nu se putea compara cu competițiile mele obișnuite, inima tot îmi bătea ca un baros de două tone.

Jax a venit la mine și mi-a fixat două camere GoPro de coarnele ghidonului, una cu fața spre pistă și cealaltă spre mine.

— S-a schimbat, am comentat, punându-mi casca neagră pe cap.

El m-a aprobat dând din cap, concentrat la treaba lui.

— Categorie e mai greu de impresionat acum, așa că vezi cum îți joci cartea.

Eu nu voiam să-mi joc vreo carte. Nu voiam să joc nimic, punct. Nu voiam decât s-o duc undeva. N-avea decât să țipe, să se zbată, poate chiar să mă și lovească, dar, până la urmă, tot în brațele mele o să ajungă, cu ochii ei albaștri bătând în cenușiu privindu-mă, dorindu-și cu disperare ceea ce numai eu puteam să-i dau. Era Tate a mea.

M-am întors brusc, simțind o mână care mă strângea de umăr. Privind înapoi, am văzut-o pe Tate suindu-se pe motocicletă în spatele meu.

Ce mama...?

— Ce faci? m-am răstit, văzând că-și punea pe cap improvizația de cască a lui Fallon.

— Merg și eu, mi-a răspuns voioasă. Face parte din înțelegere.

— A, nu, ce naiba! am mârâit, întorcând capul și mai mult, ca să mă încrunt la ea. E prea periculos. Dă-te jos!

— Dacă nu merg cu tine, nu-ți mai primești premiul în cazul în care câștigi, mi-a explicat cu o voce calmă și egală. Iar dacă te retragi acum din cursă, toată lumea o să creadă că ți s-a făcut frică.

Apoi a ridicat din umeri.

— Sau că te ții prea bățos ca să ne faci pe plac.

— Dar nu...

— A, ia uite, m-a întrerupt, cu o voce veselă. Hai că începe.

Mi-am întors fulgerător privirea și l-am văzut pe Zack la tribuna oficială, apoi m-am uitat din nou la ea, cum se instala în spatele meu.

Am inspirat și am expirat de câteva ori, neștiind ce să fac. *Fir-ar să fie!*

— Derek Roman, s-a auzit din megafon vocea bubuitoare a lui Zack, și Jared Trent s-au întrecut ultima oară acum cinci ani, care se împlinesc toamna asta. A fost una dintre cele mai memorabile seri din câte am trăit aici...

— Dă-te jos! i-am șoptit peste umăr lui Tate.

— Nici gând, a ripostat ea. Doar nu crezi că o să-ți fie chiar atât de ușor, nu-i așa?

Aproape că mi-au ieșit ochii din orbite când am înțeles ce voia să zică. *Fir-ar să fie!* M-am întors ca să mai spun ceva, însă Zack a continuat să vorbească:

— Pentru că atunci a fost și prima oară când am văzut-o alergând pe Tatum Brandt, a zis. Ca să tranșăm egalitatea dintre Jared și Derek, le-am pus pe iubitele lor să concureze între ele. Cu toate astea, se pare că rezultatul nu s-a stabilit niciodată în mod clar, așa că acum, după cinci ani, toată lumea are șansa să vadă cine e adevăratul câștigător!

Au început să răsune aclamații și râsete entuziaste; am întors capul și am mârâit spre Tate.

— Dă-te jos imediat, i-am ordonat. Nu pot să concurez, cu tine atârnată în spate!

Am auzit-o pufnind în timp ce-și încolăcea brațele pe mijlocul meu, lăsându-se pe spinarea mea.

— Nu e decât un mic heleşteu, Jared, m-a tachinat, aruncându-mi în față propriile cuvinte.

Am clătinat din cap, scrâșnind din dinți.

N-avea de gând să mă lase să pornesc fără să fie și ea pe motocicletă. Nu puteam să gonesc așa cum aș fi făcut-o în mod normal,

Penelope Douglas

de teamă să n-o rănesc cumva. Și să mă retrag nu reprezenta acum o opțiune, din cauză că...

— Sunteți gata, domnilor? a strigat Zack, iar eu am scos un geamăt.

— Nu, am răspuns în barbă, după care am strigat spre cea din spate: Ai face bine să te ții.

Am ambalat motorul, în timp ce Pontiacul Trans Am al lui Derek huruia alături.

Tate mi-a strâns mai tare mijlocul cu brațele, făcându-mă să mă întreb ce părere avea Ben despre toate astea. Fără îndoială că urmărea totul. Oare l-o fi prevenit Tate, înainte de a se urca în spatele meu?

— O să mi-o plătești pentru asta, am amenințat-o.

— N-ai decât să încerci, mi-a răspuns.

Și-a lipit nasul de mine, gâdilându-mi urechea cu răsuflarea ei. Pe buze mi-a apărut un zâmbet care n-aș fi vrut să mai dispară.

— Pe locuri! a strigat Zack.

Am întors capul spre pistă, încordându-mi mușchii brațelor.

— Fiți gata!

I-am simțit trupul lui Tate devenind rigid, lipit de al meu.

— Start!

O fierbințeală fluidă mi-a inundat corpul și atmosfera s-a umplut de urlate în timp ce țâșneam, cu roțile învărtindu-se, degajând fum și miros de cauciuc încins, avântându-ne pe pistă.

Partea din spate a motocicletei se clătina din cauza greutateii suplimentare cu care nu eram obișnuit, așa că am strâns coarnele mai tare în mâini, străduindu-mă să stau drept. Derek a țâșnit înaintea mea, dar am prins viteză imediat, accelerând și trecând pe lângă el, cu Tate izbucnind într-un râs surescitat. Brațele ei înfri-coșate m-au strâns mai tare; îmi plăcea la nebunie să-i simt căldura pe spinare. Totdeauna îmi plăcea la nebunie când eram cu ea pe motocicletă.

Dar, când am luat primul viraj, am călcat imediat frâna.

— Fir-ar să fie! am bodogănit, resimțind din plin cum greutatea suplimentară din spatele meu mă trăgea într-o parte și-mi strica echilibrul.

Nu puteam să iau virajele așa cum eram eu obișnuit în curse — accelerând și aplecându-mă cât mai mult spre sol —, din cauză că nu eram pe motocicletă mea pentru curse, plus că nici nu eram singur.

Tate a icnit, lăsându-și trupul pe spinarea mea, fiindcă stătea mai sus decât mine și era aplecată.

Am lăsat piciorul în jos, atingând razant solul în timp ce luam virajul, și am simțit-o clătinându-se în spatele meu. Derek a claxonat, derapând pe lângă mine, dar am apăsat pe accelerație și m-am repezit imediat după el.

Simțeam în spate cum se zguduia pieptul lui Tate și-mi dădeam seama că râdea. Mi-am încleștat maxilarul.

Bine măcar că tăcea acum, savurând situația în care mă pusese.

Prindeam viteză, fiind capabil să-l depășesc, în linie dreaptă, însă virajele mă omorau. N-avea niciun rost.

El putea să ia virajele mai repede, fiindcă nu era nevoit să încetinească atât de mult — sau să-și facă griji pentru siguranța altei persoane din mașină —, în timp ce eu nu puteam să mă concentrez, din cauză că Tate era lipită de corpul meu și de mintea mea și știa bine ce făcea.

Echilibrul meu se dusese pe copcă, și ea știa că aveam grijă să n-o rănesc. Într-o mașină, ar fi fost oarecum apărută, dar așa... Muream de frică și nu voiam să-mi asum riscul. Ea se tot foia, ne clătinam și n-aveam cum s-o protejez, dacă s-ar fi întâmplat ceva.

Când am ajuns la al patrulea viraj, Derek era deja aproape de linia de sosire și mi-am simțit stomacul întorcându-se pe dos când am trecut și eu peste ea, încetinind și oprindu-mă dincolo de tribuna oficială, simțind dogoarea rușinii pe toată pielea.

Fir-ar a naibii de treabă!

Roman era asaltat de spectatori. A coborât din mașină, zâmbind cu gura până la urechi.

Mi-am scos casca, simțindu-mă mai umilit ca niciodată.

Tocmai pierdusem o cursă cu motocicleta împotriva unui vechi rival și abia dacă mai puteam să stau în fața a o sută de oameni cu care am fost la liceu.

N-o s-o omor. N-o s-o lovesc.

Dar o să-i fac anumite chestii, mi-am zis, trântindu-mi casca pe ghidon. O mulțime de chestii distractive.

Mi-am lăsat capul în jos, inspirând și expirând regulat, în timp ce Tate cobora de pe motocicletă și venea în fața mea, scoțându-și casca.

— Știi, a început ea, cu ochii spre Roman, l-ai făcut al naibii de fericit. În viața lui Derek nu se întâmplă prea mare lucru, mi-a zis cu un aer gânditor. Are câțiva prieteni, plus Loop, dar atât. El n-o să fie niciodată omul care să se ridice până în vârf sau să aibă lumea la picioare. Euforia asta probabil c-o să-l țină cam o lună.

Buzele ei au schițat un mic zâmbet; m-am uitat spre el și l-am văzut râzând cu prietenii, savurând laudele și admirația. Era clar că victoria îl făcuse să se simtă bine și, probabil, îl făcuse să arate bine. Mi-am întors privirea spre Tate, dându-mi seama ce făcuse pentru el.

Am clătinat din cap și i-am zâmbit cu jumătate de gură.

— Ce i-ai promis dacă învinge?

— Nimic, a răspuns. Doar i-am garantat c-o să câștige.

— Erai foarte sigură, am zis, dându-mi seama că îi destăinuise planul ei de a se urca în spatele meu.

A încuviințat.

— Mă place și are încredere în mine. Mai multă decât în tine.

— Minunat, am replicat sec.

Tate a făcut semn în direcția lui.

— Ia uită-te la el, a zis zâmbind. Probabil că nu s-a mai simțit atât de bine de mult timp.

Apoi și-a întors privirea spre mine.

— El n-are nevoie de recompense. N-avea nevoie decât de victorie.

M-am uitat și eu la Roman, dându-mi seama că Tate avea dreptate. El nu mai reprezenta un pericol pentru mine, iar eu aveam multe motive de bucurie. Nimeni nu pățise nimic rău.

Tate a oftat din rărunchi.

— În schimb, e de-a dreptul nașpa pentru tine, m-a tachinat, cu o expresie de falsă compătimire pe chip. Jared Trent, pilot de perspectivă în circuitul curselor de motociclism, să piardă în fața unui amator, într-un heleşteu mic ca ăsta? Pfui! a exclamat ea, izbucnind în râs.

Și am privit-o cum se îndepărta, crispându-mă când a ajuns la Ben și și-a încolăcit brațele în jurul lui.

M-am urcat pe motocicletă, cu ochii la Tate.

Categoric, era timpul să-mi joc cartea.

*

Acum un an și jumătate nu fusesem stârnit, așa că, de ce naiba eram acum?

M-am foit un pic pe șaua motocicletei, vârtejul de fierbințeală țâșnindu-mi din stomac până în vintre, și i-am privit, dorindu-mi ca el s-o atingă.

Chiar voiam să văd așa ceva.

Îl provocam mintal să-și strecoare mâna blestemată mai sus pe coapsa ei, ca să simt mai mult din ceea ce mi-a lipsit în ultimii doi ani.

Numai Tate avea efectul ăsta asupra minții mele. Numai ea îmi mai tulbura corpul în asemenea hal.

Nu s-a schimbat nimic.

— *Jared, ce tot faci? aud vocea gătuită a Pashei când deschide ușa camerei de hotel.*

Penelope Douglas

Duc paharul la gură și dau pe gât restul de whisky, arsura începe să sfâșiindu-mi gâtul înainte de a-mi încălzi stomacul. Lăsând paharul să cadă pe podea, mă trântesc pe pat — unul dintre numeroasele paturi pe care am dormit singur, absolut fidel lui Tate — și simt cum lacrimile îmi umezesc colțurile ochilor. Dar strâng din dinți, refuzând să le dau frâu liber.

Nu vreau decât să mă lase toată lumea în pace.

Respir pe nări, sfidător, forțându-mă ori să uit, ori să accept ceea ce am văzut în seara asta prin fereastra camerei lui Tate.

Ea are un iubit.

Tavanul se învâрте deasupra mea și-mi duc mâinile la cap, apăsându-mi palmele pe ochii închiși.

În urmă cu șase luni, Tate mă iubea, iar acum nu însemnam nimic pentru ea. Ultima dată când n-am însemnat nimic pentru ea — ultima dată când mi-a vorbit dur și a încercat să mă convingă că nu contez — i-am furat primul nostru sărut.

Și am știut că mințise.

Acum însă... mi-a demonstrat că m-a uitat.

Nu reușesc să împiedic căderea primei lacrimi.

— Tate, ofttez, ștergându-mi repede fața.

— Cine e Tate? se interesează Pasha, părând îngrijorată, și-mi dau seama că nu înțelege nimic din toate astea. Jared, ce faci, plângi?

— Ieși și lasă-mă-n pace, mârâi la ea.

Îi dădusem cheia mea de rezervă, ca să poată să intre și să ia orice aș putea să uit aici, din ceea ce-mi trebuie pentru cursa de mâine. Numai că, din nefericire, ea probabil a auzit tămbălăul de adineaură, când am dat cu piciorul în minibar și am spart o sticlă.

— Ai cursă la zece dimineața! strigă ea. Trebuie să fii pe pistă la șapte și ești beat criță!

Mă ridic brusc în șezut.

— Ieși! zbier. Ieși naibii odată!

— *Ce se-ntâmplă aici? aud o voce bărbătească și-mi dau seama imediat că e Craig Danbury, managerul echipei. O, Doamne, bombăne el în barbă, probabil remarcându-mi starea.*

Nu-mi ridic privirea, dar tot îi zăresc pantofii, aproape de ușă.

— *Ce naiba a pățit?*

— *Nu știu, îi răspunde Pasha. Și habar n-am dac-o să fie bun de ceva mâine.*

Îmi strâng capul între palme, incapabil să mă concentrez la altceva ce nu e Tate. Ea nu m-a așteptat. De ce nu m-a așteptat?

Mă cuprinde furia și am chef de bătaie. Vreau să dau în cineva.

— *Ar face bine să fie, se răstește Craig. Nu mă interesează ce va trebui să faci. Adu-i o fată sau dă-i o pastilă... numai fă-l să fie sută la sută refăcut până dimineată.*

Îl aud cum se îndepărtează și scutur din cap. Simt că-mi pierd controlul și urăsc senzația asta. Nu vreau să mă mai simt niciodată așa.

Pasha se lasă în genunchi în fața mea și-și pune mâinile pe antebrățele mele.

— *Jared, zice pe un ton rugător, spune-mi ce naiba ai pățit.*

Închid ochii, simțind că mă clatin.

— *Am pierdut-o pe Tate, îi răspund în șoaptă, cu usturimi în ochi.*

— *Cine e Tate? se interesează ea. E prietenă cu tine?*

Izbucnesc într-un răs amar, plătându-mi oarecum felul în care sună. Îmi doresc ca vecinii noștri să fi avut, acum zece ani, un băiețel, nu o fetiță. Îmi doresc ca Tate să fi fost un băiat cu care să fi mers la școală, nu o fată care să-mi placă, pe care s-o terorizez și de care să mă îndrăgostesc.

Îmi doresc ca lumea mea să nu se fi învârtit niciodată în jurul ei. Poate că am fi fost amândoi mai fericiți.

— *Bea, îmi poruncește Pasha, întinzându-mi o sticlă cu apă.*

O iau cu o mișcare leneșă, îi desfac capacul și dau pe gât tot conținutul. După ce termin de băut, împinge spre mine altă sticlă. Scutur din cap.

— *Ajunge. Acum lasă-mă în pace.*

Penelope Douglas

— Nu, insistă ea. Măine ai cursă. Ai o răspundere față de mine și față de echipa ta. Bea asta și pe urmă intră la duș, până mă duc eu să fac rost de aspirină și mâncare. Trebuie să scoatem alcoolul din tine.

Pleacă, iar eu trag adânc aer în piept, încercând să nu iau în seamă nodurile din stomac, despre care știu că nu sunt din cauza alcoolului. Beau cu înghițituri mari și a doua sticlă de apă, mă ridic pe picioarele nesigure, îmi scot blugii și boxerii și mă îndrept spre baie.

Nu vreau o viață fără Tate. Nu vreau nimic în care să nu fie ea.

Intru sub duș și mă clatin când dau drumul la apă. Tresar violent când jetul fierbinte îmi izbește trupul și, chiar dacă mi-ar trebui un duș rece ca să mă trezesc, torentul fierbinte îmi mai domolește nervii.

Las capul în jos, permițând cascadei să mi se reverse pe ceafă și pe spinare, și simt deodată primul strop de pace din seara asta.

Tate a fost totul pentru mine mult timp și, într-un fel, am crezut că-o să fie mereu. Nu m-am îndoit niciodată de asta.

La drept vorbind, am făcut tot posibilul ca să rămân în viața ei, fie cu bune, fie cu rele.

Și atunci îmi dau seama. I-am dat prea multă putere asupra mea.

Primul meu impuls, astă-seară, când am văzut-o cu altul, a fost să lovesc pe cineva, să urlu la ea, să-i înfrunt pe amândoi, dar ceva din interior m-a reținut.

Întotdeauna am încolțit-o, am asaltat-o și m-am luptat cu ea, dar nu voiam să mai fiu băiatul ăla. Plecasem, mai întâi de toate, ca să mă pot maturiza.

Aud ușa de la baie închizându-se și trag perdeaua doar cu vreo doi centimetri, suficient cât să văd o femeie tânără apropiindu-se.

Mă privește, iar eu îmi netezesc cu palma părul de pe creștet, străduindu-mă să-o identific. Mi se pare vag cunoscută.

— Tu cine ești? o întreb, gândindu-mă că poate o fi vreo fană sau asistenta cuiva; de multă vreme n-am mai acordat atenție altor femei, așa că nu eram sigur.

În ochii ei mari, căprui, văd o urmă de timiditate.

— Pasha s-a gândit că poate ai nevoie de un masaj, îmi răspunde, cu o voce care sună cât se poate de nevinovată.

Regăsire

Mijesc ochii și-o privesc cum începe să se dezbrace încet, fără să mă slăbească din ochi, și-mi devine clar ce-a vrut să spună.

Încremenesc, expirând încet.

Părul ei șaten-deschis i se revarsă pe umeri și pulsul mi se accelerează în timp ce, unul după altul, toate lucrurile de pe ea dispar și rămâne goală în fața ochilor mei.

Șoptesc ceva neauzit, forțându-mă să-i spun să plece.

Spune-i să plece și gata.

Ea tace, dar îi zăresc expresia jucăușă din ochi când își lungeste gâtul spre mine, așteptând o invitație.

— Vrei să plec? mă întreabă cu o voce blândă, deși totul din înfățișarea ei îmi dă de înțeles că știe că nu vreau.

Îmi las privirea să se plimbe pe trupul fetei și aproape că simt cât ar fi de caldă dac-aș atinge-o.

Cât de plăcut ar fi să am pe cineva în patul meu.

Vreau să plece, dar nu vreau să fiu singur.

Zâmbetul lui Tate îmi plutește prin minte și-mi încordez maxilarul când o văd pe fată că se apropie, prezența ei zbârlindu-mi părul de pe brațe.

Mă privește cu un mic zâmbet pe buze și încep să am o erecție când mă gândesc la imaginea ei, așteptându-mă dornică pe pat. Aș putea să închid ochii și să mă duc spre ea, să mă abandonez în actul sexual și să mă debarasez de furie și de durere, să mă folosesc de ea așa cum m-am folosit de atâtea femei, numai că...

Numai că niciodată n-am avut nimic de câștigat din așa ceva.

Măine-dimineață o să mă urâsc și-o să detest aventura asta ieftină, pentru că nimic nu se compară cu momentele în care faci sex cu ființa iubită.

Simt zeci de ace înțepându-mi gâtul pe dinăuntru și inghit cu greu.

— Da, rostesc cu o voce găjăită. Vreau să pleci.

Mă privește derutată și un pic ofensată; lasă capul în jos, probabil încercând să înțeleagă de ce n-o vreau.

Trag perdeaua la loc și, în cele din urmă, aud ușa deschizându-se și închizându-se, moment în care simt o imensă ușurare. Pentru o clipă,

imaginea lui Tate mi se estompează în minte și fiecare centimetru din corpul meu se simte lovit de un nou val de energie.

Nevoia mea de Tate mă împinsese să fac foarte multe lucruri rele în trecut și să iau foarte multe hotărâri greșite, fără să-mi dau seama în ce măsură îmi lipsea și acum controlul asupra propriei fericiri.

Ea fusese totul, iar eu mă înfrânasem, jucând teatru și luând atâtea hotărâri greșite, fiindcă mintea îmi era atât de înnegurată de ea... și așa ceva nu vreau să se mai întâmple.

Ies de sub duș, îmi înfășor mijlocul cu un prosop și mă duc în pat. Măine am cursă.

În ultimul an și jumătate, au existat vreo două femei, care au apărut și au dispărut, dar niciodată nu s-a întâmplat din cauză că aș fi fost supărat sau că aș fi vrut să mă răzbun. Am încercat doar să-mi văd mai departe de viață, exact cum a procedat Tate. Am vrut să mă întorc și să lupt pentru ea, dar nu înainte de a fi sigur că eram ceea ce-i trebuia. Și poate că oricum nu m-ar mai fi vrut, din moment ce a trecut mai departe. Prin urmare, fie și-așa.

Timp de un an și jumătate, în mine s-a dus un război între ceea ce-mi doream și ceea ce consideram că era corect. Ori o recapăt și-o iubesc pentru tot restul vieții, ori o las în pace, fiindcă nu i-am provocat vreodată altceva decât suferință.

Numai că astăzi, când am venit acasă și am revăzut-o, atât mi-a trebuit. Războiul din mintea mea a pierit cu totul.

Ea era a mea. Îi eram sortit.

Am privit-o, peste ringul de dans, stând la masa plină de prietenii noștri cu paharele în față, în timp ce mâna lui Ben i se odihnea alene pe coapsă; mi-am încordat maxilarul ca să-mi înăbuș zâmbetul.

O atingere ca aceea nu era suficientă pentru ea.

Nu și pentru ea.

Tate nu era o flacăra cu ardere lentă. Ei îi plăcea să fie ațâțată.

Din boxe a început să se audă „I Get Off”, a trupei Halestorm, și câțiva dintre vechii noștri prieteni din liceu s-au apucat să cânte pe ringul de dans. Am zâmbit în sinea mea, gândindu-mă că piesa

aceea îmi amintea mereu de ea și de cum am crescut amândoi, cu ferestrele camerelor noastre față-n față. Se distra de minune tachi-nându-mă cu fereastra aia, când eram împreună.

Telefonul din mâna mea a vibrat. Am glisat cu degetul pe ecran și am văzut că era un SMS de la Jax.

Ce-ai de gând să faci când o s-o vezi plecând cu el astă-seară?

I-am întâlnit privirea fratelui meu, pe deasupra ringului de dans, iar el mi-a adresat un mic zâmbet atotcunoscător.

Ce nemernic!

Telefonul mi-a vibrat iar.

Habar n-ai, nu-i așa?

Am trântit telefonul pe masă și i-am arătat degetul mijlociu. A izbucnit în râs și a întors capul spre Madoc, care-i împărtășea amuzamentul.

Ce era să fac? S-o târăsc de păr până la mașina mea? Mda, sigur aș fi crescut în ochii ei făcând asta.

Și totuși, el avea dreptate. În niciun caz n-aș putea să mă împac cu gândul că ea ar pleca împreună cu altcineva. Oricât de mult aș fi învățat să-mi stăpânesc pornirile, ea era scânteia care-mi provoca explozia.

Indiferent ce-ar fi însemnat vrăjeala ei cu ăla de-acum un an și jumătate, nu fusesem martor decât la câteva minute din toată povestea. Acum era cu totul altceva. Ben nu era un băiat rău, iar Tate îl cunoștea destul de bine. Chestia asta dintre ei putea să avanseze repede.

Fata de lângă mine s-a lăsat peste brațul meu și am privit-o, aproape dorindu-mi s-o pot lua cu mine acasă. Mă simțeam supraîncărcat de energie și de adrenalină și-mi doream o fată în patul meu în seara asta.

Penelope Douglas

Aș putea să mă prefac că vreau s-o iau cu mine. Aș putea să mă conving pe mine însumi că asta vreau și să-mi las trupul să fie excitat de al ei, să mă deconectez de toate, să mă arunc în jocul ăsta și să-l joc pentru un timp, dar asta ar însemna să forțez nota. Nu exista decât o fată pe care mi-o doream, iar ea știa exact ce-mi plăcea și ce nu.

— Porcule!

Mi-am întors iute capul spre ringul de dans și am văzut-o pe Pasha, care tocmai îl îmbrâncea pe un tip.

Minunat. O senzație săcâitoare m-a inundat ca o ploaie de vară și m-am ridicat, lăsând mâna fetei să-mi cadă de pe coapsă.

Pasha se îmbătase îndeajuns cât să se lase invitată la dans de un tip, dar acum își revenise în fire și considerase că n-avea nevoie de atențiile lui.

Tipul — aproape de treizeci de ani, după cum arăta — a zâmbit cu gura până la urechi și a apucat-o de șolduri, trăgând-o spre el.

— Termină! s-a răstit Pasha, lovindu-i din nou peste mâini.

Am pornit spre ei, știind precis ce urma să se întâmple.

Pe ringul de dans, oamenii erau, practic, umăr lângă umăr, așa că lupta lor n-a trecut neobservată. Madoc, Fallon și toți ceilalți de la masa lor își lungiseră gâturile.

Individul a apucat-o de braț.

Fir-ar să fie!

Mi-am făcut loc prin mulțime exact la timp ca să prind momentul în care Pasha l-a plesnit peste față.

— Căteaua naibii! a urlat el, ținându-se de obraz.

Am sărit între ei, proptindu-mă în fața Pashei.

— Înapoi, am scrâșnit printre dinți spre el, încordându-mi mușchii când am văzut că încerca să înainteze.

— A dat în mine! a mârâit el.

M-am împins în el, fără să-l slăbesc din ochi.

— Mai bine ea decât să dau eu, am rostit amenințător.

Individul a ezitat puțin, probabil cântărindu-și opțiunile, după care mi-a întors spatele și a ieșit de pe ringul de dans. Am răsuflat

ușurat, deopotrivă enervat pe Pasha. Făcea mereu din astea. Îi lăsa impresia căte unuia că ar avea o șansă, ca până la urmă să se sus-tragă când își dădea seama că, la urma urmei, nu-l voia. Era cazul să înceteze să se dea drept cine nu era.

M-am întors spre ea.

— Ești bine? am întrebat-o, dar am observat că nu mă privea.

A clătinat din cap, mușcându-și buza de jos.

— Sunt gay, nu-i așa? a murmurat, de parcă tocmai și-ar fi dat seama.

Am pufnit, dând aprobator din cap.

— Știu, am zis.

A ridicat brusc capul și a mijit ochii, surprinsă. Ea chiar cre-zuse că n-o bănuiește nimeni.

— Tata mă urăște, a zis îmbufnată. Acum o să mă urască și mai mult.

Am cuprins-o cu brațul pe după gât și am condus-o la margi-nea ringului de dans.

— Știi care e partea cea mai grozavă când e vorba despre fami-lie? am rostit meditativ. Rudele nu ți le-ai ales, așa că nu răspunzi pentru ele. Partea grozavă la prieteni e că pe ei poți să-i alegi.

Am tras cu piciorul un scaun din lemn de la masa lui Madoc, îndemnând-o pe Pasha să se așeze pe el.

— O știți pe Pasha, nu? am zis, făcând semn din cap spre prie-tenii mei, fără ca îmbujorarea obrazului meu drept să-mi treacă neobservată în clipa în care am simțit privirea lui Tate îndreptată spre mine.

— Bună, s-au auzit murmure din jurul mesei.

Am rămas în picioare, ținându-i scaunul asistentei mele, iar Fallon s-a ridicat și a luat o sticlă cu bere din frapiera lor. I-a des-făcut capacul și a așezat-o în fața Pashei.

I-am mulțumit lui Fallon cu o înclinare a capului, conștient de faptul că prietenii mei însemnau cel mai bun lucru pe care i-l puteam oferi Pashei în clipa aia.

Ochii mi-au alunecat spre Tate și, chiar dacă privea fix în gol, peste masă, știam că prezența mea era singurul lucru de care era conștientă.

Valurile părului ei desfăcut îi cădeau peste un umăr, acoperindu-i pieptul. Stătea nemișcată și tăcută, parcă așteptând să fac sau să spun ceva.

Privirea mi-a căzut pe mâna lui Ben, care-i mângâia interiorul coapsei, după care am observat că și ea își ținea mâna pe piciorul lui.

Strângând din dinți, m-am întors să traversez iar ringul de dans, când m-am auzit strigat de Madoc.

— Frate, stai aici, m-a îndemnat el. Haide.

Am răs către toate perechile de ochi îndreptate spre mine.

— Nu prea cred, am zis, adăugând: o incomodez pe Tate.

M-a țintuit imediat cu privirea, îngustându-și ochii.

— Avem aceiași prieteni, Jared. Pot să mă împac cu asta.

Mi-am lungit gâtul, simțind cum amuzamentul îmi încălzea pielea.

— Pe bune? am provocat-o. Abia respiri. Ții pumnii strânși. Eviți să mă privești, am precizat, plimbându-mi privirea pe ea, de sus până jos. Și nu țineai mâna pe el — aici mi-am arcuit o sprâncenă spre Ben — până să vin eu încoace.

Am zâmbit cu superioritate, savurând tăcerea care mi-a întâmpinat cuvintele.

— Ai dreptate, am continuat s-o tachinez. Nu te incomodez. Te emoționez.

Știam că aveam dreptate. Știam că, dacă i-aș fi atins obrajii, le-aș fi simțit căldura, și dacă i-aș fi pus mâna în dreptul inimii, aș fi găsit-o galopând.

Și totuși, oricât de satisfăcut aș fi fost pentru că-i ghicisem starea de spirit, nu înțelegeam de ce nu sărea de pe scaun ca să mă ia la palme.

Nu e vorba că Tate ar fi excesiv de violentă, dar măcar să fi țipat la mine.

În loc de asta, un colț al buzelor ei pline, trandafirii, s-a arcuit într-un rânjet sinistru când s-a ridicat și m-a fermecat cu ochii ei precum cerul pe furtună.

A ridicat dintr-o sprânceană, părând amuzată.

— Emoționată? a repetat. De fapt, mă distrează că-ți închipui că ocupi mai mult decât un loc minuscul în amintirile mele, Jared. Ai fost foarte ușor de uitat.

S-a apropiat de mine cu pași calmi, regulați.

— Și chiar mă distrează când privesc spre trecut și mă gândesc la cât m-am amăgit în privința ta.

Tonul ei condescendent m-a făcut să scrâșnesc din dinți. Ce naiba, o amintire?

Eu sunt *toate* amintirile ei.

— Tu nu știi să câștigi o dispută decât dând cu pumnul, a continuat pe același ton batjocoritor. Comportamentul tău antisocial m-a plictisit de moarte, iar lipsa abilităților tale conversaționale în public mi s-a părut jenantă, ca să nu zic mai mult.

Ce mama naibii?

Privirea mea înfierbântată s-a concentrat asupra ei; am ridicat capul fără grabă, simțind furia care-mi învolbura pieptul.

Am anulat distanța dintre noi cu un ultim pas și mi-am ațintit ochii în ochii ei, în timp ce-i adulmecam mirosul delicat. Mi-am arătat colții, dând frâu liber temperamentului pe care atâta timp îl ținusem sub control.

— Îți plăceau destul de mult abilitățile mele conversaționale atunci când eram singuri, am precizat, continuând și accentuând fiecare cuvânt. În mașină, pe mașină, în dușul meu, pe patul tău — m-am aplecat și mai mult spre ea, mârâind —, pe aproape fiecare podea din aproape fiecare cameră a casei tale, tare-ți mai plăceau abilitățile mele conversaționale atunci.

Am auzit pe cineva pufnind în spatele lui Tate, iar privirea ochilor ei mari și furioși s-a oprit asupra lui Juliet. Prietena ei a ridicat capul, dar i-a căzut fața când a văzut căutătura lui Tate.

Penelope Douglas

Madoc și Jax studiau foarte concentrați podeaua, ascunzându-și cu înțelepciune amuzamentul.

Ben și-a făcut apariția lângă Tate, luând-o de mână fără să-mi arunce nici măcar o privire.

— Hai să mergem, a zis ferm.

Tate m-a privit cu o furie care-i încălzea obraji și a încuviințat.

— Sigur.

Dar, în timp ce se lăsa condusă de Ben, s-a oprit și s-a aplecat spre mine, șoptind astfel încât s-o aud numai eu:

— Ai fost bun la anumite lucruri, a remarcat. Doar că nu și la altele.

Plămânii mi s-au golit de aer în timp ce-i priveam cum plecau împreună, iar ochii tuturor celor de la masă îmi sfredeleau ceafa.

Fir-aș al naibii!

Îmi stârnise toate terminațiile nervoase din corp și nu-mi mai doream altceva decât s-o am sub mine. În ciuda a ceea ce tocmai insinuase, că aș fi fost bun numai la un anumit lucru.

Am zâmbit.

Data viitoare când avea să-și scoată ghearele, aveam să-i amintesc de fiecare lucru afurisit la care eram bun.

CAPITOLUL 7

TATE

— Știi, nu-i nimic dacă te neliniștește prezența lui, mi-a zis Ben încetișor, ținându-mă de mână în timp ce mergeam pe poteca din cărămizi ducând spre casa mea. Doar ați fost împreună mult timp, a adăugat.

Am zâmbit crispată, strângându-l de mână.

— Jared nu mă neliniștește, am declarat. Mă exasperează.

Am urcat treptele late din lemn până la lumina delicată de pe verandă, unde privirea mi s-a abătut repede spre casa lui Jax, remarcând că toate luminile erau încă stinse.

Mă hotărâsem să mă duc acasă, presupunând că, probabil, Jared avea să doarmă la Madoc.

Adică, atunci când avea să ajungă să doarmă. În definitiv, le avea cu el pe Pasha și pe încă o gagică.

M-am oprit la jumătatea scării, întorcându-mă spre Ben, care era cu o treaptă mai jos.

— Te-aș invita să intri, am zis, trăgându-l ușor de poalele tricoului, dar chiar e totul vraiste.

O umbră de dezamăgire i-a străbătut fulgerător fața, dar a ascuns-o repede cu un zâmbet.

Dezordinea din casă n-ar fi trebuit să conteze, bineînțeles. Și nici nu conta. În camera mea era curat, la urma urmei.

Adevărul era că mă simțeam prea distrasă ca să-l invit înăuntru pe Ben. El merita să-i acord toată atenția, numai că, în clipele alea,

trupul și mintea îmi erau prea neliniștite. Prea stârnite. Nu puteam să-l las să intre în casă în seama asta.

El mi-a susținut privirea, examinându-mi chipul cu o înfățișare calmă. Știam că-și dăduse seama de adevăratul motiv aflat în spațiile pretextului meu, numai că n-a spus nimic. A încuviințat dând din cap, acceptând situația.

Ben era băiat bun. Și inteligent. Mi-a spus că sunt frumoasă și m-a sprijinit în alegerile mele. Când priveam în ochii lui albaștri, aproape că-mi doream să mă pierd în ei. Să descopăr cum m-aș simți dacă pielea lui caldă ar fi lipită de a mea. Să văd dacă mă putea face să mă simt la fel de bine ca...

Am tușit încetișor, alungându-mi ideea din minte.

Ar fi însemnat să mă folosesc de Ben, ca să mă simt eu mai bine — ca să simt ceva — și amândoi meritam mai mult de-atât. De aceea era nevoie să așteptăm un moment mai potrivit.

A mai urcat o treaptă, ajungând lângă mine și coborându-și buzele spre ale mele pentru un sărut inocent. De data asta avea gust de scortişoară; i-am inspirat lent mirosul de apă de colonie. Retrăgându-se, mi-a zâmbit tandru, după care s-a întors să plece.

Dar l-am oprit.

L-am apucat de antebraț și l-am tras înapoi spre mine, lăsându-mi capul în jos și avântându-mă spre buzele lui, făcându-l să tresară violent de surprindere. I-am alintat limba cu a mea și mi-am înclinat capul într-o parte, pătrunzând mai adânc și savurându-i respirația întretăiată. Mâna lui Ben mi-a cuprins ceafa și obrajii mi s-au încălzit de la apropierea lui.

Uite așa era. Plăcut. Comod. Săruta bine.

Doar că nu se întâmpla nimic până când nu luam eu inițiativa. Atunci când încerca să treacă la etapa următoare, mă întreba întâi dacă nu mă deranja. Aveam remușcări pentru faptul că mă simțeam dezamăgită. În definitiv, el doar încerca să fie politicoș. Dar era de parcă n-ar fi știut ce anume voiam și era pe deplin bucuros să-mi

urmeze indicațiile. Aștepta semnalul meu, iar eu nu eram sigură că așa ceva ar putea să mă excite vreodată.

Nu e vorba că aș vrea să fiu dominată. Nu vreau decât să mă excite.

S-a retras încet, cu un zâmbet ceva mai larg, după care, în sfârșit, s-a întors și a pornit spre mașina lui.

Am descuiat ușa, am intrat în casă și am auzit imediat zgomolul de gheruțe pe podeaua din lemn.

Mi-am ridicat privirea, zâmbind în timp ce Madman gonea pe hol, dinspre bucătărie, și se oprea pe gleznelor mele. Probabil că evadase din cușca lui, din curtea din spatele casei lui Jax, și pătrunsesese prin ușița noastră pentru câțel. Jax și Juliet avuseseră grijă de el cât timp stătusem la Madoc. Aș fi putut să-l iau cu mine, însă urma să fiu atât de ocupată săptămâna asta, încât mă gândisem c-o să aibă parte de mai multă atenție din partea lui Jax și a lui Juliet.

E un câțel micuț — maidanez — pe care eu și Jared l-am găsit acum zece ani și, chiar dacă în cea mai mare parte a timpului a stat la Jared, m-am bucurat că a fost al meu în ultimii doi ani.

Animăluțul mă făcea mereu să râd. Chiar și acum, când îmbătrânise, energia îi rămăsese intactă.

M-am aplecat să-l mângâi pe cap, știind precis ce voia micul ștregar. Mâncare, apă și scărpinat pe burtică: toate în același timp.

M-am dus la bucătărie, trecând pe lângă debandada lăsată de zugravi săptămâna asta în living. Mobila și podelele erau acoperite cu cearșafuri albe. Am adulmecat familiarul miros de vopsea.

Mirosul unor lucruri noi și al unui început de la zero.

În bucătărie, i-am reînnoit lui Madman proviziile de mâncare și de apă, după care am inspirat adânc în timp ce traversam salonul, savurând vechile amintiri.

Mama zugrăvea foarte des camerele, în copilăria mea. Îi plăceau schimbările, așa că mirosul chimicalelor chiar mă reconforta. Era mirosul de acasă.

Penelope Douglas

Și detestam faptul că urma să-l pierd. Tata refuzase două oferte bune și, chiar dacă nu cunoșteam motivul, nu mă plângeam.

Înțelesesem că vânzarea casei era spre binele nostru. Cu toate că avea să-mi lipsească apropierea de prietenii mei și nici nu puteam să concep că urma să locuiască altcineva aici, știam că aveam nevoie să mă îndepărtez de Jared. Să mă îndepărtez de amintiri, de fosta lui cameră aflată vizavi de a mea, de un viitor plin de întoarcerile lui inopinate în oraș, ori de câte ori îi trăsnea.

Așa că, da, schimbarea era necesară, oricât ar fi fost de incomodă. Odată, când eram mică, am plâns când m-a pus mama să-mi donez câteva jucării, înainte de Crăciun. Zicea că trebuia să fac loc pentru lucrurile noi pe care avea să mi le aducă Moșul și, chiar dacă nu mă mai jucam cu cele vechi, le simțeam aproape ca pe niște ființe omenеști. Unde aveau să ajungă? Oare acolo aveau să fie îngrijite și iubite?

Mama mi-a zis că prima dată totul e greu. Însă cu cât accepti mai des schimbarea, cu atât îți devine mai ușor. Tocmai de-aia zugrăvea camerele o dată la fiecare doi ani.

Schimbările ne pregăteau pentru pierderi, iar ea avusese dreptate. Chiar devenea mai ușor.

Trebuia să accept posibilitatea unei relații cu Ben sau cu cine s-o mai nimeri, iar Jared putea să facă orice avea chef. Așa trebuiau să stea lucrurile.

Și, oricât de incomodată m-aș fi simțit în prezența lui, știam că Jared venise acasă, cel mai probabil, ca să-și vadă mama și să fie prezent la nașterea surioarei lui. Nu voiam să-i stric bucuria vizitei.

Am scos telefonul din buzunar și m-am dus la baie, scriind între timp un mesaj, cu degete tremurătoare.

Înghițind în sec, i-am expediat mesajul lui Jared.

Mă lași în pace, te las și eu în pace.

Am strâns telefonul în mână vreo două secunde, după care l-am lăsat pe chiuvetă și am început să mă dezbrac.

Și, ca să fiu cât se poate de sigură că n-o să mai zăbovesc cu gândul la el, sau să mă întreb dac-o să-mi răspundă, sau ce-ar scrie dacă mi-ar răspunde, m-am pieptănat, mi-am pus pe mine pantalonii scurți de pijama, albi și subțiri, bluza neagră cu glugă Seether, și m-am urcat în pat.

Am stins lumina, mi-am pus telefonul la încărcat și m-am ghemuit sub pătură. N-aveam de gând să-i aștept răspunsul. N-aveam de gând să-i aștept reacția.

N-aveam să-l aștept.

*

M-am frecat la ochi ca să-mi alung somnul, observând în sfârșit că aveam un SMS de la Jared.

Nu pot, spunea mesajul. Și nici tu.

Privind ecranul telefonului, am văzut că era trecut de ora două dimineața. Dormisem numai o oră.

Presupusesem că mesajul era de la tata, fiindcă el uita frecvent de diferența de fus orar și-mi trimitea SMS-uri la ore ciudate. Dar, amintindu-mi de mesajul trimis lui Jared, în care-i spuneam să mă lase în pace, i-am examinat din nou răspunsul. Ce insinua, că n-aș putea să mă stăpânesc?

— Ce idiot arogant, am mârâit, în timp ce degetele nervoase scriau singurul meu răspuns.

Am șoptit pentru mine însămi în timp ce scriam: Nu vorbi cu mine. Nu te apropia de mine.

Am trântit telefonul la loc pe noptieră și mi-am îngropat fața în pernă, hotărâtă să mi-l alung din minte.

N-am reușit.

Am început să lovesc cu pumnii în pat. *Ce măgar!*

Penelope Douglas

— Îngâmfat, increzut, fir-ar al... am mormăit în pernă, detestând gândul că putea să existe un sămbure de adevăr în cuvintele lui.

Îmi aminteam prea bine cât de mult îmi plăcea când el *nu* mă lăsa în pace. Locul preferat al lui Jared era oriunde putea să mă dezbrace de tot.

Telefonul a bâzâit și ecranul s-a aprins din nou, iar eu am clipit, știind că nu trebuia să-l iau în seamă.

Dar, chiar și-așa, am ridicat capul, încă încruntată în timp ce-am citit mesajul de pe ecran.

N-o să mă apropii de tine. Încă. Prefer să te urmăresc de la distanță.

Mi s-a tăiat respirația.

— Ce? am șoptit vorbind singură și împreunându-mi sprâncenele.

Să mă urmărească? Am înghițit în sec, străduindu-mă să-mi recapăt stăpânirea, nefiind sigură dacă citisem bine. Am luat telefonul, am aruncat pătura de pe mine și m-am dus în vârful picioarelor până la capătul celălalt al patului, de unde m-am zgâit afară prin ușile mele din sticlă și prin frunzișul dens al copacului.

Unde ești? i-am scris, fiindcă nu vedeam nicio lumină în fosta lui cameră. Cum ar putea să mă urmărească altfel decât dacă ar putea să mă vadă? Dintr-odată, am încremenit, văzând cum se strecura o dâră de lumină prin perdelele mele subțiri, de la o veioză din camera lui, acum luminată.

Mi-am dat părul după ureche și o fierbințeală nervoasă mi-a inundat pieptul. Mi-am suflecat mânecile și mi-am încrucișat brațele la piept, inima bătându-mi agitată.

Jared și-a făcut apariția la fereastră, așa că m-am retras, ascunzându-mă în întuneric.

— Fir-ar să fie! am exclamat în șoaptă, ca și cum mi-aș fi închipuit că putea să mă audă. *De ce e acasă la el, și nu la Madoc?*

Bine măcar că, din moment ce el avea lumina aprinsă, eu puteam să-l văd, dar el nu putea să mă vadă pe mine.

Avea încă pe el pantalonii negri de mai devreme, însă cureaua și tricoul dispăruseră. Stătea acolo, privind ca și cum ar fi știut precis unde eram. Chiar și de la depărtare, puteam să-i zăresc expresia jucăușă din ochi și știam, fără vreo umbră de îndoială, că, dacă aş deschide ușa, el ar veni. Exact ca pe vremuri.

Conștientizarea asta mi-a dat fiori.

Și-a ridicat telefonul la nivelul taliei, scriind ceva, iar eu mi-am lăsat ochii să zăbovească pe trupul lui: mușchii abdominali, compacti și înguști, ale căror contururi le urmărisem cu buzele nu o dată.

Am gemut încet, abătându-mi privirea.

Telefonul a vibrat și am glisat cu degetul pe ecran ca să citesc mesajul.

Ai fost mai mult decât frumoasă în seara asta pe pistă.

Am mijit ochii, străduindu-mă să rămân imună în privința laturii lui tandre. Și-o etala rareori, ceea ce o făcea să aibă un impact și mai puternic, iar eu nu voiam să-mi spună cuvinte frumoase.

Chiar și după atât timp tot mă înnebunești. Încă te vreau, Tate.

— Nu, am șoptit spre nimeni, după care, oftând, m-am așezat pe marginea patului, încă zărindu-i cu coada ochiului silueta întunecată.

Mi-a lipsit felul în care îți mișcai corpul în același ritm cu al meu, a scris apoi. Mi-am lăsat capul să-mi cadă în piept, citind mesajele pe măsură ce soseau.

Dar nu l-am uitat niciodată.

Penelope Douglas

Îmi amintesc fiecare centimetru din pielea ta. Gustul tău, fiecare sunet pe care-l scoteai...

Lumina lunii mi s-a revărsat atunci în poală și am văzut cum mi se albeau degetele în timp ce strângeam telefonul.

El chiar cunoștea fiecare centimetru din mine și putea să mă mânuiască la fel ca pe un instrument. Gura și mâinile lui porunci-toare erau atât de lacome... Mi-am lăsat capul să cadă pe spate, simțind cum o dără de transpirație mi se scurgea pe șira spinării.

Fir-ar să fie!

Degetele mă furnicau, fiindcă știam ce încerca el să facă și nu voiam să se oprească.

Se pare că astă-seară tu ai abilități conversaționale slabe, a scris.

Mi-am dat ochii peste cap.

Chiar dacă tu crezi că te-ai schimbat, nu e așa. Știu că încă mă simți, a scris, și am scrâșnit din dinți la aroganța lui, chiar dacă amintirea m-a făcut să strâng din coapse.

De-atâtea ori am fost în tine, a continuat cu tachinările. Spune-mi că-ți amintești, că altfel voi fi nevoit să-ți amintesc eu.

Am închis ochii, pulsul zvâcnindu-mi prin tot corpul ca o tobă.

Jared.

Mi-am frecat coapsa cu mâna, plăcându-mi freamătul dintre picioare. Trecuse atât de mult timp!

— Fir-ar al naibii, am icnit.

Vrei să mă opresc? m-a întrebat.

Respiram scurt, precipitat, în timp ce priveam fix ecranul.

Haide. Spune-i să se oprească, mi-am poruncit mie însămi. E o tâmpenie, iar el nu se poate să te aibă.

Numai că pielea îmi luase foc. Și mă simțeam ca și cum aș fi ajuns acasă.

Regăsire

Ca și cum căldura și pacea și indiferent ce s-a schimbat în viața mea, oamenii pe care i-am cunoscut, lucrurile pe care le-am pierdut sau locurile în care am trăit, toate astea, dacă mă aflam pe orbita lui, ar fi însemnat acasă.

Chiar și când aveam unsprezece ani și trecuse un an din ziua în care a murit mama, în acea zi Jared a fost farul meu. Nu s-a clintit de lângă mine, nici măcar când l-am ignorat. Doar m-a împins în leagănul nostru făcut dintr-un cauciuc vechi, în curtea din spatele casei, timp de două ore, până când, în sfârșit, m-am oprit din plâns și am început să vorbesc. Era prietenul meu. Aveam o bază solidă.

Iar apoi, când a devenit bărbat, sentimentele au devenit mai puternice. Mult mai puternice.

Stăteam acolo și-mi roteam fundul într-un mic cerc, dăruindu-mi plăcerea frecării dintre pantalonii scurți, slipul tanga și piele.

Mi-a scris din nou și am capitulat, citindu-i mesajul.

Adoram pielea de pe curbura coapsei tale, Tate. Iar interiorul coapsei tale... Era paradisul, dar chiar și acum încă-i simt gustul.

Pleoapele au început să-mi clipească încet și m-am lăsat să cad pe spate, în pat, mângâindu-mi ușor partea adorată de el.

Mă trăgeai atât de tare de păr... Tatăl tău n-a știut niciodată cât de vicioasă ești, în realitate.

Mi-am trecut podul palmei peste clitoris, prin pantalonii scurți de pijama, gemând, gândindu-mă la clandestinele lui vizite matinale, de dinaintea plecării la școală. Se strecura în cameră, își îngropa capul între picioarele mele și totul era atât de intens, încât eram nevoită să-mi astup gura cu palma, ca să nu fim auziți.

Penelope Douglas

În al doilea an de liceu, când ai început cu atletismul... picioarele ți s-au tonifiat foarte mult. Am crezut c-o făceai dinadins, ca să mă înnebunești.

Mi-am trecut degetul mijlociu peste miezul încins, prin pantalonii mei subțiri, și n-am mai putut rezista.

Am început să tânjesc după mâinile lui puternice.

Mi-am încordat toți mușchii pieptului, făcându-mi sânii să se întărească, și mi-am imaginat degetele lui lungi strecurându-se pe sub bluza cu glugă, fiindcă el nu putea niciodată să-și țină mâinile afurisite departe de pieptul meu.

Mereu te-ai potrivit perfect cu mine, Tate. Felul în care-ți arcuiai șoldurile, împingându-te în mine, când te luam pe la spate.

— Fir-ar să fie, am gemut la acea amintire, mișcându-mi bazinul în palmă și închizând ochii.

Aia era poziția ta preferată, nu-i așa?

Nu i-am răspuns, pentru că știa deja. Încă de la faza cu masa din bucătărie, mi-a plăcut enorm când mă pătrundea pe la spate.

Dar nici tu nu te-ai lăsat mai prejos, în toate pozițiile posibile, a continuat. Ori de câte ori împingeam, împingeai și tu înapoi. Mă înfigeam în tine, iar tu veneai la întâmpinare, ridicându-ți fundul, frecându-ți sfârcurile de buzele mele și implorându-mi limba. Mereu ți-a plăcut sexul dur.

Încleștarea pe care o simțeam înăuntru era atât de fierbinte și de minunată! Îl doream pătimaș. Nimeni nu m-a înnebunit vreodată ca el. Valul dorinței m-a invadat și am simțit umezeala trecând prin pantaloni când am început să-mi frec clitorisul mai tare.

Am închis ochii, închipuindu-mi cum mă răstoarnă pe burtă și pătrunde în mine. Fruntea mi s-a acoperit de sudoare când mi-am amintit, de parcă ar fi fost ieri, fantastica durere afurisită pe care o

simțeam de fiecare dată când mă penetra. Era o durere slabă, dar o adoram. Intra foarte adânc, iar întinderea și apăsarea dinăuntru mi se păreau minunate.

Am luat telefonul, ca să-i citesc noul mesaj.

Îți aduci aminte de seara absolvirii? În mașina mea, lângă lac? A fost al naibii de excitant. Rochia ta era ruptă, pe podeaua mașinii, și-ți puseși la gât cravata mea. Era singurul lucru pe care-l aveai pe tine.

Îmi aminteam. Îl încălecasem pe bancheta din spate, cu cravata lui atârându-mi între sâni. N-a mai putut suporta. M-a atacat ca un câine sălbatic, aproape mâncându-mă de vie.

Tate, tu nici nu știi ce-mi faci. Mă scoți din minți. Cuvintele tale, râsul, lacrimile, ochii tăi... tot ce ține de tine mă subjugă.

— Și pe mine, am șoptit, în timp ce o lacrimă îmi izvora din colțul ochiului, șiroindu-mi pe tâmplă.

Am înghițit în sec, frecându-mi picioarele între ele ca să scap de durerea aia.

Acum sunt un om mai bun, dar n-a existat niciodată pentru mine o femeie mai bună. N-a existat niciodată cineva ca tine, mi-a scris.

Am strâns din pumni, simțind nevoia să-mi dau drumul. Am gemut, dorindu-mi ca el să mă facă să-mi dau drumul, dar am izbit cu pumnul în pat, refuzând să-i ofer satisfacția.

Mă făcuse să sufăr prea mult și, oricâtă atracție fizică ar fi existat încă între noi, adevărul ăsta nu se putea schimba. Aveam nevoie să-mi amintesc.

Îmi vine să-i zdrobesc mâinile alea afurisite când te atinge el.

Penelope Douglas

Dar, sincer să fiu..., a continuat, mă stârnește grozav să văd cum alt bărbat are ceea ce-mi doresc eu.

Mda, exact ceea ce simțeam eu când îl vedeam cu altă femeie. Detestam imaginea aceea și mă făcea să sufăr, dar și să mă simt posesivă, în același timp. Îmi trezea dorința de luptă.

La drept vorbind, cum sunt acum, cu greu mai rezist.

Plămânii mi s-au golit de aer și mi-am apucat buza de jos cu dinții, aproape zâmbind, dar m-am oprit. Jared — în erecție și pregătit — reprezenta o imagine la care totdeauna îmi lăsa gura apă. Mi l-am închipuit cum și-o ținea în mână în clipa aia, chiar dacă stăteam întinsă pe pat și n-aveam cum să-l văd.

A mai trecut un minut până la următorul mesaj.

Arăți super. Ar trebui să-ți scoți bluza aia înainte de culcare.

Am făcut ochii mari și am țâșnit din pat, holbându-mă prin ușile mele din sticlă. Doar nu mă vedea, nu? Era întuneric la mine. Și lumină la el. Mi-am trecut mâna prin păr, înfierbântată la față de rușine.

Privind, cu grijă să nu fiu văzută prin uși, l-am zărit pe Jared, încă stând în picioare în lumina aurie a veiozei pe care o aprinsese mai devreme. Chiar și prin frunzișul copacului și prin întuneric, puteam să-i văd expresia mulțumită de sine, înainte să-și lase capul în jos și să mai scrie un mesaj.

Îmi amintesc totul, Tate, mi-a scris. Și știi că și tu.

Am lăsat telefonul să cadă pe pat, văzând cum amuzamentul din ochii lui se transforma într-o amenințare în timp ce trăgea draperiile și dispărea.

Fir-ar să fie!

CAPITOLUL 8

TATE

Alergam pe trotuar, tăpile pantofilor sport atenuând impactul. Apoi am sărit peste bordură și am traversat strada. „I Hate Everything About You”, de Three Days Grace, îmi urla în căști și eram plină de transpirație, de la abdomen și până la cap.

Eram într-o formă bună și, în mod normal, nu forțam viteza, însă faptul că găfâiam mi-a dat de înțeles că trăsesem prea mult și prea tare. Niciodată nu rămân fără suflu în obișnuitele mele alergări matinale.

Încetinind, am început să merg pe trotuar, pe partea mea de stradă. Am tras de marginea maioului negru și mi-am șters fața.

Pantalonii mei negri și mulați erau learcă de transpirație, iar materialul îmi provoca mâncărimi pe coapse.

Mă scoteau din sărite.

Și coada care-mi atârna pe spate mă scotea din sărite. Picioarele care mă dureau, precum și faptul că nu reușisem să-mi elimin prin alergare toată încordarea mă enervau de asemenea.

Nu mai fusesem de mult atât de enervată.

Mă trezise zgomotul motocicletei lui Jared, care-mi străpunsese somnul ca un șuvoi de apă fierbinte pe piele. Am rămas întinsă pe pat, lipită de saltea, dorindu-mi dintr-odată cu disperare să am parte de una dintre vizitele lui matinale. Totdeauna avusesem mai mult chef dimineața, iar prezența trupului său gol, insinuat între

Penelope Douglas

picioarele mele, cerând să intre, obișnuia să fie un mod al naibii de plăcut de a mă trezi.

Însă el demarase, iar eu sigur nu-mi doream chestiile după care poate că-mi tânjea trupul.

M-am dus în casă, mi-am pus cheile, împreună cu iPod-ul și căștile, pe măsuta din antreu, după care am intrat în bucătărie, cu Madman ținându-se după mine. Pornindu-mi laptopul de pe masă, am început să-mi pregătesc o omletă, timp în care am dat pe gât două sticle de apă și am tăiat câteva fructe.

Încercarea de a avea o alimentație sănătoasă, cu programul meu, era destul de dificilă. În spital se găseau mereu cutii cu gogoși Krispy Kreme, fursecuri și alte bunătăți care se vânturau prin jur și, din moment ce ori stăteam să citesc în bibliotecă, ori citeam acasă sau meșteream la mașina mea, când nu eram la muncă sau la facultate, îmi era greu să nu înhaț în grabă ceea ce aveam la îndemână. Din fericire, aveam weekendurile libere, așa că mă delectam cu salate preparate dinainte și cu gustări sănătoase.

Deși tot mai scăpam la câte o gogoasă cu glazură de ciocolată oricând aveam ocazia.

Așezându-mă la masă, l-am apelat pe tata, pentru săptămânala noastră convorbire video.

— Bună, tată, l-am salutat, tăind o bucată de omletă cu spanac, ciuperci și cașcaval. Cum e frumoasa Italie? Te ții departe de toate vinurile alea, nu-i așa? l-am tachinat, îndesându-mi în gură furculița plină.

— La drept vorbind, vinul face bine pentru inimă, mi-a atras el atenția, în timp ce ochii albaștri îi râdeau.

Ochi ca ai mei.

— Da, un singur pahar, am precizat. Nu cinci, da?

— *Touché*, a răspuns el, dând aprobator din cap.

Tata nu era mare amator de alcool, dar știam că-și dezvoltase o anumită predilecție față de gastronomia unor țări în care fusese detașat de-a lungul anilor, Italia fiind una dintre ele.

Numai că, în urmă cu câțiva ani, modul lui de viață își ceruse obolul, în cele din urmă, de la organismul lui. Avea o viață agitată, cu un program dezorganizat, cu obiceiuri alimentare proaste, din cauză că era mereu pe fugă, și cu exerciții fizice puține, tinzând spre zero, din cauza călătoriilor lungi și dese. Avusese două atacuri de cord în timp ce era în străinătate și nici măcar nu-mi spusese. Mă făcusem foc când aflasem.

Acum țineam mai bine legătura cu el, ca să-l săcâi mai mult. Îmi vârâsem mâna în economiile mele și-i trimiseseam o bandă pentru alergat de Crăciun, într-un an, ba chiar depistasem magazinele din zonele prin care locuia, ca să-l îndrum spre standurile lor cu salate și meniuri organice.

Din fericire, se împăcase cu toate astea. Era singurul meu părinte din ultimii doisprezece ani deja, așa că, în sfârșit, se prinsese că aveam nevoie de prezența lui încă mult timp de-acum înainte.

— Ești acasă? m-a întrebat, privind în jurul meu. Am crezut că să stai la Madoc și Fallon.

Am ridicat din umeri, concentrându-mă la mâncare.

— E weekend. Muncitorii nu sunt pe-aici și am vrut să mai trebăluiesc prin curte. S-o fac să arate prezentabilă, nu?

De fapt, curțile arătau splendid. Jax se ocupase de toate în timp ce tata era plecat, iar eu eram la facultate. În realitate, voisem doar să fiu acasă și știam că, oricât aș fi încercat să mă ascund, tata se pricepea să mă citească destul de bine.

— Tate, știu că ți-e greu, mi-a zis cu blândețe. Cu vânzarea casei, adică. Știu că-o să-i duci dorul.

Mi-am înghițit nodul din gât odată cu mâncarea, având grijă să par indiferentă.

— O să fie greu să-mi iau adio, dar nimic nu rămâne la fel pentru totdeauna, nu?

Încercam să rămân optimistă. N-aveam ce să fac și nu mă puteam aștepta ca tata să plătească în continuare cheltuielile pentru întreținerea unei case mari de care nu mai aveam nevoie.

Penelope Douglas

- Scumpa mea, uită-te la mine, te rog.
- M-am oprit din tăiatul omletei cu furculița și am ridicat capul.
- M-a fixat timp de câteva clipe, dar deodată s-a încruntat și și-a abătut privirea. Frecându-și nasul cu mâna, a oftat.
- Mi s-a făcut inima cât un purice, întrebându-mă ce naiba încerca să-mi spună.
- E totul în regulă? m-am grăbit să întreb. Inima...?
- E bine, s-a grăbit el să mă asigure. Numai că...
- E despre casă? am întrebat, mijindu-mi ochii. S-a vândut?
- Întâlnindu-mi privirea, a șovăit înainte să răspundă.
- Nu, a zis, scuturând din cap. Nu trebuie neapărat să fie de rău.
- Tată, hai, spune tot.
- Și-a trecut o mână prin păr și a răsuflet din rărunchi.
- Ei bine, mă văd cu cineva, de fapt, a zis. Cu cineva de care am ajuns să fiu foarte apropiat.
- Am lăsat jos furculița și mi-am îndreptat spinarea. Se vedea cu cineva? Mi-am amintit că-mi spunea din când în când că se mai ducea la câte-o întâlnire, după moartea mamei, dar niciodată nu-mi prezentase pe cineva. Să fi fost ceva serios?
- Tata mă urmărea cu privirea, așteptând să spun ceva.
- În cele din urmă, am clipit și mi-am dres glasul.
- Tată, e minunat, i-am zis, însoțindu-mi cuvintele de un zâmbet sincer. Mă bucur pentru tine. E italiancă?
- Nu, a răspuns, foindu-se și părând stânjenit. Nu, de fapt, e de pe-acasă.
- De-aici?
- Și-a umflat obrajii în timp ce-și trecea încă o dată mâna prin păr.
- E foarte dificil, a mărturisit, izbucnind într-un râs nervos.
- Scumpa mea, acum cam un an, am început să mă văd cu una dintre...
- S-a întrerupt, dând impresia că simțea o nevoie disperată să caute alte cuvinte pentru ceea ce trebuia să-mi spună.
- Am început să mă văd cu una dintre fostele tale profesoare, cu Elizabeth Penley, a turuit.

Regăsire

— Cu domnișoara Penley?

Domnișoara Penley și tata?

— Au fost întâlniri sporadice, mi-a explicat el pe un ton care suna mai degrabă a scuză. Cu programul meu și cu serviciul ei... ca să nu mai spun și că, atunci când reușeam să ajungi acasă, din când în când, voiam să ne petrecem timpul împreună numai noi doi.

A inspirat adânc, după care a continuat:

— Pur și simplu, niciodată nu mi se părea că ar fi momentul potrivit ca să-ți spun.

Cred că-l înțelegeam.

Totuși, probabil că ar fi putut să pomenească despre asta, la un moment dat. *Dumnezeule!*

— Nu știam dac-o să dureze și nu voiam să pomenesc despre asta decât după ce aveam să fiu sigur. Treaba a devenit cu adevărat serioasă abia în ultimele două luni, mi-a explicat mai departe, ca și cum mi-ar fi citit gândurile.

Dând din cap în semn de încuviințare, am încercat să asimilez ideea că tata îmi spunea despre apariția unei persoane noi în viața lui. Până acum nu făcuse atât de mult caz despre nimeni.

Totuși, adevărul era că fusesem îngrijorată pentru el. Mereu eram îngrijorată pentru el. Mai ales că nu mai eram acasă atunci când era el. Nu reușeam să mă debarsez de sentimentul de vinovăție provocat de faptul că el mânca de unul singur, stătea la televizor de unul singur, se ducea la culcare de unul singur...

Cu toate că mama va fi totdeauna iubită și importantă, nu voiam ca tata să fie singur la nesfârșit.

— Ei bine, am zis suspinând, era și timpul. Și să știi c-o iubesc pe domnișoara Penley. E formidabilă.

Deodată însă, am mijit ochii spre el, privindu-l întrebătoare.

— Dar de ce, dacă n-ai găsit momentul potrivit ca să-mi spui de Crăciun, sau în vacanța de primăvară, sau în discuțiile noastre pe video de dinainte, de ce-mi spui tocmai acum?

Mi-a răspuns cu un zâmbet timid.

— Pentru că urmează s-o cer în căsătorie.

*

— Tate!

Mi-am întors capul și l-am văzut pe Madoc, care venea spre mine.

— Grozav, am bombănit, concentrându-mi din nou privirea spre pistă.

După convorbirea cu tata, am ieșit — la fel ca mulți alții, pe timpul zilei — să dau câteva ture de pistă, pentru antrenament, și să mă bucur de liniștea pe care pot s-o găsesc aici, când nu e public.

Mă simțeam tulburată, fără să-mi dau seama de ce. Îmi plăcea Penley și-mi doream ca tata să aibă pe cineva. Era bine că o cerea în căsătorie și ar fi trebuit să mă bucur pentru el.

Și-atunci, de ce mă simțeam de parcă ar fi fost, dintr-odată, prea mult pentru mine?

Casa, Stanford, relația lui sentimentală... mă simțeam ca și cum aș fi fost în larg, navigând fără cârmă sau fără ancoră.

Așa că am ieșit să dau ture cu mașina. Să-mi limpezesc mintea. Să fiu singură, lucru pe care Madoc îl detesta.

— Hai să mergem.

Tonul lui era tăios, ceea ce m-a făcut să-mi dau seama că nu era dispus să accepte un refuz.

— Imediat, a insistat.

L-am privit din nou, dezorientarea, exasperarea și frustrarea fiindu-mi, probabil, ușor de citit pe față.

— Unde?

A făcut semn din cap.

— La mine. Dăm o petrecere. Fallon a zis că ți-a trimis un SMS acum o oră.

— Nu, am zis, clătinând energic din cap, fiindcă știam peste cine aveam să dau acolo. Nu vreau nicio petrecere.

S-a oprit, desfăcându-și sacoul și proptindu-și mâinile în șolduri.

— Cu ce te-ai îmbrăcat? l-am întrebat, examinându-i pantalonii negri din stofă, sacoul și cămașa bleu, cu cravata albastră.

Hainele, părul și accesoriile arătau elegant și sclipitor; nicio dată n-o să pot înțelege cum de a ajuns să se cupleze cu o persoană atât de nonconformistă ca Fallon.

Și-a îndreptat spinarea, părând dintr-odată ofensat. Plimbându-și o mână pe piept, și-a coborât bărbia spre mine.

— Sunt sexy sau cum? a întrebat, devenind glumeț în privința vestimentației lui. A trebuit să mă duc în dimineața asta pentru câteva ore acolo unde îmi fac stagiatura.

Mi-am întors privirea la loc spre pistă, hotărându-mă să nu-i cedez.

— Hai să mergem, i-am auzit din nou vocea puternică și săcătitoare, revenind la subiect.

Am sărit de pe capotă, oftând adânc.

— Las-o baltă. N-am nevoie să te amesteci tu.

Am vrut să deschid portiera, însă Madoc și-a proptit palma în ea, împiedicându-mă.

— O să te ciocnești de el foarte des în viața asta, a insistat. Reuniuni, nunți ale prietenilor, și ce-o să faci când eu și Fallon o să avem copii? Sau Jax și Juliet?

Inima a început să-mi bată nebunește când mi-am dat seama că Madoc avea dreptate. Aveam să mă tot ciocnesc de Jared de-a lungul anilor.

Fir-ar să fie!

Madoc m-a apucat de umeri, silindu-mă să mă întorc cu fața spre el.

— Bagă-ți bine în cap asta, da? a zis, vorbind ca tata. Tu ești la fel de importantă ca el pentru noi. Nu te las să te îndepărtezi iar. Nu te lăsăm.

L-am săgetat cu o privire de copil bosumflat. Uram perseverența asta a lui.

Cu toate că îmi și cam plăcea, în același timp.

El nu renunța niciodată la mine. Juliet și Fallon aveau să rămână toată viața cu băieții ăștia și să aibă copii cu ei. Și, fără îndoială, aveau să rămână aici.

Și toți erau prietenii mei, în aceeași măsură ca și ai lui Jared.

Mi-am scos cheile din buzunar.

— Bine, dar merg cu mașina mea.

*

— Bună, m-a întâmpinat Fallon, trăgându-mă spre ea ca să mă sărute pe obraz.

Era neobișnuit de veselă, ceea ce m-a făcut să presupun că, probabil, se cam amețise, cu toate că părea să fie destul de trează.

Era îmbrăcată cu unul dintre vechile ei tricouri gri — tăiat și legat — transformat într-un maiou sexy, aproape fără spate. Blugii ei tăiați scurt îl făceau deja pe Madoc să saliveze; l-am văzut ducându-se în spatele ei, pipăindu-i fesele și îngropându-și fața în scobitura gâtului ei.

— Ia-ți ceva de băut, mi-a poruncit ea, zâmbindu-i lui Madoc, care-i încolăcise talia cu un braț protector, apoi țintuindu-mă cu privirea ca laserul a ochilor ei verzi. Și relaxează-te, bine?

L-am remarcat pe Ben afară, lângă piscină, așa că mi-am lăsat prietenii să-și vadă de-ale lor și m-am îndreptat spre el.

Lui Madoc și lui Fallon le plăcea să aibă companie, iar Madoc, în mod special, adora petrecerile date de ei. Nu fiindcă ar fi vrut să bea sau să se dea în spectacol. Ci pentru că adora societatea. Își iubea prietenii, îi plăceau momentele și discuțiile de calitate. N-aveam nicio îndoială asupra faptului că Madoc avea să ajungă într-o zi primar în Shelburne Falls, fiindcă își iubea foarte mult familia. Iar orașul ăsta era familia lui.

Iar ideea de a o vedea pe Fallon într-o rochie albastră — sau roșie — de comandă, cu steagul Americii prins de ea, mi se părea caraghioasă, ca să spun drept.

Am trecut prin ușile glisante, auzind cum atmosfera după-amiezii târzii se umplea de sunetele celor de la Beastie Boys, cu „She's Crafty”, ceea ce m-a făcut, în sfârșit, să zâmbesc. Nu era aglomerație, ca la multe dintre petrecerile lui Madoc, dar tot erau pe puțin treizeci de oameni pe-afară. Majoritatea, în șorturi pentru înot sau costume de baie din două piese, în timp ce eu aveam încă pe mine blugii și maioul de pe pistă.

Apropiindu-mă de Ben, l-am pus mâna pe spatele gol, dar până ca el să se poată întoarce măcar, am avut acea senzație familiară care-mi zbârlea părul de pe brațe de fiecare dată când era Jared prin preajmă.

Ben s-a întors și mi-a adresat un zâmbet larg, dar când s-a aplecat ca să mă sărute pe obraz, am aruncat o privire peste umărul lui, neputând să mă abțin.

Numai că Jared nu era acolo. Mi-am rotit repede privirea, cercetând peste tot, dar nu l-am zărit pe nicăieri.

Aveam un fel de al șaselea simț și, cu toate că nu-mi puteam explica, știam mereu când era prin apropiere. Poate după felul cum mi se înfierbânta ceafa, sau după cum mă furnica pielea, sau poate doar din cauză că mă așteptam să fie acolo; cert e că, de îndată ce-l simțeam, nu mai eram conștientă de altceva.

Mai multe perechi chefuiau, înotătorii pleoscăiau prin apă, iar eu continuam să privesc în jur, dar fără să-l descopăr.

Cu toate astea, sigur era pe-acolo. Asistenta lui, Pasha, tocmai își turna bere dintr-un butoi. Îi zărisem părul mov.

— Te simți bine? s-a interesat Ben, trăgându-se înapoi, cu o mână ținându-mă de mijloc și cu cealaltă ținând o farfurie cu mâncare.

— Da, am răspuns cu o voce răgușită, revenindu-mi în fire. N-am nimic. Doar că...

Am inspirat lent, încercând să-mi domolesc nervozitatea, în timp ce arătam cu degetul mare în spatele meu.

— O să dau o fugă până în pivniță ca să-i mai aduc lui Madoc câteva sticle, cum m-a rugat, bine? Mă întorc imediat.

Sărutându-l repede pe obraz, am făcut stânga-mprejur și am pornit repede spre casă, înainte ca el să-mi citească minciuna în ochi.

Evident că Madoc nu mă rugase să mai aduc băutură din pivnița tatălui său, dar simțeam nevoia unui minut de singurătate. Ocolind cele câteva persoane din bucătărie și masa plină cu mâncare, am deschis ușa care dădea spre subsol și am coborât în fugă treptele.

Subsolul era pustiu, fiindcă în prima parte a petrecerii toată lumea obișnuia să stea laolaltă la discuții și abia pe urmă femeile le permiteau iubiților — sau soților — să dispară la subsol, în sala pentru jocuri a lui Madoc. Masa de biliard, rampa pentru skateboard și canapelele din piele zăceau nefolosite în clipa în care am cotit pe culoar și m-am dus spre baia finisată de vizavi de pivniță.

— Dumnezeule, iubito, mi-a ajuns la urechi șoapta aspră a unei voci bărbătești, tocmai când mă pregăteam să mă ascund în baie. Nu pot să-mi mai iau mâinile de pe tine. De ce-mi faci toate astea, hm?

Vocea lui înfundată era acompaniată de foșnete și de respirații zgomotoase.

S-au auzit câteva chicoteli, urmate de vocea unei fete.

— Eu nu fac nimic, domnule Trent. Pe cuvânt.

În ochi mi-au apărut flăcări, iar în stomac mi s-au pus câteva noduri. *Domnule Trent.*

Am auzit zgomot de material sfâșiat, apoi icnetul femeii.

Încleștându-mi maxilarul, mi-am lăsat mâna să cadă de pe calnța ușii de la baie și m-am îndreptat tiptil spre ușa pivniței, care rămăsese întredeschisă.

— Desfă-ți picioarele, te rog, a cerut el cu o voce încordată. M-am oprit să ascult, temându-mă c-o să aud, dar și că n-o să aud.

— Hai odată, a insistat el, vocea devenindu-i mai fermă. Mai larg. Arată-mi cât de mult o vrei.

Doamne, Dumnezeule!

Acela nu era Jared. N-avea cum să fie. Numai că vocea era răgușită, așa că nu puteam să fiu sigură.

Ce naiba?

M-am prins cu o mână de ușă, ca să-mi recapăt echilibrul.

— Te doare? l-am auzit, de data asta părând amuzat.

— Da, a icnit ea. M-am desfăcut foarte larg pentru tine, iubitul.

— Îți place? a întrebat, glumeț, după care am auzit zgomotul unui fermoar.

— Da, a gemut femeia. O, Doamne! Te rog. Trage-mi-o!

Țipătul ei s-a răspândit prin tot holul, iar inima mea a luat-o la goană.

Aia nu era vocea lui Juliet?

— Te iubesc, a zis el, după care a scos un horcăit încet, în timp ce ea a icnit iar.

— O, Jax! a țipat fata.

Imediat, am răsuflet prelung, ușurată.

Jax. Slavă Domnului!

Nu era Jared. Era doar fratele lui Jared. La rândul lui, un domn Trent. Bun. Acum mă simțeam mai bine.

Și totuși, de ce-i spunea Juliet iubitelui ei „domnule Trent”?

Am clătinat din cap, râzând în sinea mea. *Copii perversi.*

M-am întors și am făcut un pas, dar m-am oprit imediat. Jared era chiar în spatele meu, cu brațele încrucișate la piept. Stătea rezemat de peretele opus și părea total dezinteresat de Jax și de Juliet. Avea ochi numai pentru mine.

Un val de furie înfierbântată mi-a încordat toate membrele; mi-am adunat puterile pentru ce urma să facă.

— Cât e de-atunci? m-a întrebat, arătând cu bărbia spre pivniță, făcând aluzie la ceea ce se întâmpla acolo. Cât e de când nu ți-ai mai pierdut controlul așa?

Era o întrebare retorică. Poate că el chiar voia un răspuns, dar eu n-aveam de gând să i-l ofer. Am rămas pe loc, lăsându-l să vadă cât eram de puternică și de calmă. Mi-a susținut privirea pentru un timp, după care a început să și-o coboare lent pe corpul meu, făcându-mă, dintr-odată, să mă simt cât se poate de goală.

Eram mai îmbrăcată decât majoritatea oaspeților, însă blugii mei decolorați și rupți erau mulați, iar maioul negru și larg nu avea spate, fiind susținut doar de două fragile bretele spaghetti. Și, din moment ce maioul îmi puneă mai bine în evidență formele dacă nu purtam sutien, nu-mi pusesem unul.

Mi-am simțit sfârcurile întărindu-se pe sub material și am sesizat momentul în care le-a remarcat și el.

Ochii lui Jared s-au aprins, iar bicepsii i-au întins mânecile scurte ale tricoului negru de pe el.

Niciodată nu puteai ști ce gândea Jared, dar aproape totdeauna puteai ști ce simțea. Era la fel de discret ca o bombă atunci când era excitat.

Dorința mi s-a aprins între picioare, iar fierbințeala mi s-a răspândit în tot corpul ca undele unui lac. Eu și Jared nu dăduserăm niciodată rateuri în dormitor și trecuse atât de mult de când nu mă mai simțisem bine cum numai el mă făcea să mă simt.

— Dar cum rămâne cu azi-noapte? a continuat să mă tachineze. Cred că atunci ți-ai cam pierdut controlul.

Renunțând la planul de a mă ascunde în baie — din moment ce încercasem doar să găsec un loc liniștit în care să-mi eliberez mintea de gândurile despre el, iar el, poftim, era aici —, am trecut pe lângă el, spre coridor, ca să ajung la ușa subsolului și să mă întorc în casă. Nu voiam să vorbesc cu el.

Dar am tresărit când m-a prins din spate și mi-a încolăcit mijlocul cu brațele.

— Ce tot faci? m-am răstit.

Brațele lui erau ca două benzi de oțel, zdrobindu-mi trupul de al lui. Am respirat anevoios, cât pe ce să mă împiedic când și-a lăsat greutatea pe mine.

Fir-ar să fie!

— Tate, mi-a șoptit în ureche, disperat. Ar fi fost mai bine dacă n-aș fi plecat niciodată? M-ai mai fi iubit acum, dac-aș fi continuat să trăiesc în minciună?

Am întors capul în altă parte, mușcându-mi buzele.

N-am vrut niciodată să fie nefericit. De ce încerca să-mi frângă iar inima? Eu n-am vrut decât să rămână.

N-am înțeles de ce simțise nevoia să plece ca să se simtă întreg. Toată pielea mă furnica, iar răsuflarea lui, pe gâtul meu, parcă-mi curgea prin sânge. Era atât de bine să-l am aproape...

Am închis ochii, trăgând aer în piept. Trebuia să-i cer să-și ia mâinile de pe mine, dar nu mai gândeam limpede.

Până să-mi dau seama de ce se-ntâmpla, m-a răsucit și m-a ridicat în brațe, așezându-mă pe masa de biliard. Și-a încolăcit un braț pe coapsa mea, făcându-mă să scâncesc când m-a smucit spre marginea mesei. Am început să mă las pe spate, dar până să mă ridic la loc, el s-a aplecat, lăsându-și buzele pe pielea abdomenului meu.

— Aaa, am gemut, șocată de ceea ce-mi făcea.

Pieptul mi se înălța și cobora la fel de repede pe cât i se mișcau buzele și limba, ca să nu mai pun la socoteală și dinții, frământându-mi corpul și lăsând dăre de senzații dedesubtul cutiei mele toracice.

Am căzut cu spatele pe masă, neputând să mă opresc, încercând doar să nu-mi dau ochii peste cap.

Jared.

O, Dumnezeuule! Gura lui. Și dinții, trăgând de pielea mea, de parcă nici n-ar fi trecut atât de mult timp.

L-am apucat de ceafă, arcuindu-mi trupul spre al lui.

— Jared, dă-te jos de pe mine, am gemut, fluturând din pleoapele aproape închise. Te rog.

Dar tocmai atunci și-a înfipt dinții în pielea sensibilă de pe șold și am închis ochii strâns, plăcerea care-mi gonia pe dinăuntru fiind aproape imposibil de suportat.

Penelope Douglas

— Jared, termină! am exclamat, împingându-l la o parte, dar, în același timp, ținându-l de gât, păstrându-l aproape.

Buzele i s-au desprins de pielea mea și, când am deschis ochii, ai lui, aproape negri, întunecați de dorință, erau fixați pe pieptul meu dezgolit.

Fir-ar să fie!

După toate zbaterile, maioul îmi era vraște. Breteaua subțire de pe un umăr îmi căzuse într-o parte, pe braț, și odată cu ea, partea de material care-mi acoperea sânul.

Jared și-a ridicat privirea spre mine, trăgându-se mai sus în timp ce eu clătinam din cap.

— Nu, l-am avertizat, dându-mi seama ce voia să facă.

El însă a oftat ușor și apoi și-a lipit gura de sânul meu, cuprinzându-mi tot sfârcul.

Am scos un geamăt, simțind căldură peste tot.

Și-a învârtit limba în jurul cărnii întărite, prinzându-mi sfârcul între dinți și sugându-l, jucându-se cu el. Se mișca lent, plonjând la loc ca să-l sugă aproape dureros de tare, dar îmi plăcea la nebunie.

— Ți-am spus c-o să mă întorc la tine. Știi că numai eu exist, Tate, a insistat el. Nimeni altul nu poate să-ți dăruiască așa ceva.

Am strâns în pumn părul de la ceafa lui și dorința lichefiată din pântecul meu s-a solidificat instantaneu, devenind tare și rece.

L-am mângâiat pe obraz cu degetul mare, privindu-i chipul frumos.

— Știu că m-ai iubit. N-am vrut niciodată să fii nefericit, i-am zis cu voce tremurândă. Dar nu am încredere în tine. Mereu mă părăsești.

L-am împins de pe mine și am sărit jos de pe masă, aranjându-mi hainele, ca nu cumva să mă răzgândesc și să-i cedez.

Fără să mai privesc înapoi, m-am repezit pe scară și am ajuns înapoi lângă piscină, simțind dintr-odată nevoia presantă de a pleca acasă.

Ben stătea de vorbă cu Madoc și cu soția lui — Madoc era acum în șort de baie — și râdeau toți trei când mi-am făcut apariția și m-am oprit lângă Fallon.

— Ai adus sticlele? m-a întrebat Ben. Ai stat cam mult.

Am clipit des, aducându-mi aminte cu întârziere de sticlele după care-i spuseseam că mă duc.

Prinzând privirea piezișă și nedumerită îndreptată de Madoc spre mine, am scuturat din cap.

— N-am reușit să găsec ce căutam. Nu-i bai. Și — am schimbat subiectul, întorcându-mă spre Madoc — cum îți merge cu stagiatura?

Madoc și-a umplut gura cu chipsuri.

— Bine, a răspuns dând din cap. Le cam detest pe fandositele alea de la firma tatălui meu, iar cu bărbatii e chiar și mai rău, dar o să mă descurc eu.

Ben a izbucnit în râs, iar Madoc a mai luat o mână de chipsuri din castron.

— Uite, a zis Fallon, luând castronul și împingându-l în pieptul lui Madoc. Doar știi c-o să-i mănânci pe toți.

El a ridicat din umeri și a înfulecat mai departe. Fallon a început să râdă.

— Ai crede că e însărcinat, nu alta, a zis, zâmbindu-i drăgăstoasă soțului ei. A mâncat toată porția de sushi pe care ai adus-o ieri acasă, plus ce-a mai găsit prin frigider, după care a comandat burgeri de la Mining Company. Mănâncă întruna.

Am suspinat, privindu-l pe Ben, ca să-i evaluez reacția.

— Sushi? m-a întrebat el. Porția de sushi pe care ți-am adus-o eu ieri la serviciu?

— Tate nu poate să sufere sushi, s-a auzit o voce din spatele nostru.

Jared s-a dus spre lada frigorifică, de unde și-a scos o sticlă de bere. Ben și-a mijit ochii la Jared, evident iritat de prezența lui, dar am intervenit ca să-l domolesc, până nu se ajungea la altceva.

— Nu-ți face probleme, i-am zis. Crezusem că ți-am pomenit despre asta, dar presupun că am uitat.

Jared a destupat sticla, aruncând capacul la gunoi, după care s-a întors să mă privească. Nu m-a slăbit din ochi nici când a dus sticla la gură și a sorbit din ea.

Cunoșteam privirea aia. Cea care spunea că-l despărțeau doar două secunde de momentul în care ori îl pocnea pe Ben, ori mă săruta. Ambele variante aveau să provoace o încăierare.

M-am întors spre Ben, dornică să plec odată.

— Te-ar interesa cumva s-o ștergem de-aici mai devreme? l-am întrebat. Să ne întoarcem la mine?

Am citit ușurarea pe fața lui Ben. Îmi displăcea profund faptul că problemele mele ne împiedicau să ne simțim bine, dar o oarecare depărtare de Jared ar fi însemnat că măcar am reuși să ne mai destindem.

Ben a dat aprobator din cap și m-a luat de mână, conducându-mă spre ieșire.

— Oriunde ai săruta-o, a răcnit Jared din urma noastră — și am remarcat mai multe capete întoarse ca să privească —, amintește-ți că limba mea a fost prima pe-acolo.

M-am oprit și m-am întors în loc, privindu-l furioasă pe Jared. Nu neapărat din cauză că se uita lumea, că vreo câteva fete chicoteau pe înfundate, acoperindu-și gurile cu palmele, sau că Madoc nu se pricepea deloc să-și mascheze râsul.

Nu, ceea ce mă călca pe nervi cu adevărat era că mă făcea de râs de față cu Ben. Că Jared vorbea despre mine de parcă aș fi fost proprietatea lui și că se străduia să-mi interzică posibilitatea de a-mi încerca șansa unei relații cu altcineva.

Exact ca în liceu.

— Tot așa îi place, dimineața? a continuat, batjocoritor. Atunci are ea mai multă energie.

În momentul ăla, mi-am pierdut cumpătul, simțindu-mă peste măsură de ofensată. *Ce naiba face?*

Martorii oculari s-au întrecut în mirări și în chicoteli. Rânjetul lui Jared era josnic. Am ridicat o sprânceană, simțindu-l pe Ben încordându-se lângă mine din cauza lui Jared, care îl punea la curent. Care-i spunea în câte feluri mă cunoștea.

Am strâns din pumni și m-am îndreptat încet spre Jared.

Zâmbetul mi s-a văzut în ochi când am vorbit în șoaptă:

— El știe când îmi place, Jared.

Era o minciună, dar Jared n-avea de unde să știe asta. Rânjetul i s-a șters lent, iar furia din ochi a devenit vizibilă, chiar dacă, după expresia feței, părea calm.

M-am întors exact la timp ca să-l văd pe Ben repezindu-se la Jared. Am exclamat de spaimă, dar Jared a făcut un pas înapoi, iar Madoc a sărit să-l tragă deoparte pe Ben.

— Ești un...

Ben n-a mai apucat să-și termine replica, fiindcă Madoc l-a făcut să se întoarcă și l-a dus de-acolo, scoțându-l din mulțime.

Jared m-a tras în brațele lui, uitând de Ben, încolăcindu-mi mijlocul.

— Ai chef de joacă? a rostit, apăsând pe fiecare cuvânt, astfel încât numai eu să le pot auzi. Accept provocarea, Tatum. De data asta, nu vreau să pățești nimic, a continuat, apropiindu-și fața de a mea într-atât, încât îi simțeam răsuflarea. Și nu vreau pe bucățele. Te vreau pe tine. Înțelegi?

M-a smucit spre el.

— Într-o zi, inelul meu o să fie pe degetul tău, iar copiii mei, în pântecul tău.

M-am răsucit, zbatându-mă să mă eliberez, în timp ce furia mi se amplifică, înfierbântându-mi fața și gâtul.

Jared a răbufnit violent:

— Tatum Brandt e hrana mea, ce naiba, a mârâit printre dinți. O știa toată lumea în liceu și nu s-a schimbat nimic, la naiba.

M-am smuls din strânsoarea lui și m-am dat înapoi câțiva pași, în timp ce el nu mă slăbea din ochi. Mă ardeau palmele să-l

plesnesc; am strâns din pumni și mi-am încordat brațele, privindu-l furioasă.

Iar el a zâmbit.

— Asta e pisica mea sălbatică, a comentat, sesizând fără îndoială furia pe care nu mai puteam s-o stăpânesc. Vrei să mă lovești, nu-i așa? Vrei să te lupți și să țipi și să mă provoci la rândul tău... și știi de ce?

Am scrâșnit din dinți, gândindu-mă la cât de bine m-aș simți dacă i-aș șterge rânjetul ăla de pe față.

— Pentru că-ți pasă, a încheiat. Încă mă mai iubești și nu s-a schimbat nimic.

Am scuturat din cap și, ca să nu cedez și să fiu Tate cea de odinioară, care reacționa în loc să se ridice deasupra situației, validându-i afirmațiile, am plecat. Strecurându-mă printre ușile glisante, traversând casa și ieșind pe ușa din față.

De ce reușea încă să mă afecteze? Și de ce eu încă...

N-am mai putut să-mi duc gândul până la capăt. Lacrimile au început să-mi usture ochii în timp ce scotoceam după chei, nepăsându-mi de faptul că-l lăsam acolo pe Ben. Oricum, ziua era ratată deja, chiar dacă el ar fi fost într-atât de nebun, încât să mai vrea să-și petreacă timpul cu mine.

Am scos un gemăt, simțind că telefonul îmi vibra în pantaloni. Am fost tentată să nu-l iau în seamă, dar până la urmă tot l-am scos din buzunar.

A zis da!

Am mijit ochii, citind mesajul tatălui meu. După care i-am închis, simțind cum cădea prima lacrimă și cum începea să mi se zguduie pieptul.

Nu s-a schimbat absolut nimic, la naiba.

Totul se schimbă.

CAPITOLUL 9

JARED

Lutul din care era făcut medalionul cu amprenta era la fel de neted ca apa în timp ce-l frecam între degetul mare și cel arătător. Panglica verde și ferfenițită se rosesese pe la margini după atâția ani în care fusese purtată, sucită și tocită.

Dar nu se schimbaseră nimic. Era încă prețuit.

Verdele avea încă nuanța aceea vibrantă a copacului dintre ferestrele noastre, iar toate micile linii și curburi ale minusculei amprente a degetului ei supraviețuiseră.

Tocite, dar încă solide. Fragile, dar indestructibile.

Am dus berea la gură, golind sticla și dorindu-mi să-mi mai fi luat una.

Stând în sala de cinema pustie și întunecată a lui Madoc, în timp ce „Breath”, de Breaking Benjamin, răsuna prin toată casa, priveam drept înainte spre ecranul negru al televizorului — sau ecranele, mai bine zis — și-mi vedeam propria reflexie uitându-se la mine. Și, pentru prima dată în doi ani, detestam ce vedeam.

Eram din nou individul ăla. Cel care o făcea să plângă în vremea liceului. Cel care i-a frânt inima și a încetat să-i fie prieten. Cel care era un ratat.

Puteam să fiu mai bun de-atât. De ce m-am luat de ea? De ce încercam mereu s-o pun cu spatele la zid?

— Jared.

Vocea mamei s-a auzit din spatele meu și am clipit, trezindu-mă din gândurile mele.

Am strecurat sticla goală în suportul pentru pahare al fotoliului și m-am ridicat, luându-mi sacoul și vârându-mi mâinile pe mâneci.

— Credeam că te-ai maturizat, a zis cu o voce mai mult decât dezamăgită.

Probabil că fusese martoră la întâmplarea cu Tate. Și, după asprimea din ochi și buzele strânse, mi-am dat seama că era supărată. Mi-am ferit privirea, activându-mi-se instinctul de apărare.

— Unul dintre multele lucruri pe care le ador la tine, mamă, e că habar n-ai cum sunt.

Și-a ridicat imediat bărbia, iar în ochi i-a apărut o expresie ofensată, chiar dacă a încercat s-o ascundă.

Am privit în altă parte, cu obrajii înfierbântați de rușine. Ea știa să nu-și arate furia, dar nu putea să-și ascundă durerea din privire. Mama mea nu era chiar pe dinafară în ce mă privea. Știa că-și închisese anumite uși spre mine.

Iar eu aveam grijă aproape întotdeauna să i-o amintesc.

Și-a dus mâna la burtă, iar eu am lăsat capul în jos și am oftat, văzându-i corpul firav care purta în el noul ei început.

— Iartă-mă, am zis, neputând s-o privesc în ochi.

— Așadar, treaba asta o să repete?

— Ce? am întrebat. Certurile cu Tate?

— Scuzele, a ripostat ea.

Da, făceam asta destul de des, e drept.

— Nu mai ești copil, m-a certat ea. Trebuie să începi să fi bărbatul pe care-ți dorești să-l aibă ca model copiii tăi.

Am ridicat brusc privirea. *Copiii mei.*

Știa să pună punctul pe i, nu-i așa?

— Mereu ai agresat-o, a zis ea, oftând și așezându-se. Mereu. Puteai să fii mai drăguț cu ea când erai mic și n-aveai nevoie, nici când aveai unsprezece ani — aici a zâmbit — decât s-o iei pe după gât și s-o duci oriunde voiai. Iar ea te urma mereu.

În minte mi-a răsărit imaginea unei Tate de unsprezece ani, călare pe ghidonul meu, când am avut ideea strălucită să urc în viteză o rampă și să încerc să zbor prin aer. Atunci mi-am rupt un deget, iar ea a avut nevoie de șase copci.

— Dar ai și protejat-o mereu, a precizat mama. Ai sărit în fața ei, apărând-o de încăierări sau de primejdii.

Mi-am strecurat mâinile în buzunare, uitându-mă în ochii ei calmi, care mă priveau cu dragoste.

— Numai că pe-atunci era o fetiță, Jared, iar acum e femeie, a afirmat ea pe un ton care devenea tot mai sever. Un bărbat care stă în fața unei femei nu face altceva decât să-i astupe vederea. Ea are nevoie de un bărbat care să stea *lângă* ea, așa că, maturizează-te.

Mi s-a tăiat respirația, simțindu-mă de parcă tocmai mi-ar fi tras o palmă peste față. Mama nu avusese niciodată un comportament matern. Și, în mod foarte sigur, n-avea căderea să le dea altora sfaturi.

Dar, fir-aș al naibii, ceea ce spusese suna cam... inteligent, la drept vorbind.

Tate nu avea nevoie să fie manevrată. Era deja foarte puternică pe cont propriu, după cum o dovedea în repetate rânduri. Avea nevoie de cineva cu care să împartă lucrurile. Cineva care să-i facă viața mai bună, nu mai rea. Cineva în care să aibă încredere. Ca, de exemplu, un prieten.

Odinioară îi fusesem prieten. Ce s-o fi întâmplat cu mine cel de atunci?

I-am aruncat mamei o privire, nevrând să trădez faptul că m-a atins în punctul sensibil, după care am trecut pe lângă ea, pornind să urc treptele ca să ies din sala de cinema.

— Și, Jared? a strigat mama după mine, așa că m-am oprit și am întors capul după ea. Tatăl ei se însoară, m-a anunțat ea. M-a sunat în seara asta, ca să mă roage să fiu cu ochii pe ea.

S-a oprit ca să tragă aer în piept și mi-a adresat o privire tăioasă.

— Știu că nu ții cont de sentimentele altora, ci doar de ale tale, dar stai potolit, da? Sunt convinsă că, în clipa asta, ea are o stare de spirit mai fragilă.

James se însura?

M-am întors cu o mișcare lentă, încercând să înțeleg ce-mi spusese mama. El vindea casa. Tate pleca la Stanford. Când avea să vină în vizită acasă, tatăl ei urma să aibă o nouă soție.

Și unde ar mai însemna atunci acasă pentru ea? Ce sau cine avea să fie acel element, solid și constant, pe care să se poată baza?

*

Am dat la o parte draperiile negre cu modele fanteziste din fosta mea cameră din fosta mea casă: fără îndoială, o îmbunătățire adusă de Juliet, după ce ea și Jax au pus stăpânire pe cameră odată cu plecarea mea. Din moment ce ei erau încă la petrecerea lui Madoc, aveam toată casa la dispoziție, probabil, pentru toată noaptea.

Mi-am aruncat geaca din piele pe scaunul din colț și mi-am scos telefonul din buzunar, privind prin desigurul frunzelor spre dormitorul ei întunecat. Nicio lumină, nicio mișcare și niciun sunet nu veneau dinspre casă, dar ea sigur era acolo. I-am văzut mașina pe alee.

Apelându-i numărul, am zărit imediat o luminiță — ca o stea pâlپând pe cerul întunecat — licărind, prin coroana copacului, din camera ei. Telefonul ei.

Am văzut luminița aprinzându-se și stingându-se odată cu fiecare sunet de apel, după care a intrat mesageria vocală, fiindcă n-a răspuns.

Mi-am strâns în palmă telefonul, tăcerea ei afectându-mă mai mult decât aș fi vrut să recunosc. Azvârlindu-l pe pat, mi-am scos pantofii și ciorapii și am deschis fereastra, strecurându-mă afară. Mi-am lăsat greutatea pe crengile copacului, testându-le rezistența.

După stricăciunile produse ca urmare a tentativei de tăiere, nu știam sigur cât de slăbit ar putea să fie copacul, sau cât aș fi putut să cresc în greutate de ultima dată când m-am mai cățarat pe fereastră în camera ei.

Ținându-mă de o creangă de deasupra mea, reconfortat de familiara senzație a scoarței sub degetele mele, am pus piciorul pe creanga pe care am stat prima dată, atunci când ne-am cunoscut, apoi pe creanga de care și-a julit piciorul când avea treisprezece ani și a alunecat.

Ajungând la ușile din sticlă, le-am deschis larg, m-am suit pe balustradă și am sărit în camera ei.

A țâșnit în capul oaselor, respirând greu, cu lacrimi proaspete curgându-i pe față. Părea nedumerită și șocată, stând sprijinită cu mâinile de pat.

— Jared? a zis cu o voce întretăiată de un smiorcăit. Ce naiba faci?

I-am remarcat durerea din ochi, lacrimile care-i ajungeau la bărbie dându-mi de înțeles că plângea de ceva timp.

Dumnezeule, fata asta mă omora.

Altădată, tristețea ei îmi dăruia energie, făcându-mă să fiu mai puternic. Acum o simțeam doar ca pe un clește care-mi strângea inima.

Maioul bleu îi îmbrățișa fiecare curbură a corpului, iar după fâșia trandafirie a coapsei, de unde nu era acoperită cu cearșaful, mi-am dat seama că era în chiloți. Părul ei ca soarele era dat într-o parte și-i cădea peste piept, făcând-o să arate perfect. Chiar și când plângea, tot era ființa cea mai minunată de pe planetă.

Și, exact la fel ca în urmă cu doisprezece ani, când am stat unul lângă altul pentru prima oară în copac și am văzut-o întristată din cauză că-și pierduse mama de curând, nu-mi păsa de cine mi-ar fi stat în cale sau de ceea ce s-ar fi convenit să fac.

Pur și simplu, aveam nevoie să fiu în viața ei.

— Am aflat vestea despre tatăl tău, i-am zis.

Fiecare părticică din trup mi se relaxase, fiindcă eram în locul în care trebuia să fiu.

A întors capul în altă parte, înălțându-și bărbia micuță într-un gest de sfidare.

— Sunt bine, a zis.

Imediat, m-am apropiat de pat și m-am aplecat, am apucat-o cu blândețe de bărbie, i-am întors capul spre mine și mi-am lipit fruntea de a ei.

— N-o să mă mai îndepărtez niciodată de tine, Tate, am șoptit, aproape cu disperare. Sunt prietenul tău pentru totdeauna și, dacă numai de prietenia ta ar fi să am parte, atunci aș accepta și atât, pentru că numai atunci când ești tu aici — i-am luat mâna și mi-am lipit-o în dreptul inimii — simt că viața mea e bună de ceva.

În ochi i s-au adunat și mai multe lacrimi, iar pieptul a început să i se ridice și să coboare mai repede.

I-am cuprins fața între palme, descriind cerculețe cu degetul mare pe obrazul ei ud.

— Dă-i drumul, iubito. Vrei să plângi? Atunci dă-i drumul.

Și-a ridicat privirea spre mine, lacrimile din ochi tremurând în timp ce-i căutau pe-ai mei, și am sperat al naibii de aprig să poată găsi în ei vreo urmă a băiatului care a iubit-o necondiționat.

Apoi, ca și cum l-ar fi văzut, a tras aer în piept, a închis ochii, a lăsat capul în jos, tremurând de disperare, și a dat drumul hohotelor de plâns.

M-am așezat pe pat și am tras-o la pieptul meu, după care m-am întins împreună cu ea, ținând-o îndeajuns de strâns cât să-i transmit că aș ține-o așa pentru totdeauna, dac-ar vrea.

Și-a lăsat capul pe umărul meu, iar mâna i se odihnea, ezitantă, pe abdomenul meu, în timp ce se zguduia de plâns. Mi-am ridicat genunchii și am ținut-o așa, în brațe, însuflețit dintr-odată de revelația faptului că nu s-a schimbat nimic. Prima dată împărțisem patul cu ea în urmă cu vreo zece ani — doi copii care descopereau o ancoră unul în celălalt, atunci când viața revărsa asupra lor prea multe furtuni —, iar acum, stând împreună tot acolo, întinși, sub

familiarele umbre ale frunzelor copacului dansând pe tavan, simteam că parcă ar fi fost ieri.

Smiorcăindu-se, și-a strecurat mâna pe după mijlocul meu. Acum îi descriam cerculețe pe spinare.

— E o prostie, a bâiguit, cu o voce îngroșată de suferință. Ar trebui să fiu bucuroasă, nu-i așa?

N-am zis nimic, mângâind-o în continuare.

A inspirat scurt, tremurat.

— Domnișoara Penley îmi place, iar tata n-o să mai fie singur, a zis printre hohote. De ce nu pot să mă bucur?

— Pentru că-ți iubești mama, am zis, ridicându-mi cealaltă mână și îndepărtându-i șuvițele căzute pe față. Și pentru că atâta timp ați fost numai voi doi. E greu când se produce o schimbare.

Și-a ridicat capul și m-a privit, cu ochii încă umezi și triști, dar mai liniștiți acum.

— Normal că te bucuri pentru tatăl tău, Tate, i-am zis, mângâind-o pe obraz.

— Dar dacă o s-o uite pe mama?

— Cum ar putea? am replicat. Doar te are pe tine.

Privirea i s-a mai împlânzit; am tras-o mai aproape de mine, sprijinindu-mi bărbia pe creștetul ei. Strecurându-mi degetele prin părul ei moale, i-am mângâiat ușor pielea, apoi mi-am coborât degetele de-a lungul șuvițelor, repetând mișcarea iar și iar.

I-am simțit corpul destinzându-se, lipit de al meu, topindu-se încetul cu încetul, ca întotdeauna.

— Știi că mă dezarmezi când îmi faci așa ceva, a mormăit, dar i-am sesizat ironia moleșită a tonului.

Am închis ochii, adorând să-i simt piciorul suplu lunecând peste al meu.

— Îmi amintesc, i-am răspuns în șoaptă. Și-acum dormi, Tatum.

E posibil s-o fi auzit spunând „imbecilule”, dar n-aș putea să bag mâna în foc.

CAPITOLUL 10

TATE

Prăjitură cu brânză.

M-am răsturnat pe spate, simțind perna de sub cap moale ca un nor de pe cerul unui film Disney după ce am dormit atât de bine, și mi-era o poftă ciudat de disperată de prăjitură cu brânză.

Dulce și cremoasă și divină... am înghițit în sec, brusc dornică să-mi satisfac pofta.

Ce mama...?

Am aruncat o privire spre perna cealaltă: era goală, dar încă se simțea mirosul gelului de duș folosit de el și m-am bucurat pentru că plecase. Mirosul pe care-l lăsase în urma lui era atât de pregnant, încât îmi lăsa gura apă după cireșe învelite în ciocolată, șampanie, prăjitură cu brânză și...

Și după el. Doamne, ce foame îmi era!

Atât de bine mă simțisem în brațele lui azi-noapte, încât dormisem mai bine ca oricând în ultimele luni, trezindu-mă liniștită și excitată, în același timp.

M-am dus în baie, mi-am periat părul și l-am strâns în coadă, după care m-am spălat pe față. Am luat apoi apa de gură și am făcut gargară, ca să îndepărtiez rămășițele gustului amar al paharului de vin băut aseară, după ce am ajuns acasă.

Întorcându-mă în dormitorul meu, am privit, pentru a doua oară, ușile din sticlă, închise acum, și am remarcat că fereastra fostei lui camere era încă deschisă.

După numai o clipă de ezitare, am coborât scara, pregătită să iau cu asalt frigiderul și dulapurile, ca să prepar clătite, ochiuri cu bacon și, poate, puțină pâine proaspătă. Poate și un sandvici cu bacon, salată verde și roșie.

Nu știu de ce, dar un astfel de sandvici chiar mă ispitea.

De ce mi-era atât de foame?

Am sărit peste ultimele două trepte, dar imediat am înțepenit când am auzit muzică din sufragerie.

Cotind la stânga, am ocolit antreul și m-am oprit când l-am zărit pe Jared.

Copacul tatuat pe spatele lui gol se înălța și mai mult când Jared se întindea și dădea cu vopsea pe o fâșie lungă a peretelui, apoi revenea la dimensiunile normale când se lăsa la loc, mușchii puternici de pe spinare și de pe brațe contractându-se și subliniind faptul că nu se lăsase pe tânjală cu sportul cât timp fusese plecat.

Avea și acum pe el aceiași pantaloni negri de azi-noapte, dar am observat că mâinile îi erau stropite de picături din vopseaua de culoarea cafelei cu lapte folosită de zugravi, după ce întinsese cu trafaletul noul strat peste pereții bej-deschis.

— Ce faci? am strigat.

A întors capul, m-a privit, după care a revenit la perete, aproape ignorându-mă.

— Acum zece ani l-am ajutat pe tatăl tău să zugrăvească încăperea asta, ți-aduci aminte?

Mi-am împreunat sprâncenele, mirată de cât de calm părea.

— Da, mi-aduc aminte, i-am răspuns, încă derutată, în timp ce mă duceam să reduc volumul iPod-ului din care se auzea „Weak”, de Seether. Acum plătim oameni pentru asta. Au zis că vin mâine, ca să termine treaba, i-am explicat.

M-a privit din nou și un zâmbet jucăuș i-a apărut pe buze.

După care și-a întors atenția spre perete, ignorându-mă iar și continuând să vopsească.

Am rămas pe loc, întrebându-mă ce-ar fi trebuit să fac. Să mă duc să pregătesc un mic dejun, deși nu-mi mai era foame, sau să-l dau afară în șuturi?

A schimbat mâna, trecând trafaletul în stânga și ștergându-și, distrat, mâna dreaptă stropită de vopsea pe pantaloni. Aproape că am izbucnit în râs. Pantalonii păreau să fi costat destul de mult, dar de bună seamă că nu-i păsa.

Mi-am încrucișat brațele la piept, străduindu-mă să-mi rețin zâmbetul.

Jared îmi zugrăvea sufrageria. Exact ca în urmă cu zece ani. Nu mă înșfăca, nu se bătea cu mine, nici nu încerca să mi-o tragă. Foarte manierat.

De asemenea, la fel ca în urmă cu zece ani.

Emana răbdare și calm și mi-a stat inima pentru o clipă, fiindcă am simțit, în sfârșit, ceva care semăna cu ideea de *acasă*, pentru prima oară după mult timp. Era o zi de vară ca oricare alta, iar băiatul vecinilor își petrecea timpul cu mine.

Mi-am înghițit nodul de disperare care mă însoțise în tot acest timp și m-am dus lângă el, luând din găleată cel de-al doilea trafalet. Trecând la peretele perpendicular cu al lui, am început să întind vopseaua, auzindu-i mișcările neîntrerupte în spatele meu.

Am lucrat amândoi în tăcere, eu tot aruncând priviri furișe spre el, întrebându-mă agitată al cui era oare rândul să vorbească sau ce-aș putea să spun. Numai că el nu făcea decât să se aplece, să înmoaie trafaletul în găleată, îmbibându-l cu vopseaua pe care, apoi, o întindea pe perete, părând absolut în largul lui.

Luam pe rând vopsea și ne vedeam de treabă, iar după câteva minute ritmul bătăilor inimii mi-a încetinit, în sfârșit.

Asta până când mi-a pus mâna pe spate.

La atingerea lui, am încremenit, dar apoi a întins mâna de cealaltă parte a mea și a luat scara, ca s-o ducă în zona lui.

Aha.

Am continuat să dau cu vopsea, iar el s-a urcat pe scară și a început să vopsească mai aproape de tavan, folosind o pensulă obișnuită pentru porțiunile la care niciunul din noi nu putea să ajungă cu trafaletul. Am încercat să-i ignor trupul care se mișca deasupra mea, în timp ce întindeam vopseaua pe marginea de sub el, dar nu m-am putut abține să mă gândesc cât de bine mă simțeam că-l aveam atât de aproape. Ca și cum magnetii s-ar fi aliniat din nou.

Ca și cum m-aș fi trezit în răpăitul unei ploii de vară în geam.
— În colțuri n-ai cum să dai cu trafaletul, a zis Jared, readucându-mă brusc la realitate.

Am clipit des, ridicând capul și observând că se oprise cu mâna la jumătatea mișcării și că se uita la mine. Am aruncat o privire spre trafaletul din mâna mea, dându-mi seama că era cât pe ce să ajung pe peretele celălalt.

M-am prefăcut că mă încrunt la el.

— Merge, nu-i așa? am zis.

A pufnit în râs, ca și cum aș fi spus ceva foarte amuzant, după care a coborât de pe scară și a întins pensula spre mine.

— Dă cu asta, m-a îndemnat, făcând semn către pensulă și apoi spre scară.

I-am smuls pensula din mână și m-am cocoțat pe scară, aruncându-i o privire în timp ce începeam să vopsesc cu mișcări scurte, având grijă să nu trec de linia albastră a zugravului.

Jared mi-a zâmbit de jos, clătinând din cap, după care s-a apucat să-mi retușeze neglijențele cu o pensulă mai mică, mișcându-și mâna lent, în plan vertical.

Am inspirat adânc și m-am aventurat în discuție.

— Și..., am început, privindu-l, ești fericit? În California. Cursele...

M-am oprit, nefiind sigură că voiam să aflu amănunte despre viața lui de-acolo.

A rămas cu ochii la ceea ce făcea și mi-a răspuns pe un ton meditativ:

— Când mă trezesc, a zis, abia aștept să ajung în atelier, ca să meșteresc la motociclete. Sau la mașină..., a adăugat. Îmi iubesc munca. Și o fac în sute de locuri diferite, încăperi, orașe și piste.

Măcar atât puteam să ghicesc și eu. Din ceea ce aflasem din mass-media despre cariera lui Jared, se vedea că era în elementul lui. Confortabil, prosper, pasionat...

Totuși, nu-mi răspunsese la întrebare.

— Respir aer curat toată ziua, în fiecare zi, a continuat, aplecându-se să-l mângâie la repezeală pe Madman, iar eu mi-am încetinit mișcările pensulei, ascultându-l. Ador cursele, Tate. Dar, sincer să fiu, ele sunt mijloacele prin care vreau să ating un scop mai important.

Și-a ridicat privirea spre mine, schițând un zâmbet.

— Mi-am început propria afacere. Vreau să construiesc circuite personalizate.

Am făcut ochii mari și m-am oprit din vopsit.

— Jared, asta e..., m-am bâlbâit, încercând să articulez cuvintele. E ceva de-a dreptul nemaipomenit, am zis, zâmbind în sfârșit. Și e și o ușurare. Că n-o să mai fi pe pistă, adică. Mereu mi-e teamă, când te văd la televizor sau pe YouTube, c-o să ai vreun accident.

Și-a ridicat sprâncenele, iar eu am tresărit.

Fir-ar să fie!

— Te uiți? m-a întrebat pe un ton amuzat, privindu-mă ca și cum m-ar fi prins cu mâța-n sac.

Am strâns din buze și mi-am îndreptat din nou atenția spre peretele de vopsit.

— Normal că mă uit, am mormăit.

L-am auzit râzând încetișor în timp ce-și relua și el vopsitul.

— Tot o să însemne ceva drumuri, a continuat el, dar mai puține decât am de făcut acum. Plus că, dacă vreau, pot să-mi construiesc afacerea de-aici.

De-aici?

Prin urmare, e posibil să-și dorească o întoarcere acasă? Mi-am abătut privirea, fiindcă-mi plăcea ideea revenirii lui acasă, dar nu-mi dădeam seama de ce. Doar eu n-aveam să mai fiu aici, în definitiv.

A scos un oftat, examinându-și lucrarea de pe perete.

— Îmi place vântul de-aici, de pe pistă, Tate. De pe șosele, a zis, clătinând din cap, aproape întristat. E singura dată când eu și cu tine suntem împreună, a adăugat.

Mi-am coborât privirea spre el, simțind cum mi se pune un nod în gât.

I-am văzut mărul lui Adam tresăltând, semn că și el înghițea în sec.

— Nu mi-am dorit niciodată vreo altă femeie, a zis cu vocea lui îngroșată ajungând, practic, la nivel de șoaptă. Am plecat ca să pot deveni bărbat pentru tine. Ca să mă pot întoarce la tine.

Am lăsat capul în jos, coborând încet de pe scară.

Asta fusese atât de greu de înțeles. A trebuit să plece ca să se regăsească — eliminându-mă din viața lui — și să rupă relația cu mine, sub pretextul că nu voia să mă țină pe loc în timp ce-și acorda cine știe câți ani ca să-și pună viața în ordine?

L-am privit fix în ochii lui întunecați, văzând un bărbat în mare măsură același, dar, totodată, atât de diferit.

Totuși, poate că, până la urmă, nu fusese un pretext.

Poate că eu am avut noroc, fiindcă am știut întotdeauna în ce direcție mă îndrept și mi-am tras-o dinainte. Poate că Jared a avut parte de prea multe spirale descendente, de prea multe lucruri care l-au distras și de prea multe îndoieli, ca să știe ce-l mâna cu adevărat.

Poate că Jared, la fel ca majoritatea oamenilor, a avut nevoie de spațiu ca să crească singur.

Poate că noi doi începuserăm prea de timpuriu.

— Și cum rămâne cu data viitoare când o să simți nevoia să te izolezi de mine, Jared? l-am întrebat, umezindu-mi buzele uscate. În liceu, au fost trei ani. De data asta, doi.

Mi-a pus mâna pe obraz, atingându-mi în treacăt colțul gâtului
cu degetul mare.

— N-au fost doi ani, iubito.

L-am privit cu atenție. Ce tot spunea?

S-a aplecat, înmuindu-și încă o dată pensula.

— M-am întors în același an, de Crăciun. Te-am văzut. Erai...

S-a oprit, șovăind, întinzând vopseaua pe perete.

— Trecuseși mai departe.

Mi-am ferit privirea, fiindcă mi-am dat seama imediat la ce se
refera.

— Și ce-ai văzut? l-am întrebat, făcându-mi de lucru cu pensula.

N-aveam de ce să mă simt vinovată. Aveam tot dreptul să merg
mai departe, la urma urmei.

A ridicat din umeri.

— Numai cât am putut să suport. Ceea ce n-a însemnat prea
mult, a răspuns, privind-mă în ochi.

Mi-am dat seama că se străduia să-și stăpânească nervii.

— Am sosit într-o seară, a început să povestească. Tocmai
debutasem în circuit, alergând în curse și făcându-mi cunoștințe.
Mă simțeam bine și — a clătinat din cap — cu adevărat încrezător
în forțele proprii, la drept vorbind. Așa că am venit acasă.

Șase luni. Numai șase luni.

— Știam că erai supărată pe mine. N-ai vrut să vorbești când
te-am sunat, nici să-mi răspunzi la mesaje; mă simțeam, în sfârșit,
un pic mândru de mine, dar n-aveam să fiu niciodată fericit fără
tine, în același timp.

A coborât tonul până aproape de nivelul șoaptei.

— Am venit, iar tu erai cu cineva.

A clipit de câteva ori și am simțit că mi se întorcea stomacul pe
dos. Îmi venea să vărs.

La asta se referise Pasha? Acela fusese momentul când îl văzuse
gata să plângă?

Dar nu trebuia să mă simt vinovată. Jared avusese relații sexuale cu numeroase femei înainte să fim împreună și, eram sigură, la fel de multe de când ne despărțiserăm.

— Trecuseră șase luni, Jared, am zis, înșfăcând câteva prosoape din hârtie și, întorcându-mă spre el, am început să-i șterg vopseaua de pe mâini. Sunt sigură că, între timp, ai fost și tu cu alta.

A făcut un pas spre mine, a ridicat mâna și a început să se joace cu o șuviță din părul meu.

— Nu, a răspuns în șoaptă. N-am fost cu niciuna.

Am ridicat brusc privirea.

— Dar..., am zis, tresărind și simțind cum mi se strângea stomacul. Te-am văzut. Am văzut fete peste tot în jurul tău. Pe piste, atârdate de tine prin fotografii...

Eu nu trecusem mai departe din cauză c-aș fi crezut că așa ar fi procedat el, dar nici nu-mi dăduse prin minte că ar fi putut să se abțină. Presupusesem...

A oftat adânc, întorcându-se la vopsit.

— Fetele vin odată cu publicul, Tate. Uneori, vor să se fotografieze cu piloții. Alteori, doar ard gazul pe lângă ei, în grupul fanilor. Eu nu mi-am dorit pe altcineva în afară de tine. Nu pentru asta am plecat.

Ceva mi-a fluturat prin piept și am știut atunci că inima mea încă și-l dorea. Nimeni altul nu mai putuse măcar să se compare cu el.

— Mi-a fost foarte greu să trăiesc fără tine, Tate, a continuat, cu o voce obosită. Îmi doream să te văd și să vorbesc cu tine, dar trăisem atât de mult timp convins că tu ești centrul lumii pentru mine, încât...

A șovăit timp de câteva secunde, apoi a continuat, cu o voce mai îngroșată:

— Nu mai știam cine eram sau ce aveam să-ți ofer. Mă bizuiam prea mult pe tine.

Am lăsat capul în jos, dându-mi seama că el fusese mai înțelept decât mine. Jared plecase, fiindcă știa că avea prea multă nevoie de mine. Nu înțelesesem câtă nevoie aveam de el decât atunci când deja plecase.

— Și eu m-am bizuit pe tine, am răspuns, înecându-mă cu propriile cuvinte. Am spus-o în monologul meu din ultimul an de liceu, Jared. Erai ceea ce abia așteptam în fiecare zi. După ce-ai plecat, mă simțeam mereu ca și cum aș fi rămas fără aer.

În ultimul nostru an de liceu, când, în sfârșit, mi se umpluse paharul și nu mai suportasem să fiu terorizată de prietenul meu din copilărie, mă ridicasem în fața întregii clase și relatasesem povestea noastră. Pierderea, mâhnirea, suferința... Ei nu înțelegeau nimic din ceea ce auzeau, dar n-avea importanță. Eu, oricum, vorbeam numai cu Jared.

— Și acum? m-a întrebat, îmboldindu-mă cu privirea lui timidă. Am oftat și mi-am înmuiat, absentă, pensula în vopsea.

— Și acum, am continuat, știi că sunt capabilă să stau pe propriile picioare. Indiferent de ce s-ar întâmpla, o să fiu bine.

A întors din nou capul spre perete, spunând aproape întristat: — Sigur că o să fi. Așadar, ești fericită?

Repeta exact întrebarea pe care i-o pusesem eu și m-am mirat. Tocmai îi declarasem c-o să fiu bine.

Dar bănuiesc că, de fapt, nu afirmasem că aș fi fericită. Nu.

Nu, nu eram fericită. El fusese o piesă din puzzle și, în lipsa lui, nimic nu umpluse locul gol.

Nu i-am luat în seamă întrebarea și mi-am văzut de vopsit.

— Acum ai pe cineva pe-acolo? m-am hazardat să-l întreb. Cineva cu care să ieși?

Continuam să vopsesc peretele cu mișcări scurte și repezi ale pensulei, ca și cum l-aș fi mângâiat pe Madman, în timp ce-l priveam prudentă pe Jared.

El și-a înmuiat pensula în vopsea.

— După ce-am văzut că ai trecut mai departe, am încercat să fac și eu același lucru, mi-a zis. Am ieșit cu vreo două femei de-atunci, dar...

S-a întrerupt și mi-a aruncat o privire piezișă, glumeață.

— Acum nu mă așteaptă nimeni, a încheiat.

Mi-am arcurit o sprânceană, împungând cu pensula în perete.
Vreo două femei.

Era rândul meu să fiu geloasă.

— Sunt mândru de tine pentru că ai ajuns la Stanford, a zis, schimbând subiectul și luându-mă prin surprindere. Ai emoții?

Am încuviințat, oferindu-i un zâmbet crispat.

— Da, am. O să fie foarte mult de muncă, dar cu asta mă hrănesc, așa că...

Nu mi-am mai terminat fraza, fiindcă m-am oprit ca să-mi înghit nodul din gât.

Într-adevăr, îmi doream să mă duc în California. Și, fără îndoială, voiam să urmez facultatea de medicină. Dar nu voiam să mă gândesc la situația de-aici, care urma să se schimbe pentru totdeauna. Căsătoria tatălui meu. Vânzarea casei. Faptul că-l aveam pe Jared aproape, dar fără să-l am cu adevărat.

S-a oprit din vopsit și mi-a aruncat o privire pătrunzătoare.

— Care-i problema?

— Nu-i nicio problemă, am ripostat.

S-a apropiat de mine, aplecându-și capul într-o parte, de parcă ar fi știut că mințeam. De parcă ar fi știut că încă nu eram fericită.

Am ridicat din umeri, negând totul.

— Am zis că nu-i nicio problemă! am strigat râzând, apoi lăsând capul în jos. Și vezi că-mi dai vopsea pe picioare!

Mi-am strâns degetele ca să le feresc de picăturile de vopsea căzute din pensula lui.

— Au, fir-ar să fie! a exclamat surprins și a ridicat pensula, pocnindu-mă în față cu ea.

Am scos un urlet, închizând ochii.

— Au, fir-ar să fie! a izbucnit din nou Jared, râzând. Iartă-mă Sincer, a fost un accident.

— Da, am răspuns, deschizând ochii din nou și mijindu-i prin vopseaua care-mi acoperea genele de la ochiul stâng. Se mai întâmplă și accidente.

După care m-am repezit și i-am dat cu pensula peste față și peste piept, făcându-l să bată în retragere.

— Nu! a strigat, ridicând mâinile și râzând în continuare. Termină!

M-am avântat iar spre el, dar a parat cu pensula, mânjindu-mă pe braț. M-am încruntat.

— Pfu! O să mi-o plătești! am strigat. Și am țâșnit după el când a fugit în antreu. Întinzând mâna, l-am atins pe spate, dând în sus cu pensula și făcând ca arborele tatuat să pară un pic înzăpezit.

S-a răsucit pe călcâie și m-a apucat de încheietură, trăgându-mă spre pieptul lui.

M-am zbatut, făcând ca pensula să-i scape din mână pe covor.

— Dă-i drumul! mi-a poruncit, gâdilându-mă la coaste. Dă-i drumul imediat!

— Nu vreau! am zis, râzând și ținându-mi coatele strâns lipite de corp, ca să mă apăr de atacurile lui.

M-a apucat de încheietură, a tras de ea în sus, lăsându-mă expusă și gâdilându-mă sub braț. M-am lăsat în jos, făcându-mă ghem și tipând din răputeri, într-un amestec de groază și de încântare, lăsând să-mi cadă pensula pe podea.

— Jared! Termină! am strigat, ținându-mă de burtă de la atât râs.

S-a oprit, dar și-a încolăcit ambele brațe pe mijlocul meu și am rămas amândoi pe loc, gâfâind și străduindu-ne să ne liniștim.

Mă simțeam atât de bine, distrându-mă iarăși cu el.

Mi-am sprijinit brațele pe ale lui, cu respirația poticnită în gât, dar cu inima încă bătând foarte repede, în timp ce mă lăsam

invăluită de căldura familiară a corpului său pe spatele meu. Maioul meu era singurul care-i despărțea pieptul gol de pielea mea și, fără să-mi dau seama, am întors capul, vârându-mi nasul în el.

Răsuflarea lui fierbinte mi-a atins urechea și m-am lăsat mângaiată de ea, simțind cum mi se încleștau mușchii abdomenului și cum îmi doream să mă atingă.

Trecuse mult timp de când nu mai fusesem atinsă așa. Senzația buzelor lui Jared în părul meu era ceva mai intim decât oricare gest sexual pe care ar fi putut altcineva să mi-l ofere.

Mi-am ridicat bărbia, tachinându-l cu buzele, plimbându-le ușor peste ale lui. M-a străbătut un fior, stârnindu-mi fluturi în stomac când am simțit cum se întărește, în spatele meu.

I-am inspirat mirosul.

— Jared, am zis cu o voce abia șoptită.

I-am lins încet buza de sus. A tresărit, icnind, și am simțit un fior de mândrie la gândul că încă eram capabilă să-l las fără grai.

Întinzând o mână pe după capul meu, ca să-mi țină gura aproape de a lui, mi-a zis, în glumă:

— Am crezut c-o să fim prieteni.

După care mi s-a tăiat respirația când și-a trecut mâna cealaltă peste umărul meu și a strecurat-o prin decolteul maioului, cuprinzându-mi sânul în palmă.

Am închis ochii, gemând.

— Prieteni buni, am precizat. Foarte, foarte buni.

Și i-am simțit buzele arcuindu-se într-un zâmbet peste ale mele.

— Tate!

Ce?

Nu se poate.

— Tate, ce faci, te-ai trezit? s-a auzit vocea lui Fallon, și l-am privit pe Jared, simțind cum îmi îngheață dintr-odată tot corpul.

Fir-ar a naibii de treabă.

Durerea din locul în care îmi palpita dorința m-a făcut să gem și l-am văzut clipind prelung, scoțând un oftat de frustrare.

— Mama mă-sii, a șuierat printre dinți, dându-mi drumul.
I-o simțeam încă prin pantaloni, ridicată și întărită, numai
pentru mine.

Fir-ar să fie, Fallon!

S-a deschis ușa și ne-am îndreptat amândoi, știind cât de
vinovați arătam. Eram convinsă că mă înroșisem toată. O simțeam
după fierbințeala pielii.

— A! a exclamat ea, oprindu-se brusc și încruntându-se. Salut!
Mi-am abătut privirea, încercând să-mi netezesc hainele.

— Tocmai zugrăveam, am zis.

Jared a pufnit în spatele meu, dar nu l-am luat în seamă. Fallon
a clătinat din cap.

— În pijama, a comentat, mai mult pentru ea decât pentru noi.
Perfect normal.

Am ridicat o sprânceană la ea, fiindcă venise în șortul pentru
alergare și în maiou. Alergam duminica, iar eu întârzasem.

— Jared? am zis, după ce mi-am dres glasul, nefind în stare
să-mi maschez amuzamentul când am întors capul spre el. Du-te
acasă.

Mi-a adresat micul lui zâmbet atotcunoscător. Am sărit când
și-a șters palma pe fundul meu, după care m-a ocolit și a pornit spre
ușa din față. Din mers, s-a aplecat și a pupat-o pe frunte pe Fallon.

— Puteai să mai întârzii puțin, a mormăit, trecând pe lângă ea.

CAPITOLUL 11

TATE

Fiecare dintre prietenii mei a adus câte ceva în viața mea. Juliet e de părere că iubirea învinge tot și că toată lumea merită o viață așa cum își dorește. Fallon crede că alternativele aduc cu ele dezorientarea și că, dacă am ști cu adevărat ceea ce vrem, atunci n-am mai avea nevoie să alegem. Jax consideră că ocaziile nu trebuie irosite și că, pe cât mai mare e riscul, pe atât mai bogată e răsplata.

Iar Madoc e ca mine. El e cel pe care-l ascult atunci când vreau să-mi aud propria părere exprimată de o voce mai profundă.

Și cel mai bun lucru la el e că, în ochii lui, eu sunt o entitate separată de Jared. Madoc ține la bunăstarea mea, chiar dacă prin asta nu slujește interesele prietenului său.

Iartă-mă pentru petrecerea ta, i-am scris după ce m-am întors de la alergarea cu Fallon. Am făcut suficiente drame de-a lungul ultimilor doi ani și întotdeauna am avut senzația că nu mi-am asumat în totalitate vina. Totuși, lui Madoc nu i-a păsat de asta.

Madoc: N-ai pentru ce să-ți ceri iertare. Te simți bine?

Înhățând un măr, am urcat în fugă treptele, disperată să ajung sub duș, fiindcă simțeam că hainele mi se lipiseră de piele.

Da, i-am răspuns. O să fie bine. N-ai grijă.

Madoc: Trebuie să vorbești cu Ben.

M-am oprit brusc, lăsându-mi capul să cadă pe spate și oftând. *Dumnezeule.* Parcă îmi citea gândurile.

Am tastat, scriindu-mi răspunsul. Nici măcar nu știu încă despre ce e vorba, da?

Madoc a ripostat imediat. Ba da, știi.

Dându-mi ochii peste cap și azvârlindu-mi pantofii sport din picioare, am apăsât pe butonul de pornire al iPod-ului, făcând să răsunе „The Boys of Summer”, de Ataris.

Telefonul mi-a piuit iar. Bine, dă-l încolo pe Jared. Răspunde-mi la asta... te gândești la Ben?

Am trântit telefonul pe chiuvetă și m-am holbat la imaginea mea din oglindă. Nu c-aș fi vrut să-i ignor întrebarea. Ci doar că el n-avea nevoie să-i dau răspunsul.

Sigur, m-am gândit la Ben. Totuși, nu m-am gândit la el așa cum m-am gândit la Jared, și asta e ceea ce m-a făcut să mă simt un pic rușinată.

Eu și Ben nu eram obligați să ne vedem numai în doi, iar deocamdată nu ajunseserăm în ipostaze intime. Totuși, știam că el și-o dorea. Ce naiba, și-o dorea și în liceu.

Dar eram împreună și, dacă Fallon n-ar fi dat buzna azi-dimineață, aș fi trecut granița cu Jared, în ciuda oricărei obligații pe care aș fi putut s-o am față de Ben.

Telefonul a piuit, anunțând sosirea unui nou SMS, așa că mi-am coborât privirea spre ecran, aproape venindu-mi să-mi trag palme pentru simplul fapt că i-am răspuns la mesaje în dimineața asta lui Madoc.

Îl vrei, îl dorești, trăiești pentru el? m-a întrebat Madoc.

Am clătinat din cap, perspicacitatea prietenului meu smulgându-mi un zâmbet. *Mda, bine.* Prin urmare, indiferent dacă Jared reprezenta un factor sau nu, tot nu mă lăsam purtată de val ca să mă simt total amoroasă de Ben. Observație corectă.

Te excită? și-a continuat Madoc interogatoriul, determinându-mă să apuc din nou telefonul.

— Pe bune? am izbucnit, deranjată de vocabularul lui grosolan.

Îți vine să te târăști peste el dimineața? a scris el mai departe, iar eu am oftat zgomotos.

Da. Și mai termină odată.

Am atins cu degetele telefonul, începând să-i scriu exact asta, dar am primit un nou mesaj înainte să-l pot termina pe-al meu.

Ce naiba? O fi făcut vreun curs de tastare rapidă?

Te face să ți se întărească clitorisul? m-a tachinat el. Îți face trupul să tremure și să zvâcnească? Te masturbezi cu gândul la el?

— Madoc! am mârâit spre telefon, strângându-l cu putere. Ce mama...?

De ce taci? mi-a piuit iar telefonul. Răspunde-mi la întrebări, Tate!

Fir-ar să... Mi-am încleștat maxilarul.

— Îți răspund dacă taci odată, măgarule! m-am răstit, spumegând de furie.

A scris din nou, iar eu doar mi-am lăsat umerii să cadă și m-am întors în dormitor, învinsă.

Bun, zi repede: Ben sau Jared? a întrebat.

Ha?

Ben sau Jared? a insistat. Nu sta să te gândești. Doar zi primul nume care-ți vine-n minte.

Mi-a picat fața și am scos un oftat de exasperare.

— Ce mama...

BEN SAU JARED??? a urlat mesajul lui.

Am încercat să scriu, dar degetele îmi tremurau, iar creierul mi-l simțeam de parcă ar fi fost alcătuit din mici fire electrice care-mi prăjeau toți neuronii.

Am strâns telefonul în mână, încercând să găsesc literele.

Acum! a piuit mesajul.

— Uff! am izbucnit, trântindu-mă pe pat și izbind cu pumnii în saltea, dându-mă bătută.

Ticălosul.

Am încercat să-mi amintesc care fusese ideea conversației.

Madoc e Madoc. E în stare să te înnebunească de cap cu cincisprezece întrebări, astfel încât să deduci singur răspunsul, decât să-și consume două secunde ca să-ți dea răspunsul el însuși. În opinia lui, călătoria e mai importantă decât destinația.

Exact la fel ca mine.

Mi-am strecurat degetele prin păr și mi-am masat pielea capului, pufnind în râs de ironia situației.

Telefonul mi-a piuit în palmă, smulgându-mi un geamăt.

Măi, măi, tăcută mai ești azi.

Am clătinat din cap, amuzată și epuizată în același timp. Mi-am ridicat telefonul deasupra ochilor și am scris răspunsul.

Foarte nostim.

Replica lui a venit imediat: Să-ți spun eu ce să faci?

Da, i-am răspuns.

Dar tu știi deja...

Am scris la rezezeală: Spune-mi, oricum.

N-a durat mai mult de câteva clipe până să sosească răspunsul.

Îi spui tipului cu care umbli că ți s-a întors iubitul.

Îmi las brațele să cadă la loc pe pat și închid ochii, suspinând.
Mda, la asta mă gândeam și eu.

Telefonul a piuit iar. Și-o să pățească necazul...

Ei, fir-ar...

Hei-la, hei-la, mi s-a întors iubitul, a continuat el să citeze¹, și am izbucnit în râs.

¹ Fragment din textul cântecului „My Boyfriend's Back”, al formației The Raveonettes.

— Ești drogat, am șoptit.

Mi-am mușcat buza și un călduros sentiment de nerăbdare a început să mă inunde, pentru prima oară după ani și ani. Am luat telefonul și am scris.

Dacă-l vezi că vine, mai bine sari pârleazul, am continuat textul, zâmbind.

Mi-a răspuns în timp ce mă îndreptam spre baie, ca să fac duș.

Foarte bine, tinere Padawan¹. Foarte bine.

*

După ce am făcut duș și m-am aranjat, m-am îmbrăcat cu o pereche de blugi vechi și cu un tricou negru, ca să mai meșteresc la mașină. Chiar dacă nu era nici urmă de ploaie — vremea mea preferată —, cerul era superb, abia dacă vedeai vreun nor, iar vânticelul slab răspândea miresele plăcute ale verii prin toate ferestrele casei.

Am urcat treptele în salturi — cu o energie reînnoită — oprindu-mă să ascult, cu nostalgie, muzica băieților care plutea prin aer din casa de alături. Am aruncat o privire pe fereastră și i-am descoperit pe Madoc, pe Jax și pe Jared, toți adunați afară, în jurul Mustangului lui Jax, uitându-se sub capotă.

Jared se schimbase în blugi și, din buzunarul de la spate, îi atârna un tricou alb și, o, Doamne... un strat subțire de transpirație rece mi-a acoperit spinarea la vederea pantei line, musculoase a spatelui său, de la ceafă și până la mijloc.

Soarele îi bătea pe pielea dezgolită, acorduri plăcute completau scena, iar eu nu-mi doream să mă mai urnesc din loc.

Apropiindu-mă de garajul meu, am apăsat pe butonul telecomenzii și lumina soarelui s-a revărsat peste cauciucurile, apoi peste capota și peste parbrizul vechiului Chevy Nova al tatei.

¹ Ucenic Jedi, în seria *Războiul stelelor*.

Am luat o cârpă de pe un banc și mi-am strecurat-o în buzunarul de la spate, după care mi-am prins părul în coadă.

Mă cam mâncau tălpile în vechii și ponosiții mei Chuck Taylor, așa că, până să mă apuce lașitatea, m-am dus afară.

Am simțit imediat privirea lui Jared îndreptată spre mine când mi-am descuiat mașina, am vârât mâna prin portiera din dreptul volanului și am ridicat capota. M-am străduit să nu privesc peste curte spre locul în care era el, dar pe urmă mi-am dat seama că mă purtam cam copilărește.

Așa că m-am uitat într-acolo în timp ce ridicam capota și am văzut-o pe Fallon venind spre mine. Dincolo de ea era Jared, cu spatele la mine, privind peste umăr. Totuși, afurisiții lui ochi căprui nu erau ațintiți la fața mea.

Pe sub sprâncenele împreunate, părea aproape supărat în timp ce privirea îi luneca pe picioarele mele, urcând lent pe coapse, până la mijloc. Stolul de fluturi de care ai parte de obicei în *montagnes russes* mi se zbătea acum între picioare, așa că am început să răsuflu prelung, ca să mă potolesc.

Privirea lui flămândă a întâlnit-o pe-a mea, după care el s-a întors, un model al stăpânirii de sine.

Dar tocmai asta e chestia. Dacă Jared chiar nu s-a schimbat foarte mult, atunci înseamnă că nu se forța să-și alunge dorința.

O acumula.

Și naiba mă lua dacă mă nimeream în linia lui de ochire când avea să dea pe-afară.

M-am repezit în garajul meu, adunându-mi cele câteva unelte necesare, iar Fallon și-a luat un scăunel fără spătar de sub bancul de lucru, ca să stea de vorbă cu mine în timp ce mă urmărea cum lucram. Dinspre curtea lui Jax venea spre noi „Wish You Hell”, de Like a Storm, și m-am apucat de muncă, vârându-mă sub capotă ca să efectuez lucrările de întreținere.

După mai puțin de o oră, a venit și Juliet, după ce și-a terminat orele de meditații voluntare de la liceu. S-a repezit să-i dăruiască

lui Jax un sărut extrem de prelungit, după care ni s-a alăturat, mie și lui Fallon. Am schimbat câteva bujii, am curățat câteva contacte și am efectuat obișnuitele operațiuni săptămânale, ca verificarea uleiului și a presiunii din cauciucuri.

— Salut.

Am ridicat capul de sub capotă și am văzut-o apropiindu-se pe asistenta lui Jared, Pasha.

— Te deranjez dacă stau pe-aici? m-a întrebat.

— Sigur că nu. Stai jos, i-am răspuns, indicându-i un alt scăunel.

Pasha s-a așezat, ridicându-și ochelarii pe creștet. Era tăcută și simpatică și m-am simțit cu adevărat ușurată constatând că părea o persoană cu care te poți înțelege lesne, în ciuda atitudinii ei.

Chiar și cu părul ei, negru ca tăciunele și cu șuvițe mov, cu piercing-urile din sprâncene și cureaua neagră ghintuită, tot arăta incredibil de inocentă. Era îmbrăcată cu jeanși mulați și un tricou negru cu gri, cu mânecile suflecate. Părul îi era ondulat în valuri răzlețe și, dacă făceam abstracție de machiajul abundent de la ochi, fața avea un aspect curat.

Juliet și-a scos pantofii fără toc și și-a proptit picioarele de bara orizontală a taburetului.

— Așadar, Madoc te tot presează? a întrebat-o pe Fallon, continuând discuția despre faptul că Madoc voia să aibă copii.

Fallon a încuviințat, înghițind apa pe care tocmai o sorbise din sticla ei.

— Da, a răspuns oftând. Adică, nu pot să zic că mă pune la zid sau mai știu eu ce, dar, ce naiba...

A izbucnit în râs.

Am zâmbit și eu, privind pe sub gene cum Jared se lăsa în jos, ca să caute ceva pe sub mașină. Brațele lui vânjoase, mânjite de vaselină, soarele și transpirația de pe abdomenul lui încordat...

Mi-am abătut privirea.

— Bună, am auzit o voce bărbătească în spatele meu.

Mi-am lăsat capul în jos ca să-l pot scoate de sub capotă și l-am văzut pe Ben.

— Salut! am exclamat surprinsă.

Ținea mâinile în buzunare și zâmbea, părând că aștepta ceva. Sau că ezita.

Am scos cârpa din buzunar și mi-am șters câteva pete de pe mâini. Fallon și Juliet s-au oprit din conversație, Pasha s-a ridicat și s-a dus să-mi exploreze garajul, iar pe mine și pe Ben ne despartea un ocean.

Nu era la fel de simplu pe cât fusese acum două zile.

M-am uitat spre prietenele mele, străduindu-mă să par calmă.

— Numai un minut, fetelor, le-am zis, fără să-mi scape schimbul de priviri dintre ele.

M-am strecurat ușor pe lângă Ben, depărtându-mă puțin de urechile lor.

De aproape, mi-a venit greu să-l privesc în ochi, dar am reușit.

— Ben, îmi pare foarte rău pentru ultimele două zile, am zis încet. Știu că au fost situații stânjenitoare.

Măruntaiele mi se zvârcoleau și nu voiam să-l rănesc. Aproape că-mi doream ca el să fi fost un nemernic, ca să-mi fie mai ușor.

— Știu, a încuviințat, căutând în jur înainte de a mă privi în ochi. Dar cred că știu de ce.

Și-a îndreptat ochii spre casa lui Jax și, urmărindu-i privirea, l-am văzut pe Jared, care nu stătea cu fața spre noi, dar se sprijinise cu palmele de capotă și urmărea totul peste umăr.

— Nu mă manevrează el, am protestat. Facultatea bate la ușă și, casa fiind de vânzare, totul e chiar...

— Așadar, nu el e motivul pentru care nu s-a putut să dorm la tine? m-a întrerupt Ben. Sau pentru care n-am prea reușit să te prind singură în ultimele două zile?

Nu era supărat. Sprâncenele lui ridicate și tonul blând îmi dădeau de înțeles că știa deja răspunsurile. Nu se putea spune că Ben ar fi așteptat să trecem la relații sexuale, însă știa că ar fi

însemnat următorul pas pentru noi. Fusesem caldă, dar acum mă răcisem.

M-am încruntat, sperând să se înșele.

Știam că încă îl doream pe Jared. Chimia dintre noi nu dispăruse și, indiferent în ce privință am fi dat greș, în dormitor ne descurcam de minune.

Dar mai exista și ceva dragoste între noi. Mai mult ca oricând, de fapt. Nu-mi dădeam seama dacă mi-l doream înapoi și nu mă simțeam pregătită încă să iau o astfel de hotărâre, dar ceea ce știam era că nu-l doream pe Ben cu aceeași pasiune.

Iar el merita mai mult.

Mi-a oferit un zâmbet trist și s-a aplecat spre mine.

— Mă bucur că mi-ai dat o șansă, mi-a zis și m-a sărutat pe obraz. Baftă la Stanford.

Și, cu asta, s-a întors și a pornit spre mașina lui.

L-am urmărit cu privirea până când a plecat, simțind un pic de regret. Îmi făcuse misiunea prea ușoară. Dar, indiferent de ce s-ar fi întâmplat, fusese decizia corectă.

Am făcut stânga-mprejur, refuzând să-i întâlnesc privirea lui Jared, fiindcă știam că urmărea în continuare totul. M-am întors la mașina mea. Pasha era încă în garaj, cu ochii pe automobilul lui Ben, care se îndepărta în viteză pe stradă, iar Juliet și Fallon își reluseră conversația.

— Bun, a zis Fallon, scărpinându-și gâtul și purtându-se de parcă ele două nici n-ar fi încercat să tragă cu urechea. Sunt hotărâtă să profit la maximum de perioada asta în care suntem numai noi doi, dar îl știi pe Madoc...

S-a întrerupt, chicotind amuzată.

— Cu cât mai mulți, cu atât mai bine. El vrea cinci. Eu am zis unul. Am căzut de acord pentru cinci.

Juliet a izbucnit în hohote de râs și mi-am dat seama că încă discutau despre planurile lui Madoc de a-și lăsa nevasta însărcinată cât mai curând posibil. Totuși, Fallon mai avea de făcut doi

ani de cursuri postuniversitare la Northwestern, așa că știam să
fi preferat să aștepte.

— Asta e mama ta? a strigat Pasha.

Mi-am ridicat privirea și am văzut-o aplecată peste un tablou
privind o fotografie înrămată de pe perete. Știam cine era în foto-
grafia de acolo. Mama, tata și eu, la Disneyland, pe când eram
cinci ani.

— Da, i-am răspuns, fixând și ultimul capac sub capota.

— Cum a murit? s-a interesat ea.

Am săgetat-o cu privirea, nedumerită.

— De unde știi că mama a murit?

A rămas cu gura ușor căscată, șovăind.

— Păi... ăăă..., s-a bâlbâit, împreunându-și sprâncenele în timp
ce-și căuta cuvintele. Păi, eu...

După care a oftat prelung, privindu-mă în ochi cu o expresie
de scuză.

— El m-a cam pus să-i trimit flori la mormânt în fiecare an, pe
paisprezece aprilie, mi-a mărturisit tresărind.

Am rămas încremenită, cu mâna pe capac și cu gura căscată
spre Pasha.

— Ce? am șoptit, mult prea șocată.

— Tate! a exclamat Juliet, rămânând și ea cu gura căscată, și am
văzut cum îi apăreau lacrimi în ochi.

Am aruncat o privire rapidă spre Jared, văzându-l cum își trân-
tea capota și zâmbea către fratele lui, cu care tocmai făcuse o glumă.

— Te rog, nu-i spune că ți-am zis, a mormăit Pasha. O să-mi
frece ridichea, iar eu o să fiu nevoită să-l ascult.

Flori. El îi trimisese flori mamei mele.

Cum de nu știusem una ca asta?

Bănuiesc că în fiecare aprilie eram încă la facultate, dar tata
trebuie să se fi dus la mormânt. Nu mi-ar fi spus?

Regăsire

— Ce tot fac? a strigat Fallon, și i-am văzut privirea derutată îndreptată spre băieți, care-și îmbrăcaseră toți tricourile și săriseră în Mustang, cu Jared la volan.

— Jax? a strigat Juliet, ridicându-se în picioare.

Jax a ieșit pe jumătate pe geamul din dreapta, privind-o pe deasupra capotei.

— Luăm mașina ca să-i facem un test! a strigat peste huruitul puternic al motorului. Ne întoarcem repede!

Jared și-a pus ochelarii de soare negri și a apucat volanul, mușchii încordați ai antebrațului fiindu-i vizibili din locul unde mă aflam. Mi-a aruncat o privire rapidă, cu o umbră de zâmbet pe buze, după care a pornit muzica și a dat înapoi pe alee.

Și, ca și cum tunetul nu așteptase decât fulgerul, a țâșnit pe stradă ca o furtună care nu poate fi zăgăzuită.

Inima mi-a tresăltat, dorindu-și să facă parte din furtuna aceea.

Le-am zâmbit prietenelor mele.

— Hai în mașină!

— Ce? s-a mirat Juliet, îndreptându-și spinarea.

Fallon a început să-și frece mâinile.

— Ooo, da! a exclamat pe un ton șugubăț, ridicându-se.

— Dar ce facem? s-a interesat Juliet, agitată, în timp ce Pasha se apropia.

Nu i-am luat în seamă întrebarea, ridicând doar din sprâncene, pregătită pentru o poznă, iar ele s-au înghesuit, toate trei, în G8-ul meu.

CAPITOLUL 12

JARED

— Așa..., a zis Madoc, sprijinindu-și brațul de portiera din dreapta și bătând darabana cu degetele în timp ce conduceam. Două zile. Încă nu ți-ai ieșit din mână, hm?

Țineam volanul cu mâna stângă, cu brațul încordat și spatele lipit de scaun.

— Cum adică?

— Ea tocmai a rupt-o cu Ben, a precizat el, referindu-se la Tate. Știi că despre asta a fost vorba adineauri.

Am trecut într-a patra, mărink viteza.

— Habar n-am de nimic.

— Nu mă lua pe mine cu de-astea, a ripostat. Deja îți faci planul cum să ajungi diseară în patul ei.

Am pufnit în răs, întorcându-mi privirea spre geam. *Al naibii Madoc.*

Când l-am văzut pe Ben, m-am crispat instantaneu, fiindcă detestam felul în care o privea. Și faptul că știam ce voia de la ea. Habar n-aveam dacă se culcau împreună, de fapt, dar nici nu-mi păsa. Din punctul meu de vedere, ea își omorâse timpul până acum, dar se terminase cu asta.

Însă Madoc se înșela. Nu voiam să ajung în patul ei. Adică, da, voiam, dar mai mult decât orice, voiam să fie din nou a mea.

— Am o idee, a ciripit Jax, de pe bancheta din spate.

L-am privit prin oglinda retrovizoare: își împreunase degetele pe creștet și se lăsase în jos pe banchetă.

— Ce anume, frățioare? s-a interesat Madoc.

Jax a zâmbit cu subînțeleles către mine în timp ce-i răspundea lui Madoc.

— Păi, ar putea să treacă peste toate și s-o ceară deja în căsătorie. Am încremenit, cu privirea pironită pe parbriz.

Căsătorie. Am strâns volanul în mâini, întrebându-mă de ce și-o fi închipuit fratele meu că am fi pregătiți pentru așa ceva, oricare dintre noi. Sau aruncase la întâmplare o idee trăsniță?

Nu-mi propusesem să nu mă căsătoresc cu Tate. Dar tot mi se părea o perspectivă îndepărtată.

Madoc mă privea și știam că Jax aștepta o reacție, dar nu era treaba lor. Sigur, mi-o doream pe Tate pentru toată viața, dar mai întâi aveam nevoie s-o recuceresc. De ce naiba ar fi zis „da” acum?

Jax și-a dres glasul.

— Voi doi vă iubiți de cea mai multă vreme, a zis pe un ton blând. Nu mi se pare corect să fiți ultimii care se căsătoresc.

Am ridicat brusc privirea, întâlnind-o pe-a lui în oglinda retrovizoare.

— Ce? am strigat.

— Nebunaticule! a zis Madoc, întorcând capul și privindu-l șocat pe Jax.

Ultimii care se căsătoresc? Adică...

Jax și-a lăsat ochii în jos; niciodată nu-l văzusem atât de vulnerabil.

— Nu pot să dorm dacă nu e lângă mine, a zis, aproape șoptit, referindu-se la Juliet. Ador să ajung acasă și să simt mirosul mâncărilor gătite de ea. Să văd câtă căldură imprimă casei.

Încă evita să privească spre vreunul dintre noi; am simțit că mi se strângea pieptul.

— Ea îmi dă totul, a continuat, de data asta privindu-ne pe amândoi. Și eu vreau să-i dau numele meu. Am s-o cer în căsătorie.

— Când? a întrebat Madoc, iar eu m-am mirat că era în stare să vorbească, fiindcă încă mă străduiam să înțeleg ceea ce auzisem.

Jax urma s-o ceară în căsătorie pe Juliet.

— După petrecerea burlacilor lui Zack, de vineri, a răspuns el. Bănuiesc că, după ce-o să fie logodnica mea, mersul la cluburile de striptease o să fie, probabil, pe lista interzisă.

Fir-ar să fie! Petrecerea burlacilor. Cea la care nu avusesem în plan să particip, din moment ce nu crezusem c-o să fiu în oraș.

Uitasem de ea.

Zack, partenerul lui Jax la Loop, care-l ajuta să organizeze cursele, era logodit de când îl știam. Simțindu-se în sfârșit pregătit să facă pasul, trimisese un e-mail de grup, invitându-i pe toți băieții din oraș trecuți de douăzeci și unu de ani la Wicked, un club exclusivist aflat cam la o jumătate de oră distanță.

M-am mirat că Fallon și Juliet îi lăsau să se ducă. Mă rog, nu și în ceea ce o privește pe Fallon, de fapt. Ea nu mi s-a părut nicio dată că ar fi genul de femeie geloasă.

Am privit nonșalant în spate, încercând să-mi maschez îndoiele. Nu că fratele meu n-ar fi putut să fie un soț bun sau Juliet o soție bună, dar el avea numai douăzeci și unu de ani.

— Jax, am început, ești sigur că...

— Ei, poftim! m-a întrerupt Madoc. Ce naiba?

L-am văzut uitându-se cu atenție pe geamul deschis din dreptul meu.

I-am urmărit privirea și m-am încruntat instantaneu.

Ce...?

Tate a apărut pe partea mea, în G8-ul ei, cu Fallon pe locul copilotului și cu Juliet și Pasha pe bancheta din spate.

Stătea pe scaunul ei, într-o atitudine comodă și nonșalantă; am clătinat din cap spre ea, fiindcă era pe contrasens.

— Nu ești pe banda care trebuie! am strigat spre fereastra închisă din dreptul lui Fallon.

Ea și-a dus mâna la ureche, mimând din buze un *Ce?*, după care a întors capul spre Tate și au zâmbit amândouă.

— Ce naiba fac? s-a mirat Jax, aplecându-se și rezemându-și brațele pe scaunul din față.

Am aruncat o privire înainte, am remarcat că semaforul era pe roșu și m-am grăbit să apăs cu piciorul pe pedală, făcând să scrâșnească frânele.

Fir-ar să fie!

Tate s-a oprit și ea, propulsată în față, împreună cu Fallon, de frâna bruscă.

Am scos repede capul pe geam.

— Lasă geamul jos! am strigat, trăgând cu ochiul dincolo de semafor, să văd dacă nu cumva veneau mașini din sensul opus.

Ce avea de gând, să se nenorocească toate?

Colțurile gurii lui Tate se arcuiseră în semn de amuzament, însă Fallon zâmbea de-a binelea în timp ce lăsa geamul în jos.

— Unde vă duceți? a strigat Madoc, până să pot eu deschide gura.

— N-are importanță, a replicat Fallon, ridicând din umeri. O să mergem prea repede ca să ne puteți urmări.

Am făcut ochii mari, în timp ce Madoc și Jax râdeau, prefăcându-se insultați.

— Ooooo! au exclamat la unison.

Madoc m-a înghiontit.

— Vorbesc prostii, Jared, m-a ațâțat el, iar eu mi-am înghițit zâmbetul și am simțit adrenalina năvălindu-mi în mușchi.

Am coborât din mașină — oricum, nu circula nimic pe-acolo — și m-am aplecat spre fereastra din dreptul lui Fallon.

— Să înțeleg că e o provocare? am întrebat-o pe Tate.

Ea a scuturat din cap, încercând să mă trimită la plimbare.

— Nu mi-aș pierde timpul cu asta, a replicat, în bășcălie. Doar te-am mai bătut o dată.

Am zâmbit, arcuindu-mi o sprânceană.

— Chiar m-ai bătut? am împuns-o, la rândul meu, insinuând că am lăsat-o să câștige singura întrecere dintre noi, de acum patru ani.

S-a schimbat la față, luând o înfățișare încrâncenată, cu buzele strânse, concentrându-și privirea asupra drumului și ambalând motorul.

M-am întors la mașina mea, râzând în barbă.

— Puneți-vă centurile, le-am ordonat lui Madoc și lui Jax, în timp ce mă urcam și-mi legam și eu centura.

Madoc și-a apucat repede centura, amuzat. Am ambalat motorul, observând că Tate mă studia în timp ce făcea același lucru. Mi-a plăcut la nebunie expresia ștregărească de pe fața ei.

— Băieți, a zis Jax, aplecându-se puțin spre noi. Polițaii se fac că privesc în partea cealaltă timp de vreo cinci minute, sâmbătă seara, când cei din echipa mea fac de-astea, dar...

— Ți-ai legat centura? l-a întrerupt Madoc, după care a urlat, prin fereastra mea, către Fallon: Dați-i bătaie!

— Hai, hai, l-am auzit pe Jax strigând și, când m-am întors, am văzut că Juliet tocmai îl saluta. La naiba, a bombănit el în spatele meu, și mi-am dat seama că detesta ceea ce urma să se întâmple.

Madoc a pornit iPod-ul cu „Girls, Girls, Girls”, din repertoriul Mötley Crüe, și am întors capul spre el. A ridicat din umeri, cu un aer nevinovat.

— Nu te uita la mine. E pe iPod-ul tău, omule.

Mi-am dat ochii peste cap, nefiind dispus să-i explic că nu eu eram cel care încărcă muzica pe el. Pashei îi plăcea să-mi joace feste. Din când în când, câte o Britney Spears sau Lady Gaga ajungea să se intercaleze între piese de Slipknot și Korn.

Chiar și-așa, am dat volumul mai tare și am oprit aerul condiționat. Căldura de afară mă menținea nervos și atent. O lecție pe care am învățat-o pe parcursul ultimilor doi ani.

Am auzit „Blow Me Away”, a celor de la Breaking Benjamin, revărsându-se din boxele lui Tate și mi-am întors privirea spre ea, clătănând din cap și neputând să-mi ascund zâmbetul.

— Ești gata? am strigat.

— Ești sigur? a replicat ea.

Fir-ai tu... Chiar uitase că din asta îmi câștigam existența?

— Drept pe Principală, trecem peste două stopuri și primul care ajunge înapoi acasă câștigă, am lansat eu provocarea.

A încuviințat fără ezitare.

— Pe locuri! a strigat Madoc, iar eu și Tate ne-am ambalat din nou motoarele, privindu-ne reciproc.

Îmi simțeam piciorul din ce în ce mai greu cu fiecare secundă care trecea.

— Fiți gata! a strigat din nou Madoc, iar entuziasmul a biruit-o pe Fallon, făcând-o să izbească portiera cu pumnul, iar și iar, pe dinafară.

Tate mi-a căutat privirea, după care am întors amândoi capetele spre drum, pregătiți.

— Start! a urlat Madoc și s-a dezlănțuit iadul.

— A naibii treabă! am șuiert.

Și eu și Tate am țâșnit, însă ea probabil că stătuse în viteza a doua, fiindcă n-a ezitat să ia viteză când s-a repezit înainte, după care mi-a tăiat fața, exact la timp ca să nu se ciocnească de camioneta care aștepta la stop de cealaltă parte a intersecției.

— Eu ți-am zis că e tare, mi-a atras atenția Jax, ca într-o doară, dar nu l-am luat în seamă.

Trecând într-a doua și apoi într-a treia, am apăsat pe accelerație, manevrând spre stânga, din moment ce intrase pe banda mea, și am țâșnit lângă ea.

Madoc se ținea de mânerul de deasupra portierei și le privea neliniștit. Am trecut într-a patra, câștigând teren puțin câte puțin, recunoscător pentru faptul că strada era pustie.

— Jared, treci pe banda cealaltă, m-a sfătuit Jax.

— Tu ce crezi că încerc să fac? m-am răstit, apăsând pe accelerație până când am ajuns într-a șasea.

Privind înainte, am descoperit o berlină albă care venea spre noi și mi-a stat inima, constatând că era pe banda mea.

Mi-am lungit gâtul ca s-o văd pe Tate; în ochi i-a apărut o scânteie și a clătinat din cap spre mine, transmițându-mi să nici nu încerc măcar.

— Jared, m-a prevenit Jax, în timp ce Madoc tăcea, ținându-se bine.

Am călcat pedala până la podea, rămânând roată la roată cu Tate.

— Jared! a urlat Jax, și am auzit berlina albă claxonând cu disperare.

Tate m-a fulgerat cu o privire speriată, dar eu am zâmbit. Trăgând de volan, cu mușchii brațelor îndurerăți, am urcat cu roțile pe trotuar, simțind cum se ridică partea din spate a mașinii, înainte să obțin unghiul de care aveam nevoie.

— Să fiu al naibii! a strigat Jax, dar Madoc a izbucnit în râs.

Automobilul alb a trecut vâjâind printre mașina mea și a lui Tate, claxonând încă. Am tras cu ochiul și am văzut-o pe Tate întorcând capul, agitată, ca să privească în spate, așa că am profitat de ocazie.

Continuând să accelerez, am mai mărit viteza cu alți cincisprezece kilometri pe oră și am tras de volan în dreapta, spre banda ei, având spațiu suficient ca să-i iau fața.

— Haaa! a urlat Madoc, iar în oglinda retrovizoare l-am văzut pe Jax cu capul dat pe spate și palmele peste ochi.

Clătinând din cap, mi-am înfipt bărbia în piept, concentrându-mă pe drumul din fața mea. Din fericire, pe strada aceea nu era permisă parcare pe trotuare, așa că era loc din belșug și nu se găseau vehicule care să ascundă vederii eventualii pietoni.

Ajungând pe Principală, am frânat, rotind volanul spre dreapta și trecând într-o treaptă inferioară, ca să reduc viteza.

— Hai, hai! a strigat Madoc, când am auzit cauciucurile lui Tate scrâșnind în urma mea.

Am aruncat o privire în oglinda retrovizoare și am constatat că derapase, dar se redresase aproape la fel de repede.

— Să fiți amândoi cu ochii-n patru, le-am zis printre dinți. O să fie o grămadă de lume pe-aici.

Dacă prin cartiere, duminica, era o atmosferă liniștită — în orice caz, până după-amiază —, centrul orașului era întotdeauna un furnicar. Oamenii mergeau la cumpărături, să ia masa, la film sau doar se bucurau să stea în piațeta orașului.

Am gonit mai departe, în timp ce Tate făcea slalom în spatele meu, încercând să vadă ce aveam înaintea. Zăream, în același timp, și mișcările surescitate ale celorlalte trei fete.

— Au, fir-ar! a urlat Jax, făcându-mă să-mi întorc privirea la loc spre drum.

Mi-am trântit piciorul pe frână — tocmai văzusem o dubă pentru aprovizionare dând cu spatele de pe o alee spre stradă —, iar Tate a virat pe lângă mine, intrând pe contrasens ca să mă ocolească și să se repeadă înaintea mea.

— Mama mă-sii! am mârâit, smucind volanul și pornind în urmărirea ei.

— Tu de ce n-ai ocolit-o? a strigat Jax, desfăcându-și centura și venind mai aproape de scaunele din față.

— Tăcă-ți fleanca, m-am răstit, încercând să estimez avansul semnificativ pe care-l luase. Dumnezeuule, chiar că e bună!

L-am auzit pe Jax înghițind în sec.

— Da, are niște reflexe formidabile. Mai bune decât ale tale, din câte se pare.

Trecând într-a cincea, am prins viteză și apoi am dat într-a șasea, începând să văd în față primul semafor.

— Haide, m-a îmboldit Madoc, și m-am împins tare cu spatele în scaun, strângând cu putere volanul.

Penelope Douglas

Juliet și Pasha își tot întorceau capetele, privindu-ne prin luneta mașinii. Pietonii de pe trotuar începuseră să ne remarce: i-am văzut în oglinda retrovizoare răsucindu-se ca să vadă cum goneam doi nemernici — după cum, probabil, ne numeau în clipa aceea — pe strada lor. Unii au făcut ochii mari, arătând spre mașinile noastre, care zburau pe lângă ei, ba chiar am auzit și un strigăt de încurajare prin ferestrele deschise.

Semaforul din fața noastră s-a făcut roșu, așa că Tate și-a trântit piciorul pe frână, scrâșnetul strident atrăgând drept spre noi atenția tuturor celor din exterior.

Am călcat și eu frâna din toate puterile, ajungând exact lângă ea. — Ei, pe naiba! a strigat cineva de afară. Sunt Jared și Tate! Eu însă n-aveam ochi decât pentru ea.

Urmărea semaforul, trăgând neliniștită cu coada ochiului spre mine și mușcându-și buza de jos ca să-și stăpânească zâmbetul. Îmi dădeam seama că bâțâia din picior, fiindcă umerii și capul păreau să vibreze.

— Jax, am zis, respirând cu greu. Te mai ai bine cu polițaii?

— Mda, mi-a răspuns pe un ton șovăitor. De ce?

— De-aia, am zis, ridicând privirea spre camera de supraveghere a traficului montată deasupra semaforului.

Pe urmă, aruncând un ochi la dreapta și văzând că nu venea nicio mașină în următoarele secunde, m-am trântit cu spatele de scaun și am călcat pe accelerație, trecând în viteză pe roșu.

— Fir-ar să...! am auzit-o pe Tate înjurând, numai că vocea i-a pierit în urmă, pe măsură ce goneam înainte.

Madoc și-a lăsat capul pe spate, izbucnind în hohote de râs, iar Jax a pufnit aproape de urechea mea.

Lumea de afară a început să ovaționeze, să urle și să râdă. Am aruncat o privire în oglinda retrovizoare și am văzut-o pe Tate, intrând cu precauție în intersecție, ca să-mi urmeze exemplul, apoi demarând după ce și-a dat seama că avea drumul sigur.

Am trecut într-a patra și apoi într-a cincea. Soarele fierbinte de vară nu era nimic în comparație cu lava care-mi clocotea sub piele. Doamne, cât de mult o iubeam!

Nici măcar prezența mea pe pistă — ceea ce adoram — nu se compara cu euforia pe care o simțeam când era ea lângă mine.

— Jared, m-a prevenit Jax. Las-o mai încet.

Am privit înainte, un zâmbet gâdilându-mi maxilarul.

— Jared, a repetat el, cu o voce mai aspră.

Nu l-am luat în seamă, mutându-mi privirea de la stânga la dreapta și invers, căutând posibilele pericole în timp ce mă apropiam de următorul semafor.

— Jared! a strigat Madoc, dar eu am trecut într-a șasea, cu inima bătând nebunește și respirația oprindu-mi-se dureros în gât.

— Au, fir-ar! a urlat Jax.

Ne-am ținut toți respirația, dar lumina semaforului tocmai s-a făcut verde, așa că am zburat prin intersecție fără să mai încetinesc.

După care am răsuflet prelung, virând în siguranță pe banda cealaltă.

— O, slavă Domnului! a icnit Madoc, întorcând apoi capul spre mine. Mare nemernic mai ești.

Mi-am umplut plămâni cu aer.

— De ce? am întrebat, făcând pe nevinovatul. Era verde.

Tate câștiga teren în spatele meu, dar deodată am văzut-o virând la stânga.

— Ce? am zis, mai mult pentru mine decât pentru băieți, urmărind-o în oglinda retrovizoare.

— O taie prin curtea școlii, a ghicit Jax, privind prin geamul din spatele lui.

— La naiba! am șuierat, amintindu-mi că porțile erau deschise pentru antrenamentele pe pistă de duminică.

Ea putea să pătrundă în parcare din față, să ocolească școala pe o latură a ei și să iasă pe poarta din spate, aproape fără vreun obstacol sau vreo întrerupere.

— N-ai zis pe care drum să ajungeți acasă, mi-a atras atenția Madoc.

Da, știu. De ce nu m-am gândit la asta? Am dat roată piațetei, tăind-o pe o stradă lăturalnică și gonind prin zona mai puțin aglomerată, cu prăvălii mai mici, care erau închise duminica.

Țineam întruna piciorul pe pedala de accelerație, cu toți nervii arzând de dorința de a o apăsa. Nu mă interesa victoria.

De obicei, pe învingători nu-i interesează victoria. Îmi doream întrecerea asta, aici, acum, cu ea. Aveam nevoie s-o văd pe ea. Era frustrant să nu știu unde se afla.

Cotind de încă două ori și trecând încet printr-o intersecție semaforizată, m-am repezit pe după colț pe Fall Away Lane, tocmai când ea cotea la celălalt capăt.

— Dă-i! a strigat Madoc, și am fost aproape gata să-i dau lui un pumn.

El ce-și închipuia că făceam?

Cu toată viteza înainte, pe strada pustie, ne-am năpustit amândoi, și m-am oprit în scrâșnetul frânelor lângă trotuar, urmat de Tate la nici măcar o jumătate de secundă, zgomotele asurzitoare ale cauciucurilor noastre umplând tot cartierul.

— Este! a strigat Madoc pe geam. Iuuu-huu!

Mi-am lăsat capul să cadă pe spate, răsuflând în sfârșit. Jax m-a bătut pe umăr, strângându-mă cu putere, apoi a coborât din mașină după Madoc.

Tate și fetele s-au dat jos din G8, râzând, iar Madoc și Jax și-au luat în brațe partenererele, sărutându-le.

Frecându-mi fața cu palmele, simțind pelicula subțire de transpirație, m-am dat jos din mașina lui Jax și mi-am îndreptat privirea spre Tate, care stătea cu brațele încrucișate, rezemată de capotă și cu ochii spre mine.

Pieptul i se ridica și cobora — încă încerca să-și refacă respirația — și dogoarea din ochii ei era...

Dumnezeule.

Am tras adânc aer în piept, știind ce voia. Știind toate lucrurile pe care încă le ținea ostatice în mintea și în inima ei, nelăsându-le să-i iasă de pe buze. Încă era fata aia inocentă și timidă care m-a lăsat să pun mâinile pe ea în laboratorul de chimie, acum patru ani, dar cu platoșa unei femei care încă refuza să aibă încredere. Nu că ar fi avut încredere totală în mine acum patru ani.

I-am oferit un zâmbet abia schițat, spunându-i cu ochii tot ce știa deja.

Nu s-a schimbat nimic. Cu atât mai puțin preludiul nostru.

*

— Ai nevoie de ceva? am întrebat-o pe mama, ținând telefonul între ureche și umăr în timp ce-mi încheiam cureaua.

Tocmai ieșisem de sub duș, iar Jax, Juliet, Madoc și Fallon o luaseră pe Pasha și merseseră să ia cina la Mario, împreună cu câțiva prieteni.

Tate rămăsese acasă, vrând să-și parcurgă bibliografia pentru vacanță, iar eu aveam de verificat e-mailuri, bugete și o grămadă de rahaturi pe care mi le lăsase Pasha și pe care le terminasem înainte să fug la duș și să sune mama ca să vadă ce fac.

— Păi, dacă tot ai întrebat..., a sugerat ea pe un ton vesel. Jason nu poate să vină mâine cu mine la doctor, pentru control. N-ai vrea să mă însoțești tu?

Am incremenit. *Ce-a zis că vrea să fac?*

— La ginecolog? am întrebat, crispându-mă în timp ce-mi puneam ceasul la mână.

Am auzit-o pufnind.

— E cabinet de obstetrică-ginecologie. Nu e nimic ciudat în asta.

Luând telefonul în mână, am scos din dulap unul dintre tricourile negre ale lui Jax, fiindcă tot nu mă dusesem să-mi aduc lucrurile lăsate la Madoc.

— Hm, păi... aş prefera să nu, dar dacă ai nevoie de mine...

Am auzit-o râzând încet în telefon.

— Ești de neprețuit.

Mi-am dat ochii peste cap și mi-am luat telefonul de la ureche, ca să-mi trag tricoul pe mine.

— La ce oră să vin să te iau?

— La amiază, a răspuns. Și mulțumesc.

Am clătinat din cap în semn de încuviințare, chiar dacă ea nu putea să mă vadă. Încercam să fiu mai drăguț. Eram de părere că o merita. Doar că-mi era al naibii de greu să încerc să schimb relația dintre noi, după atât de mult timp. Cum poți să treci de la stadiul în care nu agreezi și nu respecti pe cineva la cel diametral opus?

N-avea să se poată peste noapte. Nici pe departe. Și aveam impresia că întotdeauna avea să existe o oarecare ostilitate între noi.

În schimb, Quinn Caruthers — viitoarea mea surioară — urma să le aibă pe toate. Nimeni nu avea să-i stea în cale, cu atât mai puțin eu.

Pentru ea, aveam să-mi îngrop toate resentimentele rămase din copilărie.

M-am dus la fereastră și mi-am fixat privirea pe Tate, care stătea turcește pe pat, cu un evantai de cărți împrăștiate în față.

Brățele ei bronzate erau pe jumătate acoperite de părul ei lung, revărsat în jurul corpului, iar când s-a ridicat să umble la iPod, am mormăit în barbă, simțindu-mi penisul cum se îmbătoșa.

— Trebuie să te las, i-am zis mamei. Pe mâine.

Și am închis.

Strângând telefonul în mână, pe lângă corp, am stat s-o privesc pe Tate timp de două secunde — proaspătă și frumoasă și dulce și înnebunindu-mă al naibii de tare — înainte să cobor în goană treptele, scriindu-i din mers.

Hai afară.

Mi-am înșfăcat geaca din piele și cheile și m-am repezit spre garaj, apăsând pe butonul telecomenzii.

Am adăugat un Te rog, pentru mai multă siguranță, și m-am urcat pe motocicletă.

După ce am răsucit cheia în contact, am dat cu spatele pe alee și m-am dus încetșor în fața casei ei, dezlegând casca prinsă de o parte.

Știam că era posibil să mă refuze, numai că, spre marea mea ușurare, am văzut ușa deschizându-se.

A ieșit, încrucișându-și brațele pe piept, ceea ce știu că făcea de dragul decenței. Era în pijama — pantaloni scurți și maiou —, ceea ce însemna că nu purta sutien.

Cu o înfățișare nedumerită, a venit spre mine pe aleea pavată și și-a aplecat capul într-o parte.

— Ce faci?

Am întins casca spre ea, cu un aer optimist.

— O plimbare de seară? i-am propus. Distracția ta preferată pe timpul verii.

În fine, nu era tocmai pe primul loc în topul preferințelor ei, dar pe-aproape.

M-a privit ca pe un nebun.

— Sunt în pijama, Jared.

— Și așa o să rămâi, am replicat. Îți garantez.

A lăsat ochii în jos, deloc amuzată de gluma mea, și a trebuit să mă lupt ca să-mi stăpânesc zâmbetul.

Șortul ei roșu de pijama, în carouri, era scurt și minunat, iar gândul la coapsele ei, exact la fel de netede și suple ca întotdeauna: încolăcite pe mijlocul meu, îmi provoca un fior pe care categoric mi l-aș fi îngăduit în clipa aceea. Oricum l-aș fi obținut.

M-a măsurat cu privirea și parcă i-am văzut roțițele învârtindu-i-se în cap, dar sigur nu mi-a scăpat licărul ispitei pe care s-a priceput să și-l ascundă.

Penelope Douglas

— Numai un minut, a suspinat, capitulând și răsucindu-se pe călcâie.

S-a repezit în casă, de unde a luat o bluză cu glugă agățată imediat după ușă, ca și perechea ei de Chucks negri. Și-a îmbrăcat bluza, scoțându-și părul pe dinafară, după care s-a așezat pe treapta de sus, ca să-și încalțe tenișii, pe care i-a lăsat dezlegați.

Iar volumul de turbare sexuală care clocotea prin corpul meu afurisit în timp ce cobora în fugă treptele, părul ei lung dansând în ușoara adiere de vânt, precum și zâmbetul care-mi oprea inima în loc, m-au făcut să mă bucur pentru faptul că nu stătea în fața mea pe motocicletă.

În schimb, s-a urcat în spatele meu și i-am întins casca.

Coapsele ei goale se frecau de exteriorul coapselor mele, iar când mi-a încolăcit mijlocul cu brațele, am închis ochii, savurându-mi frustrarea.

— Ești gata? am întrebat-o, aproape înecându-mă.

S-a cuibărit mai strâns în mine, atingându-mi în treacăt urechea cu ceva... cu nasul, poate?

— Miroși frumos, mi-a șoptit, făcându-mă să strâng cu putere ghidonul.

Fir-ar să fie de treabă...

O făcea intenționat.

— O iau drept un *da*, am zis, punându-mi casca.

— Tu de regulă iei ceea ce vrei, a replicat. Nu-i așa?

Am clătinat din cap în timp ce bărbia ei mi-a aterizat pe umăr, hotărât să nu cad în capcana ei. Am luat-o din loc, zburând pe stradă, iar ea s-a lăsat și mai mult peste mine, strângându-mă și mai tare cu brațele.

După câteva viraje, m-am îndreptat spre lungile străzi ale orașului pe care puteam să înaintăm cu o viteză decentă, nu foarte mare. Parcurgând cu ușurință străzile liniștite, o simțeam cum se relaxa și se lăsa tot mai mult peste mine, mișcându-și trupul simultan

cu al meu atunci când manevram ca să schimb banda sau să iau un viraj.

Îmi dădea o senzație minunată. Ca întotdeauna. Îmi strângea corpul între coapsele ei încordate și stătea lipită de mine. Capul ei — sau bărbia, sau obrazul — nu mi se dezlipea de pe spinare în timp ce parcurgeam pustiile drumuri lăturalnice și străzile cartierului, la fel ca altădată. Pe vremea în care ne dădeam seama cât de groaznic era să fim despărțiți și cât de mult ne doream să fim împreună, indiferent de ce-am fi făcut. Pur și simplu, trebuia să ne atingem.

Și, cam după o jumătate de oră, și-a amintit și ea.

Și-a strecurat mâinile pe sub geaca mea, atingându-mi în trecut mijlocul, după care și-a răsfiat încet degetele pe abdomenul meu.

Am început să respir mai greoi atunci când mi-a dezmiardat mușchii abdominali cu unghiile.

O mână a coborât pe interiorul coapsei mele, făcându-mă să simt ceva palpitându-mi în piept.

Mi-a atins ușor urechea cu buzele ei umede și mi-a șoptit numele, ca o răsuflare.

— Jared.

Îmi țineam mâinile țepene pe ghidon, aproape temându-mă c-o să pierd controlul.

Am întins mâna în spate, apucând-o de coapsă. Pielea aceea delicată, de imediat deasupra genunchiului, mă provoca. Îmboldind-o să se lipească și mai strâns de mine, m-am încordat să-mi păstrez controlul, simțind cum fierbințeala dintre picioarele ei îmi îmbrățișa spinarea, și am pornit înapoi spre casă, până nu aveam să cedez ispitei și s-o trag deoparte pe o alee.

Când am ajuns în fața casei mele, mi-am scos casca și am rămas pe loc, fiindcă mâinile ei nu se mai opreau și mă simțeam prea al naibii de bine.

— Mi-au lipsit plimbările cu tine pe motocicletă, a zis, și căldura șoaptei ei mi-a învăluit urechea. Nu cum a fost cursa de vineri

seara, ci plimbări liniștite, ca asta. E ca și cum aș dansa, așa mă mișc odată cu trupul tău.

Am întors capul, lăsându-mă spre gura ei, care-mi atinge urechea.

— Așa e. E stilul de dans la care mă pricep.

Și am scos un șuierat involuntar, când a întins mâna și mi-a prins penisul în palmă, masându-l și stârnindu-mi o erecție dură de puternică. Parcă dădea să-mi străpungă blugii.

— La naiba!

Am strâns-o de coapsă, după care am cedat. Răsucindu-mi trunchiul, mi-am strecurat un braț pe sub brațele ei și am prins-o de coapsă cu cealaltă mână, aducând-o în poala mea.

N-a ezitat deloc. Prinzându-mă de ceafă, m-a tras spre buzele ei, iar eu am pus flămând stăpânire pe gura ei.

Doamne!

Sărutările lui Tate erau ca o joacă. Se apropia, mișcându-se repede, lingând, mușcând și frecând, apoi eliberându-mă doar cât să mă stârnească și să mă lase în aer. Mă tachina mereu, lăsându-mă să-i simt gustul limbii când o lungea pe-a mea, după care se retrăgea, iar eu rămâneam ca un drogat disperat după o nouă doză.

Și corpul. Abdomenul ei tare și picioarele perfecte mișcându-se pe mine și în contră, toate acestea nu erau nimic pe lângă cum arăta atunci când era goală și se mișca în același fel.

Prinzând-o de fese cu ambele mâini, am smucit-o spre penisul meu, frecând-o de el, astfel încât să mă simtă mai bine.

Apoi m-am aplecat, întinzând-o cu spatele pe motocicletă, disperat să-mi strecur mâna în sus pe sub bluza ei.

Dar n-am făcut-o, ci doar mi-am apăsat fruntea pe a ei, amândoi gâfâind din greu. Știam că mă dorea. Știam al naibii de bine cât o doream și eu.

Numai că, dintr-odată, m-a izbit un gând: cum ar fi urmat să fim dimineată? Probabil că ne-am trage-o toată noaptea și vom savura

fiecare secundă. Știam că n-ar spune *nu* dacă aș duce-o acum în casă, dar...

— Vrei să intri? m-a întrebat, cu răsuflarea întretăiată, cuprinzându-mi fața între palme. Jared, te rog.

Am închis ochii, simțind că penisul e pe cale să-mi ia foc dacă nu ajungeam în ea, numai că... fir-ar să fie...

Nu voiam doar să i-o trag.

Voiam ca ea să mă iubească din nou. Voiam să spună că e a mea.

Și nici nu voiam să fiu nevoit s-o terorizez pentru asta.

Trăgând adânc aer în piept, mi-am îndreptat spinarea și am scuturat din cap.

— Nu, am zis, iar ea a făcut ochii mari.

— Poftim?

Am oftat adânc, simțind că mai bine aș prefera să mor pe loc decât să-i spun încă o dată *nu*.

Am apucat-o de mâini și am ridicat-o.

— Hai, am îndemnat-o, coborând de pe motocicletă. Te conduc până la ușă.

Părea total buimăcită când a lunecat jos de pe motocicletă și și-a dat părul după urechi.

— Vorbești serios?

Cât pe ce să izbucnesc în râs. În trecut, ea fusese mereu cea stăpână pe sine, iar situația asta era, în mod sigur, ceva nou pentru amândoi.

Am cuprins-o cu brațul pe după umeri, conducând-o pe alee.

— Acordă-ți o săptămână, i-am zis. Du-te la serviciu. Citește-ți cărțile. Mori de dorul meu, am glumit, conducând-o pe treptele verandei. Și dacă la sfârșitul săptămânii o să fi pregătită să-mi oferi asta — am întors-o spre mine și i-am pus mâna în dreptul inimii —, atunci am s-o iau și pe-asta.

Și mi-am strecurat mâna între picioarele ei, apucând-o strâns.

A tresărit violent, făcând din nou ochii mari și încremenind.

M-am aplecat spre ea, sărutând-o delicat pe buze, după care am pornit spre casa lui Jax, înainte de a putea să mă răzgândesc în privința hotărârii care acum mi se părea prostească.

Eu și Tate o să ne-o tragem.

Sper c-o să fie chiar mâine, când o să se simtă pregătită să recunoască faptul că mă vrea înapoi, dar până atunci...

N-o să irolesc zile, săptămâni sau chiar luni, învărtindu-mă în cerc. Mai întâi de toate, o să-i am inima.

Intrând în casă, am remarcat că Jax, Juliet, Pasha și Fallon stăteau pe canapea sau pe covor și urmăreau un film, așa că m-am dus în bucătărie, unde l-am găsit pe Madoc, așezat la masă și pregătindu-și un sandvici.

M-am lăsat încet pe un scaun și m-am sprijinit pe spătar, având nevoie de somn și de părerea celui mai bun prieten al meu.

— Te simți bine? m-a întrebat, ungându-și din belșug pâinea cu muștar.

— Nu, i-am răspuns.

L-am privit, gata să fac un lucru pe care nu-l mai făcusem până atunci: să mă confesez lui. Voiam să-mi spună el că ea era bine. Că eu eram bun pentru ea, că eram tot ce-i trebuia.

Numai că în ochii lui albaștri se citea reticență și l-am văzut dându-se înapoi.

— Mda, bine, a mormăit el, numai că o ai sculată, iar asta mă cam bagă în sperieți. Vorbim mai târziu.

După care și-a luat brusc farfuria și o cutie cu suc, s-a ridicat și a ieșit din bucătărie.

Mi-am coborât privirea și am observat că, într-adevăr, eram încă într-o erecție serioasă după episodul de afară. Am izbucnit în hohote de râs.

— Nu-ți place? am strigat după el. Freud a zis că toți oamenii sunt bisexuali, nu-i așa?

— Da, să ți-o trag, a replicat el.

Mi-am lăsat capul pe spate, prăpădindu-mă de râs.

CAPITOLUL 13

TATE

O săptămână.

Mi-a cerut să-mi acord un răgaz de-o săptămână, închipuindu-și probabil c-o să-mi ajungă o zi, numai că, până la urmă, a avut dreptate.

Ca să vezi.

Aveam nevoie de timp, dar nu-mi venea să cred că el era cel care-mi spunea mie că trebuia s-o luăm mai încet.

A doua zi, m-am simțit groaznic pentru Ben. Fusesem cât pe ce să încerc să forțez un lucru pe care-l voiam, dar nu-l simțeam.

În definitiv, Ben era stabil, previzibil și calm. Tot ce Jared nu era. Și mă săturasem să fiu un clișeu.

O fată bună își dorește mereu un băiat rău, nu?

Așa că am încercat să-mi schimb radical concepția, dar am aflat, de fapt, că problema nu se punea în termenii băiat rău *versus* om bun. Era Jared *versus* oricare alt bărbat de pe planetă, iar faptul că-l aveam din nou aproape îmi amintea de cât de îngrozitoare fusese viața fără el.

Simplu și fără ocolișuri, încă îl iubeam.

Am conștientizat asta când am ajuns la serviciu, luni dimineața. Pe urmă, mi-am petrecut seara mergând la cumpărături împreună cu Juliet, iar după ce am ajuns acasă, el nu m-a sunat, nici nu mi-a bătut la ușă.

M-am așteptat, fără îndoială, să se strecoare iar pe fereastra mea în noaptea aia, însă marți dimineața, când m-am trezit, nu era acolo.

Prin urmare, am hotărât că nu era necesar să grăbesc lucrurile. O parte din mine încă nu avea încredere în el. Mă părăsise de două ori și, chiar dacă avusesem dovada că s-a maturizat, nu era nevoie să mă arunc cu capul înainte de fiecare dată.

Am zis că o să-mi iau săptămâna de răgaz, să-mi văd de serviciu și de citit, să-mi pregătesc mașina pentru weekend și să văd ce s-o mai întâmpla. Știam că mingea era în terenul meu, dar și că-mi plăcea persistența cu care urmărea să mă aibă. Mereu mi-a plăcut.

Numai că, în afară de vreo câteva priviri furișe, m-a lăsat în pace.

Ieri, când am ajuns acasă, i-am văzut pe el și pe Jax stând pe alee, împreună cu alți doi băieți și cu Fordul Mustang Boss 302 al lui Jared. Aceeași mașină pe care-o avusesse și în liceu, aceeași în care-mi petrecusem nenumărate ore și făcusem nenumărate chestii cu el.

Nu știam dacă băieții îi erau prieteni sau un fel de colegi de muncă, dar era clar că ei îi aduseseră mașina. Mai era și o altă mașină pe alee, dar azi-dimineață, când am plecat la muncă, dispăruse. Mi-am închipuit că, probabil, persoanele care îi aduseseră mașina plecaseră între timp.

Așadar, Jared a vrut să-și aibă Mustangul aici. M-am întrebat de ce.

M-am ridicat în șezut, am luat sticla cu apă și m-am stropit pe față, micile picături gâdilându-mi pielea. Juliet stătea întinsă pe șezlong lângă mine, pe burtă, cu nasul în telefon, în timp ce Fallon se dusesse înăuntru ca să mai aducă apă.

Era trecut de ora șapte a serii de vineri și, chiar dacă soarele trecuse dincolo de orizont, noi stăteam încă la plajă în curtea din spatele casei mele, bucurându-ne de căldura și de zumzetele monotone ale verii. Mașinile de tuns gazonul, insectele de prin copaci,

aparatele de aer condiționat... și vibrațiile epidermei mele, acor-date pe frecvența oricărui sunet ar fi venit dinspre casa de alături. Muzica lui Jared, motorul mașinii...

— Ce faci acolo? am auzit-o pe Fallon întrebând și, când m-am întors, am văzut că o privea nedumerită pe Juliet, în timp ce așeza sticlele cu apă pe măsuta rotundă.

— Ce anume? s-a mirat Juliet, ridicând ochii spre ea.

Fallon s-a așezat la loc pe șezlong, costumul ei de baie verde-smarald, din două piese, scoțându-i în evidență culoarea ochilor.

— Ala e telefonul lui Jax, i-a reproșat ea, prinzând-o pe Juliet asupra faptului.

Am zâmbit, îndreptând spre Juliet o privire la fel de bănuitoare ca a lui Fallon.

Juliet și-a subțiat buzele, cu o expresie gânditoare.

— Am auzit că există o aplicație cu care poți să afli unde e cu ajutorul telefonului. Încerc s-o instalez pe-al lui.

— Doamne, Dumnezeu! a exclamat Fallon, întinzându-se și smulgând telefonul din mâinile lui Juliet. Jax te-a stricat. Chiar atât de îngrijorată ești?

Juliet s-a ridicat în patru labe, apoi s-a răsucit, așezându-se normal.

— Vrei să-mi spui că nu ești nici măcar un pic îngrijorată de faptul că iubiții noștri și soțul tău se duc în seara asta într-un club de striptease?

— Nu, a ripostat Fallon. Și știi de ce? Pentru că-l cunosc pe Madoc.

Și-a luat ochelarii de soare de pe creștet și i-a pus la ochi, apoi a continuat:

— Imediat cum o să ajungă în club, o să-și facă un selfie sau nu știu ce rahat și-o să mi-l trimită mie ca să se laude, a zis, și zâmbetul nonșalant i s-a întins și mai mult pe buze. După alte douăzeci de minute, o să-mi trimită un SMS, să-mi spună că și-ar fi dorit să fiu eu pe scenă, dansând pentru el. Și după cam încă o oră, o să

dea buzna pe ușa casei noastre, în călduri ca un adolescent, și ghicindu-mi
pe cine-o să vrea? a zis, ducându-și o palmă la piept. Pe mine! Dar
eu n-o să fiu acasă, pentru că o să ieșim, iar el o să fie disperat și-o
să se-ntrebe unde mama naibii sunt.

Am pufnit în râs, mascându-mi propria îngrijorare. Jared nu
era iubitul meu. Cu toate astea, chiar dacă nu eram atât de îngrijorată
jorată ca Juliet, nu puteam să spun nici c-aș fi fost la fel de liniștită
ca Fallon.

Mi-am dres glasul, aranjându-mi la ceafă breteaua costumului
de baie negru.

— Juliet, doar știi cum stă treaba, i-am zis, încercând s-o liniștesc.
E petrecerea burlacilor pentru Zack, așa că hai să le lăsăm și
băieților un pic de libertate. Jax n-o să se uite și a doua oară la
fetele alea, cu atât mai puțin să facă vreo chestie cu ele.

Juliet a strâns din buze și, privind pe deasupra ei, l-am zărit pe
Jax, care-și făcuse apariția la fereastră, unde-și ștergea părul cu un
prosop.

Nu putea să-și ia ochii de la ea. Mai ales că era îmbrăcată în
costumul ei roșu de baie.

— Singurul lucru care o să se-ntâmple, am continuat, văzându-l
că zâmbea și se îndepărta, e c-o să se ambaleze cu gândul la par-
tida fierbinte de amor pe care-o s-o facă împreună cu tine când o
s-ajungă acasă. N-o să prea dormi la noapte.

— Dar Jared? a întrebat ea, schimbând subiectul.

— Ce-i cu el?

— El e singurul necuplat, a precizat ea. Când o să fie excitat la
culme de fetele alea — ceea ce-o să se și întâmple, fiindcă e și el
om — la cine o să se ducă acasă?

I-am aruncat o privire tăioasă, întrebându-mă ce motiv avea să
mă necăjească așa. Tocmai mă pregăteam să-i dau cu pulverizato-
rul în față, când m-a scutit Fallon de osteneală. I-a aruncat în cap
lui Juliet un prosop făcut sul, iar Juliet i l-a azvârlit înapoi, după
care au început amândouă să râdă.

După încă o oră, am făcut curat prin curte și ne-am pregătit ceva de mâncare — din moment ce băieții urmau să mănânce la Zack, înainte de a se duce în club — și ne-am instalat tot afară, pe verandă, ca să cinăm. Juliet rămăsese în costumul ei roșu de baie, peste care își pusese o fustiță scurtă de jeans, Fallon îmbrăcase o pereche de pantaloni scurți albi, iar eu îmi luasem un halat alb, subțire.

— Doamne, Dumnezeu!

Am ridicat capul, văzând că Juliet scăpase furculița din mână și se holba în depărtare, dincolo de verandă. S-a uitat repede în jos, spre locul de la picioarele ei în care căzuse furculița, dar a uitat imediat de ea și a revenit grăbită la ținta inițială.

I-am urmărit privirea și am zâmbit.

Jax ieșise din casă, arătând total diferit, iar lui Juliet i se tăiase respirația.

Se îmbrăcase cu o pereche de pantaloni negri din stofă, un sacou negru și o cămașă albă, descheiată la gât. Înălțimea lui, datorată picioarelor lungi, făcea ca apariția lui să fie cu atât mai ispiti-toare și — eram nevoită s-o recunosc — al naibii de sexy. Părul lui negru, tuns foarte scurt la tâmpile și lăsat ceva mai lung în creștet, și-l aranjase în smocuri sporadice, împinse spre față. Adăugând pantofii, ceasul strălucitor, catarama sclipitoare de la curea, se putea spune că Jax arăta elegant și viril.

Mi-am întors privirea spre iubita lui și mi-am dat ochii peste cap când am văzut-o că a rămas cu gura căscată.

— Nu e de mâncare, am tachinat-o.

Ea a clipit des, revenindu-și în fire, după care s-a ridicat cu o mișcare lentă și s-a dus spre balustradă.

— Doamne, Dumnezeu!

M-am întors, de data asta la auzul vocii lui Fallon.

Exact la fel ca Juliet, ea se holba la Madoc — care, la rândul lui, tocmai ieșise din casă — de parcă ar fi fost, de fapt, pradă unor mari suferințe.

— E americanul tipic din clasa mijlocie, a remarcat, privindu-l melancolică. Dar e al naibii de drăguț.

Am izbucnit în hohote zgomotoase.

Și Madoc se îmbrăcase în pantaloni negri din stofă și sacou negru, dar alesese o cămașă gri și o cravată argintie. Lui Madoc îi stăteau grozav cravatele. Se potriveau cu stilul lui și cu pieptul lui lat, iar faptul că manifesta o deosebită grijă în alegerile lui vestimentare, asigurându-se că tot ce îmbrăca se asorta perfect, nu făcea decât să întărească întrebarea: cum a fost posibil ca un tip atât de dichisit ca Madoc să se aleagă cu o nevastă atât de nonconformistă?

Fallon și-a vârât două degete în gură și a fluierat.

— Bine, tată!

Juliet i-a urmat exemplul, fluierându-și bărbatul, în timp ce se aplecau amândouă peste balustradă.

— V-ați tâmpit de tot, le-am apostrofat în glumă, ridicându-mă ca să iau furculița de jos.

Au izbucnit amândouă în râs, iar bărbații lor au clătinat din cap, zâmbind și venind spre noi.

Mi-am încrucișat brațele la piept și m-am rezemat de zidul casei, urmărindu-le cu privirea pe fete, care și-au ridicat picioarele peste balustradă și s-au așezat pe ea.

Deodată însă, mi-a picat și mie fața. Stomacul mi s-a făcut ghem, mi s-a tăiat respirația și *mama mă-sii*.

Jared tocmai ieșise din casă și acum încuia ușa după el, iar eu am încercat să privesc în altă parte, dar n-am rezistat.

După încă o privire furișă, l-am urmărit cu coada ochiului, prefăcându-mă că eram atentă la stradă, în timp ce-și prindea un buton la manșetă.

Buton?

Purta butoni. În cele din urmă, am clipit, iar inima a început să-mi bubuie cu o viteză din ce în ce mai mare.

Imaginea lui Jared, îmbrăcat în costum, mă făcea să-mi lase gura apă. Îmi plăcea la nebunie cum îi stătea în blugii lui sau în pantalonii negri și tricourile obișnuite, dar când se dichisea?

Doamne, Dumnezeu!

Pantalonii negri îi acopereau picioarele, căzând cu suficientă neglijență ca să dea impresia că nu-i pasă, însă cămașa călcată și sacoul — ambele de un negru strălucitor — nu-i ascundeau câtuși de puțin bustul. Am zărit în treacăt o părțică din claviculă, fiindcă era descheiat la gât, după care și-a strecurat nonșalant o mână în buzunar și și-a îndreptat ochii spre mine, întâlnindu-mi privirea.

Am întors capul.

— Ce au de gând să facă fetele astă-seară? s-a interesat Madoc, culegând-o pe Fallon de pe balustradă și strângând-o la piept.

— Să piardă vremea, a ciripit ea. Să facă floricele.

— Precis, a comentat Jax, strecurându-se între coapsele lui Juliet, care nu se dăduse jos de pe balustradă.

Jared s-a apropiat și el, scoțându-și cheile mașinii din buzunar.

Madoc o săruta pe Fallon și șușotea cu ea, Jax o sorbea din priviri pe Juliet, străduindu-se s-o îmbuneze, în timp ce ea se ferea de el, făcând pe geloasa.

Iar Jared stătea deoparte, ignorându-mă. Nu-mi dădeam seama dacă mă privea, și nici dacă era supărat din cauză că nu-l mai căutasem, dar tot îi simțeam prezența pe fiecare centimetru al corpului meu.

Mă atrăgea ca un magnet.

Jax a coborât-o pe Juliet la el, sărutând-o pe nas și apoi pe buze.

— Te iubesc, a zis, iar mie mi-a zburat privirea spre Jared, întâlnind-o pe-a lui.

— O să fiu acasă până la miezul nopții, l-am auzit pe Jax spunând, însă Jared continua să mă fixeze.

Fierbințeala era inconfundabilă. Dar ceea ce mă înfricoșa era faptul că deslușeam și răceală.

O senzație de *déjà vu* m-a izbit ca un talaz și, pentru o clipă, am avut impresia că eram din nou în vremea liceului.

— O secundă dacă întârzii, l-a atenționat Juliet pe Jax, făcându-și gura spre buzele ei.

— Ador când faci tămbălău, a replicat el, cu cochetărie, aplecându-și gura spre buzele ei.

— Vorbesc serios, a accentuat ea, vrând să pară severă, dar eu știam că era doar un joc. O pățești dacă întârzii!

— Promiți? a tachinat-o el, aplecându-se după un nou sărut.

Am clătinat din cap, ferindu-mi mai departe privirea de Jared.

— Jax, hai să mergem, a zis Madoc, apucându-l pe Jax de ceafă și luându-l din fața iubitei lui.

S-au îndreptat toți trei spre mașina lui Jared, fiecare centimetru al aspectului lor îngrijit, dichisit, accentuând faptul că erau bărbați de-acum. Încă-mi venea greu uneori să mă obișnuiesc cu ideea asta, din moment ce copilărisem împreună cu Jared și-i cunoscusem pe Madoc și pe Jax în adolescență. Îi văzusem pe toți — și încă destul de des — în jeansi și-n tricouri. Îi văzusem făcând cele mai mari tâmpenii, ba chiar participasem și eu la câteva.

Însă nu mai erau băieții aceia.

— Jared! a strigat Fallon, chiar când el deschidea portiera din dreapta volanului. Să-i aduci teferi acasă!

El și-a arcuit o sprânceană și a privit-o condescendent.

— Ei or să ajungă acasă înaintea mea, a răspuns, cu ochii spre mine. Eu n-am nicio opreliște.

Ochii au început să mă usture de o mânie subită când l-am văzut că se urca în mașină, fără vreun alt cuvânt.

A pornit motorul și a dat înapoi pe alee, fără să catadicsească să privească măcar o dată înapoi.

Ce nemernic.

Da, sigur. *Du-te, distrează-te. Nu e nimeni care să te aștepte acasă. Dacă nu mă ai pe mine, te duci să te simți bine cu una oarecare, pentru că, de ce nu?*

Mi-am încleștat pumnii și mi-am lăsat capul pe spate.

Fir-ar să fie! Eram caraghioasă.

Madoc și Jax se duceau să se distreze cu prietenii lor. Să sărbătorească. Aveau să se întoarcă acasă la fel de îndrăgostiți de Fallon și de Juliet ca întotdeauna.

Iar Jared mă manipula, exact așa cum făcuse mereu, iar eu îi căzusem în plasă. Era un bărbat adult, căruia încă i se făcea poftă să înfulece câte o halcă zdravănă din liniștea mea sufletească. Se așteptase să cedez și să-l sun sau să-i scriu, spunându-i cât de mult îl iubeam. Sau se așteptase să mă duc a doua zi și să caut ceartă, folosind cine știe ce pretext ridicol, doar ca să obțin o reacție din partea lui. Voia să mă enerveze, fiindcă voia să mă ademenească.

După ce sunetul motorului mașinii lui Jared a părăsit cartierul, i-am permis unui mic zâmbet să mi se întindă pe buze.

Era atât de obișnuit să se joace cu mine! Pentru el, era ca o a doua natură. Și-atunci de ce nu reacționez să-i dau ceea ce voia?

— Wicked e un club de striptease dublu, nu-i așa? le-am întrebat pe fete, deși știam deja răspunsul. La parter dansează femeile, iar la etaj, bărbații?

Juliet a aruncat o privire spre Fallon, după care ambele capete s-au întors spre mine.

Când le-a picat fisa, Juliet a scos o scurtă exclamație, iar Fallon și-a lăsat capul pe spate și a izbucnit în râs.

După care ne-am apucat să chiuim ca nebunele, repezindu-ne spre ușă ca să ne pregătim.

*

— Bună, l-am salutat pe tipul vânjos de la intrare, tuns militarăște.

— Bună seara, domnițelor, a răspuns, examinându-ne din cap până-n picioare.

M-am oprit, ceea ce a făcut-o pe Fallon să se ciocnească de mine când a cotit împreună cu Juliet spre intrarea în club.

Penelope Douglas

— Au voie și femeile să stea la parter, nu? m-am interesat. Adică, dacă ne hotărâm mai târziu să vedem și dansurile feminine. A ridicat din sprâncene, amuzat.

— Noi respectăm clientele noastre, a răspuns pe un ton jucăuș. Indiferent ce anume le-ar excita.

M-am crispat. *Mda, nu la asta mă referisem, de fapt, dar fie.*

Pătrunzând în club, am adulmecat aerul, neștiind la ce să mă aștept. Fum de țigară și, posibil, duhoare stătută de alcool; numai că nu asta a fost mireasma care m-a izbit imediat ce am intrat.

Un parfum de piersici, de fructe de pădure coapte și de crini, cu note subtile de vanilie și de mosc, mi-a plutit spre nări, umplându-mi plămâni. Interiorul în negru și vișiniu al antreului era accentuat de aplice aurii și, probabil, ar fi părut de prost gust în altă parte, însă aici era contracarat de minimalismul ansamblului. Nu era copleșitor de încărcat. Mochetele erau luxuriante, pereții aveau o nuanță de violet cald, iar decorațiunile constau în obiecte izolate, asupra cărora să te poți concentra, în locul unei abundențe care să te distragă.

Am trecut printr-un cadru de ușă, dar fără ușă, după care ne-am oprit brusc. Tavanul scund dispărea, iar încăperea din fața ochilor aproape că mi-a tăiat respirația.

— Nu mă mir că s-au îmbrăcat la patru ace, am zis, ca pentru mine. Localul ăsta...

Știam despre Wicked numai din auzite. Era pe la jumătatea drumului dintre Shelburne Falls și Chicago, un popas popular pentru bărbați — și pentru femei — pe drumul de întoarcere de la serviciu spre suburbii. Se spunea că avea o muzică grozavă, cei mai sexy dansatori — ceea ce mi se părea normal, din moment ce la o distanță de o oră de-aici erau vreo patru universități, cu o grămadă de studenți conștiincioși având nevoie de slujbe bine plătite — și, pe deasupra, un maestru bucătar de cinci stele.

Probabil că băieții plățiseră o mie de dolari de masă pentru petrecerea asta a burlacilor.

O amfitrioană într-o rochie neagră, strâmtă — destul de asemănătoare cu a mea — s-a apropiat de noi, cu meniurile în mână.

— Bună seara, a zis, și părul ei lung, șaten, tenul bronzat și ochii negri i-au sclipit în lumina lumânărilor din jur. Spectacolul pentru doamne, de la etaj, începe abia peste o oră, dar vă pot găsi o masă până atunci.

Abia dac-am auzit-o, fiindcă priveam în jur, căutându-i pe băieți. Era trecut de zece seara și, dacă în serile de vineri și de sâmbătă erau doar câte două spectacole cu dansatori bărbați, cele cu femei se derulau nonstop.

— De fapt, s-a trezit vorbind Fallon, n-am putea să stăm aici, la parter, mai întâi, să bem ceva?

Ce?

— Sigur că da, a răspuns fata, zâmbind și dând aprobator din cap. Veniți cu mine.

Oftând, am urmat-o, cu Juliet alături, căreia îi săgetau ochii peste tot, probabil în căutarea lui Jax.

Chiar dacă eram curioasă doar să-i zăresc în treacăt pe băieți în seara asta, nu voiam ca totul să graviteze în jurul lor. Madoc și Jax se așteptau ca Fallon și Juliet să trateze situația cu răbdare și cu înțelegere — ceea ce și făceau —, dar era posibil să iasă tărăboiul naibii dacă stăteam să vedem cum s-ar comporta ei în cazul în care ar descoperi că femeile lor sunt la etaj, asistând și ele la un spectacol.

În definitiv, pentru asta veniserăm aici.

— Pfuu, a gemut Fallon, oprindu-se și privind spre scenă. Ia uite ce țâțe are!

Am întors capul, am privit și eu spre scenă și imediat am simțit că-mi pică fața.

Fir-ar să fie!

O blondă superbă, cu șuvițe mai închise, îmbrăcată într-un costum din două piese care-i ridica sânii, făcându-i să iasă în evidență pe fundalul abdomenului plat și al epidermei fără cusur. Și, când am văzut-o ținându-se cu o mână de bară și lăsându-se pe

spate, unduindu-și șoldurile și răvășindu-și părul cu palma, mi s-a strâns stomacul de invidie.

Nu voiam s-o vadă Jared. Arăta ca mine, numai că mai bine.

— Credeam că tu nu ești îngrijorată, i-a zis Juliet lui Fallon.

Fallon a clătinat din cap, fără să-și desprindă privirea de pe dansatoare.

— Nu mă lua cu rahaturi din astea acum. Tu ai niște balcoane pe cinste.

Juliet a zâmbit larg, continuând s-o urmeze pe amfitrioană.

— Lui Madoc îi plac ale tale, a ținut ea s-o liniștească pe Fallon.

Hai odată.

Amfitrioana ne-a instalat într-un separeu de formă semicirculară, căptușit cu catifea vișinie, cu o masă neagră și draperii legate de ambele părți. Deasupra era un lampadar care emana o lumină discretă, pâlpâind astfel încât să semene cu o lumânare.

— Se plătește ceva pentru masă? m-am interesat, strecurându-mă în separeu.

— Pentru voi trei, nu, a răspuns fata, făcând cu ochiul și întinzându-ne meniurile. Totuși, dansurile în poală sunt cincizeci de dolari. Petrecere frumoasă!

Am pufnit. Mda, clar că ne doream dansuri în poală.

— De unde știm dac-au venit? a întrebat Juliet, privindu-ne pe amândouă.

— Sunt aici, a asigurat-o Fallon, zâmbind cu superioritate. Mi-a trimis asta acum douăzeci de minute, i-a explicat, scoțând telefonul și arătând fotografia pe care Madoc probabil că și-o făcuse la intrarea în club.

Ne-am lăsat privirile să plutească peste marea de clienți care intrau sau ieșeau, căutându-i pe participanții la petrecerea burlacilor, chiar dacă știam că n-ar fi trebuit s-o facem. Trebuia să-i lăsăm în pace pe băieți. Măcar până mai târziu, când, prin intermediul SMS-urilor sau al rețelelor de socializare, avea să ne scape informația că eram la etaj și ne clăteam și noi ochii.

Am avut nevoie de aproximativ două secunde ca să-i depistez. Jared stătea, împreună cu un grup de alți băieți, chiar lângă scenă, în marginea din dreapta. Zack, Madoc, Jax și Sam, prietenul lor din liceu, plus vreo șase alți tipi pe care abia dacă-i știam, erau înconjurați de vreo trei mese mai mici, stând pe scaune tapițate, cu paharele în mâini. Jax a luat o sticlă și a turnat câteva shoturi, întinzându-le câte unul lui Jared și lui Madoc, iar Jared și-a lăsat capul pe spate și a dat conținutul pe gât.

Am inspirat abrupt, emoționată. Ascunzându-mi fața în spatele meniului, am murmurat către fete:

— Lângă scenă. Unde e fata îmbrăcată ca o amerindiană, care-i dansează în poală lui Zack.

S-au tras repede în spatele draperiei, iar Juliet s-a înghesuit în Fallon, urmărindu-i amândouă pe băieți.

Am început să râd în sinea mea.

— Bună seara, ne-a salutat o chelneriță, oprindu-se lângă masa noastră. Vreți ceva de băut? a întrebat, așezând șervete pe masă.

— Trei shoturi de Jim Beam, a comandat Fallon. Devil's Cut¹.

— Eu nu vreau whisky, a protestat Juliet.

— Perfect, pentru că toate sunt pentru mine, a ripostat Fallon, amuzându-mă cu tupeul ei.

Fallon e mereu sigură pe ea și puternică, însă, până la urmă, nici ei nu-i făcea plăcere să știe că bărbatul ei e într-un club de striptease.

Am lăsat jos meniul din mâinile mele, împingându-le pe toate trei spre chelneriță.

— Un rom Parrot Bay cu ananas pentru ea, am comandat, arătând spre Juliet, aici, cele trei shoturi și o bere Newcastle — am arătat spre Fallon —, iar pentru mine, o bere Red Stripe.

¹ Varietate de whisky învechit în butoi timp de minimum șase ani, amestecat cu alcoolul extras din lemnul butoiului, după golirea acestuia, obținându-se o concentrație alcoolică de 45%.

Penelope Douglas

Chelnerița a încuviințat și a plecat fără să-și mai noteze, după care toate trei capetele noastre s-au întors la loc spre băieți. În afara câtorva priviri sporadice spre dansatoarele de pe scenă, mai mult stăteau la masă și se întreceau în glume. Jared era așezat cu fața spre scenă, dar își ținea capul întors într-o parte și, după cum i se zguduiau umerii din când în când, mi-am dat seama că râdea. O chelneriță le-a adus niște aperitive și, în timp ce câțiva băieți s-au apucat să le devoreze, ceilalți și-au văzut mai departe de băutură.

Spectacolul cuprindea un număr principal — o dansatoare pe scena centrală —, însă mai erau și alte scene mai mici, răspândite prin sală, cu câteva dansatoare la bară.

Juliet s-a lăsat pe spătar, părând ceva mai calmă.

— Văd că se poartă cum trebuie, a remarcat, cu un zâmbet trist. Acum mă simt vinovată. Trebuia să fi mers sus și gata.

— Eu oricum nu voiam să stau aici, jos, am zis, ridicând din umeri.

Fallon m-a săgetat cu privirea.

— Pe bune? Nu ești geloasă? Deloc?

Mi-am abătut privirea, trecându-mi emoționată o mână prin părul îndreptat și aducându-l în fața umărului.

— Jared nu e problema mea, am declarat.

— Ești sigură? m-a întrebat Juliet, pe un ton timid, în timp ce se holba spre scenă, neobișnuit de nemișcată.

— Da, am replicat. N-are decât să se distreze.

— Bine, a încuviințat ea, cu o voce deznădăjduită. Pentru că pare să-i facă plăcere ceea ce vede pe scenă, a zis, după care m-a fixat cu privirea, luând o înfățișare serioasă.

Încruntându-mă, am privit imediat spre locul în care stătea Jared. Era încă pe scaunul lui, însă întreaga atenție îi era îndreptată spre scenă, iar când i-am urmărit privirea, am fost la un pas să mă înec.

În clipa aia, mi s-a înfierbântat gâtul; capul îmi vuia.
Era Piper.

„Fosta” lui Jared. Fata cu care se culca în vremea liceului, înainte să fim împreună.

Am simțit că rochia mea neagră mă strângea și că mi se făcea rău. N-o mai văzusem de patru ani. De ce se uita la ea?

Ea făcuse și distribuisese o filmare cu tentă sexuală cu mine și cu Jared, când eram în școală, iar acum el stătea acolo, acordându-i atenție de parcă ar fi fost chiar excitat.

Am rămas nemișcată, paralizată nu la vederea ei, ci a lui. El ar fi trebuit să-i întoarcă spatele. Ar fi trebuit să plece.

După ceea ce ne-a făcut...

Era pe o scenă secundară, mai micuță, cu spatele la bară; deodată, s-a îndoit de mijloc, după care și-a azvârlit părul pe spate, oferindu-i lui Jared o imagine de aproape a pieptului ei.

Pe urmă, s-a ridicat, și-a dus o mână la ceafă și pe cealaltă la spate, trăgând ușor de bretelele sutienului, pe care l-a lăsat apoi să cadă, etalându-și în fața lui sânii bronzăți și perfecți.

Am lăsat capul în jos, scrâșnind din dinți.

Nu se poate.

Simțeam că mă durea toată fața și că-mi izvorau lacrimi din ochi, așa că am întors capul, ca să nu observe Fallon și Juliet.

Dă-l naibii.

După cum o urmărea — nefăcând niciun gest ca s-o ignore — și după cum dansa ea numai pentru el... Prea bine, n-aveau decât să se aibă unul pe celălalt!

Am tras adânc aer în piept și mi-am dres glasul.

M-am scotocit prin poșetă și am scos o bancnotă exact când venea chelnerița, aducându-ne băuturile comandate.

Am ridicat fruntea, clipind ca să-mi alung lacrimile din ochi.

— Vreau să plătesc un dans în poală, i-am zis, întinzându-i bancnota. Dar nu pentru mine.

Fata și-a proptit tava sub braț și a luat banii.

— Sigur. Pentru cine?

Penelope Douglas

M-am aplecat peste masă, am remarcat că Jared întorsese în sfârșit capul și abia pe urmă am reluat discuția cu chelnerița.

— Îl vezi pe tipul șaten de colo, îmbrăcat tot în negru? Tocmai duce paharul la gură.

Am arătat în direcția lui, iar chelnerița s-a întors să vadă la cine mă refeream.

Apoi a încuviințat.

— Poți să i-o trimiți pe dansatoarea de pe scena din fața mesei lui, după ce-și termină numărul? am întrebat-o și am simțit-o pe Juliet încremenind lângă mine.

— Bineînțeles, m-a asigurat chelnerița, zâmbind.

Fata a plecat, iar eu mi-am închis poșeta, așezând-o lângă mine, fără să le iau în seamă pe Fallon și pe Juliet, care știam că se holbau la mine.

— Tate, ce faci? am auzit vocea îngrijorată a lui Juliet, lipsită de vigoarea ei obișnuită.

— Tate, oprește-o, m-a îndemnat Fallon, referindu-se la chelneriță. Nu face una ca asta. Îi întinzi o cursă.

Nu știam dacă Madoc i-o fi povestit lui Fallon ceva despre episodul din liceu cu Piper, dar, în orice caz, ea știa că era o mișcare greșită să plătesc un dans în poală pentru Jared.

Și cam răutăcioasă, ce-i drept.

Am rămas cu privirea fixată drept înainte, învârtind în fața mea sticla rece, maronie.

Nu-mi dădeam seama de ce-am făcut-o. Era ca în momentele alea în care vrei să pui întrebări sau simți că trebuie să le pui, dar, până la urmă, nu-ți dorești cu adevărat să afli răspunsurile.

Nu voiam ca Jared să fie cu o altă femeie. Îl iubeam.

Dar căutam un pretext ca să nu-l iubesc. Căutam ceva care să mă împingă dincolo de abis. Acel ceva care să mă determine să nu mai am niciodată încredere în el.

— Vrei să-l faci să greșească față de tine, a șoptit Fallon cu o voce răgușită; când mi-am ridicat privirea, i-am văzut ochii umplându-i-se de lacrimi în spatele ochelarilor.

Pe urmă am văzut că Juliet mă privea de parcă nici nu m-ar fi cunoscut.

— Nu, am șoptit, mai mult pentru mine, înfierbântându-mă la față de rușine. Vreau să doară.

Știam că uitam mereu mult prea ușor suferințele pe care mi le provoca. Nu mai era cazul.

Juliet și-a mijit ochii spre mine, derutată, neînțelegând. Neînțelegând faptul că suferința mă făcea mai puternică. Și că furia îmi făcea bine, că, dacă Jared mă făcea să sufăr, atunci puteam să mă hrănesc cu furia ca să mă simt mai presus.

Așa puteam să înving, nu să fiu cea lăsată în lacrimi, sau să aștepte, sau să încerce să trăiască de fațadă, când golul lăsat de el nu putea să se umple.

— Dar-ar naiba!

Auzind înjurătura lui Fallon, am ridicat capul, încercând să nu mă arăt afectată.

Piper părăsise zona aflată în spatele scenei și trecea agale printre mese, atrăgând din mers privirile interesate ale bărbaților.

Era încă frumoasă. Cu tot cu imaginea ei, perfect încrezătoare în sine, care nu se estompase, chiar dacă reputația îi fusese distrusă după povestea cu filmarea.

Părul ei șaten-închis, mai lung decât mi-l aminteam, i se revărsa în valuri până pe la mijlocul spinării, iar pielea îi strălucea precum soarele pe apă.

Purta un sutien alb cu pietre prețioase și un slip tanga, dar avea și o plasă aurie înfășurată în jurul feselor, legată la șold. Cu toate astea, posteriorul îi era complet vizibil prin ochiurile plasei, ceea ce făcea ca învelitoarea să fie doar pentru spectacol.

Penelope Douglas

Avea ochi numai pentru Jared în timp ce se apropia alene de el cu o înfățișare timidă. Din câte știa, el era încă supărat după povestea cu filmarea, însă asta nu părea să-i diminueze încrederea în sine.

Oprindu-se lângă el, s-a aplecat încet, punându-și mâinile pe brațele scaunului; l-am văzut ridicându-și privirea spre ea și rămânând nemișcat.

Ea vorbea cu el, iar el o lăsa să spună.

Mi s-a uscat gura.

Și-a arcuit spinarea în timp ce vorbea, și-a îndoit piciorul din genunchi, iar eu mi-am dat seama că făcea tot posibilul ca el să-i remarce sănii, după cum se tot apropia de fața lui.

Nu-i mai vedeam pe Madoc și pe Jax. Nu le mai vedeam pe Fallon și pe Juliet.

Nu-l mai vedeam decât pe el, care-și lăsase ochii în jos, dând impresia că ducea o luptă cu sine în privința a ceea ce urma să facă.

Poate că el chiar o dorea.

În definitiv, au fost împreună, la un moment dat. Se bucurase de suficiente partide de sex cu ea, încât să-și mai dorească și altele. Trecuseră patru ani, el se întorsese în Shelburne Falls, iar eu încă nu-i dăruisem inima mea. Poate că lua în considerare posibilitatea de a se întoarce la ea.

Dar eu n-aveam s-o aflu niciodată, nu-i așa?

Fă-o.

Mă usturau ochii, inima îmi bătea foarte tare. Și voiam ca el s-o atingă. Piper ar fi însemnat o trădare de neiertat după ceea ce-mi făcuse ea, iar durerea ar fi fost extremă. Inima mi-ar fi împietrit, exact ca atunci, după ce-a plecat, și-aș fi fost din nou oțelită.

Însă maxilarul lui s-a mișcat brusc, de parcă s-ar fi enervat, sau cam așa ceva, și pentru o clipă am crezut că n-o să se-ntâmpie, numai că...

— O, Dumnezeule! a exclamat Fallon, întorcând capul în altă parte.

Juliet și-a lăsat privirea în jos.

Iar eu respiram de parcă s-ar fi terminat oxigenul din încăpere.

L-am văzut toate cum s-a ridicat, iar ea l-a luat de mână, conducându-l printr-o ușă din spate spre camerele private VIP.

Am clătinat încet din cap, privindu-l cum dispărea împreună cu ea. Putea să-i ofere un dans în poală și aici. De ce-l ducea într-un loc privat?

Sorbind lent din bere, mi-am îndreptat spatele, refuzând să le las pe fete să vadă că mă simțeam de parcă mi-ar fi sfâșiat cineva inima și mi-ar fi înfipt un cuțit în ea.

În clipa aia, voiam să mă duc acasă.

Voiam să mă culc și să mă trezesc dimineața și să citesc și să mă pregătesc pentru cursa mea și să mă îndepărtez de el, ca și cum n-ar fi contat niciodată.

Însă, în loc de toate astea, m-am năruit.

Am icnit, lăsând capul în jos și tremurând, zguduită de plâns. Lacrimile au început să șiroiască și n-am mai putut să respir.

O, Doamne, de ce nu puteam să respir?

Mi-am apăsat pieptul în dreptul inimii, vrând s-o opresc din încercarea de a-mi ieși prin piele.

— Tate! a strigat Juliet, încolăcindu-mă cu brațele. Tate, gata.

Și-a lipit fața de gâtul meu, ținându-mă strâns, iar eu n-am mai putut să suport. Dintr-odată, plânsul mi s-a înțepenit în gât și am simțit nevoia de aer.

M-am desprins din brațele ei și m-am tras repede spre marginea cealaltă a separeului.

— Iertați-mă doar un minut, am zis.

Și am fugit la toaletă, pe aceeași ușă pe care dispăruseră Jared și Piper.

Dar, imediat cum am intrat pe culoarul întunecos, o mână mi-a astupat gura și orice tentativă de țipăt. M-am sucit și m-am zbatut, dar un braț mi s-a înfășurat pe mijloc și m-a săltat, ducându-mă pe altă ușă.

Nu!

Pantofii cu toc mi-au căzut din picioarele care se zbăteau deasupra podelei. Am auzit zgomotul ușii trântite; am încercat să mușc, să mă lupt, dar mă ținea prea strâns.

Trupul puternic din spatele meu s-a răsucit cu tot cu mine și m-a lipit de ușa închisă. I-am simțit răsuflarea în ureche.

— Mă omori cu zile, a zis, iar după respirația tremurată dădea impresia că era în pragul plânsului.

Jared.

Am rămas nemișcată, inspirând în scurte reprize printre degetele lui, în timp ce mă lăsa jos.

Șoapta lui amenințătoare era plină de suferință.

— Tu chiar mă omori, Tate.

Nu era cu Piper. Abia dacă putusem să văd ceva din camera slab luminată atunci când intrase acolo cu mine, dar tot remarcasem o canapea și o masă.

Însă nici urmă de Piper.

El mă așteptase. Știuse c-o să intru acolo.

Și-a strâns mai tare brațul din jurul mijlocului meu, iar eu n-am făcut nicio mișcare, cu excepția mâinilor care-mi tremurau. Mi-era frică de el. Parcă era turbat, nu-l mai văzusem așa din seara în care îi distrusesem una dintre petrecerile din ultimul an de liceu, oprindu-i curentul.

— Am știut din clipa în care ai intrat în club, mi-a mârâit el la ureche. M-am amuzat. Chiar am crezut că ești geloasă.

Și-a apropiat gura de părul meu, în timp ce respira precipitat, evident furios și gata să-și piardă stăpânirea de sine.

— Mi-a plăcut că mă urmăreai, a zis. Dar pe urmă a trebuit să faci porcăria asta, a continuat, cu o voce mai dură. Ea a venit la masă și mi-a zis că a plătit cineva un dans în poală pentru mine și am știut imediat că tu ai fost. Chiar crezi că sunt un nimic, nu-i așa? Ai crezut c-am s-o vreau pe ea?

Am clătinat din cap.

— N-am crezut asta...

— Și-atunci de ce m-ai pus la încercare?! a urlat, tăindu-mi vorba și izbind cu pumnul în ușa chiar în fața mea, făcându-mă să tresar.

Mi-a dat drumul și m-am întors spre el, văzându-i pieptul cum se ridica și cobora cu mișcări violente... și, în tot acest timp, mă privea de parcă l-aș fi trădat.

Remușcărilor au început să mă roadă; nici măcar nu mai puteam să-l privesc în ochi. Mă comportasem josnic, presupusesem tot ce era mai rău despre el, iar el era mai mult decât rănit.

Înainte, mă simțisem, întotdeauna, fie pe picior de egalitate cu Jared, fie mai presus de el. Mai bună, în anumite privințe, decât tipul care mă terorizase atât de mult timp.

Numai că, în clipa de față, el era prea bun pentru mine.

Nu știam unde-o fi fost Piper, știam doar că el nu era cu ea, iar asta era tot ce conta.

Când m-a privit, disprețul și dezamăgirea din ochii lui s-au lăsat peste mine ca o lespede.

Întorcându-se, a pus mâna pe mânerul ușii, iar eu atunci m-am repezit spre el, încolăcindu-i pieptul cu brațele și apăsându-mi fața pe spinarea lui.

— Jared, te rog, nu pleca!

Vocea îmi tremura, iar el a încremenit.

— Te rog, am insistat. N-am crezut c-o să faci ceva cu ea, am șoptit, ținându-mi în continuare fruntea lipită de spinarea lui. Cu toate astea, am vrut-o. Am vrut să mă doară.

A rămas nemișcat, ascultându-mă, în tăcerea din încăpere.

— E mai ușor să te superi și să judeci decât să încerci. Te simți mai puternic.

I-am simțit pieptul umflându-se când și-a umplut plămâni cu aer.

— Da, cunosc senzația.

Mi-am lipit obrazul de spatele lui, strângându-l cu putere.

Penelope Douglas

— Nimic nu mi se pare cum trebuie dacă nu ești tu. Nici la școală, nici acasă! am strigat. N-am aer decât pentru cât să apuc următoarea zi fără tine. N-am încetat niciodată să fiu a ta.

Și-a lăsat capul pe spate, oftând adânc.

Am înghițit în sec și am profitat de ocazie.

— Te iubesc, Jared. Mereu te-am iubit și-o să te iubesc între-deauna.

Nu exista altcineva în afara lui și, chiar dacă nu era prin preajmă, tot îl simțeam. Iar eu n-aveam să mă eliberez niciodată de el... pentru că nu voiam.

CAPITOLUL 14

JARED

Am lăsat capul în jos, toată tensiunea acumulată începând să dispară, încetul cu încetul. Nu-mi venea să cred că, în sfârșit, o spusese.

Toate nopțile alea. Toată așteptarea, și telefoanele, și mesajele pe care i le-am trimis... În fiecare zi, aveam impresia că se îndepărta tot mai mult de mine și că amintirile cu ea n-ar fi fost decât vise despre ceva care nu s-a întâmplat niciodată în realitate.

Tatum Brandt mă iubea și n-aveam s-o mai părăsesc niciodată.

— Știu ce vreau, a zis, cu o voce îngroșată de lacrimile care încă nu se uscaseră. Știu încotro merg. Știu ce înseamnă și nu fac nimic din ceea ce nu vreau să fac.

M-a apucat de umeri și m-a întors spre ea, țintuindu-mă cu privirea.

— Dar, chiar și-așa, dacă tu nu ești în viața mea, nu sunt fericită. La bine și la rău, tu ai fost jumătatea mea încă de când aveam zece ani și nu-mi pot închipui un viitor pe care să mi-l doresc și din care să nu faci parte și tu. Tu ești dragostea vieții mele.

Privind-o, văzând furtuna din ochii ei, încărcată de așteptări și de emoții — ce-o să fac, ce-o să spun? — n-am mai avut decât o cale de a merge mai departe. O singură cale.

Nu mai existau cuvinte. Nu mai era nimic de discutat, nimic de hotărât. Fiecare centimetru din mine era al ei și mi se făcea rău la gândul c-aș mai putea trăi fără ea fie și numai o secundă.

Penelope Douglas

— Tu mă mai iubești? m-a îmboldit, cu glas scăzut, când a văzut că nu spuneam nimic.

Mi-am abătut privirea, umezindu-mi buzele uscate în timp ce îngenuncheam ca să-i ridic pantofii de pe podea. Apoi, stând într-un genunchi, i-am cuprins cu mâna glezna suplă și am ajutat-o să se încalțe, mai întâi un picior și apoi celălalt.

— Jared, spune ceva, m-a implorat, îngrijorarea coborându-i vocea.

Dar n-am spus.

Mi-am zis: „las-o să mai transpire puțin”. Eram sătul până peste cap de vorbe.

Nu voiam altceva decât pe iubita mea.

Ridicându-mă, am luat-o de mână și am dus-o spre ușă, întorcându-ne în club. S-a împiedicat pe trepte, dar s-a redresat și a iuțit pașii ca să se țină după mine.

Muzica răsuna în jurul nostru. Am aruncat o privire spre separeul lui Tate și am observat că Madoc o găsisse pe Fallon, iar acum o ținea în brațe, cu buzele lipite de gâtul ei. Juliet era lângă scenă, în poala lui Jax, urmărind evoluția unei dansatoare, în timp ce el o săruta pe umăr.

Bun. Prin urmare, aveau cu cine să se întoarcă acasă.

— Unde mergem? m-a întrebat Tate cu o voce îngrijorată. Tot mai ești supărat sau ce?

Am zâmbit în sinea mea, în timp ce-o conduceam afară din club. Scoțându-mi cheile, am apăsat pe butonul telecomenzii ca să descui mașina imediat cum am ajuns în parcare și m-am mișcat repede, ducându-mă să-i deschid portiera.

— Urcă, i-am zis.

Ea a clipit des, nedumerită, dar s-a urcat în mașină, săltându-și repede picioarele înăuntru ca să pot închide portiera.

Am ocolit mașina prin spate, am deschis portiera și m-am așezat imediat la volan, întorcând capul spre ea și privind-o.

— Jared, a zis ea clătinând din cap. De ce nu vrei să vorbești cu mine?

M-am aplecat spre ea, am prins-o cu mâinile pe sub brațe, am ridicat-o și am așezat-o pieziș în poala mea, cu picioarele pe bord, cu spatele rezemat de portiera din dreptul meu și cu fața la doar câțiva centimetri de a mea. A făcut ochii mari.

Am ridicat mâna și i-am cuprins obrazul cu ea.

— N-am putea să sărim direct la sfârșitul poveștii? am întrebat-o tandru. M-am săturat să-mi lipsești, Tate.

Și asta a fost tot. Gata cu vorbele, gata cu discuțiile în contradictoriu, gata cu negarea a ceea ce nu se mai putea schimba... Eu puteam să trăiesc numai pe orbita ei și acolo aveam să și mor. N-aveam de ales.

Mi-am strecurat degetele prin părul ei și am apucat-o de ceafă, apropiindu-mi buzele de ale ei.

— Te iubesc, am șoptit și am tras-o spre mine, cufundându-mi gura în a ei și simțind cum îmi vibra pe limbă scâncetul ei șocat.

Mirosul ei dulceag mi-a umplut nările; i-am sorbit limba în gura mea și abia de-am mai lăsat-o să tragă aer în piept.

Tare mult îmi plăcea să mă joc cu ea. O țineam strâns, așa că puteam să fac orice aveam chef. Timp de trei ani, în perioada liceului, mi-am reprimat ceea ce doream, iar în ultimii doi ani, ea m-a împiedicat să revendic ceea ce voiam, așa că liniștea mea sufletească s-a dus pe copcă.

Atunci când aveam să mă declar eu satisfăcut, ea n-avea să mai fie în stare să meargă.

Am continuat să-mi mișc gura, înfigându-mi dinții în buza ei de jos, trăgând-o spre mine, apoi pătrunzând iar înăuntru, ca să mă joc cu limba ei.

A scâncit iar, dar nici măcar n-a încercat să mi se opună în timp ce conduceam sărutul. Buzele îmi vibrau de dorință, dar înainte să-mi strecor mâinile în oricare loc din care n-aș mai fi vrut să le iau, m-am retras puțin, trăgând aer în piept.

Penelope Douglas

Pieptul i se ridica și cobora cu rapiditate, dar tot a deschis gura, venind spre mine, cerând mai mult.

M-am ferit, scuturând din cap, iar ea mi-a căutat privirea, cu o expresie îndurerată.

Înainte să aibă timp să protesteze, am pornit motorul, strecurându-mi mâna pe sub genunchii ei îndoșiți ca să ajung la schimbătorul de viteze.

Cu toate că-mi venea greu să conduc așa, n-am mișcat-o din loc. Chiar mă îndoiam de faptul că aș putea s-o mai dau jos de pe mine mult timp de-acum încolo.

Ieșind din parcare, am țâșnit pe șosea, simțind-o cum mi se așeza mai bine în poală și cum lacrimile i se prefăceau într-o respirație excitată, în timp ce goneam mai departe. Mâna mea stângă încă era la spatele ei, cu degetele prin păr, așa că mânuiam volanul și schimbam vitezele cu dreapta.

Și între timp, mă străduiam să țin cât mai lejer piciorul, pe care-l simțeam de parcă ar fi fost din plumb, pe pedala de accelerație, pentru că ardeam să ajung acasă și înăuntrul lui Tate. Penisul îmi era dureros de întărit. Zvâcnea ca și cum i-ar fi simțit deja coapsele, aflate la nici doi centimetri distanță, și limba umedă cu care-și lingea buzele chiar în clipa aia.

Și-a cuibărit nasul în scobitura gâtului meu, apucându-mă de ceafă cu o mână și trăgând aer în piept. Și deodată am scăpat un geamăt, fiind al naibii de aproape să închid ochii când s-a apucat să mă sărute pe după ureche.

— Tate, am răsuflat, lăsându-mi mâna în jos ca să-mi aranjez penisul din ce în ce mai umflat.

Fir-ar să fie!

Naiba să mă ia, știa ce făcea. Limba i-a țâșnit afară, cât se poate de delicat, lingându-mă și apoi sărutându-mă pe gât, pe urmă înșirându-mi sărutări pe obraz și mușcând din mine ca dintr-un desert.

Am răsuflet adânc, împingând cu violență schimbătorul într-a șasea, zburând printre copacii care se ridicau spre noi din ambele părți ale șoselei, în întunericul nopții. Eram la mama naibii și n-aveam cum să ajungem acasă mai devreme de o jumătate de oră.

— Jared, mi-a șoptit la ureche. Te rog.

Și, până să-mi dau seama, deja își dusesese mâinile la ceafă și-și desfăcuse copca, lăsând partea de sus a rochiei negre să-i cadă până la mijloc, dezvelindu-i sânii.

Mi-au apărut văpăi în ochi, urând-o ca naiba pentru o fracțiune de secundă când mi-a fugit privirea spre sânii ei, pe care nu puteam să-i ating, fiindcă mâna mea afurisită conducea mașina aia la fel de afurisită.

Am smucit volanul spre dreapta, după care, dându-mi seama că virasem, am scos un mârâit de frustrare.

— Iubito, te rog, am zis.

Ea s-a repezit din nou la gâtul meu, jucăușă.

— Totdeauna ți-au plăcut sânii mei, a zis, tachinându-mă.

Atunci mi-a năvălit tot sângele în penis și am tresărit de durere la încercările lui de a se ridica pe sub pantaloni.

— Te simt, mi-a zis, împungându-mi erecția cu fesele. Și-mi place foarte mult ce simt.

Dumnezeule, Tate. Termină. Te rog, termină. Eu mi-o doream în pat.

Și-a frecat nasul de obrazul meu și și-a ridicat privirea spre mine.

— Nu cred că mai pot să aștept până ajungem acasă, a mărturisit, cu disperare în ochi. Te rog, m-a implorat iar.

Am clătinat din cap, oftând și privind-o în ochi.

— După doi ani, tu vrei să mă faci să ți-o trag în mașină, da? am zis, aproape bosumflat.

A zâmbit, iar eu am redus viteza, virând la dreapta pe un drum de țară, fiindcă n-aveam cum să am câștig de cauză.

Penelope Douglas

Goneam pe drumul cu pietriș, cu o viteză de aproape o sută treizeci de kilometri pe oră și fără să-mi pese de faptul că pietricelele azvârlite de cauciucuri îmi luau, probabil, vopseaua.

Tate îmi devora gâtul, iar mâinile mele blestemate abia dacă mai puteau să țină drumul drept.

— Fir-ar să fie, iubito, am icnit, repezindu-mă la buzele ei și sărutând-o disperat, în timp ce încercam să conduc mai departe.

Virând încă o dată la dreapta, am zburat pe Tanner Path, nimic altceva decât un drumeag — abia suficient de lat pentru o singură mașină — mergând pe malul unuia dintre micile lacuri care serveau drept scurgere pentru râu. Afundându-mă destul de adânc în întuneric, unde nu s-ar fi aventurat nicio mașină la ora aceea din noapte, am încetinit treptat, în scrâșnetul pietrișului care-mi suna ca o muzică în urechi.

Am tras frâna de mână și am împins scaunul înapoi, ca să fac loc pentru picioare, iar ea și-a azvârlit pantofii și și-a săltat un picior peste coapsele mele, încălecându-mă.

Arunca flăcări din ochi, arătând ca o fiară flămândă când m-a apucat de cămașă, rupându-mi nasturii.

— Ce naiba, am mârâit printre dinți, ducând mâinile la spatele ei și rupându-i, la rândul meu, rochia, apoi smulgând totul de pe ea.

Apucând-o de păr, la ceafă, i-am tras capul pe spate, iar cu cealaltă mână am prins-o zdravăn de fese, după care i-am luat sfârcul în gură.

A icnit, tremurând din tot corpul, și m-a cuprins extazul când am simțit-o cum se topea, încetul cu încetul. S-a frecat de mine, cu nimic altceva pe ea decât chiloșii tanga din dantelă neagră, și nu mi-a venit să cred cât de dureros de excitat puteam să fiu. Penisul meu implora, de-a dreptul, să-i simtă căldura.

Am continuat să mușc și să sug, plimbându-mi mâinile peste tot pe ea, strângând-o și smucind-o de șolduri.

— Acum, a scâncit, foindu-se peste penisul meu și înfigându-mi unghiile în pieptul dezgolit. Jared, acum.

Regăsire

Am deschis portiera din dreptul meu, ca să-mi fac și mai mult loc, m-am proptit cu un picior afară și am mai dat scaunul în spate, doar cu doi, trei centimetri.

— Mai iei pastila? am întrebat-o, răsufflând greu, descheindu-mi cureaua.

A încuviințat repede, aplecându-se să-mi sărute și să-mi muște ușor pieptul.

Mi-am eliberat penisul, am apucat-o de fese și am tras-o spre mine. A icnit, respirând tremurat, în timp ce strângeam între degete materialul delicat al chiloților ei miunusculi și-mi lipeam fruntea de a ei.

— Iubito, mor de dor sa te gust aici jos, i-am zis printre dinți, dar deocamdată...

Am smucit dantela, sfâșiind-o de pe ea și aruncând-o în interiorul întunecat al mașinii.

Și-a strâns cu delicatețe degetele în jurul penisului meu, care stătea țepăn ca un catarg, și l-a potrivit sub ea, înlesnindu-mi calea prin strâmtoare. Am scos un geamăt și am rămas cu gura căscată când am penetrat-o.

Privind-o în ochi, în timp ce sânii ei plini, frumoși îmi implo-
rau atenția, am zvâcnit din umeri și mi-am implântat penisul în ea atât de adânc, încât am făcut-o să țipe și să se lovească cu capul de plafon, gemând și respirând precipitat.

— Jared!

Am ținut-o strâns de umeri, încordat din tot corpul, închi-
zând ochii și pătrunzând până la capăt. Penisul îmi zvâcnea înăun-
trul ei și săgeți de plăcere mă străbăteau, pornind din abdomen și
din coapse, ducând toate spre interior, în vîntre.

La naiba, strâmtă mai era!

I-am prins fesele în mâini și am tras-o mai tare spre mine, în
timp ce-mi țineam buzele lipite de ale ei.

— Trage-mi-o, Tate, am rugat-o, șoptind cu gura peste gura ei
ei. Trage-mi-o ca și cum m-ai urî.

Penelope Douglas

Și-a ridicat puțin șoldurile, după care s-a trântit la loc peste mine, gemând și azvârlindu-și capul pe spate.

— Da, am mârâit.

Spatele ei era lipit de volan și m-am aplecat brusc, luându-i un sfârc în gură și sugându-l.

Și-a rotit șoldurile, frecându-și miezul fierbinte și umed în mine, făcându-mă s-o simt în întregime, centimetru cu centimetru. Se ridica și cobora peste penisul meu, tot mai repede, tot mai repede, înainte și napoi, unduindu-și șoldurile în față, în spate, iar în față și iar în spate, iar eu mă țineam de corpul ei ademenitor, deja lucind de transpirație, în timp ce mă frământa, complet absorbită să obțină de la mine plăcerea maximă.

S-a lăsat pe spate, fulgerându-mă cu un zâmbet, după care mi-a desfăcut și mai mult cămașa și sacoul, trăgându-mi-le în jos pe brațe.

— Scoate-le, mi-a ordonat.

Mi-am smuls haina și cămașa de pe mine și le-am aruncat, habar n-am unde, în timp ce penisul îmi pulsa nebunește înăuntrul ei. S-a aplecat, rabatând scaunul până la capăt și și-a petrecut coapsa peste a mea, cu piciorul atârând afară, prin portiera deschisă.

Și a trecut la treabă cu toată forța. S-a prins cu o mână de centura de siguranță și cu cealaltă de pieptul meu, iar eu am ținut-o de șolduri, privind-o, admirând-o cât era de frumoasă, încât aproape că mă durea.

— O, Dumnezeule mare, am gemut, strângând-o atât de tare de un sân, încât probabil c-avea să rămână cu vânătăi. Iubito, ești incredibilă.

Își lăsase capul pe spate, iar eu mi-am încordat toți mușchii pieptului și ai abdomenului, arcuindu-mă înapoi. Se mișca neobosită, fără să întrerupă ritmul nicio clipă.

— Nu-ți place? m-a întrebat și, deschizând ochii, am văzut că era cu fața spre plafon. Îmi pare rău, iubitele, a zis apoi, cu

transpirația tăiată, zâmbind. Dar, fie că te iubesc, fie că te urăsc, tot apa și-o trag.

După care s-a ridicat, aruncându-se încă și mai îndărjit peste mine, fără să-și mai rotească șoldurile, doar săltând.

Am închis ochii strâns, îndurându-i asaltul. *La naiba.*
Sângele mi-a inundat penisul, dar nu voiam să-mi dau drumul încă.

— Orice altceva se poate schimba, dar niciodată iubirea pe care o simt pentru tine, am șoptit, mai mult pentru mine decât pentru ea.

Reluând vechile obiceiuri, de când ea voia să termine într-un fel, iar eu voiam s-o am altfel, m-am pomenit preluând conducerea, ca s-o duc dincolo de culme. Arcuindu-mi mijlocul, m-am infipt între coapsele ei, ținând-o strâns de șolduri și trăgând-o în jos, străpungând-o la fel de violent pe cât se aruncase ea peste mine.

— O, Doamne, a gemut, și m-am ridicat mai aproape de ea, sugându-i carnea sânilor în timp ce o penetram pe dedesubt. Ador când faci asta.

Am zâmbit, cu buzele tot pe pielea ei, după care m-am întins la loc pe spate, zvâcnind și rotindu-mi șoldurile, înfigându-mă adânc și frecându-i clitorisul cu degetul mare.

— Hai, i-am cerut eu, simțindu-i sub degete părul și transpirația de pe spatele ei. Vreau să te desfaci pentru mine pe capotă, ca să te gust, să văd cât ești de udă.

— Da, a răsuflet ea. Doamne, cât te iubesc, Jared.

Și atunci s-a apucat să se miște deasupra mea și mai repede, presând din ce în ce mai tare, după ce penisul meu a descoperit unghiul perfect, până când s-a încordat din tot corpul și a început să geamă.

— Jared! a țipat. O...

A săltat din șolduri, încă o dată și încă o dată, și-a infipt unghiile în pieptul meu, și-a lăsat capul pe spate și și-a dat drumul pe mine.

Penelope Douglas

Mușchii dinăuntru i s-au încordat și s-au strâns în jurul penisului meu, în timp ce-o străbătea orgasmul; am apucat-o de sâni, simțindu-mi tot corpul în flăcări din cauza strădaniei de a nu-mi da drumul.

Șoldurile i s-au oprit și ritmul respirației i-a încetinit. Și-a vârât fruntea sub bărbia mea.

— Din nou, a zis. Te rog.

I-am asaltat gura, sărutând-o apăsat. I-am sorbit gustul dulceții și al transpirației, dorindu-mi să-i promit o mie de lucruri pe care, știam fără urmă de îndoială, că aveam să i le ofer. Indiferent de ce-ar trebuit să fac, ea merita absolut orice. Nimeni și nimic nu se apropia mai mult de perfecțiune decât noi doi, împreună.

M-am ridicat în capul oaselor, ținând-o de mijloc, ca s-o ridic și s-o scot din mașină. Și-a încolăcit picioarele în jurul meu, lăsându-le moi, și s-a ținut de mine în timp ce-o întindeam pe capotă, retrăgându-mi penisul din ea.

Stând pe spate, și-a ridicat genunchii lipindu-și picioarele, dar eu m-am repezit s-o apuc de genunchi și să i le desfac larg.

— Tocmai mi-ai tras-o ca un animal nesătul, am glumit, savurând vederea sânilor ei rotunzi, care mă așteptau. Nu te sfii acum!

Cu pantalonii atârându-mi desfăcuți în talie, mi-am luat penisul în mână, chiar dacă nu prea aveam nevoie de stimulent ca să-l mențin în errecție.

Aplecându-mă, mi-am apăsat limba pe clitorisul ei umed și am început s-o mișc repede în cerc, fiindcă știam precis ce-i plăcea, dar se temea să ceară.

Lui Tate îi plăcea să-i fac sex oral. Nu-i plăcea la fel de mult cu degetele și, chiar dacă-i făceam toate astea — o lingeam, o mușcam ușor și o pătrundeam cu limba —, le făceam pentru plăcerea mea.

Era un act aparent simplu, dar nimic din ceea ce am făcut vreodată împreună n-a fost simplu. Era un moment dintr-un ocean de momente care ne țineau în viață și era divin.

Toată viața mi-am petrecut-o trăind și hrănindu-mă cu suferința. Neglijarea din copilărie provocată de alcoolismul mamei, sângele în care mă umplea tata, pierderea și singurătatea pe care mi le-am provocat singur, tăgăduindu-mi ceea ce mi-era la fel de simplu și de necesar ca aerul.

Am ignorat adevărul și rațiunea, fiindcă îmi era mai ușor să cred că mă definește puterea decât să recunosc că am nevoie de cineva. Decât să recunosc realitatea.

Că o iubesc pe Tate.

Că ea mă iubește.

Și că împreună suntem invincibili.

Îmi luase ani întregi ca să învăț lecția asta, dar aveam să-mi petrec tot restul vieții recuperând ce pierdusem.

Mi-am plimbat limba pe șoldul ei, după care am coborât, sugând-o. A țipat și m-a apucat de păr, trăgându-mă înapoi și ridicându-se în șezut.

— Acum, a zis, smucindu-mi șoldurile spre ea și încolăcindu-mă cu picioarele.

Prinzând-o pe sub coapse, am făcut-o să alunece până pe marginea capotei și m-am înfipt din nou în ea, simțind cum gemetele ei mi se duceau pe gât în timp ce ne sărutam.

Și-a încolăcit brațele de gâtul meu, iar eu m-am proptit cu mâna de capotă, ca să fim piept în piept.

Am pompat tare și iute, dezlănțuindu-mi toată dorința acumulată timp de doi ani, în momentul acela, când făceam dragoste pe capota mașinii mele. Și-a lăsat capul pe spate și a umplut cerul nopții cu strigătele ei, iar eu m-am împlântat adânc, devorându-i buzele și gâtul, făcând-o să implore după aer.

— Tate, am gemut, simțind cum presiunea din interiorul meu era gata să răbufnească. Te iubesc.

Și m-am descătușat, penetrând-o atât de adânc și de violent, încât mi-a mușcat buza. Mi-am dat drumul, revărsându-mă în ea, în trupul ei fierbinte și perfect, care mă ținea strâns.

Penelope Douglas

— Gâfaiam și transpirația îmi șiroia pe tâmpile, în timp ce îmi sprijineam capul pe umărul ei. Mi-am desprins degetele, dându-mi seama că o strângeam de șolduri, probabil atât de tare, încât provocam durere.

Am auzit-o înghițind.

— Din nou, mi-a cerut, și am izbucnit într-un râs istovit.

— Mă simțeam bine știind-o atât de lacomă. Nici eu nu mă săturam de ea.

— Acasă, i-am zis, aplecându-mă și sărutând-o pe obraz, apoi pe frunte. Vreau un pat.

— Acasă la cine?

— La noi, am răspuns, sărutând-o pe nas.

CAPITOLUL 15

TATE

Jared mi-a luat cheile și a descuiat ușa de la intrarea casei mele — sau a lui, din moment ce știu acum că a făcut o ofertă de cumpărare — și am fost foarte mulțumită de faptul că era întuneric afară.

Rochia și chiloții îmi erau pe undeva prin mașina lui, făcute bucăți, așa că aveam acum pe mine numai sacoul lui, iar el a intrat în casă în urma mea, în pantalonii lui negri și cu cămașa atârând desfăcută, din moment ce-i rupsesem nasturii.

— Nu-mi vine să cred că ai cumpărat casa, i-am zis, încrucișându-mi brațele la piept, ca să țin haina închisă.

Singurele momente în care nu eram pudică erau cele din timpul partidelor de sex.

— Nu trebuia să faci una ca asta, am continuat, păstrând un ton moderat, chiar dacă eram nevoită să clipesc întruna ca să-mi rețin lacrimile, în timp ce-mi roteam privirea prin casă.

— Nu începe să-ți cauți vreun motiv nou de îngrijorare, a zis, închizând și încuind ușa, apoi apropiindu-se și învăluindu-mă în brațele lui. Tu o să te duci la Stanford, a adăugat, și naiba știe unde o să ne stabilim, dar pur și simplu n-am putut lăsa să se piardă casa, deocamdată.

A privit și el în jur, cu o expresie melancolică. La fel simțeam și eu. Nici eu nu eram pregătită să-mi iau adio de la ea.

— Dac-o fi s-o vindem mai târziu, a continuat, ca să mă liniștească, atunci o să fie hotărârea ta, când o să fim pregătiți pentru asta, dar...

M-am repezit spre el, tăindu-i vorba, l-am cuprins în brațe și l-am strâns cu putere.

— Mulțumesc, am zis, cu vocea sugrumată de lacrimile adunate în gât. Îți mulțumesc foarte mult.

Știam că-și făcea griji pentru ce-aș fi putut să gândesc eu. Oare asta însemna că aveam să ne stabilim aici, după ce absolvem facultatea de medicină? Și că n-o să pot lua în calcul posibilitatea de a practica medicina altundeva, dacă s-ar fi ivit posibilitatea?

Dar nu-mi făceam griji în privința asta. El tocmai mă asigurase că deocamdată nu aveam nevoie să luăm vreo hotărâre. Casa era a noastră și puteam să facem ce voiam cu ea, când aveam să fim pregătiți, și n-o pierdeam decât cu voia noastră.

Tata urma să-și cumpere o casă nouă, în care să stea cu domnișoara Penley — cu Elizabeth — și, chiar dacă ajunseseam să mă obișnuiesc cu ideea, știam că aveam să mă simt ciudat să-l vizitez într-o locuință în care n-am stat niciodată. Poate că n-aveam să mai simt niciodată vacanțele la fel ca până acum.

Acum — mi-am zis, privind în jur pereții calzi și parchetul lucios — o să am pentru totdeauna casa în care am crescut, ca să-mi păstrez vii amintirile.

Prima noastră Zi a Recunoștinței, când i-am invitat la noi pe Katherine și pe Jared, când Jared mi-a mâncat porția de legume, în timp ce eu i-am luat sosul de merișoare, pe care nu putea să-l sufere.

Ziua caniculară de vară, când ne-a dat tata afară din casă, după ce eu și Jared ne-am apucat să dovedim că nu există nimic care să nu fie inflamabil.

Diminețile din anul trei de liceu, când se strecura înapoi în camera lui, cu ajutorul copacului, după ce dormise la mine, făcându-și apariția într-o jumătate de oră ca să mă conducă la școală.

Regăsire

Am oftat, cu fața lipită de gâtul lui, zâmbind apoi.

— Am cumpărat și eu ceva pentru tine, l-am anunțat, cu drăgălășenie.

— Chiar așa? m-a întrebat amuzat. Azi?

Am scuturat din cap și m-am lăsat pe spate, ca să-l privesc.

— Acum cam un an, i-am explicat. L-am văzut și am știut imediat că trebuie să-l am pentru tine. De atunci l-am păstrat.

Buzele lui sexy au schițat un zâmbet, iar în ochi i-a apărut o expresie de curiozitate.

— Sunt un tip dificil când e să cumperi ceva pentru mine, m-a avertizat.

— Mă întorc în cinci minute, i-am zis, desprinzându-mă de el. Și, imediat, am făcut stânga-mprejur și am țâșnit pe scară.

De cum am intrat în camera mea, am aruncat sacoul lui pe scaunul din colț și m-am dus în baie să mă spăl.

Mă făcuse varză. Aveam părul încâlcit, mă durea tot corpul, iar pe șolduri îmi apăruseră pete roșii de cât mă strânsese cu degetele.

Dar aș minți dacă n-aș recunoaște că-mi plăcea la nebunie. Nimeni nu mă iubea ca el, iar eu trăiam prin el. Și-l iubeam.

Am intrat repede sub duș, am stat ceva timp ca să dau jos de pe mine mirosurile de transpirație și de sex, după care am ieșit și m-am apucat să-mi perii părul.

Am tras sertarul de sus al comodei, am vârât mâna în adâncul lui și am scos de acolo setul de lenjerie despre care știam că el n-ar fi simțit niciodată nevoia să-l port, dar în mod sigur avea să-i placă.

Bustiera din dantelă neagră era o combinație dintre un maiou și un corset; însă, dacă un corset tradițional se încheie cu șiret la spate, aceasta se încheia în față. Mi-am tras pe mine slipul tanga asortat și mi-am strecurat brațele în bustieră, trecând lungă panglică neagră din mătase prin găici, astfel încât să se încrucișeze în față, lăsându-mi abdomenul expus printre bucățile de panglică legate între sâni.

Întotdeauna mă jenasem să probez astfel de lucruri. Jared era foarte puțin pretențios și nu-mi dăduse niciodată impresia că n-ar fi fost pe deplin mulțumit să mă vadă în maiou și în pantalonii scurți de pijama. Iar momentele de intimitate cu Gavin fuseseră atât de rare, încât nu ajunseserăm niciodată să facem experiențe în lenjerie intimă.

Numai că, de data asta, Juliet fusese sursa mea de inspirație. Într-o zi, intrasem cu ea într-un magazin, și a doua zi fuseserăm nevoite să ne întoarcem, din cauză că Jax făcuse praf neglijența cumpărat de ea, după care îi dăduse cardul lui de credit, odată cu indicația de a achiziționa un neglijeu nou și alte câteva în plus.

Mă apucase gelozia în momentele alea. Neastâmpărul și fericirea ei îmi stârniseră dorința de a mă simți și eu la fel, din nou.

Zărind o dâră de lumină căzută pe podea, ridicasem capul și mă dusesem la fereastră, ca să mă zgâiesc la casa vecină prin perdelele mele subțiri. Jax trăsese în jos de rochia lui Juliet și-i lăsase la vedere spatele gol, după care întinsese mâna pe lângă ea ca să tragă draperiile.

Am zâmbit în sinea mea, amintindu-mi de ziua aia, de acum aproape doi ani, când fusesem nevoită să-i atenționez: „Hei, se vede tot de la mine. Nu vă supărați, dar...?”

De atunci, avuseseră grijă să închidă ferestrele — pentru că erau și zgomotoși — și să tragă draperiile.

Eram bucuroasă pentru faptul că Juliet își găsisse fericirea permanentă, dar mai știam și că venise demult timpul să mi-o găsească și eu pe-a mea. Răsucindu-mă pe călcâie, m-am îndreptat spre ușa camerei mele, nevrând să mai irosesc vreo secundă din cele cinci minute cât îl rugasem să mă aștepte.

*

— Tate, iubito, a șoptit o voce somnoroasă prin părul meu.
Telefonul.

Brațul lui Jared s-a strâns pe spinarea mea și m-a zgâlțâit ușor, ca să mă trezesc. Am clipit des, dându-mi seama că era vorba despre telefonul meu, care suna pe noptieră. Mi-am ridicat capul de pe pieptul lui și l-am privit, dar ceața visătoare tot nu mi s-a risipit de pe creier când i-am zâmbit.

Era cu capul într-o parte, cu fața spre ușile glisante, avea ochii închiși și respira liniștit.

Fără tragere de inimă, m-am întors cu spatele la el, am ridicat cearșaful ca să-mi acopăr pieptul și am întins mâna după telefon.

— Bună, care-i treaba? am răspuns, văzând pe ecran numele lui Juliet.

Aruncând o privire spre ceas, am observat că era abia șase și jumătate dimineața. Eu și Jared dormeam numai de vreo două ore.

— Scuze, a replicat ea. Am văzut la tine mașina lui Jared, așa că am fost convinsă că ești...

S-a oprit, suficient cât să se simtă insinuarea.

— Ocupată, a încheiat.

Buzele mi-au schițat un zâmbet.

— Nuuuuu, am răspuns, trăgănat. Dormeam. Ce s-a întâmplat?

A tușit, dregându-și glasul.

— Știu că voiai să alergăm azi, dar trebuie să amânăm. Sunt extrem de obosită, înțelegi tu!

— Nicio problemă, am oftat, întorcând capul spre fereastră prin care se auzeau tunete. Nici eu nu ies nicăieri. Îi scrii tu lui Fallon ca s-o anunți?

— Da, sigur, a răspuns căscând.

Dacă tot era să plouă, atunci oricum avea să fie o zi nepotrivită pentru alergat.

— Te simți bine? m-am interesat, remarcând că avea o voce neobișnuit de obosită pentru o persoană matinală, cum o știam.

— Da, m-a asigurat ea. Doar că am stat până târziu. Vorbim mai încolo.

Penelope Douglas

— Bine, pa, i-am răspuns, simțind cum îmi lua foc pielea sub degetele lui Jared, care mi se plimbau pe interiorul coapsei.

— Pa, a zis și ea, după care a închis.

Am lăsat jos telefonul și am întors capul spre Jared, care, încă pe jumătate adormit, își strecura mâna și mai departe pe piciorul meu.

Cuibărindu-mă la loc în brațele lui, i-am urmărit din ochi contururile maxilarului și ale buzelor. Plimbându-mi mâna în jos, pe pieptul lui și mai departe, pe abdomen, i-am studiat tatuajul de pe o parte a pieptului, făcut acum cinci ani, când eram în Franța — *Ieri, o veșnicie, mâine, zădărnice* — și acel *Până să apari tu pe care o rugase pe Aura, tipa de la salonul de tatuaje, să i-l adauge după mai mult de un an, când, în sfârșit, ajunseserăm să fim împreună, în ultimul an de liceu.*

Își făcuse și alte tatuaje cât timp fuseserăm despărțiți.

De cealaltă parte a trunchiului avea două pene: pe una scria *Frații*, iar pe cealaltă, *Trent*.

Iar când mi-am ridicat privirea spre pectoralul lui stâng, m-am proptit într-un cot, iar respirația mi-a devenit precipitată când am citit inscripția.

Sunt ceea ce sunt și asta-mi ajunge.

Iată acolo citatul meu preferat, înscris în dreptul inimii lui. Lacrimi de fericire mi-au țâșnit în ochi. Nu-mi venea să cred. Ținuse minte poemul lui Whitman.

Mi-am lăsat capul pe pieptul lui, promițându-mi în sinea mea că n-o să renunț niciodată la el.

A ridicat mâna și a început să mă mângâie pe păr și să se foiască; l-am simțit frecându-se de piciorul meu, cu erecția din ce în ce mai puternică.

M-am aplecat dincolo de marginea patului, culegându-mi de jos lenjeria acum inutilă, cu două găici rupte din cauza nerăbdării cu care trăsesese de panglici.

— Mi-a plăcut chestia aia, a bâiguit, făcându-mă să scap lenjeria din dantelă. Cine-ar fi crezut c-o să-mi plăci mai mult îmbrăcată decât goală?

M-am aplecat peste el, săgetându-l cu o privire ofensată. A izbucnit în hohote de râs.

— N-am vrut să sune chiar așa, s-a apărat. Dar, în mod categoric, a contribuit la înmulțirea atracțiilor tale.

Mi-am dat ochii peste cap și mi-am săltat piciorul peste trupul lui, încălecându-l, tocmai când un tunet a trosnit pe cer.

M-am aplecat și am șoptit, foarte aproape de gura lui:

— Hai să vedem ce-aș putea să fac ca să-ți mai înmulțesc atracțiile.

Și am șerpuit în jos pe corpul lui, auzindu-l cum geme și simțindu-i mâna care m-a apucat de păr când i-am luat penisul în gură.

*

L-am găsit pe Jared în bucătărie, la chiuvetă, arătând chiar și mai sexy în timp ce spăla vasele decât când lucra la mașina lui.

Eu pregătisem micul dejun, după care el se dusesese să spele vasele, exact așa cum făcea mereu. În copilărie, Jared devenise independent, priceput la curățenie, până și în cei doi ani în care locuiserăm împreună. În privința asta, nu se schimbase.

M-am dus lângă el și mi-am pus farfuriile în chiuvetă.

— I-am împrumutat luna trecută lui Jax lada frigorifică, l-am informat, ținându-l de șolduri din spate și sărutându-l ușor pe spinare. Mă întorc imediat, bine?

Urma să plecăm azi într-o excursie spre Chestnut Mountain, pentru prânz, cu un grup de alte mașini. Chiar dacă afară burnița ușor, nimic nu m-ar fi putut împiedica să merg în excursia asta. Eu și Jared, în mașină. Și un drum lung, cu muzică. Prin ploaie.

O zi perfectă.

A întors capul și m-a sărutat.

— Mi-am lăsat geanta de voiaj în fosta mea cameră, a murmurat, printre sărutări. Vezi dacă poți să-mi iei și mie ceva haine de schimb, da?

Am încuviințat, apăsându-mi buzele pe ale lui, înainte de a ieși pe ușa din spate.

Hainele mi s-au udat de îndată ce am coborât de pe veranda din spatele casei, dar n-am luat-o la fugă. Niciodată nu fugeam de ploaie. Blugii ușor bufanți îmi acopereau gambele, dar eram cu picioarele goale în șlapii negri și, chiar dacă tricoul meu polo mulat nu devenea transparent când se uda, brațele — goale dincolo de mânecile scurte — sclipeau deja în bătaia burniței slabe.

Intrând pe poartă, am traversat cu precauție curtea din spatele casei lui Jax și a lui Juliet, renovată, cu o verandă finisată și o grădină atent îngrijită. Fallon își întrebuințase cunoștințele în materie de proiectare și de construcție, experimentând cu spațiul lor și făcându-l să arate și mai frumos și mai primitiv.

— Jax! am strigat, deschizând ușa din spate și închizând-o după mine. Juliet!

— Aici, am auzit-o răspunzând din baia de lângă bucătărie.

Un nou tunet a răsunat de afară. Mi-am mușcat buzele ca să-mi stăpânesc zâmbetul în timp ce aproape că țopăiam, naibii, spre baie.

Dar m-am oprit brusc când am văzut-o pe Juliet aplecată peste vasul de toaletă.

— Hopa, ce-ai pățit? am strigat, repezindu-mă ca s-o sprijin.

— A, n-am nimic, a mormăit, trăgând apa, ridicându-se și ștergându-se la gură cu un șervet. Un singur pahar! Un singur pahar blestemat am băut aseară, s-a văitat, și m-am trezit simțindu-mă ca naiba. De ce-oi fi atât de puțin rezistentă?

— Pentru că așa ești, am replicat, râzând și turnându-i apă într-un pahar. Mi-aduc aminte din liceu.

Și-a arcuit o sprânceană, privindu-mă chiorăș.

— Nu vreau să-mi amintesc scena aia. Tu erai încinsă, iar eu încercam să fiu drăguță.

— Aruncând cu bere în mine? am ripostat, întinzându-i paharul. Ca să mă răcorești, nu așa ai zis?

A pufnit, clătinând din cap când și-a amintit cât de rău se putea ameți până și dintr-o gură de alcool. Abia apoi a luat câteva guri de apă. Nu fusese niciodată o băutoare, ceea ce, probabil, era bine, din moment ce același lucru era valabil și pentru Jax.

— Am nevoie să-mi iau lada frigorifică, i-am zis peste umăr, în timp ce ieșeam din baie, cu ea după mine. E în garaj, presupun, nu?

A făcut semn din cap că da, lăsând jos paharul și îndreptându-și eleganta bluză roșie, în stil rustic, pe care și-a vârât-o ușor în pantalonii scurți din jeans.

— Și mai trebuie să-i iau haine de schimb lui Jared. Jax e în dormitor? m-am interesat, nevrând să dau buzna peste el.

— Nu, e în biroul lui, mi-a răspuns, indicând cu bărbia spre etaj. Ai putea foarte bine să-i iei geanta lui Jared cu totul. Probabil că n-o să-și mai petreacă nicio noapte aici, a adăugat, glumeață.

Probabil că nu.

M-am întors să plec, dar ea m-a apucat de mână.

— Mă bucur pentru tine, mi-a zis pe un ton egal și serios. Tu și Jared... Nu totdeauna mi s-a părut că ar fi suficient de bun pentru tine, Tate, a recunoscut ea. Dar a fost o vreme când nici eu nu m-am considerat îndeajuns de bună.

Am rămas pe loc, bucurându-mă că-și dăduse seama.

— E un om bun, m-a asigurat, strângându-mi mâna.

— Mersi, i-am răspuns, zâmbind și pupând-o pe obraz.

După ce-am urcat în fugă treptele, am intrat în camera lui Jax și-a lui Juliet, zărind geanta de voiaj a lui Jared într-un colț, lângă fereastră.

Am îndesat repede în ea hainele împrăștiate, după care am apucat-o de toarte și mi-am săltat-o pe umăr, recunoscătoare pentru

faptul că timpul petrecut în școala militară îl învățase, măcar, să-și facă bagajul cât mai sumar.

Am pornit spre ușă, dar m-am oprit, zărind pe măsuta pentru toaletă o cutiuță neagră din piele, de formă circulară.

M-a cuprins emoția când am ridicat-o de acolo. Știam că n-ar fi trebuit s-o deschid, dar presimțisem că Jax avea s-o ceară cât de curând în căsătorie pe Juliet. Iar dacă inelul zăcea așa, la vedere, însemna că mai mult ca sigur o ceruse deja. Voiam neapărat să-l văd.

Și totuși, dacă a cerut-o, ea de ce nu mi-a spus?

Am aruncat o privire spre ușă și, fiindcă n-am zărit pe nimeni prin partea vizibilă a holului, am revenit la cutiuță și am întredeschis-o.

Inima a început să-mi bată cu iuțeală în piept și m-a invadat un val de entuziasm.

Inelul era din platină, cu mici diamante, piesa centrală fiind un diamant șlefuit în formă pătrată, înconjurat de altele mai mărunte. Nu mă pricep la carate, dar piatra sigur era aproape la fel de lată ca degetul ei.

— Uau! am exclamat, ducându-mi mâna la gură ca să-mi înăbuș șoapta. Mama...

— Mă-sii? am auzit vocea lui Jax, terminându-mi exclamația. Am ridicat ochii și l-am văzut intrând în încăpere.

I-am zâmbit printre lacrimile de fericire care mi se adunaseră în ochi.

— O s-o ceri de nevastă? l-am întrebat. Sau ai cerut-o deja? Eram nespus de entuziasmată pentru Juliet.

Jax și-a abătut privirea și cuvintele parcă i-au rămas în gât.

— Sincer, da, a bâiguit. Dar nu cu inelul ăsta.

Remarcându-mi nedumerirea, a închis ușa după el și a coborât tonul.

— E al lui Jared, mi-a zis. L-a lăsat aici când s-a întors acasă, acum un an și jumătate.

Al lui Jared...? Cum?

— L-a lăsat aici când s-a întors acasă, vrând să te ceară, și-a încheiat el explicația, iar după expresia solemnă a feței mi-am dat seama clar că-mi aștepta reacția.

Am rămas fără aer, nemișcată. Nu eram în stare să mă clintesc.

Jared s-a întors acasă, acum mai bine de un an, ca să mă ceară de soție?

Am scăpat geanta din mână, m-am rezemat de măsuța pentru toaletă și am închis ochii, făcându-mă să trec prin ceea ce probabil a simțit el atunci când m-a văzut cu altul. Să cumpere un inel, să se întoarcă la fel de îndrăgostit de mine ca atunci când plecase și să mă vadă...

Jax mi-a cuprins obrajii cu palmele, întorcându-mi fața spre el.

— Uită-te la mine, Tate!

Privirile ni s-au întâlnit.

— Termină, da? Nu ești vinovată cu nimic. La fel ca în atâtea cazuri, s-a nimerit în momentul nepotrivit.

Palmele lui m-au strâns cu hotărâre, în timp ce eu inspiram și expiram, străduindu-mă să trec peste suferința provocată de regret. Niciodată n-am vrut să-l rănesc pe Jared. Și totuși, el mă rănise cu plecarea lui, așa că mă simțisem nevoită să-l îndepărtez.

— Tu ești iubirea vieții lui, a continuat Jax, și niciodată nu s-a pus problema să nu se întoarcă la tine și să nu lupte pentru tine, mai devreme sau mai târziu. Important e ca amândoi să mergeți mai departe. Aveți o viață de trăit, amintiri de adunat împreună, copii de făcut.

Odată cu ultimele cuvinte, m-a zgâlțâit, ca să mă readucă la realitate.

— Să nu mai pierdeți nici măcar un minut.

Avea dreptate. El mereu avea dreptate.

Puteam să-mi petrec ore în șir, chiar zile, pradă remușcărilor provocate de faptul că Jared își dorise mai demult să mă ceară de

Penelope Douglas

soție, dar nu avusesem de gând să-i frâng inima. Încercasem doar s-o protejez pe-a mea.

Iar acum el era aici. Mă iubea, și eu îl iubeam. Și eram fericiți. Discuția era încheiată și n-avea rost să mai privim înapoi.

— Jax! a urlat Juliet, de la parter.

El și-a lăsat mâinile în jos și s-a repezit pe hol.

— Ce s-a întâmplat? a strigat, aplecându-se peste balustradă.

— Uită-te pe telefon! Tocmai ne-a trimis Madoc mesaje, a răspuns ea, cu o voce îngrijorată. Katherine a intrat în travaliu. O să nască imediat!

CAPITOLUL 16

JARED

Ne-am urcat repede în lift, eu și Jax, încadrați de fete, cu telefonul gata să-mi crape de cât îl strângeam în pumn.

După ce sosise mesajul lui Madoc, Tate se întorsese pe ușa din spate cu geanta mea de voiaj și fusesem nevoit s-o trimit să-mi pornească mașina până reușeam să-mi trag ceva pe mine. Jax și Juliet au plecat imediat în viteză, iar eu am trecut pe la casa lui Madoc ca s-o iau pe Pasha. Ea fusese destul de ocupată în ultima săptămână, petrecându-și timpul cu Jax, la Loop, sau făcând plimbări cu Madoc, Fallon și Lucas — fratele lor mai mic din cadrul programului „Frați și Surori Mai Mari” —, dar, din nu știu ce motiv, nu voiam s-o las pe dinafară.

Așa că am făcut un mic ocol, am luat-o pe Pasha și am călcat pe accelerație.

Și, colac peste pupăză, mama se dusesese cu Jason la Chicago în weekend, fiindcă prietenii ei din oraș o convinseseră să se ducă la nu știu ce porcărie de expoziție cu articole pentru copii, când ea ar fi trebuit să se odihnească.

Am gonit pe tot drumul și l-am prins din urmă pe Jax.

După ce am intrat în spital, am trimis-o pe Pasha la magazinul de cadouri, ca să cumpere flori. M-am gândit că era mai important să mă asigur că mama și sora mea erau bine decât să mă duc personal ca să-i aleg aranjamentul floral. Așa că, în timp ce ea se ocupa de problema asta, noi, ceilalți, am dat fuga spre etajul trei.

Penelope Douglas

Toți mușchii mi se contractaseră de nerăbdare și simțeam cum mi se scurgea pe spate o dâră de transpirație. Nu-mi dădeam seama de ce eram atât de încordat.

Nu era din cauza îngrijorării sau a stânjenelii. Era, categoric, vorba despre emoții. Mi-am șters gura pe umărul tricoului, înlăturând stratul subțire de sudoare.

Ce era să fac eu cu un nou-născut? Mă îndoiam că ar putea exista vreo legătură specială între noi. Diferența de vârstă avea să ne împiedice, probabil, să ne apropiem prea mult.

Și era fată. Ce era să fac eu cu o fată?

Din fericire, era mititică, așa că avea să treacă destul timp până ca ea să interacționeze în vreun fel cu cineva.

Și totuși, pe de altă parte mă deprima ideea asta.

Nu mă îndoiam că Madoc, ba chiar și Jax, aveau să-și dea seama foarte repede cum să se joace cu ea și cum să-i vorbească, însă distrarea altora și, cu atât mai puțin, tolerarea altora n-au reprezentat niciodată punctul meu forte.

Cu toate astea, îmi doream să fie apropiată de mine. Doar că, pur și simplu, habar n-aveam de ce trebuia să fac pentru asta.

Madoc ne scrisese că mama era în rezerva cu numărul șapte și, deoarece ne luase aproape o oră ca să ajungem în Chicago, să străbatem prin trafic până la spital și să găsim loc de parcare, copilul era deja acolo, la fel ca și Madoc și Fallon, care plecaseră înaintea noastră.

N-am bătut la ușă. Am dat buzna în încăpere, dar m-am oprit brusc când l-am văzut pe Madoc, stând în picioare lângă patul mamei, deja cu copilul în brațe.

— Am luat-o eu primul, m-a tachinat. Îmi pare rău.

Nu-i părea rău absolut deloc, judecând după rânjetul cretin de pe fața lui, dar nu m-a deranjat. M-am holbat la legăturica roz din brațele masive ale lui Madoc, care nu părea cu mult mai mare decât o franzeleuță, străduindu-mă să mă obișnuiesc cu ideea că aia era sora mea.

Nici măcar s-o văd nu puteam, atât de înfășurată era în scutece. Tate s-a oprit alături de mine; am simțit privirea mamei, în timp ce Jax ne ocolea ca să ajungă lângă Madoc.

— Bună, Quinn Caruthers, a rostit el, punându-i cu blândețe mâna pe căpșor.

Madoc o privea cu adorație, deja îndrăgostit de ea, iar Jax se tot învrtea pe lângă el, făcându-mă să-mi dau seama că ardea de nerăbdare s-o ia în brațe.

Nu știu de ce, dar m-am simțit ca a cincea roată la căruță. Am aruncat o privire spre mama, care-mi urmărea răbdătoare reacțiile.

„Toți frații ei”, mi-a amintit, îmboldindu-mă din ochi să mă duc ca să văd copilașul mai îndeaproape.

Am inspirat adânc și m-am dus într-acolo, oprindu-mă de cealaltă parte a lui Madoc, coborându-mi privirea și examinând fărâmița de om. Bucățița aceea care deja reușea să mă facă să mi se inmoaie genunchii.

— Nu-i așa că e perfectă? a zis Madoc, ridicând-o în fața lui, ca s-o putem vedea cu toții.

Și m-am topit cu totul.

Pieptul mi s-a făcut țândări, mâinile au început să mă furnice și nu mai simțeam altceva decât o dorință aproape insuportabilă de a o ține în brațe.

Pleoapele sidefate îi acopereau ochii adormiți, așa că n-am putut să-mi dau seama ce culoare aveau, dar fața roșie, aprinsă, sugera marele efort cu care apăruse pe lume.

Obrăjorii dolofani păreau moi și fragili, nasul nu era mai mare decât unghia degetului meu mic, ca și mica deschizătură triunghiulară dintre buzele ei, în timp ce respira — toate astea își făceau drum spre inima mea. Am întins mâna, incapabil să mă împotriesc imboldului de a-mi strecura degetul în pumnul ei.

Cum era posibil să fie cineva atât de mic?

Degetele ei mititele — firave ca bețele de chibrit — s-au strâns pe degetul meu și am simțit cum mi se astupă gâtul; am încercat

să înghit, ca să scap de senzația aceea chinuitoare, dar era prea mult pentru mine.

— Noi suntem frățiorii tăi, fetișo, a găngurit Jax.

— Da, l-a aprobat Madoc, râzând. Ai încurcat-o!

Toată lumea râdea, extaziată de apariția unui nou-născut, numai eu mă prăbușeam. Scutecul s-a mișcat și, lăsându-mi ochii în jos, i-am zărit piciorușul care împungea ca să-și facă loc afară.

— Dumnezeuule, mică mai e! am șoptit, uluit, după care am ridicat capul. Mamă, eu...

Dar mama plângea, lacrimile îi șiroiau pe față, așa că m-am simțit imediat ca naiba, din cauză că nu m-am dus mai întâi la ea.

— Te simți bine? am întrebat-o, încercând să-mi scot degetul din mânuța lui Quinn, dar fără succes.

A dat ușor din cap, zâmbind.

— Sunt în al nouălea cer, m-a asigurat. Tabloul pe care-l am în clipa asta în fața ochilor nici că putea să fie mai minunat.

Și s-a pus iar pe plâns, privindu-ne pe rând, pe Madoc, pe Jax și pe mine. Jason i-a luat capul pe pieptul lui, el însuși arătând total răvășit.

— O să fie blondă, a zis, referindu-se la fiica lui nou-născută.

— De unde știi? l-a întrebat Jax, curios.

— Pentru că e, practic, cheală. Exact cum a fost Madoc.

Madoc a pufnit, săgetându-și tatăl cu o privire enervată. Mi-am pus mâna pe creștetul ei, uimit de cât de bine mi se potrivea în palmă. Am simțit privirea lui Tate și am ridicat capul, văzându-i zâmbetul din ochi.

— Vrei s-o ții în brațe, Jared? mi s-a adresat mama. Am clătinat din cap.

— Nu cred că...

Numai că Madoc era deja cu mâinile spre mine și mi-o întindea. Mi-am ridicat brațele, tremurând de emoție, simțind cât de ușoară era.

— Ei, fir-ar! am exclamat, râsuflând anevoie.

— Vezi cum vorbești, am auzit bombănitul încet al mamei.

Madoc și-a retras mâinile, lăsându-i încetșor capul în îndoi-tura dintre brațul și antebrațul meu și, chiar dacă pareă nu cântă-rea deloc, mi-era teamă că n-aveam s-o pot ține.

Era ceva diferit de oricare altă senzație pe care am avut-o vre-odată.

Mi-am împreunat sprâncenele, studiind fiecare centimetru al feței ei drăgălașe.

— E atât de mică! am zis, mai mult pentru mine decât pentru ceilalți.

— Crește ea, a comentat Jax, zgâindu-se peste umărul meu.

Am clătinat din cap, nevenindu-mi să cred că și eu am fost, odată, la fel de mic.

— Atât de neajutorată...

În sfârșit, Tate a apărut lângă mine și a sărutat-o pe frunte.

— O fată cu frați ca voi trei o să fie oricum, numai neajutorată nu, a remarcat râzând.

Deodată, mi s-a zguduit pieptul, văzând cum i se deschide gurița, într-un mic oval, când a căscat și — *mama mă-sii* — am zis c-o să mor. Cum să fi fost mai drăgălașă de-atât?

Am râs, doar ca să nu plâng.

— Simt că mi se sfâșie inima, dar nu-mi dau seama de ce. Ce naiba?

— Asta e iubirea, am auzit-o pe mama zicând. Nu ți se sfâșie inima. Îți crește.

Tate mi-a încolăcit mijlocul cu brațele și și-a lăsat capul pe umărul meu, amândoi privind-o pe Quinn.

M-am aplecat, atingându-i ușor obrazul cu buzele și inspi-rându-i mirosul de bebeluș.

Dumnezeule, cât eram de penibil!

— E rândul meu, s-a repezit Jax, înghiontindu-mă.

Fără tragere de inimă, i-am predat-o, având grijă să-i țin căp-șorul. Mă descumpănea faptul că nu voiam s-o dau din brațe.

Penelope Douglas

Ce naiba, detestam până și posibilitatea de a mai fi nevoit vreodată să plec din Shelburne Falls.

— Doamne!

Ne-am întors cu toții, smulși din transa noastră indusă de bebeluș, ca s-o vedem pe Juliet repezindu-se la coșul de gunoi și vomitând, întoarsă cu spatele spre noi.

— Juliet! a strigat Jax, dându-i mamei noastre copilul și repezindu-se, împreună cu Tate, să-i sară în ajutor. Iubito, te simți bine? a întrebat-o, în timp ce Tate îi dădea deoparte părul lui Juliet.

— Doamne, Dumnezeule, a gemut ea, icnind în sec deasupra gunoiului. Îmi pare foarte rău. Nu vreau să îmbolnăvesc copilul, dacă m-oi fi molipsit de ceva.

— Ia de-aici, i-a zis Jax, întinzându-i câteva șervețele ca să-și șteargă gura și sprijinind-o cu brațul.

Juliet l-a împins deoparte, clătînându-se din nou și golindu-și stomacul cam de tot ce-i mai rămăsese înăuntru.

— O, vai de mine! a exclamat o asistentă, trântindu-mi în mâini carafa cu apă și repezindu-se spre Juliet.

— Iertați-mă, a bâiguit Juliet, cu mâna la gură și îmbujorându-se toată.

Am pus carafa jos, pe măsuta mamei, după care am turnat câte un pahar pentru ea și pentru Juliet.

— Nu s-a întâmplat nimic, a liniștit-o asistenta. Haideți cu mine, i-a zis apoi, punându-i mâna pe spinare și îndrumând-o spre ieșire.

Jax și Tate au dat să se ducă după ea, dar Juliet i-a oprit.

— Nu, stați aici. Amândoi, a poruncit ea. O să-mi fie bine. Stați aici cu Quinn. Ne vedem în sala de așteptare.

— Dar nu ți-e bine, a protestat Jax.

— Stai aici, a repetat ea, pe același ton poruncitor. Te rog, o să mă simt vinovată. Oricum, mă duc numai până la baie. Ne vedem imediat.

Jax a rămas în cadrul ușii, privind-o cum se îndepărta, iar noi, ceilalți, ne-am așezat pe canapea și am început să râdem de Madoc, care-și făcea selfie-uri cu Quinn.

*

— Se pare că s-a cam dus excursia, am comentat, observând pe ecranul telefonului meu că era deja trecut de patru după-amiaza.

Cât timp am fost la spital, în vizită la mama, la Jason și la Quinn, aproape că s-a făcut ora la care trebuia să plecăm spre casă, pentru cursa lui Tate din seara asta.

Din fericire, cerul se înseninase, așa că Jax se aștepta la un public foarte numeros.

— Nu-i nimic, a răspuns Tate, cuibărindu-se sub brațul meu și încolăcindu-mi mijlocul cu brațul. Oricum, a fost o zi mai plăcută așa.

Și-a îndreptat privirea spre Jax, care era de cealaltă parte a ei, apoi din nou spre mine.

— Sora voastră e o fată foarte norocoasă. Știți și voi asta, nu?

Am avut un schimb de priviri cu Jax, râzând amândoi în sinea noastră.

— Ce e? a întrebat Tate, plimbându-și privirea de la unul la celălalt.

Am clătinat din cap, știind la ce se referise, numai că...

— Păi, am început, primul meu gând a fost că ea are nevoie de alți copii cu care să crească. O să se simtă singură.

— Da, s-a amestecat Jax, ducându-și la gură sticla cu apă și aprobându-mă.

— Ei bine, ne-a contrazis Tate, o să vă mirați cât de multă grijă o să aveți cu toții ca ea să *nu* fie singură.

— Bine punctat, am zis.

Și, probabil, chiar avea dreptate. Mama se exprimase cât se poate de precis în privința rolurilor pe care urma să le avem față de sora noastră.

De îndată ce i-am ținut în brațe trupul fragil, neajutorat, am știut că aș fi capabil să mă arunc și în foc pentru ea.

— Bună, a zis Jax, apropiindu-se de camera asistentelor. Iubitei mele i s-a făcut rău. A venit o soră și a dus-o undeva, dar de atunci n-am mai văzut-o și nici n-am auzit vreo veste despre ea.

— Juliet Carter? a zis imediat femeia. Da, e în rezerva numărul doi.

— Au dus-o într-o rezervă? a întrebat el, derutat, în timp ce Tate mi-a aruncat o privire îngrijorată.

Asistenta a încuviințat și a făcut un semn cu mâna spre stânga. M-am încruntat, un pic îngrijorat și eu.

Chiar dacă ajunsesem să țin destul de mult la Juliet, în mod normal, ea încă era în afara sferei mele de interes. Preocupările, pasiunile și bunăstarea ei nu se situau pe un loc prea înalt în lista priorităților mele, așa că nu-i acordasem niciodată prea multă atenție. Cu toate acestea, trebuia să recunosc faptul că era îndrăgostită până peste cap de fratele meu și, în același timp, fidelă și grijulie. Și muncea din greu, fără să aștepte vreodată să i se pună ceva pe tavă.

Îl merita, iar el o merita.

Jax s-a năpustit spre rezerva numărul doi, a deschis ușa, iar eu și Tate l-am urmat în grabă.

— Dumnezeu! a exclamat Jax, imediat cum a intrat în încăpere. Se simte bine?

Am dat și noi buzna înăuntru și am văzut-o adormită pe pat, cu o înfățișare liniștită și îmbrăcată în hainele ei.

Jax s-a repezit lângă ea și a examinat-o din cap până-n picioare.

— Ce naiba? a întrebat în șoaptă, întorcându-se spre asistenta care venise după noi.

Ea s-a oprit, cu o înfățișare buimacă.

— Poftim, domnule?

— Ce-a pățit? am întrebat incet, având grijă să n-o trezesc pe Juliet.

Tate se dusese lângă Jax și-și privea prietena.

— Eu tocmai am intrat de gardă, ne-a explicat femeia. Din câte știu, totuși, e bine. Au vrut doar s-o lase să se odihnească și să fie hidratată, ne-a explicat, privindu-ne pe rând. O să poată pleca acasă peste puțin timp. Nicio grijă.

— Bine, dar e ceva în neregulă? E iubita mea, a insistat Jax, cu o privire îngrijorată, care se străduia să pună lucrurile cap la cap, exact ca și noi doi, dar fără succes.

— Nicidecum, a răspuns asistenta pe un ton vesel. E cât se poate de normal să-ți vină greu să ții ceva în stomac pe timpul primului trimestru. O să fie bine. Aveți doar grijă să bea cât mai multă apă.

Ochii lui Jax aproape că au ieșit, naibii, din orbite, iar eu aproape că m-am înecat.

— Tri... ce? m-am forțat să întreb.

— Jax, a rostit Tate, cu răsufierea tăiată, plimbându-și privirea de la unul la celălalt și ascunzându-și zâmbetul cu palma dusă la gură.

— Mă iertați, a zis Jax, clătinând din cap și fixând-o cu privirea pe biata tânără asistentă. Ce naiba ați spus adineauri?

Fetei i-a picat fisa. Și-a îndreptat spinarea.

— Of! a exclamat, părând prinsă pe picior greșit. Iertați-mă. Am crezut că ați vorbit cu un doctor.

S-a apropiat încet de pat, îmbujorându-se la față.

— E însărcinată? s-a grăbit Jax să întrebe.

Asistenta a încuviințat, mutând carafa cu apă de pe masă.

— Da, cam în cinci săptămâni. Din câte mi-a zis cealaltă asistentă, înainte să plece, se pare că nici iubita dumneavoastră nu știa.

A dat să plece, dar s-a întors din nou spre Jax.

Penelope Douglas

— Și, încă o dată, vă rog să mă iertați. Am crezut că ați fost informat.

Și, cu asta, a ieșit din încăpere, iar Jax s-a aplecat spre pat, cu ochii la Juliet. Tate m-a strâns de mână și, dintr-odată, am simțit nevoia să rămân singur cu ea. Fusese o zi bună.

Jax a ridicat o mână, a început s-o mângâie pe obraji pe Juliet, după care a atins-o pe pântec, dând impresia că se străduia să asimileze vestea.

— Hai să mergem, i-am zis în șoaptă lui Tate.

Fratele meu avea nevoie să rămână singur cu iubita lui, în clipa aia.

Ținând-o de mână, am scos-o pe Tate din încăpere și am condus-o de-a lungul coridorului, până când am găsit o toaletă pentru o singură persoană. După tot haosul din ziua aia, ca să nu mai punem la socoteală și faptul că ea avea o cursă în acea seară, simțeam nevoia să fur câteva minute de intimitate cu ea.

Trăgând-o înăuntru după mine, am lipit-o cu spatele de ușă și am apucat-o cu mâna de ceafă, strivindu-mi buzele de ale ei.

A scos un geamăt, surprinsă, strecurându-și mâinile pe sub tricoul meu, ca să mă țină de spinare. Gura îi era atât de caldă, încât m-am apucat să-i mușc buzele, al naibii de infometat să ajung cu gura pe restul trupului ei.

— Așadar, a încercat ea să vorbească, printre sărutări, uite un copil cu care să crească surioara voastră, Quinn. Exact cum ți-ai dorit.

I-am descheiat blugii, i-am lăsat în jos și i-am apucat fesele goale în palme, asaltându-i în continuare buzele.

— Te iubesc, am șoptit. Vreau totul cu tine, Tate.

Pe urmă, am ingenuncheat, trăgându-i în jos blugii și chiloții, scoțându-i odată cu sandalele. Ea și-a înfipt degetele în părul meu și și-a lăsat capul pe spate, icnind când i-am săltat piciorul pe umărul meu și am început să-i dezmierd clitorisul cu limba.

— O să ai totul cu mine, a zis, înghițind lacomă gură după gură de aer. Sunt a ta, Jared.

— Al naibii de clar că ești, am măruit, lingând pielea moale și delicată, sorbind-o neîncetat.

— O, a gemut, privindu-mă de deasupra. Am văzut inelul din camera lui Jax, a mărturisit, cu vocea întretăiată. Știu ce s-a întâmplat atunci, când te-ai întors acasă. Mă simt îngrozitor și nu știu dacă așa ar trebui să mă simt, dar...

În timp ce vorbea, vârful limbii mele tatona intrarea, făcând-o să se foiască la contactul cu buzele mele, și să-și dorească mai mult.

M-am retras, descriind cercuri cu degetul mare pe clitorisul ei, să-i păstrez excitația.

— Am fost zdrobit când a trebuit să plec, i-am explicat. M-am urât pe mine însumi, dar a trebuit s-o fac. Am fost nevoit. Exact la fel cum ai fost tu nevoită să încerci să mergi mai departe și să trăiești într-o lume pe care să n-o domin eu tot timpul.

Am apucat-o de fundul ei al naibii de sexy și am tras-o din nou spre mine, înfulecând-o și luând-o cu violență.

— Jared, a scâncit ea. Și, deodată: De ce-ai vrut să te însori cu mine?

Ha?

Mi-am lăsat capul pe spate și i-am văzut disperarea din ochi, înflăcârați de dragoste, dar încețoșați de dorință.

Ridicându-mă, am încolăcit-o cu brațele și m-am lipit strâns de ea.

— Cum aș fi putut să nu vreau?

Cum era posibil să nu-și dea seama că era făcută pentru mine?

— Doisprezece ani, am continuat, în care n-am încetat nicio dată să te vreau, Tate. Nici măcar pentru o zi n-am fost eliberat de tine.

Mi-am lipit fruntea de a ei, nasul de al ei.

— Vreau totul. Vreau să-ți termini școala. Vreau nunta, cu prietenii și cu familiile noastre. Vreau casa și vreau să avem copiii noștri, Tate.

Penelope Douglas

Mi-am apăsat gura pe a ei până când mi-am simțit dinții înfigându-se în buzele ei, pe dinăuntru.

— Și, dacă tu nu vrei ceva din toate astea sau nimic din ele, am declarat, atunci o să mă plec în fața hotărârii tale, pentru că, mai presus de orice altceva — am privit-o în ochi —, te vreau pe tine.

Frumoșii ei ochi albaștri s-au umplut de lacrimi, ca zilele ploioase care-i plăceau atâta, iar eu m-am retras puțin, deschindu-mi blugii, niciodată îndeajuns de sătul de ea.

Ridicând-o de coapse, am făcut-o să lunece pe penisul meu, sărutând-o ca să-i înăbuș țipătul.

Înfigându-mă în ea, am șoptit, cu buzele lipite de ale ei.

— Pentru totdeauna, am adăugat.

A închis ochii și o roșeață i-a colorat obrazii.

— Pentru totdeauna, a încuviințat. După ce rezolvăm o socoteală veche, bineînțeles.

Mi-am ridicat brusc privirea și am văzut-o arcuindu-și buzele, ca și cum i-ar fi venit o idee.

— O socoteală veche?

— Îhîm, a confirmat ea, rămânând cu ochii închiși. Noi doi avem anumite probleme nerezolvate, Jared Trent.

Fir-aș al naibii!

CAPITOLUL 17

TATE

— Nu înțeleg care-i rostul, a zis Jared, trăgându-și pe cap gluga hanoracului său negru.

Ploaia făcuse ca temperatura să scadă considerabil.

— Simplu, i-am explicat. Ne-am întrecut în două curse, iar eu încă n-am câștigat niciuna. Mai vreau o șansă, înainte de a o lua de la zero.

— Ce tot spui? a ripostat el, trecându-și degetele prin părul șaten și răvășindu-l într-un mod perfect. Ai câștigat-o pe prima dintre ele, acum patru ani.

— Oare?

S-a posomorât, arcuindu-și o sprânceană și părând iritat.

I-am adresat un zâmbet superior, vârând mâna pe geamul deschis din spate al mașinii mele și luându-mi, la rândul meu, hanoracul cu glugă.

— Tate, a zis, apropiindu-se și prinzându-mă cu mâinile de mijloc. Noi doi n-avem nevoie să ne întrecem.

— Ba da, am replicat, lăsându-mi jos piciorul. Asta e ultima mea cursă, Jared.

A tăcut, așa că m-am întors și am ridicat capul spre el, constatând că mă studia. Luându-l de mână, m-am aplecat înapoi în mașină și l-am tras mai aproape, dorindu-mi un pic de intimitate față de mulțimea adunată pe Loop, la câțiva pași mai încolo.

Penelope Douglas

— Noi doi o să avem mereu în comun dragostea pentru mașini, am început, păstrând un ton egal. Și-o să ne distrăm de multe ori conducând și făcând micile noastre giumbușlucuri în anii care vor veni, dar...

Am inspirat adânc, încercând să găsec cuvintele potrivite ca să-l fac să înțeleagă.

— În copilărie, am crezut mereu c-o să împart asta cu tine, am mărturisit. De prima dată când mi-ai pomenit despre Loop, pe când aveam zece ani, m-am gândit c-o să fim eu și Jared la curse. Eu și Jared în mașina noastră. Eu și Jared, ca o echipă.

Am înghițit nodul din gât, odată cu visul care, în realitate, nu ajunsese niciodată să se îplinească. Mi-am dres glasul.

— Atunci când ai plecat, a fost ca faza aia, când povesteai despre cum erai pe pistă, pe motocicletă... despre faptul că era singurul moment când eram împreună. Îți amintești?

A rămas nemișcat, studiindu-mă cu prudență. Mi-am dat seama că-l îngrijora faptul c-o să renunț la un lucru pe care-l iubeam, dintr-un motiv greșit.

— Ei bine, am zis, dând din cap, asta a fost Loop pentru mine, de când ai plecat. O modalitate de a fi aproape de tine, în timp ce mă păcăleam singură gândindu-mă c-o să mă ajute să supraviețuiesc fără tine.

Am clătinat din cap, lăsând ochii în jos.

— Nu m-a ajutat, i-am mărturisit. N-am ce glorie să caut aici și n-am niciun interes de a continua în vreun stadiu mai avansat. Medicina e domeniul în care mi-am pus ambițiile și, cu toate că ador să conduc, singurul fel în care mai vreau să fiu pe pista asta, de acum încolo — aici l-am privit în ochi —, e dacă suntem în aceeași mașină.

Îmi plăcea să conduc, dar pentru mine nu era o pasiune, așa cum era pentru Jared. Și nu mai voiam să mă bucur de așa ceva fără el.

Mi-am strâns mai tare brațele pe mijlocul lui.

— Știu că sufletul tău e pe pistă, dar eu n-am nevoie de ea și nu-mi trebuie decât dacă stau lângă tine. E momentul să-mi îndrept energiile spre altceva.

Și-a plimbat ușor degetele pe obrajii mei, trimițându-mi fiori pe brațe.

— Dar adori să conduci, a declarat, privind-mă cu îngrijorare.

— Îmi *place*, l-am corectat. *Ador* dacă sunt cu tine.

M-a prins cu degetele de bărbie, ridicându-mi capul, sărutându-mă și, în mai puțin de o secundă, mi s-a înfierbântat tot corpul. Adoram gustul lui.

— Așadar..., am zis, clipind ca să risipesc ceața creată de el. E ultima mea cursă și ultima dată când noi doi o să fim adversari — sau inamici, la o adică — și vreau să fie cu tine. Cu nimeni altcineva.

A zâmbit dintr-un colț al gurii.

— Și ce te face să crezi că n-o să te las să câștigi?

— Pentru că e și un pariu la mijloc, am ripostat, cu vocea îngroșată de neastâmpăr. Dacă e să câștig, am dreptul să te cer de bărbat de față cu toată lumea asta.

Și-a dat ochii peste cap și s-a îndepărtat de mine.

— Și asta o să te facă să te simți de-a dreptul efeminat în fața unui public enorm și a camerelor de filmare ale telefoanelor, am continuat să vorbesc spre spatele lui. Și o să fie o poveste extrem de interesantă — dacă nu cumva un pic cam prea puțin bărbătească — pe care să le-o spui copiilor tăi, într-o zi. Iar tatăl meu probabil c-o să-și piardă tot respectul pentru tine, numai că, atunci când o să mă las într-un genunchi, iubitele, o să te topești tot și-o să leșini.

— Dumnezeule mare, s-a văicărit el, întorcându-se cu o mutră de parcă ar fi mâncat ceva stricat. Am impresia că mi-am pierdut un testicul ascultând toate astea. După care s-a întors la loc cu spatele spre mine, ordonându-mi peste umăr: Nu mă ceri tu pe mine de bărbat.

— Dar, scumpule, am urlat, atrăgându-le atenția celorlalți, ție îți place când eu fac pe masculul alfa.

Penelope Douglas

Spectatorii au râs, iar eu am zâmbit și Jared s-a îndepărtat, clătinând din cap, probabil vrând să se salveze ducându-se să-i caute pe Jax și pe Madoc.

Mi-am încuiat mașina și mi-am pus hanoracul pe mine, apoi m-am dus spre Juliet, care stătea pe un scaun pliant, lângă mașina lui Jax.

— Cum te simți? m-am interesat, văzând o pătură din lână și două sticle cu apă care zăceau pe jos, lângă scaun.

— Cam slăbită, a recunoscut. Dar mă descurc. Jax a vrut să stăm acasă, dar când am auzit c-o să concurați și tu și Jared, am insistat să venim.

Am ridicat pătura și am întocmit-o, așezând-o pe mașina lui Jax.

— Cum a primit vestea? am întrebat, uitându-mă după el și văzând că Madoc tocmai îi freca ridichea.

— Mult mai bine decât mine, a răspuns oftând. Are o navetă de sticle cu apă în portbagaj și chiar a pus o pătură pe mine, de parcă n-ar fi vară. Deja a căutat pe YouTube cum se asistă o naștere în caz de urgență, motiv pentru care cred că a acceptat ideea destul de repede, a adăugat, râzând.

— Dar tu?

A ridicat din umeri, oftând adânc.

— Eu iau anticoncepționale. Sau luam, a adăugat. N-am fost niciodată imprudentă, nici măcar după doi ani de când eram împreună. Categorie nu eram pregătită pentru asta.

A rămas cu privirea fixată undeva și, urmărind-o, am văzut că-și studia iubitul. Un zâmbet abia schițat i-a înfrumusețat chipul.

— Numai că el mă tot pipăie pe burtă, ca și cum ar putea deja să-l simtă cum se mișcă, a zis râzând. N-aș fi încercat în ruptul capului să fac un copil acum, dar numai când mă uit la el, dintr-o dată, abia aștept. Și chiar o să avem un copil împreună.

M-am aplecat și am îmbrățișat-o strâns. Îmi făcea plăcere să știu că Jax avusese de gând s-o ceară de soție dinainte să afle

despre copil. Văzând că ea încă avea inelarul gol, am presupus c-o să facă o sărbătoare din asta.

Și, mulțumită neașteptatei vești de azi, probabil c-avea să fie mai devreme decât plănuise.

— Toată lumea a venit aici pentru tine, știi asta, da? i-am zis. Și Fallon o să rămână însărcinată curând, așa că n-o să fii singură.

M-a privit dezorientată.

— De unde știi asta?

— Toate se întâmplă în număr de trei, i-am răspuns oftând.

Katherine, tu, la mine nu e cazul, așa că...

Am râs amândouă, știind bine că puteam să fiu eu, dar din moment ce Jax urma să aibă un copil, eram convinsă că Madoc avea să profite de ocazie și s-o dea pe brazdă pe Fallon.

— Tatum Brandt! a răcnit cineva. Mișcă-ți fundul înapoi!

Am tresărit violent, căutând cu ochii mari prin mulțime. *Ce mama...?*

Aruncând o privire spre Juliet, am observat că zâmbea, fiindcă și ea îi recunoscuse vocea lui Jared.

Rămânând încremenită — pentru că nu răspundeam la numele asta, iar el o știa al naibii de bine —, l-am văzut, în sfârșit, înălțându-se deasupra mulțimii, cățărât pe... ceea ce puteam doar să presupun că era capota mașinii lui.

Și-a lăsat capul într-o parte, iar spectatorii se uitau când la el, când la mine. Muzica s-a oprit, iar eu i-am urmărit degajatul și îngâmfatul limbaj corporal, în timp ce vorbea.

— Vrei să te întreci cu mine sau nu? m-a provocat, cu aceeași atitudine țanțoșă și sfidătoare pe care o uram și o iubeam pe vremea liceului.

Pulsul mi s-a accelerat și mi-am încrucișat brațele la piept, începând să înaintez încet spre mulțime.

— Știi bine că vreau, i-am replicat, cu obrăznicie. De ce te comporți ca și cum, dintr-odată, ai avea alte lucruri mai bune de făcut?

Penelope Douglas

— Cu tine? a ripostat. Categorie avem alte lucruri mai bune de făcut.

Publicul a vibrat de hohote la auzul apropoului limpede lansat de Jared, însă eu doar am zâmbit, fără să mă jenez. Învătasem de multă vreme să ripostez pe măsură.

Mi-am rotit privirea prin mulțime.

— Cred că se teme c-o să câștig, nu vi se pare? am întrebat, retoric, și am auzit cum publicul, amuzat, se întorcea spre el, așteptându-i reacția.

A sărit de pe capotă și ne-am îndreptat unul spre celălalt prin mulțimea care se dădea deoparte din calea noastră.

— Tu să câștigi? a strigat, batjocoritor. Am concurat aici de două ori mai mult decât tine. Cred că mă descure să te văd în oglinda retrovizoare, Tatum, a glumit el.

Îmi făcea inima să pompeze și mai repede cu insultele lui sfidătoare, ceea ce-mi dădea o senzație de *déjà vu*. Ceea ce, presupuneam, era și motivul pentru care mă persifla.

Ca să mă stârnească.

Mi-am dus o mână la inimă, cu o falsă compasiune.

— O, iubitul... Nu ți-a spus nimeni? l-am întrebat, apropiindu-mă de el, zâmbitoare. Asta e cursa lașului¹, l-am informat. Eu n-o să fiu în spatele tău. N-o să fiu nici lângă tine.

M-am aplecat spre el și am continuat în șoaptă:

— Eu o să vin peste tine, puiule.

Rânjetul superior i s-a șters de pe față, încetul cu încetul, iar eu mi-am stăpânit cu greu imboldul de a izbucni în râs.

Neprețuit. Fir-ar să fie, ce tare sunt!

Ochii înflăcărați ai lui Jared au devenit plini de ferocitate și au început să-l caute prin preajmă pe fratele lui.

Am pufnit când l-am văzut pe Jax apărând și dându-și ochii peste cap.

¹ Tip de întrecere în care două mașini se îndreaptă una spre cealaltă, amenințând să se ciocnească. Pilotul care virează primul, evitând coliziunea, este numit *chicken* (*laș*) și pierde întrecerea.

— Mersi, Tate, a replicat sarcastic. Încă nu-l anunțasem.

— Ce tot spune ea acolo? I-a luat la rost Jared, cu o voce dură și încordată.

M-am străduit să nu zâmbesc. Nu se întâmpla prea des să-l pot lua prin surprindere.

— Aăă, da, a încercat să se sustragă Jax, pe un ton de scuză. E o probă nouă pe-aici, frate. Porniți amândoi de la linia de start, dar în direcții opuse, i-a explicat, trăgând cu ochiul spre mine. Aveți de parcurs toată pista până când o să treceți unul pe lângă celălalt, ceea ce o veți face pe propriile culoare, a rostit Jax, scrâșnind printre dinți, anume pentru mine, din moment ce nici eu nu mai făcusem așa ceva, iar el voia să se asigure că înțeleg.

Am ridicat din sprâncene, cu ochii spre Jared.

— Numai că, la linia de sosire... am început.

— La linia de sosire, a continuat Jax, pe ultima turnantă, trebuie să treceți printre bariere ca să se considere că ați terminat cursa.

A arătat spre barierele din plastic, înalte până la mijloc, întrebuințate uneori în construcțiile rutiere, care erau amplasate în spațiile lui astfel încât să marcheze un singur culoar pe pistă.

— Asta înseamnă pe un culoar suficient de lat pentru o singură mașină, a precizat Jax.

— Exact, l-am aprobat, neputând să-mi mai stăpânesc picioarele.

— Cine ajunge primul... a zis Jax dând din cap. În fine, ați prins ideea.

M-am răsucit pe călcâie, pornind spre mașina mea, iar Jax a suflat într-un fluier, cerând să se elibereze pista.

— Tate! a strigat Jared, vocea fiindu-i înecată în zgomotele mulțimii. Eu nu fac una ca asta!

— Dacă n-o faci tu, i-am strigat peste umăr, o s-o facă altcineva și n-o să fiu la fel de în siguranță cu el, așa cum o să fiu cu tine, nu-i așa?

Mi-am descuiat mașina și m-am urcat în ea.

— Ești ca un copil răzgâiat! l-am auzit mârâind din mijlocul mulțimii.

Am scos capul pe fereastră, aplecându-l într-o parte.

— Te iubesc, am replicat, tachinându-l.

Și slavă Domnului că n-a mai vrut să continue duelul verbal.

După ce a mai șovăit doar o clipă, a clătinat din cap, cu o înfățișare de om înfrânt, apoi s-a întors și s-a dus spre mașina lui, care aștepta deja pe pistă.

Mașina lui Jared era o bijuterie, și toată lumea fusese călare pe ea încă de când ajunseserăm aici.

Răsucind cheia în contact, am ambalat motorul și mi-am ridicat mâinile, strângând volanul, străbătută de fluxul fierbinte al adrenalinei din sânge.

Mulțimea se dispersase, fie îndepărtându-se pe margini, fie prin gradene. Am deblocat frâna de mână, îndreptându-mă spre pistă. Rotindu-mă o sută optzeci de grade, m-am oprit lângă Jared, în direcția opusă.

— N-ai lăsat-o niciodată mai moale cu mine, i-am zis, pe un ton serios. Nu te abține nici acum.

A rămas cu privirea fixată în față, spre parbriz, evident detestând ceea ce voiam de la el.

Întinzând mâna, am dat drumul la muzică, tare, după care mi-am strâns părul, legându-l în coadă.

Abia atunci și-a întors ochii spre mine și un zâmbet i s-a furișat pe față când, la rândul lui, a întins mâna și a pornit muzica.

— Bun-venit tuturor! s-a auzit în difuzoare vocea lui Zack.

M-am uitat și i-am văzut pe Madoc și pe Fallon stând în tribună, în timp ce Jax și Juliet traversau pista prin fața mașinii mele, ducându-se și ei într-acolo.

Cei din public, o amestecătură de elevi de liceu și de prieteni de demult, și-au scos telefoanele și au început să filmeze. Mulți dintre ei erau informați de povestea dintre mine și Jared, așa că aveau un interes legitim să ne urmărească micul spectacol.

Jared a schițat un zâmbet, iar eu nu-mi mai puteam stăpâni bătaiala piciorului, în timp ce nerăbdarea îmi trimitea fiori în sus pe șira spinării.

Știa că-mi plăcea felul în care mă privea și încerca să mă descumpănească. Mă rog, poate că n-o făcea intenționat, dar, oricum.

— Aceștia doi, a început Zack, făcând să bubuie difuzoarele, n-au nevoie de nicio prezentare. E cea mai mare confruntare între doi rivali din câte am avut vreodată aici, ei mereu au produs scântei pe Loop.

Publicul a început să ovaționeze, iar eu mi-am verificat schimbătorul, ca să mă asigur că eram în viteza întâi.

— Jared și Tate? a continuat Zack. Mult noroc!

Spectatorii au ovaționat din nou și am oftat din rărunchi când Jared și-a ridicat geamul. Am făcut și eu același lucru, dând volumul mai încet, pentru moment.

— Pe locuri! a răcnit Zack.

Din poziția în care mă aflam, nu puteam să văd luminile de semnalizare.

— Fiți gata! am auzit, în timp ce înghițeam în sec, ca să-mi domolesc uscăciunea din gură.

Am apăsat amândoi pe accelerație, prea surescitați ca să ne mai putem stăpâni.

— Start!

Urletul mi-a sfredelit timpanele. Atât eu, cât și Jared am demarat, îndepărtându-ne cu toată viteza unul de celălalt, scrâșnetul cauciucurilor făcând ca publicul să aclame și mai zgomotos.

Am trecut într-a doua și apoi într-a treia, câștigând viteză repede și constant. Mă îndepărtam tot mai mult de Jared, dar, aruncând o privire în oglinda retrovizoare, m-am mirat constatând că nu vedeam să se mărească distanța dintre noi. Aproape că o simțeam pe piele.

Ca doi magneți.

Luminile de frână i s-au aprins și am strâns mai tare volanul între degete, văzându-l cum apare după următoarea turnantă.

Fir-ar să fie.

Trântindu-mi piciorul pe accelerație, am trecut direct într-a cincea, sărind cu totul peste a patra și derapând la viraj. Porcăria la mașina mea era că avea cu vreo sută cincizeci de kilograme mai mult decât a lui, așa că el putea să manevreze mai repede și mai ușor.

Trecând la loc într-a treia, am apăsat pedala, m-am năpustit înainte și am dat iar într-a cincea, apoi într-a șasea. Puternicul bolid al lui Jared parcă era o rachetă care improșca apa de ploaie de pe pistă, gonind spre următorul viraj.

Mi-am încordat mușchii coapselor, simțind un fior care mi se strecura prin măruntaie.

Al naibii de sexy putea să fie! N-aveam cum să-l văd prin geamurile lui fumurii, dar tot izbutea să mă excite.

Luând următorul viraj, m-am năpustit înainte, rămânând pe culoarul din dreapta, în timp ce Jared s-a repezit spre mine; am izbucnit în râs când a trecut pe alături.

Adoram să mă întrec cu el. Mereu simțeam valul de adrenalină și, cu oricine altcineva aș fi concurat, nu m-aș fi simțit atât de bine.

Un fior rece mi-a străbătut pielea, deși aveam hanoracul pe mine, dar n-am ezitat să țâșnesc pe următorul viraj, repezindu-mă mai departe.

Nu-mi doream să inving, nici nu simțeam nevoia, dar imi doream întrecerea asta cu el.

Muzica mi s-a oprit și, pe ecranul tactil, am văzut că-mi suna telefonul.

— Da? am răspuns.

— Ce-o să se-ntâmpile dacă inving? a întrebat Jared, dezmiertându-mi pielea cu vocea lui catifelată.

Am șovăit, neștiind sigur ce să-i răspund.

— Păi..., am zis, băjbăind după cuvinte. Păi, probabil o să am încredere c-o să-mi dai mereu tot ce ai mai bun.

A tăcut preț de câteva clipe și am auzit urletele mulțimii.

— Și dacă pierd? a întrebat, cu o voce neobișnuit de tristă. O să mai ai încredere c-o să-ți dau mereu tot ce am mai bun?

Mi s-a pus un nod în gât și am clipit ca să-mi opresc lacrimile apărute brusc.

— Jared, am zis, mușcându-mi buzele ca să nu izbucnesc în plâns.

Voia să știe dacă aveam încredere în el.

— Nu pot să-ți garantez c-o să mă trezesc în fiecare zi sută la sută funcțional, Tate, a mărturisit. Nimeni nu poate.

I-am auzit tonul schimbându-se în timp ce se străduia să ia ultimul viraj și am trecut într-o treaptă inferioară de viteză, negociind și eu virajul, cu volanul amenințând să intre în mine în timp ce derapam.

— În schimb, a continuat, răsufând greoi din cauza efortului, pot să-ți promit c-o să te pun mereu pe primul loc.

— Atunci dovedește-o, l-am îmboldit, pe un ton gânditor. Ridică-te la înălțimea provocării mele.

Am trecut într-a cincea și apoi într-a șasea, văzându-i farurile în fața mea.

Asta era. Unul din noi urma să treacă printre bariere, iar celălalt avea să fie forțat să aleagă culoarul exterior, iar el se juca în clipa aia cu mintea mea și eu nu voiam decât să-și vadă de concurs.

— Tate... a zis cu o voce ezitantă.

— Jared, taci și dă-i bătaie, am insistat. Ești tu. Ești numai tu. Ești singurul care mă provoacă, așa că, provoacă-mă! Nu te reține. Am încredere în tine.

Am strâns și mai tare volanul, încruntându-mă și apăsându-mă cu spinarea de spătar.

Hai, bai, hai...

Țâșnind spre linia de sosire, am apăsat pedala până la podea, văzându-l cum se năpustește înainte, șarjând amândoi spre culoarul marcat de barieră.

— Tate! a răcnit.

— Hai! am urlat.

Jax trasese linii pe pistă, indicându-le piloților ultima șansă de ieșire, numai că, judecând după distanță, știam că el o să intre.

Și eu aveam să intru și nu voiam ca Jared să încetinească. *Dă-mi totul!*

Țineam strâns volanul, cu brațele ca două bare din oțel, inspiram precipitat, iar inima îmi bătea ca un ciocan pneumatic.

— Ce naiba! a înjurat Jared, năpustindu-se drept spre mine. Tate, oprește-te!

Mașina lui, mașina mea, un singur culoar, drept unul spre celălalt, barierele peste trei secunde... două... una... și...

Nu!

Am scos un țipăt, smucind volanul spre dreapta, cu toți mușchii cuprinși de un coșmar al suferinței, dându-mă deoparte din calea lui și trecând pe după bariere, aproape scâncind de frică și crispându-mă.

Doamne, Dumnezeule!

Am lăsat aerul să mi se reverse din plămâni, răsuflare după răsuflare, privind iute de mai multe ori în spate ca să văd că și el o luase pe după bariere.

Renunțase. La fel ca mine.

Fir-ar să fie! Am lăsat capul în jos, îngrozită de ceea ce fusese cât pe ce să se-ntâmple, încetinind și oprind mașina.

Clătinând din cap, înspăimântată și ușurată în același timp, mi-am dat seama de ironia situației.

Mă pusese pe primul loc. Exact așa cum promisese.

Publicul a început să coboare pe pistă; am coborât și eu din mașină, cu picioarele tremurânde și slabe.

— Ești de-a dreptul nebună! l-am auzit urlând, în timp ce-și croia drum prin mulțime. Ția de la Stanford știu cât ești de nesăbuită?

Mi-am îndreptat spinarea, dar mi-am ferit privirea, simțind o umbră de remușcare. Avea tot dreptul să fie nervos. Îl zăpăcisem, cerându-i să-mi dea tot ce avea mai bun, ceea ce, în același timp, ne-a pus pe amândoi în primejdie. Ce m-aș fi putut aștepta să

aleagă? Numai că, înainte să am măcar șansa de a-mi cere iertare, mi-a azvârlit o cutiuță.

— Ia de-aici!

Mi-am întins mâinile ca s-o prind.

— Deschide-o, mi-a poruncit.

Am examinat din ochi cutiuța cilindrică din piele și am știut imediat despre ce era vorba.

El a rămas cu câțiva pași mai în urmă, dar mulțimea ne-a înconjurat și i-am văzut pe prietenii noștri făcându-și loc spre primul rând al publicului.

Am făcut ce-mi ceruse și am deschis-o, scoțând la iveală inelul din platină cu diamant cumpărat pentru mine. Din rândurile prietătorilor au izbucnit exclamații și chiar țipete, probabil din partea elevilor de liceu cărora brutalitatea lui li se părea atrăgătoare.

Am zâmbit cu jumătate de gură, privindu-i sprâncenele încruntate.

— Prin urmare, așa știi tu să faci o cerere în căsătorie? l-am întrebat, pe un ton sever. Pentru că eu cam am o problemă cu inelele care mi se aruncă în față, precum și cu faptul că nu îngenunchezi, așa cum ar aștepta tatăl meu din partea ta.

I-am privit în treacăt pe Jax și pe Madoc, ultimul râzând cu poftă, după care am continuat:

— Nu că m-aș fi așteptat ca Jared să îngenuncheze — știu că nu e genul —, dar mă așteptam naibii să facă un efort și...

Am lăsat ochii în jos și l-am văzut pe Jared, stând într-un genunchi în fața mea.

— O! am exclamat în șoaptă, după care am tăcut.

Din mulțime s-au putut auzi câteva pufnete; l-am lăsat să-mi ia mâna într-a lui, în timp ce-mi zâmbea, privindu-mă de jos.

Inima îmi bătea cu putere, iar fluturii îmi roiau în stomac.

— Tate, a zis.

Vorbea lent, privindu-mă în ochi într-un fel încă atât de caracteristic băiatului cu care am copilărit, dar mult mai potrivit bărbatului pe care ajunsese să-l iubesc.

— Ești intipărită pe tot trupul meu, mi-a zis în șoaptă, astfel încât să auzim numai noi doi. Tatuajele nu pot fi șterse niciodată. Ești stăpână pe inima mea și nu poți să fii vreodată înlocuită.

Am strâns din buze, străduindu-mă să-mi păstrez stăpânirea.

— Nu simt că trăiesc decât atunci când sunt cu tine, a contynuat el, și-ți cer să-mi dai inima ta, iubirea și viitorul, a adăugat, apoi a zâmbit. Vrei, te rog, să fii soția mea?

Bărbia a început să-mi tremure, pieptul mi s-a zguduit și nu m-am mai putut stăpâni. Mi-am ascuns zâmbetul cu palma și am lăsat lacrimile să-mi cadă.

Lumea din jurul nostru a izbucnit în aclamații; i-am mângâiat obrazul în timp ce se ridica și mă lua în brațe, desprinzându-mă de sol.

— Ei, uite, așa mai zic și eu cerere în căsătorie, am încercat să glumesc, cu toate că încă tremuram.

— Atunci, ai de gând să-mi răspunzi?

— Da, am zis, râzând și dând frenetic din cap. Da, vreau din toată inima să fiu soția ta.

*

După ce-am plecat de pe Loop, am evadat.

Numai noi doi, la restaurantul Mario, pentru o cină târzie, după care, acasă. Nu mai reușeam să-mi țin în frâu vibrațiile din piept.

Cred că a fost cea mai fericită zi din viața mea.

Jared îmi strecurase inelul pe deget și mă ținuse în brațe, după care îl sunase pe tatăl meu, pe Skype, de pe telefonul lui.

Din câte se părea, el îi ceruse încuviințarea tatălui meu de acum un an și jumătate și, după cum era de așteptat, tata nu obișnuia să vorbească despre problemele altora sau să se amestece în situații în care știa că era mai bine să stea deoparte. Am mai descoperit, cu ocazia asta, că tot de-aia nu acceptase nicio altă ofertă pentru casă. Știuse că Jared o să se întoarcă, până la urmă, acasă.

Regăsire

Mi-am ridicat privirea spre Jared, lăsându-mi capul pe brațul cu care-mi înconjurase gâtul.

— Îmi pare rău pentru copac, i-am zis, simțind remușcări în timp ce stăteam chiar pe mijlocul trunchiului, între picioarele lui și rezemată de pieptul lui.

— Știu, mi-a răspuns cu blândețe. O să se vindece. Toate se vindecă, odată cu timpul.

Privind în jos, am studiat inelul, fericită să-i simt greutatea pe deget. Mai erau foarte multe lucruri de pus la punct — găsirea unei locuințe pentru perioada în care aveam să fiu la facultate, cariera lui —, dar astea erau mărunțișuri, dacă ne gândeam la câte înduraserăm ca să fim împreună. Două lucruri ajunsesem să știu cu certitudine despre viață: că aproape nimic nu iese exact așa cum îți plănuiești, dar și că nu pot să fiu fericită decât dacă-l am pe el lângă mine. N-aveam de ales.

— Dacă nu-ți place, putem să-l schimbăm, mi-a zis el.

— Nu, îmi place la nebunie, e perfect, l-am asigurat, după care am zâmbit. E noul meu „colac de salvare”.

Jared a pufnit, amintindu-și de „colacele mele de salvare” din perioada liceului. Lucrurile pe care aveam mereu grijă să le iau cu mine când ieșeam din casă, doar pentru eventualitatea în care aș fi avut nevoie să scap de el.

S-a aplecat și m-a sărutat pe păr.

— De-abia aștept să mă căsătoresc cu tine, mi-a șoptit, iar eu m-am vârat cu nasul în pieptul lui, simțind că-l iubesc atât de mult.

Nici eu nu mai puteam să aștept.

CAPITOLUL 18

JARED

DUPĂ TREI LUNI

— Las-o odată, m-am răstit, smucindu-mă din mâinile lui Madoc, care-și făceau de lucru cu cravata mea.

— Dar e strâmbă, a protestat, trăgând de ea. Și arată ca naiba. M-am dat bătut, rămânând nemișcat și străduindu-mă să nu mă simt speriat de faptul că un alt bărbat îmi potrivea cravata. Costumul meu era în întregime negru, evident, dar îi adăgasem și-o vestă, pentru mai mult efect.

Madoc s-a aplecat spre mine, ajungând cu gura la câțiva centimetri de a mea.

— Mmmm, ce bine miroși, a murmurat.

M-am smucit înapoi, crispat.

— Dă-te de pe mine, am mormăit, împingându-l, iar el s-a indoit de mijloc, înroșindu-se la față de cât de tare râdea.

Jax s-a repezit spre mine, zâmbind.

— A venit și ea, m-a informat.

Un zâmbet mi-a apărut pe față, dar l-am ascuns imediat. Apucându-mă de ceafă cu o mână, am lăsat capul în jos și am încercat să-mi readuc pulsul la normal. Ce naiba, să-mi readuc temperatura la cea normală, mai bine zis. Simțeam cum îmi curgea transpirația pe spinare, chiar dacă era sfârșit de septembrie și vremea începuse deja să se răcorească.

Mi-am rotit privirea peste iaz — iazul nostru cu pești — concentrând-o pe micuța cascadă confecționată manual, cu micii ei torenți revărsându-se peste pietre, și mi-am amintit cum stătea ea aici, în copilărie.

Atunci fusese momentul în care am crezut că am pierdut-o, când aveam paisprezece ani, așa că, vrând să ne asigurăm că nicio amintire nepotrivită nu va mai pune vreodată stăpânire pe noi, am convenit amândoi să fie tocmai acesta locul în care să ne căsătorim.

Era locul de pornire pentru noi amintiri și pentru noi aventuri. Jason și Ciaran, tatăl lui Fallon, care-l angajase pe fratele meu pentru un timp și devenise, într-un fel, parte din familie, stăteau deoparte, conversând degajați, ceea ce era surprinzător, dat fiind faptul că activau în tabere opuse sub aspectul legal. Mama — strălucind de bucurie și de o nou-descoperită energie — stătea pe o bordură, cu Quinn în brațe, în timp ce Pasha se postase la marginea iazului, îmbrăcată într-o rochie strâmtă, argintiu cu negru, care o făcea să bată la ochi ca un deget umflat.

Lucas, „frățiorul mai mic” al lui Madoc, se juca pe telefon, iar mama lui Lucas și domnișoara Penley — sau Lizzy, așa cum aveam voie să-i spunem acum, ceea ce eu refuzam, fiindcă mi se părea ciudat — gângureau aplecate deasupra surioarei mele.

James, tatăl lui Tate, și proaspăta lui logodnică, își cumpăraseră o casă undeva între Chicago și Shelburne Falls, un loc potrivit pentru o navetă ușoară, care să nu perturbe serviciul niciunuia dintre ei. Își planificaseră ceremonia pentru vara anului viitor.

Juliet, Fallon și James erau, toți, cu Tate, presupuneam, în timp ce Madoc și Jax mă însoțeau pe mine.

— Știi, nu e nevoie să faci chestia asta, mi-a zis Madoc, potrivindu-și propria cravată. Jax e fratele tău. E normal să-ți fie alături la nunta ta.

— Și tu ești fratele meu, i-am atras atenția lui Madoc, în timp ce-l priveam pe preot apropiindu-se. Nu pot să aleg între voi doi, la fel cum nici Tate nu poate să aleagă între Fallon și Juliet.

Când a trebuit să-i comunicăm preotului numele cavalerilor de onoare și a domnișoarelor — sau doamnelor — de onoare, n-am stat niciunul pe gânduri. Fallon și Juliet pentru ea, Jax și Madoc pentru mine.

— Știi că puteam să facem asta acasă la mine, îmi propusese. E loc destul în curte, și nu mai aveai nevoie să vă restrângeți lista invitațiilor.

— Am restrâns-o fiindcă așa am preferat, îl corectasem eu, nu din necesitate. Eu și Tate am vrut ceva restrâns și intim, îi explicasem, știind că el avea înclinație spre amploare și fast. Și ne-am dorit să fie aici, adăugasem.

— Bine, zisese el, acceptându-mi raționamentul și lăsând baltă subiectul.

Cu toate că Madoc făcuse o nuntă improvizată, într-un bar, nu cred că regretase asta nici măcar pentru o clipă. O iubea pe Fallon și amândoi nu-și doriseră decât să se căsătorească. Restul nu mai conta.

Eu și Tate așteptaserăm un pic mai mult decât el și Fallon, dar nu foarte.

Ne petrecuserăm ceea ce mai rămăsese din vară între Shelburne Falls — relaxându-ne împreună cu prietenii și bucurându-ne de familiile noastre — și California, căutând un apartament aproape de Stanford și lucrând în atelierul meu.

După începerea anului universitar, Tate se instalase în casă, iar eu făceam naveta până la ea ori de câte ori era posibil. Data și detaliile nunții fuseseră deja stabilite, așa că nu mai aveam de făcut decât un zbor dus-întors.

De Crăciun, aveam planificat să ne petrecem aici o săptămână, cu familiile, apoi încă o săptămână închiși într-o căbănuță din Colorado, ca o lună de miere întârziată. Tate își pusese în minte să schiem.

Da, vezi să nu.

Numai când mă gândeam la ea, umblând prin căsuța confortabilă, îmbrăcată cu nimic altceva decât un pulover lung, care să-și lase la iveală picioarele frumoase, în lumina flăcărilor din cămin...

Poate c-o să și schiez. Dac-o să se poarte foarte frumos.

După ceremonia de azi, avea să urmeze un mic dineu privat, apoi să ne ducem acasă la noi: deja ne distram, punând la cale ceea ce voiam să renovăm, pe viitor, când devenea posibil să ne stabilim aici.

— Sper că n-ai invitat o grămadă de oameni acasă la tine, diseară, pentru petrecere, nu-i așa? l-am întrebat pe Madoc, săgetându-l cu o privire încărcată de subînțelesuri.

Știam că adoră petrecerile și abia așteaptă un pretext ca să mai organizeze una. Cu toate astea, a făcut o mutră ofensată.

— Bineînțeles că nu, a răspuns, după care și-a ridicat bărbia și și-a îndreptat spinarea. Hai, băiete!

Am întors capul și, când am auzit că începea muzica, pulsul mi-a luat-o razna — zvâcnindu-mi pe sub piele ca o mitralieră — și am încercat să-mi concentrez privirea pe cărarea de lângă stânci. De unde știam că urma să vină ea.

Patru violonceliști se instalaseră deasupra noastră, pe un platou din piatră, și interpretau acum varianta trupei Apocalyptica după „Nothing Else Matters”, și totul mă durea când priveam în jur. În sensul bun, cred. Pur și simplu, îmi doream dureros de mult s-o văd.

Juliet și-a făcut apariția prima, îmbrăcată cu o rochie roz-deschis, lungă până la genunchi, cu părul revărsat în jurul ei; l-am auzit pe fratele meu inspirând brusc. Mica protuberanță a sarcinii era vizibilă pe sub rochia cu talie înaltă, dar arăta grozav, fiindcă scăpase de grețurile ei matinale.

Fallon a urmat-o îndeaproape, într-o rochie gri, croită la fel ca a lui Juliet, cu părul coafat în lungi cârlionți; am surprins-o făcându-i cu ochiul lui Madoc înainte de a se opri alături de Juliet, de cealaltă parte a pastorului.

Privirea mi-a zburat din nou dincolo de stânci, rămânând lipită acolo. N-o mai văzusem pe Tate de mai bine de douăzeci și patru de ore, deoarece prietenii noștri consideraseră că, ținându-ne despărțiți, ziua nunții urma să devină mai specială. Doar că eu nu mai suportam să aștept.

Așteptasem atâția ani.

A apărut, în sfârșit, la braț cu tatăl ei, și am zâmbit, surprinzându-i privirea.

— Ce frumoasă e! l-am auzit zicând pe Madoc.

Am răsuflat prelung, simțind că mă ustureau ochii și mă strângea ceva de gât.

Am clipit, ca să-mi stăpânesc lacrimile, și am strâns din dinți, făcând tot posibilul ca să-mi păstrez autocontrolul.

— Uită-te la ea și-atât, bine? mi-a șoptit Jax. Privește-o în ochi și o să fie bine.

Mi-am înghițit nodurile din gât, pe care le simțeam ca pe niște gheare, și mi-am ridicat din nou privirea spre ea, zărindu-i bucuria și seninătatea întipărite pe toată fața.

Dar eu de ce mă simțeam atât de suferind?

Nu fusese niciodată mai frumoasă.

Rochia ei fără bretele avea un decolteu în formă de inimioară — nu mă întrebați acum de unde știu și tâmpeniile astea —, cu pietre prețioase sclipitoare pe corsaj, scoțându-i în evidență strălucirea delicată a pielii gâtului și brațelor. Partea de jos a străvechii rochii albe era din mai multe straturi de tul, până la glezne. Chiar dacă rochia era frumoasă, nu-mi păsa de toate micile ei detalii și zorzoane. Tot ce știam era că-mi strivea inima, arătând ca un vis care era numai al meu.

Părul îi atârna pe umeri, perfect aranjat în bucle largi, iar machiajul discret îi sublinia absolut toate trăsăturile. Privind în jos, am zărit o pereche de Chucks albi ițindu-se de sub rochie în timp ce mergea și nu m-am putut abține să nu râd în sinea mea.

S-a apropiat, fără să-și ia ochii de la mine, iar tatăl ei, după ce a sărutat-o pe obraz, mi-a dat-o în primire.

Știam că nu se mai practica așa ceva — un tată să-i predea unui bărbat responsabilitatea de a avea grijă de fiica lui —, dar, pentru mine, însemna ceva.

Și nu mă îndoiam câtuși de puțin că și ea urma să aibă tot atâta grijă de mine ca și eu de ea.

I-am prins mâna într-a mea și l-am simțit pe James apucându-mă de braț, cu un gest liniștitor, înainte de a se da deoparte.

Mi-am ridicat privirea spre pastor, făcându-i semn din cap să-i dea drumul.

— Ați putea să vă grăbiți? l-am îmboldit, făcându-i pe Madoc și pe Jax să izbucnească în râs, de-o parte și de cealaltă a mea.

Nu voiam să fiu nepoliticos, însă Tate era ca o mâncare pe care mă obligau s-o privesc, când eram lihnit de foame.

Pastorul mi-a zâmbit și a deschis catastiful, ca să înceapă.

Mi-am lăsat ochii spre Tate, abia auzindu-i cuvintele.

— Te iubesc, am șoptit.

Și eu te iubesc, a mimat ea din buze, zâmbind.

Lumea din jurul nostru asculta micul discurs al pastorului despre iubire și comunicare, despre încredere și îngăduință, însă eu nu-mi puteam dezlipi privirea de Tate nici măcar pentru o clipă.

Nu că n-am fi avut nevoie să ascultăm. Eram conștienți de faptul că nu le știam pe toate și că aveam să ne certăm. Învățaserăm prea multe lecții aspre, ca să mai repetăm greșelile.

Dar nu puteam să nu mă uit la ea. Era o zi de-a dreptul perfectă.

Preotul mi-a dat mâna ei, Jax i-a întins verighetele, iar el mi-a înmănat-o pe a lui Tate.

I-am strecurat-o pe deget, dar numai până la jumătate, începând să vorbesc numai pentru ea:

— Ca prietenă, mi-ai plăcut, am zis în șoaptă. Ca adversară, te-am râvnit. Ca luptătoare, te-am iubit, iar ca soție a mea — atunci i-am împins verigheta până la capăt — te păstrez.

I-am strâns mâna într-a mea.

— Pentru toată viața, i-am promis.

Lacrimi tăcute i s-au scurs pe obraji și a zâmbit, chiar dacă pieptul i se zguduia. Luând verigheta din mâna preotului, mi-a strecurat-o pe deget.

— Prima dată când ai plecat de lângă mine, am fost distrusă, mi-a zis, referindu-se la atunci când aveam paisprezece ani. Iar a doua oară când m-ai părăsit, am fost sfidătoare. Dar regret amândouă momentele, a mărturisit, păstrând un ton scăzut. Totdeauna m-am luptat cu tine, în loc să mă lupt pentru tine, și dacă îmi iau angajamentul să fac ceva altfel, pentru tot restul vieților noastre, Jared — a tras scurt aer în piept, întărindu-și vocea —, atunci o să am grijă ca tu să știi totdeauna c-o să mă lupt pentru tine.

A clipit des, ocazie cu care alte lacrimi i s-au scurs pe obraji.

— Pentru toată viața, a încheiat.

Știam asta, nu mai aveam nevoie să mi-o spună, dar tot m-am simțit bine auzind-o. Mi-a fost greu în copilărie. Să fiu copil și să n-am pe nimeni pe care să mă bazez, asta mi-a schimbat viața. Și pe-a ei. Știa cât de multă nevoie aveam de ea.

L-am scutit de osteneală pe pastor și am apucat mireasa cu o mână de ceafă, trăgând-o spre mine ca s-o sărut.

Încolăcindu-i mijlocul cu celălalt braț, i-am strâns trupul într-al meu și mi-am sărutat soția mai mult timp decât era necesar, pierzându-mă în gustul și în mirosul ei, abia apoi retrăgându-mă puțin și sprijinindu-mi fruntea de a ei.

Hohote de râs și chicoteli au izbucnit în jurul nostru, dar nu mi-a păsat. Așteptasem destul, după părerea mea.

După ceremonie, Madoc m-a bătut cu palma pe umăr în timp ce ne îndreptam cu toții spre mașini.

— Merg eu primul, mi-a zis, fără să-mi dau seama ce avea de gând.

Aveam o grămadă de mașini pentru toată lumea, dar nu vedeam niciun motiv pentru care să facem un alai.

Dar în fine.

M-am urcat în limuzina neagră în urma lui Tate, am închis portiera și i-am dat indicații șoferului să meargă după GTO. Pe urmă, el a ridicat geamul despărțitor, ca să ne ofere intimitate, iar eu n-am mai pierdut timpul și mi-am săltat-o pe Tate pe genunchi.

I-am ridicat rochia ca să mă poată încăleca și biata fată s-a pomenit învăluită de un nor de tul, ca un petic de nisip mișcător. Abia dacă i-am mai văzut fața.

— Chiar îmi place mult rochia asta, i-am zis, strecurându-mi mâinile spre coapsele ei mătăsoase, dar e o adevărată pacoste.

Am prins-o de șolduri și am tras-o spre mine ca s-o sărut, fără să mă sinchisesc de faptul că-mi răvășea părul, pe care mama mă pusese să mi-l aranjez la perfecție.

Limuzina a luat-o din loc, după GTO și urmată de toate celelalte.

— Ceremonia asta m-a excitat, am mărturisit, strecurându-mi degetele pe sub chiloții ei. O să mă lași să trec chiar acum la fapte? am întrebat-o în glumă.

Și-a frecat nasul de gâtul meu, sărutându-mă și jucându-se cu mine și — am închis ochii, gemând — *naiba să-l ia de dîneu*. Noi aveam nevoie de o cameră.

Numai că de afară s-a auzit zgomot de claxoane, iar Tate s-a ridicat puțin și a privit pe geam.

— Ce naiba mai e și asta? a răsuflat, lunecând de pe genunchii mei.

Am tresărit, fiindcă penisul îmi crescuse dureros de mult în pantaloni.

Privind și eu pe geam, l-am lăsat imediat în jos, când am văzut strada plină de toți prietenii noștri. De toți cei care nu fuseseră invitați la ceremonie, fiindcă fusese rezervată numai familiei.

Ce-i asta?

Claxoanele urlau, oamenii fluierau, ba chiar le-am observat pe câteva dintre fostele colege de la atletism ale lui Tate aplaudând.

Penelope Douglas

Cu toate că era o surpriză, mi s-a părut oarecum emoționant să-i văd pe cei alături de care am crescut împărtășind momentele astea cu noi.

— O, doar nu le-a..., a șuierat Tate, gândindu-se exact la același lucru ca mine.

Madoc.

Le spusese tuturor.

Și, dacă tot vorbeam despre lup...

Am scos capul pe geam, observând că Madoc întorsese mașina și acum trecea pe lângă noi, zâmbind cu gura până la urechi.

— Am mințit, a recunoscut, mult prea mândru de sine. E petrecerea naibii acasă la mine!

După care a plecat, râzând în hohote.

Tate a făcut ochii mari și s-a întors spre mine, clătinând din cap, amuzată.

Toată lumea asta avea să fie prezentă, din câte se părea.

Am ridicat geamul la loc și Tate s-a cățarat din nou pe genunchii mei, suspinând.

— Are multe camere, a glumit, cu buzele lipite de ale mele, căutând să vadă partea plină a paharului. Camere berechet, în care să ne pierdem.

Atunci m-am aplecat spre ea, luându-i în stăpânire buzele, în timp ce-mi smulgeam haina de pe mine.

— Cui îi mai trebuie cameră?

CAPITOLUL 19

TATE

DUPĂ UN AN

— Ar fi cazul să te potolești, m-a apostrofat Pasha, care stătea lângă mine. E ultima lui cursă, așa că nu te mai foi atât.

Mi-am lungit gâtul, continuând să-mi mișc mâinile în timp ce-l vedeam pe Jared șerpuind pe toate meandrele pistei, și chiar detestam să văd cum arăta motocicletă lui, de parcă ar fi fost cât pe ce să se răstoarne, atunci când se apleca pe viraje.

— Nu pot, am răspuns, cu vocea sugrumată, vărându-mi unghia degetului mare în gură. Nu pot să suport să-l văd acolo.

Stăteam toți într-o parte, pe margine — Pasha, Madoc, Jax, Juliet, Fallon și eu — din fericire, nefiind nevoiți să stăm în tribună, cu gloata, dar, din nefericire, neavând o vedere prea grozavă. Mama și tatăl vitreg al lui Jared erau acolo, iar Addie, menajera lui Madoc, era la hotel, cu Quinn și cu Hawke, bebelușul lui Juliet. Circuitul de viteză din Anaheim era înțesat de fani, dornici să asiste la ultima cursă din cariera lui Jared; chiar dacă el avea să ducă dorul curselor, ne hotărâserăm că era nevoie să-și concentreze întreaga atenție asupra afacerii lui, JT Racing.

Își crease legături foarte bune cât stătuse aici, așa că, în timp ce eu imi terminam facultatea — când aveam s-o termin —, era foarte increzător în posibilitatea de a-și transfera afacerea acasă, cu tot cu clientelă.

Mi-am dus o mână la inimă și pe cealaltă la burtă, încă simțind junghiuri de îngrijorare.

Mulțimea aclama la finalul cursei, iar eu am zâmbit, văzând că Jared îi ignora pe toți cei care încercau să i se adreseze și venea fuga spre mine, trântindu-și casca de pământ.

— Ai văzut? mi-a zis, ridicându-mă în brațe. Mereu sunt nevătămat.

După care m-a lăsat jos și mi-a strivit buzele cu ale lui, făcându-mă să amețesc. Aproape că m-am crispat, auzind cum porneau camerele de filmat în timp ce ne sărutam, dar am considerat că era un pas înainte faptul că, de data asta, vestimentația mea nu mai consta doar dintr-un prosop.

M-a lăsat jos și m-a înfășurat cu brațele.

— Ei, am mințit, ridicând din umeri, acum nu mi-am mai făcut griji cu privire la siguranța ta.

— Nu? a întrebat el, ridicând din sprâncene.

— Nu, am repetat, scuturând din cap. Doar pentru victorie.

M-am aplecat spre el, înfigându-mi degetele în părul lui de la ceafă și inspirându-i mirosul gelului de duș.

— Și am vrut să fi binedispus, i-am zis. N-am cum să-ți dau vești bune într-o zi proastă.

Și-a înclinat capul într-o parte, privindu-mă nedumerit.

— Iar banii câștigați ca premiu ne vor prinde bine, am continuat, pe un ton glumeț, din moment ce ești singurul membru al familiei care muncește, iar eu sunt pe cale să-ți provoc cheltuieli foarte mari.

— Și pentru ce, mă rog? m-a întrebat, cu un zâmbet infatuat.

Iar când m-am aplecat spre el ca să-i spun de ce aveam nevoie de el teafăr, de ce niciun obstacol n-ar fi putut sta acum în calea fericirii mele, am simțit cum i se taie respirația.

Și imediat mi-au țâșnit lacrimile când a îngenuncheat de față cu toată lumea — în timp ce, peste tot în jurul nostru, se auzeau blitzurile și strigătele prietenilor noștri — și m-a sărutat pe burtă, salutându-și copilul.

EPILOG TATE

DUPĂ ȘAPTE ANI

Făcându-mi vânt cu un exemplar din *Newsweek*, am mormăit nemulțumită în timp ce mă aplecam să iau pantofii lui Dylan de pe covor.

Canicula de iulie mă iritase în asemenea hal, încât eram tentată să-i lipesc șireturile de podea dacă-și mai lăsa lucrurile împrăstiate peste tot.

Jared aproape că nu-mi era de niciun ajutor când venea vorba despre dezvoltarea simțului răspunderii la fiica noastră. E drept, avea doar șase ani, dar nu ne doream să fie o răsfățată, nu-i așa? Eram nevoită să-i amintesc în permanență soțului meu că, într-o zi, ea o să fie adolescentă, și atunci lui o să-i pară rău.

Numai că Dylan Trent era fetița tatei, și să-l ferească Dumnezeu când ea o să-nceapă să-și dorească iubiți și seri în care să ajungă târziu acasă, în loc de dulciuri și de jucării.

— De ce e atât de frig în casa asta? l-am auzit pe Madoc zbie-rând din hol.

Am clătinat din cap și am azvârlit pantofii fetei mele pe coșul pentru rufe din baia noastră personală, stingând lumina când am ieșit.

— E cald ca naiba, am bombănit în barbă, ca să nu mă audă.

Am examinat încăperea, declarându-mă în cele din urmă satisfăcută de faptul că era curat și că toate rufele murdare fuseseră îndepărtate. Știam că Madoc și Fallon nu se sinchisesc de dezordine, numai că eu sunt atentă la capitolul ăsta când stau în casa altcuiva.

Mi-am tras de la piept cămașa cu mâneci lungi și dungulițe albe și albastre a lui Jared și am continuat să-mi fac vânt prin decolteul ei în timp ce mă așezam pe marginea patului nostru. Mama lui îi cumpăraseră o grămadă de cămăși elegante Brooks Brothers pentru călătoriile lui de afaceri, însă el le purta numai pe cele negre sau pe cele albe. Cele cu dungulițe albastre și roz rămăseseră ale mele și, împreună cu pantalonii scurți de pijama din bumbac, reprezentau uniforma mea în prezent.

Madoc și-a făcut apariția în ușa camerei mele, privindu-mă încruntat, cu mâinile în șolduri.

— E frig aici, m-a apostrofat, privindu-mă ca pe o vinovată, din moment ce eu eram cea care avea călduri în ultima vreme și-i mențineam temperatura din casă la un nivel foarte scăzut.

Am scos un suspin de prefăcută compătimire, continuând să-mi fac vânt.

— Nu da vina pe mine pentru problemele tale, omule, am replicat, sarcastică.

Tocmai se întorsese de la serviciul lui din Chicago și era încă îmbrăcat în pantalonii de costum cu dungulițe și în cămașa albă, cu mânecile suflecate. Cravata argintie îi atârna desfăcută la gât, ceea ce-l făcea să arate, de fiecare dată când ajungea acasă, ca unul scăpat în ultima clipă de la spânzurătoare.

Madoc își adora serviciul, dar îi era și greu. Contrar așteptărilor, se hotărâse să activeze ca procuror și să-i vâre la închisoare pe infractorii pe care tatăl lui, ca avocat, se străduia să-i țină în libertate. Ai fi zis că asta putea să aibă efecte nefavorabile asupra relației dintre ei, dar, în realitate, ambii Caruthers savurau „jocul”, așa cum

il numeau ei. Cred că înfruntările dintre ei, din sala de judecată sau din camerele de consiliu, nu făceau decât să-i apropie.

Și-a dat ochii peste cap, apoi mi-a aruncat o privire șugubeață în timp ce mă cerceta din cap până-n picioare.

— Oare ți-o fi spus Jared cât ești de sexy, chiar și când ești supraponderală?

— Nu sunt supraponderală, am protestat, îndreptându-mi spinarea. Sunt gravidă.

— Bună încercare, a replicat, rânjind. Doar că n-ai decât un copil acolo.

Am aruncat cu revista după el, dar se ferise deja, sărind înapoi pe hol.

Răsfirându-mi degetele peste abdomen, am răsuflat indignată. *Ce măgar!*

Ca doctoriță, știam că, pe timpul sarcinii, era acceptabilă o oarecare creștere în greutate și mă simțeam într-o formă fantastică.

Madoc și-a vârât din nou capul pe după ușă.

— Apropo, Jared e pe videochat, a ciripit, după care a dispărut.

Am zâmbit, plăcându-mi cum suna. M-am proptit într-o mână la spate ca să mă ridic de pe pat.

Fiind însărcinată în aproape nouă luni cu al doilea copil, am căzut de acord cu Jared să nu stau în casa noastră — casa în care am crescut — singură cu Dylan. Din moment ce Fallon își luase un an de pauză de la serviciul ei, de la o firmă de arhitectură din oraș, ca să lucreze la anumite proiecte independente pe care-și dorea să le exploreze, era bona perfectă în cazul în care mă „hotărâram” să intru în travaliu înainte de termen. Jared fiind plecat pentru câteva zile, nu voia să riște absolut deloc.

Am coborât lipăind scara, greutatea din abdomen provocându-mi dureri de picioare și de spate. Mi-am jurat, încă o dată, mie însămi, că asta o să fie ultima oară când o să mai rămân însărcinată.

Îmi făcusem același legământ față de mine după ce-o născusem pe Dylan, însă știam și eu și Jared cât de singuratic se poate

Penelope Douglas

simți un copil singur la părinți, așa că ne hotărâserăm să mai facem unul. Bineînțeles, el avusese parte de un frate, Jax, dar asta se întâmplase mai târziu.

Am auzit un mârâit de undeva din casă și zgomot de pași de deasupra, așa că am ridicat capul, știind despre cine era vorba. Trebuia să urc până la etajul doi după convorbirea cu Jared și să-i pun la punct pe copii. Gemenii lui Madoc, Hunter și Kade, o cam scoteau din minți pe Dylan, în ultima vreme. Fallon și Addie plecaseră la cumpărături, așa că, speram eu, Madoc era sus și încerca să-i strunească pe copii.

Fiind și Quinn aici, toată casa era azi un cuib de nebunii.

Trăgându-mi un scaun, m-am așezat la masa din bucătărie, în fața laptopului.

Jared mi-a zâmbit de pe ecran.

— Bună, iubito.

Am simțit imediat fluturi în stomac.

— Bună, am răspuns, zâmbind la rândul meu și admirându-i cămașa albă șifonată, părul răvășit și cravata desfăcută. Dumnezeu, ce bine arăți! am glumit, dispusă să-l înfulec cu garnitură de cartofi prăjiți.

Cineva din spate i-a dat o mapă ca să semneze, iar el m-a privit chiorăș în timp ce-o lua.

— Nu începe și tu, m-a avertizat. Te doresc de inebunesc. Sunt obosit, infometat și excitat și abia aștept să mă urc diseară în avionul ăla.

— Șșșt..., am zis, râzând și privind în jur, ca nu cumva să fi apărut Madoc și copiii. Casa e plină de lume. Poți să-mi spui porcării mai târziu, i-am zis.

Jared era în California și, după ceea ce vedeam în fundal, lăzi mari și motostivuitoare, mi-am dat seama că se afla în depozit. Avea un birou acolo, de care se ocupa, în mod normal, Pasha, însă el era nevoit să se ducă în vizită o dată la fiecare câteva luni, pentru

întâlniri și controale de calitate la JT Racing; JT venea de la Jared și Tate, după cum am descoperit ulterior.

Stătea la o masă, cu toată foiala din depozit în spatele lui, dar nu mă puteam sătura să-l privesc. Chiar și la treizeci de ani, soțul meu era foarte ispititor.

Și mai ispititor, la drept vorbind. Oare de ce îmbătrânesc atât de frumos bărbații?

— Și ce mai face fiul meu? m-a întrebat Jared, dându-i înapoi mapa tipului de lângă el și acordându-mi întreaga lui atenție.

— Stă, sfidător, pe vezica mea, am glumit, bătându-mă ușor cu palma pe burtică. În afară de asta, e bine.

— Și tu, te-ai aranjat? s-a interesat el. La spital sunt toate programările rezolvate?

— Da, am încuviințat. Întreaga mea atenție e consacrată familiei pentru următoarele câteva luni.

Abia de curând intrasem în concediul de maternitate, fiindcă spitalul era în criză de personal. Dar, cum mă apropiam de soroc, m-am bucurat când am aflat că, în sfârșit, cei de acolo mai făcuseră angajări. Acum puteam să-mi iau liber fără griji.

Un țipăt ascuțit mi-a perforat timpanele, făcându-mă să tresar și să mă răsucesc pe scaun, ocazie cu care i-am văzut pe Kade și pe Hunter alergând-o pe Dylan cu — am fost nevoită să-mi mijesc ochii — aia era pompa de desfundat WC-ul?

Dylan a ocolit în fugă insula, cu părul ei șaten, moale, săltându-i peste umeri în timp ce se grăbea să scape de atacul lor.

S-a izbit de mine dintr-o parte, căutând evident adăpost, iar eu am cuprins-o cu un braț.

Băieții — amândoi în vârstă de șase ani — și-au continuat fuga, dar s-au oprit când m-au văzut, privind-o furioși.

— Lăsați-mă în pace! a strigat ea, lovind cu piciorul drept, ca să-i țină la distanță.

Kade a ridicat pompa, dar mi-am repezit mâna în față, în timp ce Dylan s-a apucat să țipe.

Penelope Douglas

— A, nici să nu te gândești. Las-o jos, i-am ordonat.

Tocmai atunci, a venit fuga Madoc, răsufând greu și cu o înfățișare enervată.

— Madoc! a răcnit Jared, împungând în față cu degetul arătător. Ține-ți copiii la distanță de fata mea! Vorbesc serios!

Ochii lui Madoc s-au bulbucăat brusc.

— Să-i țin la *distanță*? a repetat, surprins. Fir-ai tu..., a scrâșnit printre dinți, dar s-a oprit.

Apropiindu-se ca să-i astupe urechile lui Dylan, s-a apucat să-i explice în șoaptă lui Jared.

— Eu o iubesc. Zău că da, numai că e o viperă, omule, a mârâit printre dinți. Și-a umplut pistolul cu apă din WC și a tras în el!

Jared a pufnit, iar eu m-am întors într-o parte ca să pot râde în voie.

Dându-mi ochii peste cap, m-am smucit spre Madoc și i-am zis să-și ducă nebunii de-acolo.

Ăsta era un exemplu clasic despre cum știau Jared și Madoc să fie părinți. Niciunul din ei n-ar fi recunoscut vreodată că propriul copil ar fi putut să greșească în vreun fel. Madoc era la fel de mândru de băieții lui pe cât era Jared de Dylan.

Și eu, care-l avertizasem pe Jared să nu mai râdă de poznele ei de față cu ea! Prin asta, nu făcea altceva decât să-i încurajeze comportamentul.

Indiferent cât ar fi fost de amuzant. Sau cât de mult ar fi meritat-o, probabil, gemenii.

Am ridicat-o pe Dylan în poală, micii ei Chucks galbeni frecându-se de gleznelor mele.

— Bună, tati, a ciripit ea. Mi-e dor de tine.

Am surâs la auzul vocii ei micuțe și dulci, adorându-i obrăjorii trandafirii și zâmbetul imens.

— Bună, Ochi Albaștri, a salutat-o el. Am câteva surprize pentru tine.

— Jared, am gemut eu, în parte și fiindcă începuseră să mă treacă junghiuri de durere în sus pe coloană, din cauza durității scaunului. Iubitule, camera ei e plină de surprizele tale. Ce-i mult strică, da?

Mi-a aruncat micul lui zâmbet șmecheresc, vrând parcă să spună că ar trebui să mă mai gândesc.

Mereu plătea taxe suplimentare din cauza depășirii greutății permise pentru bagaje, atunci când se întorcea cu avionul. Totdeauna, din cauza cadourilor pentru ea. Tricouri, globuri cu zăpadă, animăluțe din pluș, fotografii cu autograful piloților cu care lucra... și lista continua. Începeau să nu-i mai încapă în cameră.

În fosta mea cameră.

— Madoc! am auzit un strigăt și, întorcându-mă, l-am văzut pe Lucas, venind dinspre piscină printre ușile glisante, cu o Gatorade în mână și cu Quinn, încolăcită de mijlocul lui.

Dylan și tăticul ei sporovăiau mai departe, în timp ce eu îl urmăream cu privirea pe Madoc, care intra la loc în bucătărie. Numai că, până să poată spune ceva, Lucas i-a tăiat vorba.

— Omule, ia-ți sora de pe mine, te rog!

Quinn și-a strâns și mai tare brațele în jurul lui Lucas, iar eu am zâmbit, gândindu-mă câtă bătaie de cap îi dădea în ultima vreme. La douăzeci de ani, Lucas nu avea răbdare pentru o fată de opt ani căreia îi căzuse cu tronc.

— Îl iubesc pe Lucas, a declarat ea, chicotind. O să mă mărit cu el.

— Ba, pe naiba! a protestat el, privind-o de sus, fără pic de îngăduință... și, poate, cu un pic de teamă. Omule, pe bune, a insistat el spre Madoc. E ceva sinistru!

— Vino încoace, a zis Madoc, aplecându-se și desprinzându-și surioara de trupul lui Lucas. O să-l faci pe Lucas să fugă înapoi la facultate, a avertizat-o, după care a împins-o ușurel spre noi. Mami și tati urmează să vină curând, i-a zis. Du-te să-i spui „bună” lui Jared.

Quinn — cu ochii de culoarea ciocolatei ai mamei ei și cu părul blond al tatălui — s-a apropiat să-l salute pe Jared, după care a apucat-o de mână pe Dylan și au fugit amândouă afară.

Relația ei cu Jared se limita doar la câteva cuvinte. Cred că ea se simțea mai apropiată de Madoc. Pe el îl vedea mai mult. Și se distra de minune cu Jax.

Dar mai cred că era și un pic emoționată în prezența lui Jared. Căuta mereu să-i obțină aprobarea și respectul, chiar dacă-și făcea griji inutile.

Jared o venera.

Poate că n-o fi fost un frate la fel de comod ca Madoc, dar adora s-o învețe diverse lucruri și avea grijă să fim prezenți la absolut toate spectacolele și la petrecerile ei aniversare.

— Ți-a spus cumva Jax când se întorc el și Juliet, vara asta? l-am întrebat pe Jared, după ce am rămas, în sfârșit, singură cu el.

— Iubito, nici nu mai știu în ce țară sunt, le-am pierdut urma, a oftat el. Bhutan, sau Bangladesh, sau...

— Brazilia, l-am auzit pe Madoc zicând din frigider, unde-și vârâse capul cu totul.

Am pocnit din degete.

— Brazilia. Ai fost pe-aproape, l-am tachinat pe Jared. Era tot cu B.

— Aș prefera să rămână acasă, a replicat Jared, care părea iritat. Mi-ar plăcea să-mi cunosc nepotul mai bine, nu doar din fotografii.

— Curând, l-am liniștit, îndreptându-mi privirea spre peretele bucătăriei pe care se aflau fotografiile de familie.

Jax era în picioare, dinaintea unei cascade, cu fața spre camera foto, iar Juliet îl ținea înconjura cu brațele din spate, amândoi murdari și transpirați și zâmbitori.

Iar jos, ținându-se de Juliet, era fiul lor, Hawke, acum în vârstă de șapte ani.

— O să-l sun azi, i-am promis lui Jared. Casa trebuie să fie pregătită.

Jax și Juliet se hotărâseră, în sfârșit, să se stabilească înapoi în Shelburne Falls, în vechea casă a lui Jared, vecină cu a noastră. Ultimii ani însemnaseră pentru ei călătorii și muncă aproape non-stop pentru organizații non-profit, întemeind școli prin toată lumea. Nici Hawke nu-i ținea pe loc. Când avea un an, îl cărau după ei în rucsac. Acum se repezea înaintea lor, trasându-le poteca.

Cu toate astea, dorul de casă îi apăsa din ce în ce mai tare, plus că se hotărâseră să ne creștem copiii împreună. Hawke o iubea pe Dylan, verișoara lui, și-și dorea să-i cunoască mai bine pe băieții lui Madoc.

Prin urmare, se întorceau acasă, iar eu, Fallon și Addie luaserăm asupra noastră sarcina de a le pregăti casa, în care nu se mai făcuse curat de-o veșnicie, plus că trebuia aprovizionată cu mâncare. Acum singura mea grijă era să stau cu ochii pe Dylan, ca nu cumva să încerce să se folosească de copac ca să meargă să-și petreacă timpul cu verișorul ei.

Mi-am șters fruntea de transpirație și am tras de cămașă, încercând să las aerul să pătrundă înăuntru.

— Abia aștept să se nască odată, am gemut, referindu-mă la fiul nostru. Mor de nerăbdare să mă sui iar pe motocicletă ta. Mi-e dor de vânt.

Jared s-a aplecat, rezemându-se în coate și zâmbindu-mi cu subînțeles din ochi.

— Și mie, a mărturisit în șoaptă. Avem nevoie de o ieșire nocturnă. Și cât mai curând.

Mi-am făcut vânt și mai abitir, amintindu-mi ultima noastră ieșire nocturnă. Eu și Jared săream unul pe celălalt cu fiecare ocazie, dar din când în când ne găseam timp să ieșim din casă numai noi doi, noaptea. De obicei, ieșirile astea se încheiau pe bancheta din spate a mașinii lui.

Unele lucruri nu se schimbă niciodată.

Ușa glisantă din sticlă din spatele meu s-a deschis din nou și i-am auzit vocea lui Dylan.

Penelope Douglas

— Kade, vrei să mergem să înotăm?

Am întors capul și l-am văzut pe fiul lui Madoc îndepărtându-se de ea.

— Lasă-mă în pace, a mârâit el. Eu nu-mi pierd vremea cu fete.

Ea a lăsat ochii în jos și am simțit că mi se frânge inima, așa, un pic. Tocmai mă pregăteam să mă duc la ea, când Hunter — celălalt fiu al lui Madoc — și-a făcut apariția în spatele ei.

— Merg eu să înot cu tine, s-a oferit el.

Ea a ezitat puțin, după care a încuviințat, cu un mic zâmbet, aruncând o ultimă privire spre coridorul pe care dispăruse Kade, înainte de a-l urma pe Hunter afară.

Știam că era și Lucas acolo, ca să aibă grijă de ei, așa că nu mi-am făcut probleme.

Am clătinat din cap spre Jared, iar el a pufnit în râs.

— Îți dai seama că Hawke, Kade, Hunter, Dylan și Quinn vor fi toți la liceu în același timp, da? am zis, întrezărind viitorul extrem de tumultuos pe care-l aveam în fața noastră. Timp de cel puțin doi ani din patru? am precizat.

Quinn era cea mai mare, având opt ani. Hawke venea cu un an după ea, iar Dylan, Kade și Hunter erau cu numai un an mai mici decât el.

— Stai liniștită, a răspuns, înșfăcându-și haina și îmbrăcându-se. Nu cred că poate cineva să intre în atâtea belele ca noi doi.

Privindu-l, m-am gândit la toți anii cu suișuri și coborâșuri și la toate rahaturile prin care ne făcuserăm reciproc să trecem.

Intraserăm în atâtea belele...

Perioada liceului ar fi fost mai distractivă pentru mine dacă aș fi răspuns mai devreme provocărilor lui Jared, dar, cine știe? Poate că, dacă s-ar fi întâmplat altfel, el n-ar mai fi fost acum aici. N-aș schimba nimic din tot ce-a fost, pentru că, indiferent de ce s-a întâmplat până acum sau de ce-o să urmeze, întotdeauna o să-l aleg pe el.

Regăsire

Jared însemna „acasă” pentru mine.

Am înghițit cu greu nodul din gât.

— O să te iubesc întotdeauna, Jared Trent, am șoptit, printre lacrimile care mi se adunau în ochi.

A întins mâna și și-a trecut un deget pe ecranul computerului, iar eu am știut că-mi trasa contururile feței.

— Și eu te-am iubit dintotdeauna, Tatum Trent.

SFÂRȘIT

APROAPE NICIODATA

FLACĂRA DINTRE NOI

Roman

„Pasiunea și furia erup din
aceste pagini, transformând
dragostea într-un câmp de
luptă... de-a dreptul exploziv.”

— *Publishers Weekly*

PERCLOVE

PENELOPE DOUGLAS

AUTOARE DE BESTSELLERURI NEW YORK TIMES

APROAPE NICIODATĂ

Pentru Johanna și Debbie, care au zis că nu pot să stau cu ele la
masa de prânz...

salutări

Melodii care m-au inspirat în conturarea personajelor și a unor scene.

„Breaking the Habit” de Linkin Park

„Comedown” de Bush

„If You Could Only See” de Tonic

„It’s Been Awhile” de Staind

„Like a Prayer” de Madonna

„Lips of an Angel” de Hinder

„Remedy” de Seether

„Sober” de P!nk

„Cradle of Love” de Billy Idol

„Stronger” de Through Fire

CAPITOLUL 1

— Du-te, Quinn! îl aud pe Jax răcnind, bătând din palme. Hai odată!

Driblez două jucătoare adverse, rămânând cu mingea la picior și simțind cum tricoul negru cu portocaliu mi se lipește de spinare.

Iubesc fotbalul. Iubesc fotbalul. Iubesc fotbalul.

Ba nu, nu-i adevărat. Urăsc fotbalul. Sunt încântată de gândul că e sfârșitul ultimului meu an de liceu și că asta e ultima partidă.

— Aici!

O zăresc cu coada ochiului pe Maya Velasquez, care mă strigă.

Cu piciorul drept, șutez mingea în direcția ei, exact în clipa în care văd cum plonjează cineva spre mine.

— Ia o gură de pământ, Caruthers!

După care nu mai văd decât un tricou verde care se izbește de mine și mă trântește la pământ.

— Au! gem eu, crispându-mă.

Fir-ar a naibii!

O durere ascuțită îmi săgetează noada și spinarea în timp ce-mi ridic privirea, mijindu-mi ochii în bătaia soarelui. Simone Feldman, din echipa celor din Weston, rânjește spre mine de sus, cu sclipiri de bucurie în ochii ei verzi.

Dar apoi, spre marea mea satisfacție, cineva se izbește de ea, făcând-o să-și piardă echilibrul. Fata se clatină, dar nu cade, iar eu râd, văzând-o dărâmată de pe înaltul ei pedestal. *Mulțumesc, Dylan.*

Penelope Douglas

Arunc o privire în stânga și văd exact persoana pe care mă așteptam s-o văd. Dylan, fiica fratelui meu Jared, care e cu doar doi ani mai mică, dar joacă în aceeași echipă cu mine, aleargă cu spatele spre poartă, zâmbindu-mi larg.

Simone și toate celelalte se pun în mișcare, lăsându-mă în urmă.

— Hai sus, Quinn!

Privesc pe sub gene și scot un geamăt, recunoscând vocea din spatele meu. Ridicându-mă și răsucindu-mă pe călcâie, îl văd pe Madoc, care-și azvârle sacoul negru pe bancă și-și slăbește cravata bleu. Probabil c-a dat fuga înapoi imediat ce-a terminat serviciul, ca să vadă meciul.

— Revino-ți! îmi ordonă, bătând din palme la fel ca Jax. Hai odată!

Îmi dau ochii peste cap și mă întorc la joc, alergând din nou. Sunt milioane de alte lucruri pe care aș fi preferat să le fac — să scriu în jurnal, să gătesc, să înot... să-mi fac temele, să-mi spăl lucrurile, să-mi plombez o carie —, însă Madoc, Jax, ca și tata, că tot veni vorba, adoră să-și vadă copiii făcând sport. Pentru frații mei, asta înseamnă exercițiu fizic și o distracție pe cinste. Pentru tata, înseamnă trofee pe un perete și încă o activitate extracurriculară de trecut în dosarul meu pentru admiterea la facultate.

Nu că aș mai avea nevoie de fotbal, oricum. Admiterea mea la Notre Dame, toamna viitoare, e asigurată.

— Așa, zice Madoc, apropiindu-se de mine după meciul câștigat de noi, încolăcindu-mi gâtul cu un braț și depunându-mi un sărut pe creștet. Mi-a venit o idee grozavă, că ai putea să intri ca stagiară în campania mea, pe timpul verii.

— Adică ți-a venit o idee grozavă că ai putea să faci rost ușor de forță de muncă gratuită.

Îl aud făcând *nff* că *nuuuuu la asta s-a gândit*, dar îl cunosc eu pe Madoc. E cel mai amuzant și mai drăgăstos dintre frații mei, un tip cu care e ușor să stau de vorbă și în prezența căruia mă simt

totdeauna foarte în largul meu, dar în același timp e și obișnuit să obțină absolut tot ce-și dorește.

Și, deși sunt convinsă că nu l-ar deranja să plătească pe cineva care să lucreze în campania lui, știe că poate să mă sucească și să mă învâртеască mult mai ușor decât pe oricine altcineva abia cunoscut.

— Haide, îmi zice, străduindu-se deja să mă convingă. Ești politicoasă, știi să vorbești și să urmezi instrucțiunile. Plus că ești din familie. N-o să fiu acuzat că mă port ca un pervers cu o stagiară.

— Totuși am alte planuri, îi răspund. Unele mult mai distractive decât să stau toată vara într-un birou și să-i sun aiurea pe alegători, implorându-i să te voteze primar.

— Planuri? Cum ar fi?

Ridic din umeri și-mi desfac elasticul cu care-mi prind părul în coadă.

— M-am gândit să călătoresc.

Nu-l privesc, dar tot îi trebuie câteva secunde până să reacționeze.

— Și eu de ce n-am aflat despre asta până acum? se interesează.

Pentru că nu mi-am făcut planuri clare. Pentru că n-am spus nimănui. Pentru că n-am habar unde aș vrea să merg sau ce aș vrea să văd.

Pentru că taică-meu nu m-ar lăsa în ruptul capului să plec.

— Ai discutat cu tati despre asta? mă întrebă.

Îmi îndes la loc în rucsac prosopul și elasticele pentru păr, fără să-l iau în seamă.

— Quinn, oricât de mult mi-ar plăcea să te văd deschizându-ți aripile, el n-o să fie de acord în ruptul capului, îmi atrage atenția, întinzându-mi sticla cu apă. Știi că are nevoie de luni de zile ca să fie pregătit pentru o idee ca asta și, oricum, n-o să te lase să te duci singură.

După care adaugă, pe un ton care devine tăios:

— Și, dacă te-ar lăsa el, nu te-aș lăsa eu. Pe lângă asta, crezusem că ați hotărât amândoi c-o să-ți ocupi vara ca să faci în avans câteva cursuri la Clarke, până să te duci la Notre Dame, la toamnă.

Dumnezeule!

Îmi păstrez o figură impasibilă, străduindu-mă să nu par iritată. Peste câteva luni, o să fiu plecată de-a binelea, și atunci o să-mi lipsească Madoc — și toți ceilalți — așa că încerc să nu mă port ca o răzgâiată.

Îmi salt pe umăr breteaua rucsacului.

— Mda, știu. Uită ce-am spus. Era doar așa, o idee care-mi trecuse prin minte, îi zic și îmi dau ochii peste cap, transformând totul într-o glumă printr-un rânjel fals. Probabil o să încerc să aștept până după facultate ca să încep să-mi trăiesc viața, adaug.

— Așa te vreau, răspunde el, lovindu-mă ușor cu pumnul în braț și zâmbind. Pe lângă asta, știi că Jared are programate evenimente în șir toată vara, iar cu Pasha ocupată să instaleze linia de producție din Toronto, cine să se mai ocupe de programările lui? Pe urmă, Jax și Juliet vor avea nevoie de retușurile tale speciale la tabăra de vară, pentru planificarea focurilor de artificii de pe 4 Iulie, și...

— Și bla-bla-bla... Hai că știu! îl întrerup, scoțând un geamăt. Sunt de neînlocuit. Nimeni altcineva nu poate face ceea ce fac eu, nu-i așa?

— Sigur că nu, Quinn-Har-Divin. Avem nevoie de tine.

Clatin din cap și-mi fac loc pe lângă el, ducându-mă spre vestiar.

Dumnezeule, cât îl iubesc! Îmi iubesc toată familia. Dar fiecare dintre membrii ei știe foarte bine cum să mă manipuleze.

Niciunul dintre ei nu mi-ar spune să plec. Niciunul n-ar spune: „Hai, fă-o!”, nici nu m-ar întreba: „Tu cum ai vrea să-ți petreci vara, Quinn?”

Jax și Jared presupun că mi-e bine așa. Madoc vrea să-și aibă tot timpul în preajmă întreaga familie. Nepoții și nepoatele mele se preocupă prea mult de propriile vieți ca să le mai pese de ceea

Aproape niciodată

ce fac eu, iar părinții mei... în fine, ei vor să fiu fericită. Dar, în același timp, nu vor nici să fac greșeli. Ce naiba, prima mea ieșire cu un băiat a fost precedată de o discuție de două zile despre sex.

Pentru că eu sunt copilul lor. A doua lor șansă.

Nu că ar fi fost ceva în neregulă cu frații mei. S-a dovedit că s-au descurcat bine. Dar presupun că părinții mei n-au prea avut vreo influență nici în privința asta.

Nimeni nu știe ce vreau eu. Nimeni nu acordă suficient de multă atenție.

Nimeni, cu excepția lui Lucas.

După ce fac duș, mă îmbrac la repezeală cu o pereche de pantaloni scurți din blugi tăiați și un tricou gri, cu decolteu în V, apoi îmi usuc părul. Îmi desfac chinga rucsacului și scot șapca de baseball pe care mi-a dăruit-o Lucas acum trei ani, înainte să plece din oraș. O port totdeauna cu mine.

Trei ani în cap de când nu l-am mai văzut și nici n-am mai vorbit cu el. După liceu, el s-a mutat la New York, ca să-și găsească o slujbă, însă firma lui de arhitectură i-a repartizat un proiect în Dubai. De când a plecat din Shelburne Falls, a trăit în Orientul Mijlociu, în cea mai mare parte a timpului. Nu par să fie șanse să se mai întoarcă vreodată.

Știu că, teoretic, el nu face parte din familia noastră, numai că Madoc i-a fost mentor încă de când avea opt ani, și a făcut parte din viața mea încă de când m-am născut.

După ce-a plecat, m-am așezat de câteva ori la masă ca să-i scriu — scrisori, e-mailuri, mesaje pe Facebook — numai că, de fiecare dată, a existat ceva care m-a împiedicat să i le trimit. Poate m-am temut că n-o să-mi răspundă.

Poate, doar poate, că el a tolerat-o pe micuța enervantă Quinn Caruthers, cu toate întrebările ei prostesti, doar cât timp a fost nevoit să stea aici, dar acum nu mai are nicio obligație. De ce și-ar mai bate capul, nu? Eu nu mai am ce să caut în viața lui. Acum are douăzeci și nouă de ani. E important, ocupat, sofisticat...

Și nici el nu mi-a scris, așa că...

Trăgându-mi peste ochi șapca bleu-deschis cu emblema Cuba, ca să mă apăr de soare, pornesc spre rastelul pentru biciclete din fața școlii.

— Știi, tot nu-mi vine să cred că n-ai mașină! strigă cineva din spatele meu, în timp ce-mi descui bicicleta. E ceva *tipic* pentru familia noastră, Quinn!

Râd în sinea mea, recunoscând vocea lui Dylan. Da, dragostea de mașini e, categoric, o trăsătură de familie. În asemenea măsură, încât unul dintre frații mei — tatăl ei — e proprietarul unei companii care proiectează și întreține componente auto pentru mașini și motociclete de curse, în timp ce un alt frate administrează circuitul pentru curse din oraș.

Privind peste umăr, o văd apropiindu-se cu vechiul Mustang Boss 302 al tatălui ei, pe care i l-a dăruit când și-a cumpărat nou-noulul lui Shelby.

Îmi zâmbește cu gura până la urechi prin geamul deschis al portierei.

— Poluarea atmosferică e unul dintre principalii zece factori ai mortalității de pe Pământ, îi zic, descuind lacătul și desfăcând lanțul de pe rastel. Mii de oameni din țara asta mor anual din cauza poluării atmosferice, iar cea mai bună modalitate de reducere a acesteia e mersul pe jos sau cu bicicleta.

Zâmbesc, încercând să iau un aer de superioritate, în timp ce-mi vâr lacătul în rucsac.

— Eu nu fac decât să-mi îndeplinesc partea mea, adaug.

— N-ai putea s-o îndeplinești și pe-a mea?

Kade, nepotul meu, vine agale și-și aruncă geanta în spatele camionetei lui, chicotind în barbă.

— Și pe-a mea, îl susține fratele lui geamăn, Hunter, imitându-i mișcările.

Aproape niciodată

Probabil că tocmai și-au terminat amândoi exercițiile din sala de forță a liceului. Acumulează masă musculară pentru campionatul din toamnă al anului al treilea.

Strâmb din gură într-o parte, cu dispreț pentru prelungitorul de penis sugător de benzină cumpărat de Madoc pentru băieții lui, care nu reușește să dea impresia că bărbăția lor ar fi mai mare, în ciuda a ceea ce cred adolescenții. El le-a cumpărat camioneta asta mare și neagră sperând că vor învăța s-o împartă între ei... și că vor fi siliți să meargă împreună în cât mai multe locuri, fiindcă obișnuiesc să se certe tot timpul.

Substanțele poluante emanate de măgăoaia asta sunt, probabil, îndeajuns de puternice încât să omoare gândaci... sub pământ... în Antarctica.

În realitate, nu sunt *chiar atât* de preocupată de poluare. Doar îmi place să merg pe bicicletă, pentru că e un capitol la care nu mă alinez cu restul familiei și care-mi oferă pretextul ca să fac mai mult timp până acasă. Un timp pentru mine și așa mai departe.

Dylan îmi zâmbește, cu un licăr de tandrețe în ochii ei albaștri.
— Ne vedem diseară, bine?

Îi fac semn din cap că da și-mi salt rucsacul în spate. Scoțându-mi bicicleta din rastel, aud camioneta lui Kade și a lui Hunter demarând în spatele meu, după care gemenii și Dylan dispar în viteză din parcare școlii, mai mult goală acum, din moment ce cursurile s-au terminat de două ore.

Urcându-mă pe bicicletă, o iau din loc și ies, la rândul meu, din parcare, inspirând mireasma proaspătă a liliacului, purtată de vânt peste tot în jurul școlii.

Ador perioada asta a zilei, imediat înainte ca părinții să iasă de la serviciu, dar după terminarea școlii. Străzile sunt liniștite, iar soarele coboară spre apus. E cald, dar razele lui nu-mi dogoresc pe umeri și pe ceafă, ca la amiază. Sulițe de lumină aurie pătrund prin frunzișul de deasupra, în timp ce gonesc pe străzile mărginite de

automobile, auzind zgomotele copiilor care joacă hochei, pe patinele lor cu rotile, pe o alee.

Fiind vineri seara, n-am grija că trebuie să mă grăbesc spre casă pentru teme sau învățat. La urma urmei, suntem aproape de terminarea anului școlar. Lucrările și proiectele au fost deja predate, examenele de final de an s-au susținut, iar practica pentru absolvire e în plină desfășurare. Sunt pe ultima sută de metri.

În același timp, e și seara cea mare pentru Dylan. Pe lângă faptul că tocmai și-a primit permisul de conducere, odată cu fosta mașină a tatălui ei, acum câteva luni, diseară o să deuteze pe pistă. Iar eu trebuie să fiu acolo.

Dar, mai întâi... Cotesc și continui să pedalez spre centrul orașului. Ador să simt cum îmi flutură părul pe spate cum îmi trece vântul prin veșminte. Zâmbesc în sinea mea, gândindu-mă la cât se roagă băieții de mine ca să-mi iau o mașină, dar nu cumva le-ar sări capacele dac-ar afla că aș putea fi interesată, mai degrabă, de o motocicletă?

Gonesc pe High Street, după care fac dreapta și frânez, oprindu-mă lângă bordură în fața unui magazin din colțul străzii Sutton și punând piedica bicicletei.

Stând să privesc prin vechile uși cu glasvand și cadru din lemn, cu vopseaua lor roșie ciobită, observ că totul arată la fel ca ieri, când am fost pe-aici. Pânzele de păianjen îmi împiedică vederea, dar tot reușesc să disting tejgheaua spartă a fostei cafenele, taburetele cu tapițeria lor crăpată din vinilin și un scaun răsturnat pe podea, cu bucăți de moloz împrăștiate în jurul lui.

Ducându-mă în stânga ușii, mă zgâiesc prin vitrina cu rafturile acoperite, de asemenea, de un strat gros de praf.

O să scot rafturile astea. Potențialii clienți vor să vadă interiorul unui magazin înainte de a intra în el, așa că, da... scoatem rafturile, ca să poată vedea ce gen de prăvălie e.

Îmi rod buza de jos, entuziasmul trimițându-mi un roi de fluturi în stomac.

Aproape niciodată

O să mai vopsesc și zidul exterior din cărămidă într-o nuanță de crem, ca aluatul, după care o să vopsesc ușile turcoaz, culoarea mea preferată. Asta o să facă localul să pară viu, ca vara. Îmbietor, fericit, nonconformist...

Perfect pentru o afacere estivală.

O să mai pun și câteva mese cu umbrele, în față, iar meniul n-o să cuprindă numai produse de patiserie și dulciuri, ci și o varietate de răcoritoare și, poate, ceva înghețată.

Și-o să las ușile deschise toată ziua, ca să miroasă în tot cartierul a bunătați scoase din cuptor și a dulciuri.

— Hei! mă strigă cineva.

Întorc capul și zăresc un tip venind din spatele meu. E îmbrăcat în jeansi și un tricou alb cu o inscripție și e cam de vârsta mea, dar nu l-am văzut niciodată la școala la care învăț.

— Cum te cheamă? se interesează el.

Observ un grup de băieți mai încolo pe trotuar, de unde venise el, discutând și râzând.

Îi întorc spatele, privind din nou fosta brutărie. Pe afișul DE ÎNCHIRIAT din geam e un număr de telefon. Nu vreau să fiu nepoliticoasă, dar n-o să obțină informații personale de la mine doar pentru faptul că se consideră drăguț. Mai ales că nu-l cunosc.

— Ești la liceul din Falls, nu?

Încă o dată îl ignor și mă întorc spre bicicleta mea, ca să plec.

Numai că mă pomenesc cu șapca smulsă de pe cap. Mă răsucesc iute și văd c-o ține sus, departe de mine, zâmbind cu gura până la urechi. O flutură de colo colo.

— Ce trebuie să fac ca să vorbești cu mine?

— Nemernicule, îi zic. Poftim. Am vorbit. Acum dă-mi șapca înapoi.

Tipul râde.

Mâna-mi țâșnește spre șapcă, încercând s-o smulg de la el.

— Dă-o îcoace!

De șapca asta nu m-am despărțit niciodată în ultimii patru ani. Dacă n-o port pe cap, o car după mine în rucsac. Lucas o să se întoarcă într-o zi acasă și o s-o vrea înapoi. Încep să tremur la gândul că s-ar putea s-o pierd.

— E cam veche și prăpădită, nu-i așa? comentează tipul, al cărui nume nu mă interesează să-l aflu. Pot să te duc la un meci cu Cubs și să-ți iau alta nouă.

Mă reped din nou, încercând să ajung la șapcă, însă ratez, fiindcă el o trage mai departe de mine.

— Tot nu mi-ai spus cum te cheamă, îmi reproșează el, dar zâmbind ca și cum micul lui joc i-ar face mare plăcere.

Mă uit urât la el, răsufând greu. Făcând un pas înainte, îl izbesc cu palma în piept, împingându-l înapoi și dezechilibrându-l. Profitând de ocazie, mă întind și-i smulg șapca din mână.

El se zguduie de răs și rânjește spre mine, văzându-mă cum strâng șapca în pumn.

Deodată însă, îi pică fața și cască ochii la ceva de deasupra capului meu.

— Pot să te ajut cu ceva? întrebă, cu nervozitate.

O umbră se abate peste mine și simt prezența cuiva în spate. Întorcând capul, îl văd pe Jared, fratele meu cel mai mare, planând asupra mea și aruncându-i Ghertoiului o privire care dă de înțeles că moare de nerăbdare ca puștiul să-i ofere un pretext.

— O, nu! aud exclamația cuiva.

Din spatele agresorului un alt băiat vine repede spre noi. Își aruncă brațul pe după umărul tipului din fața noastră și-l trage înapoi.

— Îmi pare rău, Jared, zice. E nou în oraș.

Continuă să-l tragă înapoi, după care ne întorc amândoi spatele și se îndepărtează, cel speriat balmăjindu-i ceva la ureche.

Și apoi dispar.

Oftez și mă răsucesc pe călcâie, întorcându-mă cu fața spre Jared.

Aproape niciodată

— Mă descurcam și singură, îi zic. Ești tare stingheritor uneori. Își arcuiește o sprânceană.

— Stingheritor e faptul că sora șefului de la JT Racing merge pe bicicletă.

Mormăi ceva în barbă și-mi pun șapca la loc pe cap. *N-am chef de discuția asta.* Jared, Madoc și Jax se gândiseră că, de îndată ce implineam șaisprezece ani, o să-mi iau permisul și o să-mi aleg o mașină. Abia așteptau să meșterească la ea, să facă modificări, toate alea...

Încă speră să mă răzgândesc.

— Vrei să te duc eu acasă? se oferă. Oricum aveam drum încolo.

Arunc o privire spre camioneta lui, oprită la bordură, cu James, fiul lui în vârstă de opt ani, și cu A.J., fata lui Madoc, așteptând pe bancheta din spate.

Îi întorc spatele.

— N-am nevoie. Trec mai întâi pe la barul motocicliștilor, îi răspund nonșalantă, urcându-mă pe bicicletă. Poate să iau ceva cocaină. Să fac sex neprotejat.

— Stai! mă strigă.

Se duce spre camioneta lui cu motorul încă pornit.

— Țsta a fost trimis din greșeală pe adresa noastră, îmi zice, vârând mâna pe fereastra din dreptul scaunului pasagerului și scoțând de acolo un pachet galben.

Apropiindu-se, îmi azvârle coletul înfășurat în folie cu bule; îl prind și, imediat, simt că e ceva solid înăuntru. Întorcându-l pe cealaltă parte, observ că mi-e adresat, însă colțul din stânga sus e gol.

— Lipsește adresa expeditorului, remarc, ridicând capul și întinzând pachetul spre el. Nu vrei mai întâi să-l cercetezi, să nu aibă antrax?

Își dă ochii peste cap și ocolește mașina spre locul șoferului, din interiorul căreia urlă „Remedy”, al trupei Seether. Sub încruntarea lui sesizez o umbră de zâmbet.

— Ne vedem diseară, îmi zice.

Apoi își întoarce capul spre grupul de băieți care arde gazul pe trotuar.

— Hei, tu! strigă el, arătând spre nesimțitul care mă necăjește.
Mai sunt doi ca mine în orașul ăsta. Nu cumva să uiți!

Tipul se crispează instantaneu și privește în altă parte, încercând să dea impresia că nu cu el a vorbit Jared. Râd în sinea mea și îmi îndes pachetul în rucsac.

Uneori, detest să văd cum roiesc frații mei în jurul meu. Dar alteori îmi place la nebunie.

*

După ce ajung acasă și-mi las bicicleta în garaj, mă duc direct la bucătărie.

Tata probabil încă e prin oraș, iar mama e pe drumuri zi și noapte în ultima vreme. De când Madoc candidează pentru funcția de primar, ea s-a oferit să-i fie coordonator de evenimente și are permanent întâlniri cu proprietari de săli, firme de catering, muzicieni...

Asta e perioada mea preferată a zilei. Nu e nimeni acasă, nu mă presează nimic și, pentru puțin timp, sunt relaxată.

Lăsându-mi rucsacul pe blatul din bucătărie, scot din frigider o sticlă de Fresca și urc în fugă în camera mea. Vreau să ajung în piscină înainte să apară cineva care să mă deturneze.

Îmi trag pe mine costumul de baie alb, din două piese, înșfac un prosop din baie, îmi iau rucsacul de pe blatul din bucătărie și sticla cu suc, apoi ies cu toate astea pe ușa care dă spre curtea interioară din spate.

Vuietul cascadei revărsându-se peste pietre și scurgându-se în bazin mă relaxează imediat, făcându-mi buzele să mi se arcuiască într-un zâmbet. Când părinții mei s-au mutat înapoi din Chicago în Shelburne Falls și s-au hotărât să construiască o piscină,

Aproape niciodată

cascada a fost unul dintre lucrurile aflate pe lista mea de dorințe. Îmi aducea aminte de excursia la Yosemite, împreună cu familia mea, de pe când aveam unsprezece ani. Aproape toată lumea preferase să rămână în tabără, să înoate sau să pescuiască, însă eu, cu Jax și Lucas, am pornit în drumeție pe Traseul Cețurilor, trecând pe lângă două cascade.

Parcă simt și-acum boarea șocant de rece pe brațele și picioarele mele în timp ce urcam treptele. Încă aud tunetul apei și-i simt forța cu care năvălea pe lângă noi. Iar mirosul...

Cetină, apă și pământ. Ca răsăritul soarelui într-o peșteră.

Știind cât de încântată am fost de această expediție, tata a construit cascada, chiar dacă pomenisem despre asta doar o dată. Se străduiește foarte mult să mă facă fericită. Și chiar dacă încă păstrăm un apartament în Chicago, fiindcă părinții mei sunt nevoiți să se ducă acolo destul de frecvent și le e mai ușor așa decât să se care cu valiza prin camerele de hotel, eu rareori am mai trecut pe acolo de când ne-am mutat, înainte să intru la liceu. Nu sunt amatoare de orașe mari.

Luând încă o gură din băutura carbogazoasă, îmi așez lucrurile pe una dintre măsuțele din patio, simțindu-mi umerii încălziți de soarele după-amiezii târzii. Scotocesc prin rucsac după iPad, dar mă opresc, nimerind peste pachetul pe care mi l-a dat Jared.

Aproape că uitasem de el. Scoțându-l, îi examinez din nou partea din față, remarcând că-mi fusese adresat mie, dar trimis acasă la Jared și Tate. Ce ciudat. Eu nu m-am folosit niciodată de adresa lor. Și nu există nicio adresă a expeditorului; cu toate astea, pe ștampila poștei scrie Toronto. O privesc, mirată. Nu cunosc pe nimeni din Canada.

Imediat după ce sfâșii ambalajul și arunc o privire înăuntru, mă grăbesc să vâr mâna și să scot cartea din interiorul pachetului.

O carte veche.

E legată, cu o supracopertă uzată, cu colțurile tocite și îndoite. Cercetând din nou pachetul, constat că nu mai e nimic înăuntru. Nu tu bilet, nu tu carte de vizită. Nimic.

Las jos ambalajul, nedumerită, întrebându-se cine ar putea să-mi trimită mie o carte veche.

Vrând să descopăr indicii, o răsfoiesc, iar mirosul de hârtie veche îmi invadează nările. Cartea e într-o stare acceptabilă, însă marginile paginilor sunt puțin roase, iar cotorul e desprins.

Închizând cartea, citesc ce scrie pe copertă. *Aproape niciodată.* Fără numele autorului. Ce ciudat.

Întorc cartea și citesc rezumatul.

Și mă opresc imediat, dându-mi ochii peste cap. Arunc cartea pe masă.

Dragoste. Chiar dacă sunt curioasă să știu cine mi-a trimis o carte pe neașteptate, n-am chef să-mi pierd timpul.

În schimb, mă duc până la marginea bazinului și intru în apă, coborând încet până la pulpe, până la coapse, până la mijloc. Apoi îmi iau avânt, plonjez, cufundându-mă complet și simțind mângâierea răcoroasă a apei pe trup și pe cap. Țâșnesc la suprafață, îmi dau părul pe spate și mă întorc la marginea piscinei, unde întind mâna din nou spre pachet.

Toronto.

Pasha e în Toronto, bănuiesc. Dar nu sunt în relații apropiate cu ea și nu mi se pare că romanele siropoase pentru fete ar fi genul ei. Iar pe altcineva de pe-acolo nu cunosc, așa că...

De fapt, singura altă persoană cunoscută care locuiește dincolo de granițele statului e Lucas. Mă îndoiesc foarte serios, totuși, că el ar putea să-mi trimită un roman de dragoste. Mai ales că n-am mai ținut legătura.

Aruncând pachetul, întind mâna după iPad, bătând cu degetul în bara de căutare și urmărind cursorul cum începe să pâlpaie. Mâinile îmi tremură o clipă și ezit, dar apoi titez mai departe.

Lucas Evan Morrow.

Aproape niciodată

Cercul albastru începe să se învâртеască, inima îmi tresaltă și în stomac simt cum începe să se formeze un gol. Nu vreau să văd rezultatele căutării, dar cealaltă parte din mine își dorește ca ele să apară cât mai repede, ca să termin odată cu asta.

Încă am timp. Pot să sting iPad-ul chiar acum, fiindcă singurul lucru mai bun decât să știi e să te întrebi, nu-i așa? Sunt o fată curioasă din fire, dar dacă n-o să-mi placă deloc ce-o să găsesc? Am stat atât timp fără să-l caut pe Google. Îmi e mai bine așa. Dacă s-o fi însurat? Sau o avea vreo relație cu cineva? Nu cumva s-o fi transformat într-un gherțoi, cu o chelie tipic masculină și burdihan de bere? Acum are aproape treizeci de ani, așa că, ce rost ar avea să mă obsedeze...

Deodată, însă... simt o fluturare în stomac, în timp ce imaginile încep să se încarce, una după alta, pe ecran.

O, Doamne.

Îmi umezesc buzele și toate întrebările mi se risipesc; dintr-odată, mă simt pierdută.

Iată-l.

Imagini peste imagini. El, la întâlniri, inaugurări festive, petreceri... unele au un caracter oficial — Lucas, strângându-și mâinile cu alți oameni de afaceri sau cu șeici străini — dar în altele pare să nu știe că e fotografiat. Cu capul în jos și înfățișarea aia de concentrare îndârjită a frunții, pe care mi-o amintesc atât de bine.

E superb. Dintr-odată, un suspin îmi urcă în gât, dar reușesc să mi-l stăpânesc la timp.

Mi-a lipsit. Nu mi-am dat seama până acum cât de mult, dar în clipa asta înțeleg de ce m-am abținut să-l caut. E prea dureros.

Am crescut lângă el, am vorbit cu el și l-am văzut cu regularitate, dar de atâta amar de vreme el nici n-a scris, nici n-a sunat, nici n-a venit acasă. Ne-a uitat pe toți, exact așa cum i-am prezis c-o să facă.

Nu. Nu vreau să văd viața asta a lui, din care eu nu fac parte.

Penelope Douglas

Numai că, în clipa în care-i privesc ochii, albaștri ca Pacificul la zece minute după apus, îmi dau seama că mai simt și altceva. Când inima îmi bubuie în piept, lacrimile pe care mi le stăpânesc îmi ustură ochii și toți mușchii din piept mi se încordează la vederea lui, îmi dau seama, privindu-i chipul superb, că mi-e dor de el.

Și-a schimbat stilul de a se îmbrăca. Aproape totdeauna, în fiecare fotografie, apare în costum, mai înalt și mai matur, cu nodul cravatei strâns și maxilarul contractat, de parcă ar fi în permanență pregătit pentru o confruntare.

Unde e băiatul cu mâinile unșuroase, fiindcă îi ajută pe frații mei în garaj, care mă învața pe mine cum să mă joc în țărână?

— Salut.

Ridic capul, auzind vocea din spatele meu. Îl văd pe Hawke venind dinspre bucătărie, așa că pun iPad-ul cu fața în jos, ascunzând ecranul.

Azvrârle un prosop pe un șezlong și se apropie de bazin, în timp ce-și scoate tricoul peste cap.

— Întoarce-te, spune el.

Dau ochii peste cap, dar mă conformez, știind de ce. În spatele meu, aud foșnetul veșmintelor, când își scoate pantalonii scurți și rămâne gol, apoi își trage pe el șortul pentru baie, fără îndoială. Hawke mi-e nepot, dar între noi nu e o rudenie de sânge. Un fapt de care el se folosește ca să pună în discuție genealogia familiei noastre. Noi doi nu ne-am cupla niciodată, însă lui îi place să-mi amintească mereu că *am putea*, dacă am vrea. Știți cum... „de antrenament”.

De îndată ce aud plescăitul, mă întorc și-i zăresc silueta întunecată lunecând spre mine pe sub apă. Țâșnește la suprafață, dându-și pe spate părul, mai lung în creștet și ras în părți, iar inelele din buză și din sprânceană îi sclipesc în lumina soarelui.

— Bună, îi zic. N-ai fost azi la școală.

— Am avut niște chestii de rezolvat.

Aproape niciodată

Se apucă să facă pluta pe spate și-mi dau seama că n-o să mai scot nicio altă informație de la el. Hawke chiulește rareori de la școală, numai că, în ultima vreme, o face mai frecvent.

Și totuși, chiar dacă sunt curioasă, nu sunt prea îngrijorată. Își păstrează notele bune și pare să nu caute belelele. Hawke știe să-și poarte de grijă. Sper doar să nu-l prindă maică-sa. Ea insistă în privința școlii. Foarte mult.

Pe măsură ce creșteam, nu ni se spunea „dacă o să mergeți la facultate”, ci „când o să ajungeți la facultate”.

— Ai program de off-road în seara asta?

Se ridică la loc pe verticală și scutură din cap în timp ce se apropie de mine.

— Nu, dar dacă vrei să vii cu mine, te las să conduci, glumește el.

— Nu știu să conduc.

Se apropie și mai mult, cu o expresie jucăușă în ochi.

— E timpul să înveți, zice, proptindu-și palmele de marginea bazinului, de-o parte și de cealaltă a mea. Gata cu prosteala. Dacă nu exersezi cu mine, atunci cu cine să exersezi?

Aproape că-mi vine să râd.

— Adică, să exersez *pe* tine?

— Cum vrei, răspunde, ridicând din umeri și deodată înșfacă iPad-ul din spatele meu, întorcându-l cu fața în sus. La ce te uitați? se interesează.

— La nimic, mă răstesc, alarmată brusc, repezindu-mă să-l recuperez.

Sprâncenele îi țâșnesc în sus atunci când vede ceea ce, fără îndoială, rămăsese pe ecran. Mă fixează cu privirea și o picătură de apă i se scurge din păr pe obraz.

— Încă? mă întrebă.

Umerii mi se încordează, ridicându-mi pavăza, și-i smulg iPad-ul din mână, stingându-l.

— Ei n-ar permite niciodată așa ceva, declară.

Cuvintele lui mă închid ca o cușcă și nu mai am nevoie de lămuriri. Știu la ce se referă.

Admirația mea de la opt ani pentru Lucas se transformase în dragoste când ajunsesem la paisprezece. Și acum, când am șaptesprezece, e încă prezentă această mică, dar statornică văpaie din adâncul inimii. În ciuda distanței, a pierderii legăturii, a faptului că el are douăzeci și nouă de ani și e un bărbat în toată legea...

O, Doamne. Hawke are dreptate.

Madoc *poate* că s-ar împăca, până la urmă, cu ideea asta, probabil și Tate și Juliet. În schimb, Jared, Jax și tatăl meu?

Ei nu văd decât în alb și negru.

Îmi înghit anevoie nodul din gât și las deoparte iPad-ul, întorcându-mă spre Hawke.

— Și..., îl întreb, încercând să schimb subiectul, „chestiile” pe care le faci... sunt cumva ilegale?

— Mă insultă, răspunde, privindu-mă printre gene.

— Și totuși... sunt ilegale?

Mă stropește cu niște apă din bazin.

— Las-o baltă. Nu-ți spun nimic.

— De ce?

— Fiindcă e de-ajuns să se uite tata o dată la tine și dai tot pe goarnă.

Izbucnesc în râs și-l stropesc, la rândul meu. Probabil că are dreptate.

— Ce citești? se interesează, întinzând mâna pe lângă mine.

Îl văd că ia cartea cartonată de pe masă.

— Ai grijă! îl avertizez, tresărind. Ești ud pe mâini.

— „Ce-ar fi dacă ți-ai întâlni prea târziu sufletul pereche?”, începe el să citească de pe ultima copertă. „L-ai lăsa să plece sau i-ai răni pe cei pe care-i iubești și ai risca totul ca să fiți împreună?”

Se întrerupe, încruntându-se și privindu-mă cu viclenie în ochi.

— Lucas are doar vreo treizeci de ani. Nu e prea târziu.

Aproape niciodată

— Tacă-ți fleanca, îl reped, încercând să-i smulg cartea, numai că el o ridică, dându-mi peste mâini și continuând să citească.

— „Într-o seară friguroasă de iarnă, Jase zărește o tânără într-o parcare pustie și nu știe ce să facă mai întâi: să-i afle numele, sau s-o ducă în patul lui”.

Izbucnește în hohote, zguduindu-se de râs și întorcându-și privirea spre mine.

— Ce naiba mai e și porcăria asta?

— E doar...

Reușesc să-i smulg cartea și s-o arunc la loc pe masă.

— Nu mai fi nesimțit măcar pentru cinci secunde. Nu te privește pe tine.

— Femeile sunt, categoric, amatoare de pornografie. Știam eu.

Rânjetul lui triumfător mă scoate din sărite.

— Nu e pornografic, ripostez. Sau, în orice caz, nu cred că e. Mi-a trimis-o cineva prin poștă.

— Și nu știi cine?

— Nu, răspund, scuturând din cap și rezemându-mi spinarea de marginea bazinului. Și nu era niciun bilet înăuntru.

— Misterios, bombăne el, după care-și ridică iar privirea spre mine, jucându-și sprâncenele. Ai de gând s-o citești? Să afli dacă el o duce în patul lui?

Uite de-asta e persoana pe care o prefer cel mai puțin din toată familia. Tot timpul încearcă să mă seducă.

Dar, în același timp, îmi e și persoana cea mai apropiată. Hawke este totdeauna generozitatea întruchipată, iar asta e ceea ce admir la el.

— Tu știi ce se întâmplă când ajungi în patul unui bărbat, nu? mă întreabă.

— Ceva mai mult decât ce se-ntâmplă când ajunge o fată în patul tău, din câte aud.

Chicotește.

Penelope Douglas

— Nu mă pune la încercare, Quinn. Nu uita că, de fapt, nu suntem rude.

Îl măsoară din nou cu privirea, remarcându-i râmbetul infatuat și mâinile care se tot foiesc pe sub apă.

— A, și ce-o să faci? ripostez. O să te zgudui deasupra mea vreo cincisprezece secunde, după care o să adormi?

Se aruncă asupra mea, făcându-mă să țip când mă încolățește cu brațele și mă ridică de pe picioare.

— Nu! strig, dar stomacul îmi tresaltă și, fără voia mea, încep să râd.

Mă aruncă prin aer vreun metru, după care mă pomenesc în cădere liberă.

Continui să râd și sub apă.

Da, fără doar și poate, e persoana pe care o prefer cel mai puțin din toată familia.

CAPITOLUL 2

Fiindcă-mi mai rămăseseră câteva ore până la cursa lui Dylan, după ce-am făcut duș și m-am îmbrăcat, m-am gândit să-mi mai omor timpul încercând noua rețetă de tartă cu căpșuni, pe care am găsit-o ieri pe internet. Ai mei urmau să ajungă târziu acasă și, probabil, aveau să fie înfometăți.

— Băi frate, aud când deschid ușa, te-ai apucat să citești chestia asta?

Ridic capul și-o văd pe Dylan, întinsă pe patul meu, cu cartea pe care-am primit-o azi prin poștă.

— Nu, îi răspund, râzând în sinea mea. Poveștile de dragoste nu sunt genul meu.

— Nu sunt genul tău? Cui nu-i plac poveștile de dragoste?

Îmi arunc prosopul și-mi cobor privirea spre ea. E foarte diferită de mine. Sarcastică, pusă pe glume, dispusă pentru orice...

— Dacă vrei s-o citești, n-ai decât.

Se lasă tăcerea cât timp stau în fața oglinzii să-mi scotocesc prin borseta pentru machiaj, alegându-mi ce-mi trebuie.

— „Fericirea e o direcție, nu un loc anume”.

Ce?

Mă răsucesc pe călcâie.

— Ce-ai spus?

Își ridică privirea spre mine.

— Ai zis că pot s-o citesc.

Da, dar nu cu voce tare. Numai că replica asta... replica asta mi-e cunoscută.

— E un citat din carte? o întreb, ducându-mă spre ea ca să văd.

Într-adevăr, e chiar prima propoziție. Ciudat. Același citat care e înscris pe busola de aur pe care mi-a dăruit-o mama când am împlinit doisprezece ani.

O busolă pe care i-am dat-o lui Lucas, ultima oară când l-am văzut, la schimb cu șapca lui. M-am gândit că, așa, mă asigur că o să se întoarcă și să mi-o dea înapoi. Nu s-a întors.

Și nu cred să fie doar o coincidență faptul că a ajuns la mine o carte misterioasă, de la un expeditor misterios, care cuprinde un citat atât de cunoscut mie.

— Vrei să-ți mai citesc? se oferă Dylan.

Nu, nu prea. Dar acum nu-mi pot stăpâni o ușoară curiozitate. Ridic din umeri și mă îndrept din nou spre măsuța pentru toaletă.

— Sigur, doar un pic, îi răspund.

JASE...

Fericirea e o direcție, nu un loc anume. Sau, cel puțin, așa se zice. Urăsc, naibii, zicala asta. De parcă n-aș putea să fiu mai fericit în altă parte decât aici și acum.

Mi-am trecut degetele prin părul meu scurt și blond, reparând răvășeala produsă de vânt, după care am ocolit o pereche așezată la o masă înaltă, rotundă, în drum spre separeul tatălui meu, din fundul sălii. Era întunecos, izolat și liniștit, dar îi oferea un loc de observație perfect. Iar tatălui meu îi plăcea să vadă totul.

— Singurul lucru pe care pot să mă bazez în privința ta — și a zâmbit de parcă ar fi înghițit ceva neplăcut — este că nu pot să mă bazez pe tine.

— În ceea ce te privește? i-am replicat alene, în timp ce-mi descheiam geaca și mă strecuram în separeul de formă semicirculară, fără să-l privesc. Sigur că nu, am adăugat.

Mi-am aruncat cheile pe masă și i-am făcut semn chelneriței, când i-am întâlnit privirea. Știa ce beau. Eram aici în fiecare seară de vineri, la șase fix, pentru sinteza săptămânală cu tatăl meu.

— Ai dreptate, Jase, m-a aprobat el. Se pare că am așteptări prea mari de la tine.

Vocea lui seacă mustea de dezamăgire, dar mă durea undeva. La vârsta de douăzeci și șase de ani, eram deja suficient de deziluzionat, încât îmi părea rău pentru propriul meu copilaș. În ce mai familie îl adusesem pe lume!

— Am fost la tribunal, în Chicago, i-am explicat. Ce-ai fi vrut să le spun? Că vrei să primești rapoarte săptămânale despre volumul meu de spermă, ca să poți avea o căruță de nepoți, în speranța că unul dintre ei va ajunge, într-o zi, la Casa Albă?

Sarcasmul era unul dintre lucrurile de care nu mă dezbaşisem.

— Nu te mai văicări, m-a apostrofat tatăl meu, învârtindu-și cuburile de gheață din paharul cu Jameson. Să le fi spus că ai o întâlnire importantă.

— Detest să mint. Știi asta.

Mi-am vârât mâna în buzunarul de la piept și am scos o tabacheră din argint, am luat o țigară și am aprins-o. Aruncându-mi bricheta pe masă, mi-am fixat privirea drept în față, știind că tata mă studiază printre rotocoalele de fum.

Își cântărea cuvintele, încercând să-și dea seama dacă merită efortul de a mă muștrului.

Am suflat fumul afară, înghițindu-mi zâmbetul care dădea să-mi arcuiască buzele. Ziua în care am absolvit facultatea de drept, primăvara trecută, a fost și ziua începând cu care nu i-am mai permis să mă manipuleze. Îmi obținusem licența, așa că eram în avantaj. El avea mai mare nevoie de mine decât aveam eu de el, așa că, de îndată ce mi-am asigurat viitorul, am pus piciorul în prag.

Mă terorizase, obligându-mă să aleg dreptul, domeniu pentru care, chiar dacă mi se părea prea puțin distractiv, eram chiar priceput, iar căsnicia mea forțată cu Maddie ajunsese deja să atârne de un fir de păr. Ea era la fel de nefericită ca mine, fiul nostru fiind liantul dintre noi.

Oricât de mult aş fi iubit-o, era doar o chestiune de timp.

Chelnerița mi-a adus băutura — GlenDronach, simplu — și a dispărut.

— Ce face copilul? s-a interesat tata.

— Cum nu se poate mai bine, am răspuns. A ieșit din uter zâmbind și nu cred c-a încetat să zâmbească de-atunci.

— E viguros, a apreciat tatăl meu, clătinând aprobator din cap și măsurându-mă cu privirea. Are nevoie de frați.

— Are nevoie de un tată, am ripostat, suflând fumul și detestând gustul din gură.

— Știi că nu suport fumatul.

— Știu, am replicat. Mai vrei să mă întrebi și altceva în seara asta? În afară de ce mai face fiul meu?

A oftat, iritat probabil de faptul că nu-i intram în joc.

— Și Madeline? a întrebat, aplecându-se în față, cu costumul lui bleumarin închis contrastând violent cu roșul separeului. Ea ce face?

— Bine, am răspuns, scuturând țigara în scrumieră. Probabil e ocupată cu redecorarea. Deja a îmbrăcat copilul în hăinuțe cu „eu și mama la înot” și în Gymboree.

— E o femeie de ispravă, a apreciat el, lăsându-se pe spate și privindu-mă cu înțeleș.

Am strâns pumnul, rupând din greșeală țigara în două.

— N-am nevoie să mi-o spui tu. Îmi cunosc nevasta mai bine decât tine.

Maddie îmi era cea mai bună prietenă.

Sau, mai bine zis, îmi fusese.

Crescuserăm în aceleași cercuri, fuseserăm aruncați împreună în aceleași activități sociale în adolescență, ba chiar și „încurajați” să urmăm cursurile aceleiași universități. Spre bucuria părinților noștri, ne potriveam și țineam permanent legătura când nu eram împreună. Ea fusese la o școală cu internat din sud, în timp ce eu urmasem școala militară, dar ne scriam și vorbeam la telefon. Ea mă cunoștea, iar eu țineam la ea.

Ghinionul nostru fusese că știam de planul părinților. Căsătoria încă prezente, bine mersi, iar asta a distrus relația apropiată pe care am avut-o odinioară cu Maddie.

Stresul de a fi forțat să fac dragoste cu o persoană pe care n-o vedeam în ipostaza asta mă omora. Ea încă se străduia, însă eu mă închiseseam în mine.

Și mă durea nespuse faptul că-o făceam să sufere.

Am simțit privirea muștrătoare a tatălui meu, așa că mi-am îndesat grăbit la loc țigările și bricheta în buzunarul gecii, pregătindu-mă să plec. N-aveam chef de jocul lui.

— Fiule, a început el, eu țin la tine...

Am izbucnit într-un râs amar, tăindu-i vorba.

— Nici să nu te gândești. Spre deosebire de mine, minți foarte prost.

— Și chiar vreau să fii fericit, a continuat, neluându-mi în seamă insulta. Știu că tu și Maddie aveți probleme, a adăugat, coborând tonul. Sunteți, practic, despărțiți, dacă tu dormi în jumătate din zilele săptămânii pe canapeaua din biroul tău, sau în dormitoare separate din casa voastră.

De unde-o știa și pe-asta? *Fir-ar să fie!*

— Există modalități prin care un bărbat însurat poate să găsească satisfacție și în afara casei lui.

Am clătinat din cap, înainte de a da pe gât restul băuturii din pahar.

— Chiar ești o podoabă, știi?

Penelope Douglas

Pentru tatăl meu, fericirea însemna putere. Și să iei tot ce-ți dorești însemna să fii puternic. El nu cunoștea limite, n-avea simțul binelui și al răului.

Spre deosebire de mine.

Poate că nu eram îndrăgostit de soția mea, dar chiar o iubeam. Poate că nu-mi doream să-i ridic fusta și să i-o trag ca și cum n-aș putea trăi fără ea, dar chiar țineam la ea. Nu mai avuseserăm relații sexuale de luni de zile și, deși știam că totul avea să se termine între noi, îmi doream s-o protejez și s-o respect.

Am lăsat aerul să-mi iasă din plămâni și m-am strecurat afară din separeu, ridicându-mă și înșfăcându-mi telefonul și cheile.

— Căsnicia asta nu se poate să eșueze!

Tatăl meu s-a aplecat, enunțându-și ordinul.

— Vă îndepărtați din ce în ce mai mult, de la o zi la alta, și trebuie să vă adunați. Ai să te miri aflând cât de ușor poate o altă femeie să...

— O altă femeie, am mârâit printre dinți, întrerupându-l, n-o să dregă ceea ce lipsește.

— Știu eu ce lipsește, a ripostat, măsurându-mă din cap până-n picioare. Tu n-ai apetit pentru nimic. Fiecare zi e la fel. Deja te simți de parcă ai avea șaiszeci de ani, nu-i așa?

Am încremenit, holbându-mă la el.

— Viața e atât de anostă — vorbea trăgănat, ca și cum mi-ar fi cunoscut și cel mai tainic gând — încât până și mâncarea pare plictisitoare, nu-i așa?

Articulațiile pumnilor mi-au trosnit, iar încăperea dădea impresia că se micșorează.

S-a lăsat pe spate, studiindu-mă, cu mutra aia afurisită a lui, satisfăcută de sine.

— Avem rezervat permanent un apartament la Waldorf, Jase. Tu n-o să obții divorțul, așa că îți propun să te folosești de el oricând și oricât de des ai nevoie.

Clătinând din cap, am făcut stânga-mprejur și am ieșit din bar fără să mă opresc nici măcar ca să-mi iau haina.

Doamne, Dumnezeule. Ce nemernic afurisit.

Frigul serii de martie mi-a intrat în oase, dar însemna o binevenită ușurare pentru dispoziția mea incandescentă.

Am înaintat vijelios pe trotuar, fixând cu privirea betonul, parcă nefiind capabil să mă stăpânesc. Nu puteam să fiu fericit și să-mi păstrez familia întreagă. De ce nu reușeam să găsec un echilibru? Nu Maddie era problema. Eu eram. De ce n-o voiam?

Ea știa că n-o iubeam pasional când ne-am căsătorit, același lucru fiind valabil și pentru ea, dar crezuserăm că sentimentele noastre aveau să se transforme în ceva mai mult.

O vedeam dimineța, stând în fața frigiderului, îmbrăcată în tricourile mele albe, cu picioarele ei lungi și frumoase egalându-i ca perfecțiune chipul îngeresc. Oricare bărbat ar fi dorit-o. Și atunci, eu de ce n-o doream? De ce nu puteam să-mi strecur mâinile pe sub veșmintele ei și să-i șoptesc la ureche cât e de frumoasă? Sau cât de mult simțeam nevoia să fiu înăuntrul ei, chiar în clipa aia? De ce nu eram capabil să-i ofer soțul pe care-l merita?

Tocmai dădeam colțul, îndreptându-mă spre parcare din spate, pierdut în gândurile mele, când am auzit șoapte repezite. Mi-am ridicat privirea și m-am oprit imediat.

Mi-am îngustat ochii la vederea celor doi băieți care se învârteau în jurul mașinii mele, făcându-și de lucru la clanța BMW-ului.

Ce mama...?

— Hei! am izbucnit, năpustindu-mă înainte, în timp ce amândoi își ridicau brusc capetele. Plecați de lângă mașina mea!

— Șterge-o! a strigat unul dintre ei, ocolind în goană mașina și rupând-o la fugă. Hai odată, Kat!

Am alergat într-acolo, văzând că unul dintre băieți se apleca să-și adune sculele de pe jos.

— Thomas! a strigat el după celălalt băiat, care fugise deja ca lașul și-și scăpase pielea.

Pentru asta însă era prea târziu.

Puștanii ăștia afurisiți scăpaseră de sub control și speram ca asta să aibă vârsta suficientă ca să simtă gustul unei nopți de arest.

— Ia vino încoace, javră mică, am zis, aplecându-mă, apucându-l pe puștan de hanoracul lui negru și smucindu-l în sus.

Deodată însă, mi-a căzut fața.

Nu era un băiat.

Nu era nicidecum un băiat.

Era o tânără.

Răsufle cu greutate, iar în ochii ei ciocolatii, în timp ce-o țineam de guler, dogoreau atât teama, cât și dorința de luptă. Am privit fix în cea mai caldă nuanță de căprui din câte am văzut vreodată, și luciul unei ușoare transpirații i-a acoperit obraji îmbujorați.

Am simțit că mi se usucă gura.

Părul ei lung, șaten, era îndesat pe sub hanorac, dar vântul slab îi sufla câteva șuvițe peste față. Am strâns-o și mai tare.

— Dă-mi drumul, dobitocule! a strigat, zbatându-se și străduindu-se să se desprindă.

Am mijit ochii, cu un fior de amuzament în piept.

S-a răsucit, aruncându-și spre mine pumnișorii prăpădiți, și aproape că mi-a venit să râd.

Am smucit-o în sus.

— Câți ani ai? Nu te-au învățat părinții să nu pui mâna pe lucrurile altora?

— Uite ce e, îmi pare rău, da? a țipat, și ochii i s-au umplut de lacrimi, cu toată duritatea de care voia să pară capabilă. Promit că n-o să mai facem. Dar aveam nevoie de bani, atât.

— Asta să le-o spui polițiștilor, m-am răstit, chiar dacă n-aveam nici cea mai mică intenție de a chema poliția.

Privirea ei îngrijorată a săgetat în toate direcțiile și-mi dădeam seama că se stăpânea cu greu să nu plângă.

Aproape niciodată

— Câți ani ai? am întrebat-o iar, pe un ton poruncitor.

Oare avea părinți care să răspundă pentru ea?

M-a fulgerat cu o privire furioasă, dar și-a ținut gura închisă. M-am apropiat la câțiva centimetri de fața ei.

— Câți ani ai? am răcnit.

Însă, în clipa imediat următoare, și-a avântat pumnul, repezindu-l în obrazul meu, iar eu m-am dat înapoi, slăbind strânsoarea.

Mama mă-sii!

Mi-am dus mâinile la față, străduindu-mă să-mi deschid iar ochiul care mă ustura, dar tot ce am reușit să deslușesc au fost picioarele și fundul îndepărtându-se în goană, prin noapte.

Am făcut ochii mici, frecându-mi obrazul îndurerat, și am inghițit sânge din locul în care-mi tăiasem obrazul cu dinții pe dinăuntru, când mă lovise.

Mi-am recăpătat stăpânirea și m-am dus spre mașină. Deodată însă, am zărit un obiect pe jos. M-am aplecat să-l iau.

Era un portofel.

Sigur era al ei. Imitație de piele roșie, cu un compartiment pentru monede. Deschizându-l, i-am căutat imediat permisul de conducere și l-am cercetat.

— Kat, am rostit cu încetineală, revăzându-i în minte zâmbetul strălucitor și ochii întunecați.

După care i-am căutat data nașterii, din moment ce refuzase să-mi spună vârsta.

Nouăsprezece ani.

Un zâmbet mi-a arcuit colțurile buzelor.

— Suficient ca să știe ce face, am zis, pentru mine.

La adresă scria „Strada Truman nr. 14”. Am răsucit permisul între degete, gândindu-mă ce să fac.

Puteam cere să fie arestați. Sau puteam să mă scutesc de ostenală, fiindcă nu erau decât niște derbedei obișnuiți, de stradă, și să arunc permisul în primul tomberon. Aveam alte lucruri mai bune de făcut. În definitiv, cui îi păsa?

Dar brusc imaginea ochilor ei mi-a fulgerat prin minte și, dintr-odată, am știut ce voiam să fac. Îmi stârnise interesul. Prin frica ei și prin respirația întretăiată. Prin tremurul vulnerabil al buzei de sus. Prin furia ei și prin felul în care mă pocnise, atunci când își regăsise curajul necesar pentru luptă.

Care să fi fost povestea ei?

Strecurându-mi permisul în buzunar, m-am suit în mașina mea și am demarat în viteză din parcare. Strada Truman era în cealaltă parte a orașului și n-aveam habar dacă ea și micul ei tovarăș dispuneau măcar de vreun mijloc de transport sau se baza-seră pe gândul că aveau să mi-l ia pe-al meu. Oricum, bănuiam că nici măcar n-avea să fie de găsit acasă. Asta, în cazul în care acolo era într-adevăr casa ei.

Am gonit mai departe pe stradă și am virat la stânga pe Principală, tăind prin centru și înaintând până când am lăsat în urmă toate magazinele și pietonii. N-aveam cum să văd totul la fel de clar pe timp de noapte, dar puteam să-mi dau seama că peluzele îngrijit tunse, de un verde-smarald, pe aici erau maronii și peticite, iar casele, mai mici și mai vechi, odată ce trecusem în alt cartier. Vopseaua odinioară albă a unei rulote căpăta nuanțe gălbui în lumina unei verande și nu mi-am putut stăpâni dezgustul la vederea gunoaielor care zăceau pe unele dintre peluze.

După câteva minute, am ajuns în sfârșit pe strada Truman și am încetinit, zărind vizavi numărul paisprezece. Casa era întunecată, fără vreun bec care să ilumineze exteriorul.

Mi-am rotit privirea, închipuindu-mi fiul în vreuna dintre rulotele sau casele astea dărăpănate. Nici pomeneală, naibii.

— Puteau să ne aresteze! am auzit strigătul unei femei.

Am căutat direcția din care se auzea vocea și am văzut o fată, peste drum de numărul paisprezece, ieșind dintr-o rulotă cu un copil mic în brațe. Fugea după un bărbat care se îndepărta de ea.

Ei erau.

Fata și-a așezat mai bine copilul pe șold, ținându-l strâns pe bietul țânc, care n-avea geacă pe el. Dădeau impresia că-l luau din casa altcuiva.

— Ce s-ar fi ales de copilul nostru? a strigat după individ, tatăl, am presupus.

El a traversat strada, îndreptându-se spre numărul paisprezece, iar ea l-a urmat, ducând copilul în brațe. Apoi, individul a deschis ușa și a dispărut înăuntru, lăsând-o pe ea afară, singură.

Ce nemernic. Ea nu era decât un copil.

Iar copilul avea un copil. Nu puteam cere s-o aresteze.

Scoțând telefonul, am format un număr și am dus aparatul la ureche, așteptând să răspundă, așa cum făcea totdeauna.

— Salut. Sunt Jase, l-am anunțat când a răspuns. Am nevoie de toate informațiile pe care poți să le găsești despre locatarii de pe strada Truman, numărul paisprezece.

— Bine, a răspuns Brown, și mi-am dat seama că își nota adresa. Figura pe statul de plată al companiei, un detectiv de care firma tatălui meu se folosea frecvent.

— Îți dau de veste în decurs de patruzeci și opt de ore, a adăugat el.

— Douăsprezece.

Și am închis.

Aici, Dylan s-a oprit din cititul cu voce tare, dar i-am văzut ochii mișcându-se mai departe pe pagină, continuând lectura în tăcere.

— Hei, protestez eu. *Ascultasem.*

Mă apropii și mă arunc pe pat, trântindu-mă pe burtă lângă ea. Dylan întoarce capul spre mine, ridicând dintr-o sprânceană.

— Ea a încercat să-i fure mașina, îi explic, iar acum el știe precis unde locuiește. Nu se poate să te oprești aici.

Ne strângem mai aproape, citind amândouă în gând.

JASE...

La o săptămână după aceea, am intrat în atelierul de reparații auto Denton, o cocioabă nenorocită, construită probabil prin anii treizeci, cu vopseaua albă scorojită și o podea mucegăită din ciment în „lobby”. Pereții aveau pete galbene, probabil de la fumul stătut de țigară, teigheaua albastră era crăpată, iar cele două canapele din vinilin erau sfâșiate. Mi-am stăpânit disprețul, încrezător în faptul că atelierul era în activitate de mult timp. Probabil că avea o reputație bună.

Altfel, în condiții normale, n-aș fi pus în ruptul capului piciorul într-o latrină soioasă ca asta, ai cărei mecanici probabil că mi-ar scoate mașina la o plimbare după ce m-ar duce de nas să le-o las acolo peste noapte. Totuși aveam alte treburi aici.

Am închis ușa după mine, lăsând în urmă soarele la asfințit și apropierea serii; mi-am scos batista și mi-am șters mâinile, absent, după care am îndesat-o la loc în buzunar.

Doi bărbați trândăveau prin lobby, iar când mi-am îndreptat privirea spre biroul de recepție, am observat că nu era nimeni. Acolo trebuia să lucreze ea. Totuși nu știam precis de ce se ocupa. Poate de curățenie?

— Domnule Hutcherson! a strigat o femeie, făcându-mă să întorc capul la stânga.

O femeie tânără a venit agale în spatele biroului, apărând pe ușa care ducea spre zona atelierului și, imediat, mi-am simțit pieptul inundat de căldură. Am urmărit-o din ochi cum capsă câteva hârtii, dăruindu-i un zâmbet tipului care se apropiase de biroul ei.

Dumnezeule.

Părul șaten-închis îi strălucea, legat într-o coadă răvășită, dar am sesizat nuanțe roșietice prin șuvițele care-i încadrau fața de formă ovală, ceea ce nu remarcasem săptămâna trecută. Ochii-i

ciocolatii erau adânci și calzi, și m-am trezit că înghit în sec la vederea gurii ei cu buza de jos plină, carnoasă.

Am strâns din pumni pe lângă corp, străduindu-mă să respir normal, ca și cum nu mi-aș fi dorit să mă duc drept la ea și...

Purta pantaloni scurți din jeans, nu foarte strâmți, dar îndeajuns de mici ca să etaleze o bună parte din coapse, în ei fiind vârat un tricou alb cu anchior în care părea să înoate. O fi fost al iubitului ei?

Am înaintat cu încetineală, ca și cum aș fi fost pe pilot automat, așezându-mă la rând după celălalt tip, Hutcherson, presupun. Fata i-a zâmbit și i-a întins cheile, în timp ce el plătea factura. Am sesizat că avea o pată de unsoare pe gât, plus câteva urme de negreală pe tricou și altele pe mâini. Probabil că lucra și ea la mașini.

În seara aia fusese întuneric și nu reușisem s-o văd prea bine, dar revăzând-o, mi-am dat seama... că nu fusese vorba doar despre adrenalina momentului sau despre sentimentul de frustrare care mă cuprinsese după cearta cu tatăl meu.

Nu voiam s-o pedepsesc. Nici s-o ajut. Îmi dorisem s-o revăd, deși n-ar fi trebuit să vin aici. Numai că familia mea era plecată din oraș, iar eu îmi spuseseam că era doar o curiozitate. Atât și nimic mai mult.

Ai să te miri aflând cât de ușor poate o altă femeie să... Să ce, tată? Să mă ispitească astfel? Să mă poată distra de la tot ce urăsc în viața mea și să mă facă să mă simt din nou viu? Pentru măcar câteva minute?

Era o pilulă a naibii de amară de înghițit gândul că s-ar fi putut să aibă dreptate. Totul din viața mea începuse să fie trasat la milimetru și, pentru prima dată după mult timp, liniile păreau mai șterse. Simțeam că pot să întind brațele fără să dau peste un zid limitator.

Și, pentru prima oară în viață, am simțit că sunt o primejdie pentru cineva. Iar asta îmi făcea plăcere.

Penelope Douglas

— Pot să vă ajut, domnule? s-a auzit o voce masculină din stânga mea.

Am întors capul. Era un tânăr cu părul roșu și un halat albastru-închis de mecanic. Pe ecusonul lui scria „Josh”.

— Da. Aș vrea să-mi duci mașina în atelier, am zis, vârând mâna în buzunar și scoțând cheile pe care i le-am întins. Aștept de-o grămadă de timp!

Folosisem un ton tăios, știind că așa o să-l fâstăcesc și o să-l expediez de-acolo. Aveam treabă cu fata, nu cu el.

— Ăăă..., a început să se bâlbâie, făcând ochii mari, numai că nu mă interesa o conversație cu el.

Am întors capul, dându-i de înțeles că am terminat discuția.

— Sigur, nicio problemă, a răspuns, în cele din urmă.

Mi-a luat cheile și s-a repezit afară, conștient probabil de faptul c-o să-i fie greu să-și dea seama care dintre mașini era a mea. Nu oricine are o mașină germană e dobitoc, dar orice dobitoc are o mașină germană.

Hutcherson a plecat, așa că m-am apropiat de birou, fixându-l cu privirea pe fata care capsă alte acte și le îndesa într-o mapă din plastic, împreună cu o legătură de chei.

— Bună, am zis, păstrând un ton scăzut și calm, chiar dacă inima îmi izbea pieptul ca un pickhammer.

— Bună, a răspuns, fără să mă privească. Un minut, vă rog.

După care s-a răsucit pe scaun, apăsând pe un buton și vorbind spre un interfon.

— Poate cineva să scoată Honda aia afară? A venit s-o ia.

Apoi a atârnat mapa din plastic într-un cuier de pe perete și s-a întors din nou, ridicând în sfârșit ochii spre mine.

— Vă rog să mă scu...

Și a incremenit. A făcut ochii mari, iar eu mi-am stăpânit zâmbetul, simțind pulsul zvâcnindu-mi pe gât, așteptând să văd ce avea să facă. Mă recunoscuse. Materialul subțire al tricoului se

ridica și cobora odată cu respirația ei anevoioasă, iar eu doar priveam cum frumosul ei ten capătă o încântătoare nuanță trandafirie.

— Bună, a zis cu răsufierea tăiată, lăsând ochii în jos și făcându-și de lucru pe birou. Aăă, noi de fapt ne pregătim să închidem, petrecere aniversară, iar ceilalți mecanici pleacă odată cu el. Putem să vă programăm pentru mâine, dacă vreți.

Am studiat-o, întrebându-mă cât o avea de gând să joace rolul ăsta. Știam amândoi de ce venisem acolo.

Știam că ar trebui să accept calea de ieșire propusă de ea. Că era cazul să plec și să-mi aștept acasă soția și fiul.

Dar nu asta m-am pomenit că fac.

— Dar tu? am întrebat, împingându-mi bărbia spre ea. Ești mecanic?

— Nu, a zis, clătinând din cap. Îmi pare rău.

I-am adresat un zâmbet cu subînțeles și mi-am îndreptat privirea spre mâinile ei cu unghiile înconjurate de o unsoare neagră.

Mi-a urmărit privirea și a strâns degetele, ascunzându-le.

— Poate la un Buick sau la o Toyota, a răspuns, dar nu v-ați dori să-mi vâr nasul în motorul dumneavoastră de cincizeci de mii de dolari. Credeți-mă.

Am zâmbit în sinea mea, fiindcă, în mod inconștient, tocmai se dăduse de gol. De unde ar fi putut să știe care mașină e a mea? Ce, mă văzuse când venisem?

Sau, mai degrabă, își amintise că încercase s-o fure cu două seri în urmă?

— Am nevoie doar de un schimb de ulei.

— Păi, cum v-am zis... închidem mai devreme.

— Plătesc, am insistat. Dacă dublez tariful?

— Vi-l face ea, s-a auzit atunci o voce din spatele ei.

Am văzut un bărbat între două vârste, rostogolind un cauciuc.

— Ce? a izbucnit ea, întorcând capul și uitându-se chiorăș la el.
Trebuie să ajung acasă!

— Fă-l, a ordonat el, continuându-și drumul spre atelier, fără să mai aștepte și alte proteste.

Șeful ei, probabil.

Fata a întors din nou capul spre mine, cu chipul ei drăgălaș întunecat acum de o încruntare. Și, în sfârșit, am zărit aceeași stare de spirit de alaltăseară, când mă lovise. Mi-am scos portofelul din buzunarul interior al sacoului și am pus trei bancnote de câte o sută de dolari pe tejghea, fără s-o slăbesc din ochi.

— Ajunge atât?

A fixat cu privirea banii — banii de care știam că are nevoie — cântărind, fără îndoială, riscurile implicate în ceea ce se întâmpla aici. Nu știa ce vreau — nu știam nici eu — dar era conștientă de faptul că nu anunșasem încă poliția, așa că avea o șansă de scăpare din povestea asta. Mai știa și că, dacă mă trimitea la plimbare, pierdea controlul asupra situației. Sau orice control pe care l-ar mai fi avut acum.

În sfârșit, a ridicat ochii spre mine și am zărit o undă de șiretenie traversându-i frumosul chip tineresc.

S-a aplecat peste birou și m-a întrebat, aproape în șoaptă:

— Cât de mult o vrei?

Mâna mi s-a strâns pe portofel și curajul mi-a scăzut puțin la auzul tonului ei tachinator.

Se juca oare cu mine?

Și am privit uluit cum întinde mâna, culege dintr-o mișcare lină cele trei sutare de pe birou, apoi îmi mai ciupește un sutar din mână, ca să fie patru. Îndeasă bancnotele în buzunarul de la spate și pleacă spre atelier, lăsându-mă acolo.

Nici n-am mai încercat să-mi ascund zâmbetul. Avea parte de toată atenția mea.

Doar pentru un timp. Doar pentru seara asta.

*

Stăteam în pragul atelierului, pe jumătate înăuntru, pe jumătate afară, trăgând dintr-o țigară, în timp ce întunericul învăluia strada și pădurea din jur, urmărind-o cu coada ochiului. Îmi ridicase BMW-ul pe platforma hidraulică și-și îndesase vreo două scule în buzunarul de la spate, apoi se vărâse sub mașină, lăsându-și capul pe spate și deșurubând capacul de la baia de ulei de deasupra.

La radio se auzea o melodie, iar mie îmi venea greu să-mi iau ochii de pe față. Mai ales că se tot unduia, aproape insesizabil, în ritmul muzicii, probabil fără să-și dea seama.

Mă impresionase, totuși. Mă cam așteptasem c-o să ceară ajutor. În definitiv, acum eram singur cu ea. N-ar fi fost posibil ca de-acolo cu vreo câteva amenințări? Totuși, nu... din câte puteam să-mi dau seama, ea nu sunase pe nimeni. Doar se apucase de lucru la mașina mea.

Isteată puștoaică.

Am făcut un semn cu capul spre avizier, pe care era prinsă cu piuneze fotografia portret, treisprezece pe optsprezece, a unui băiețel cu ochii căprui, cam de șase luni.

— E băiatul tău?

Și-a întors capul spre mine, de parcă abia acum mi-ar fi observat prezența. Înfățișarea i-a devenit prudentă, dar tot a aruncat o privire spre fotografie, până să-și reia meșteritul sub mașină.

— E atât de evident?

Am studiat-o, gândindu-mă cât de greu trebuia să-i fie să crească un copil, la vârsta ei. Nu-mi închipuiam că tatăl, oricine ar fi fost, ar ajuta-o cât de cât. Mai ales dac-o fi netrebnicul ăla de alaltăseară.

— Are ochii tăi, i-am zis.

— Și firea fostului meu, a declarat ea, pe un ton sec. Deja pot să-mi dau seama.

Fostul.

Penelope Douglas

— Ești cam tânără ca să ai „foști”, am remarcat, suflând un fuior de fum și lăsând să cadă chiștocul, pe care l-am strivit cu talpa.

Ea însă nu mi-a luat în seamă observația.

Am pătruns în atelier, cu sacoul descheiat și mâinile în buzunare.

— Ești la facultate?

Mi-a aruncat o privire aspră.

— Clienții n-au voie să intre în atelier.

N-am luat-o nici eu în seamă și am continuat să vorbesc.

— Doar nu vrei să lucrezi aici pentru tot restul vieții, nu?

— Trebuie să lucrez, Doamnă cu Facultate, m-a repezit ea. Cu un copil de crescut, n-am timp și pentru școală.

Mi-a venit să râd de arțagul ei, dar m-am abținut.

A ieșit de sub mașină, a aruncat pe jos vreo câteva scule și a apăsat pe butonul platformei hidraulice cu un aer nerăbdător, făcând să coboare vehiculul.

— Fiul meu e cam de aceeași vârstă, i-am zis.

— E acasă, cu soția?

I-am susținut privirea, pierindu-mi tot amuzamentul. Era inteligentă, trebuia s-o recunosc. Apropiindu-mă agale de ea, am scos mâna din buzunar, odată cu permisul ei de conducere, pe care l-am aruncat peste cutia cu unelte din fața ei.

— Nu e o infracțiune dacă vorbesc cu o femeie care nu mi-e soție, am zis, pe un ton ca de amenințare. În schimb, încercarea de a fura ceea ce-mi aparține este.

A rămas pe loc, privind permisul cu numele și adresa ei pe el, cu pieptul ridicându-se și coborând în respirații iuți, superficiale.

Acum ți-e frică, nu-i așa?

— Ce vrei? m-a întrebat.

— Tu ce crezi că vreau?

Răsufierea i-a tremurat pentru o clipă, dar apoi și-a întors fața spre mine, strângând atât de tare din dinți, încât puteam să-i văd încordarea maxilarului.

— Niște scuze, nu? am continuat, ca și cum ce altceva aș fi putut să vreau din partea ei?

— Mai bine pleci.

— Atunci, trebuie să termini treaba la mașina mea, am ripostat, lăsându-mi privirea să coboare la mica pată neagră de pe gâtul ei suplu.

În ochi i-a apărut un licăr furios și a șovăit pentru o clipă. Totuși a deschis capota și a reluat lucrul. M-am întors și m-am dus de cealaltă parte a mașinii, rezemându-mă de cutiile cu unelte și încrucișându-mi brațele pe piept.

Știam că ar fi trebuit să plec. Era speriată și o făcusem deja să treacă prin destule momente grele.

Urcă-te în mașină, du-te acasă și lasă fata în pace.

— Ce ai de gând să faci? m-a întrebat, aplecându-se peste mașină, întorcând cu fundul în sus un bidon cu ulei și golindu-l în motor. De ce-ai venit aici?

— De cât timp ești măritată? am întrebat la rândul meu, neluându-i în seamă interogațiile.

Am văzut-o înghițind în sec, dar apoi mi-a răspuns, cu voce scăzută.

— De un an și-un pic. Dar nu prea pot s-o mai numesc căsătorie. Încerc să divorțez.

— Încerci?

— Nu e treaba ta.

Nu, nu era. Numai că eu insistam să fie treaba mea.

— Și ai crezut că e sănătos ceea ce făceai? am contraatacat. Să te lași atrasă de el în activități infracționale, doar ca să aibă cu ce să se drogheze?

M-a săgetat cu o privire încruntată, după care s-a aplecat iar peste mașină și a mai turnat un bidon.

— Că tu oi fi mai breaz! a replicat, pe un ton din ce în ce mai acid. Să nu crezi că nu-mi dau seama ce vrei. Ai fi chemat deja poliția, dacă ai fi căutat dreptate.

S-a ridicat și s-a șters pe mâini cu o cârpă.

— Nu, tu crezi că sunt vulnerabilă și poți să profiți.

Nu. Nu asta era ceea ce voiam. Nu încercam s-o vânez.

Dar atunci, ce naiba mai căutam acolo?

— Nu asta era? a continuat tachinator, apropiindu-se lent de mine, cu un licăr anume în ochi. Nu te excită... fata murdară din parcul de rulote? Crezi c-o să fiu sălbatică, nu-i așa?

S-a apropiat de mine, atingându-mi cu sânii brațele încrucișate.

— La asta te-ai gândit, nu? Duminica, la biserică, în timp ce-i depuneaai curatei tale soții un sărut cast pe obraz — aici a schițat un mic zâmbet — te gândeai la fundul meu și la cât de murdară o să mă simți, cât de bună și de obraznică...

Răsuflarea mi s-a accelerat și i-am fixat cu privirea buza cărnosă de jos, simțindu-mă de parcă aș fi ajuns deodată la ananghie.

Lingându-și buzele, s-a aplecat și mai mult spre mine, șoptindu-mi:

— Vai de capul tău, băiat amărât cu facultate. Nici n-ai ști ce să faci cu fundul ăsta.

După care și-a legănat bazinul, atingându-l ușor pe al meu, ca o mică tachinare, iar eu am gemut, cu răsuflarea întretăiată. Atingeră m-a dat peste cap și, dintr-odată, am fost pe deplin excitat și înfierbântat de dorință.

S-a retras lent, cu un zâmbet de superioritate pe chip, fiindcă știa ce efect produsese asupra mea. Chiar dacă, în majoritatea timpului, o fi fost o mică arțăgoasă greu de stăpânit, fata asta putea să fie și al naibii de sexy.

Și tocmai lansase o provocare.

Am urmărit-o cum a scos baia de ulei, a înlocuit joja, apoi a închis capota.

Aproape niciodată

— Cheile sunt în contact, a zis, întorcându-se spre mine, cu expresia aia triumfătoare încă prezentă pe fața ei.

Cu ochii în continuare pe ea, am vârât mâna în buzunarul sacoului și am scos din nou portofelul, extrăgând din el o carte de vizită. Fără să intrerup contactul vizual, am pus-o pe trusa cu unelte.

— Pentru când vei fi pregătită să-ți ceri scuzele alea, i-am zis.

Te rog, n-o pierde.

Și, te rog, n-o folosi.

CAPITOLUL 3

— Uau!

Dylan lasă cartea pe pat și întoarce capul spre mine, cu ochii larg cășcați.

— Ce tare a fost! Ce crezi c-o să se-ntâmple când o s-o revadă? Chicotește și dă pagina, însă îi smulg cartea din mână.

— Doar nu vorbești serios. E un nemernic.

— Ba nu, protestează ea, încercând să ia cartea înapoi. E grozav!

— Cum zici tu, răspund râzând, rostogolindu-mă pe spate și ținând cartea la distanță de ea. Nu vezi că vrea s-o plătească, în schimbul unei partide de sex?

— Ba nu, nu-i așa.

— Atâtea sutare? îi amintesc. Pentru ce altceva sunt banii?

Ridică din umeri și se întinde peste mine, spre carte.

— Știe că ea are nevoie de ei. Nu mă interesează. Vreau să știu ce se întâmplă mai departe!

Strâng cartea la piept, râzând când ea încearcă să mi-o smulgă.

— Hai, măăă!

Se bosumflă și renunță, întinzându-se pe spate lângă mine.

— Ia gândește-te, dacă el ar fi fost Lucas, iar tu... i-ai fi schimbat uleiul.

Dau ochii peste cap și bâigui:

— Mai taci odată.

Dar bineînțeles că ea nu tace.

Proptindu-se într-un cot, își reazemă capul în palmă și privește în jos, spre mine, iar vocea îi devine înfocată și jucăușă.

— Singuri, în atelier, seara, comentează ea. Un bărbat mai matur, într-un costum șic, care știe ce face...

Stomacul îmi tresaltă și nu pot opri imaginea care-mi răsare în minte. Lucas... văzându-mă pentru prima oară după atâția ani... și totul s-a schimbat.

— Gândește-te că te-ar privi el așa. La fel cum a privit-o Jase pe Kat, continuă Dylan. Ca și cum tu ai fi o femeie, iar el ar vrea ceea ce vrea un bărbat de la o femeie, pentru că s-a aprins tot și simte nevoia să pună mâna pe tine.

Privirea lui Lucas îmi alunecă în jos pe trup ca și cum, dintr-o dată, n-ar mai putea să se stăpânească, iar respirația mi se oprește, și posesivi, la fel ca ai lui Jase când o privea pe Kat.

Un fior electric mă străbate pe sub piele, dar scutur din cap, alungându-l.

Jase și Kat. Părinții mei, Jason și Katherine, ar fi putut lesne să fie cunoscuți sub diminutivele astea, într-o altă viață.

Numai că foarte rar am auzit să-l strige cineva Jason pe tatăl meu, darămite într-un fel atât de neprotocolar ca Jase. Pentru mine și Madoc e „tata”. „Jason” e numai pentru mama. Iar pentru toți ceilalți, „domnul Caruthers”.

— Mda, mă rog, zic, alungând fantezia cu Lucas. Eu nu sunt ca ea.

— Ca ea, cum?

— Ispititoare, răspund, oftând. Nu sunt sexy. Sunt doar dulce și bună și plictisitoare.

Dylan se lasă să cadă la loc pe pat și fixăm amândouă tavanul cu privirea.

— Mda, și eu, șoptește ea. Dacă mă îmbrac cu un maiou, tata mă trimite să mai pun ceva pe mine.

Rădem amândouă, fiindcă, având un tată ca Jared, duce o viață la fel de grea ca mine. Jared nu înțelege să-și educe copiii pe baza

a ceea ce e corect sau greșit. Cât se poate de simplu: dacă-l deranjează ceva, interzice și cu asta basta.

Numai că Dylan e mai pricepută când e să se strecoare printre interdicțiile tatălui ei și să obțină ceva mai mult. Eu nu sunt obișnuită să forțez limitele cu părinții mei.

Cu toate că aș vrea. Mi-aș dori să fiu așa cum spunea Jase. *O primejdie pentru cineva.*

Privesc drept înainte și-mi strecor o mână sub cap, șoptind lent:

— „Vai de capul tău... băiat amărât... cu facultate.”

După care vocea lui Dylan mi se alătură și rostim amândouă, la unison:

— „Nici n-ai ști ce să faci cu fundul ăsta.”

Fierbințeala îmi inundă pântecul și izbucnim amândouă în râs.

— Mă simt cumva mai sexy acum, mărturisește ea.

— Mda, și eu.

— Bine, atunci, zice, luându-mi cartea din mâini, întorcându-se pe burtă și deschizând-o. Hai să citim mai departe. Să mai învățăm ceva cuvinte obscene.

JASE...

N-ar fi trebuit să-i las cartea mea de vizită. Ce naiba o fi fost în capul meu?

De două ori am întâlnit-o pe fata asta și, în acest răstimp, au existat deja cel puțin zece momente în care ar fi trebuit să mă comport altfel; ca, de exemplu, să plec.

Știam ce-ar trebui să fac. Știam ce n-ar trebui să fac. Cunoșteam diferența dintre ce e bine și ce e rău, dar dacă, printr-o minune, aveam s-o revăd, nimic din ce știam n-ar mai fi contat în fața a ceea ce-mi doream.

Iar așa ceva nu trebuia să se întâmple.

Trecuse o săptămână de când îi lăsasem cartea mea de vizită, în atelier, și, slavă Domnului, ea nu mă sunase. Eu nu intenționam s-o caut, așadar, atâta timp cât ea nu mă suna — și n-avea s-o facă din moment ce, oricum, probabil că mă considera un rahat bolnav — totul urma să fie bine.

Aveam suficientă putere ca să stau la distanță de ispită.

Și apoi, banii ăia blestemați. Îi decartasem ca și cum aș fi fost capabil să cumpăr orice-aș fi vrut. Nu voisem, de fapt, s-o cumpăr pe ea. Ci doar câteva minute împreună cu ea.

Intrând în casă, am auzit ceasul bătând ora nouă când am închis ușa după mine și am traversat antreul întunecat. Maddie era încă la părinții ei, împreună cu fiul nostru, așa că în casă domnea o tăcere de moarte. Copilul avea numai câteva luni, însă deja adora muzica, motiv pentru care mă obișnuisem, când intram în casă, în oricare zi, să aud o gamă vastă de melodii redade la volum ridicat: clasică, oldies, rockul anilor optzeci...

Acum, nimic. Îmi era dor de el, iar Madeline mă sunase, ceva mai devreme, ca să mă anunțe c-o să mai stea o săptămână acolo, peste cât lipsise deja.

Mă evita. Și, oricât de dor mi-ar fi fost de copilul meu, mă bucuram oarecum de faptul că ea era plecată. În lipsa ei, nu eram nevoit să mă prefac când stăteam acasă.

Până la întoarcerea ei, în orice caz, eram forțat să mă împac cu impasul în care ne aflam. Oare ea dorea să păstreze casa? Voi fi nevoit să rămân permanent în centru, atât de departe de fiul meu, în fiecare zi? Firma familiei noastre se ocupa de toate problemele tatălui ei. Ce-avea să se întâmple acum cu conturile alea? Problema era că mariajul nostru nu ne implica numai pe noi doi. Mai erau destui oameni care urmau să fie afectați.

Am lăsat jos servieta și mi-am descheiat haina, urcând la etaj ca să mă schimb. Mi-am aruncat pe mine o pereche de blugi și un tricou, după care m-am întors jos, ca să scotocesc prin frigider.

Penelope Douglas

Găsind un castron mare cu salată de pui, lăsat de Maggie, mi-am preparat un sandvici și m-am dus cu el în birou, ca să mă pot apuca imediat de lucru. Îmi doream să am propria firmă în următorii cinci ani, așa că, dacă mă străduiam îndeajuns, îmi cream clientela și reputația, puteam să devin propriul meu șef și să-mi stabilesc ritmul propriu până ca fiul meu să ajungă la școală și să înceapă să țină minte ce fel de tată are. Cu Maddie dădusem greș, dar o să am grijă ca puștiul ăsta să nu cunoască niciodată tristețea.

Mi-am petrecut următoarea oră cercetând vreo două cazuri, dar și răspunzând la câteva e-mailuri și terminându-mi observațiile introductive pentru procesul GM. Procedurile urmau să debuteze în săptămâna următoare, așa că aveam să fiu acasă chiar și mai puțin decât acum. Aproape că eram tentat să-mi iau un apartament în centru. Naveta începea să-mi consume prea mult timp.

M-am oprit din scotocitul prin hârtiile de pe birou. Unde naiba o fi faxul ăla? Îl luasem înainte să plec de la muncă.

— În servietă, am bombănit, ridicându-mă.

M-am dus înapoi în antreu și mi-am deschis servieta, căutând printre dosare bucata de hârtie albă care-mi trebuia. Atunci însă am observat luminița roșie care pâlăia prin întunericul din servieta. Mi-am luat telefonul mobil și l-am deschis, constatând că pierdusem un apel în urmă cu douăzeci de minute. Putea să fi fost oricine: un client, Maddie, tatăl meu...

Însă inima mi s-a oprit dintr-odată în loc. N-am recunoscut numărul și nu m-am putut abține. Am apăsat pe reapelare.

— Atelierul de reparații auto Denton, a răspuns o voce pe nerăsuflăte.

Și am închis ochii, luptându-mă cu fierbințeala care-mi învăluia trupul. Fir-ar...

— Alo? a zis Kat, văzând că nu spun nimic.

Părea stresată. Mi-am dres glasul.

— M-ai sunat? m-am forțat să întreb, deși știam că ar fi trebuit să închid.

A rămas tăcută câteva clipe, timp în care i-am ascultat răsuflarea precipitată. Imediat, am fost în gardă. Să se fi întâmplat ceva? Era trecut de zece. Atelierul trebuia să se fi închis de acum două ore. De ce mai era acolo?

— Uite ce e, îmi pare rău, a rostit, cu sufletul la gură. Nu trebuia să te sun. Las-o baltă.

— Ce s-a întâmplat? am strigat, înainte să poată închide.

— Nimic. O să fiu bine...

— Ce s-a întâmplat?!

Am auzit-o trăgând speriată aer în piept, așa că mi-am luat imediat cheile și am scos portofelul din servietă, fără să mai stau pe gânduri.

— Ești prin apropiere? m-a întrebat, cu o voce șovăitoare. Sunt la atelier. Cine trebuia să mă ducă n-a mai venit, n-am pe cine altcineva să sun, iar afară e o mașină ciudată. Sunt...

— Pot să ajung în zece minute, i-am zis, ieșind deja pe ușă, fără să-mi pese măcar de motivul pentru care mă sunase tocmai pe mine, dintre atâtea persoane. Să nu ieși!

— Mulțumesc, a zis, și i-am simțit ușurarea din voce.

Am închis și m-am grăbit spre mașină, fără nicio clipă de ezitare. Atelierul de reparații auto era pe un drum de țară izolat. Exclus să se ducă pe jos acasă.

Am gonit tot drumul, mutând violent schimbătorul într-a patra și apoi într-a cincea, cu farurile măturând asfaltul șoselei, fără să întâlnesc vreo altă mașină. M-am întrebat cine trebuia să vină s-o ia și nu mai apăruse. Fostul, probabil. În clipa aia, nu m-ar fi deranjat să dau iarăși peste el.

În cele din urmă, am zărit în față luminile atelierului de reparații auto și am încetinit.

Am pătruns în parcare și imediat am observat-o pe Kat, smulgându-și brațul din strânsoarea unui tip care i-l prinsese, un altul stând lângă el. Am trântit piciorul pe frână și am tras frâna de mână, sărind imediat din mașină.

— N-am banii pe care-i vreți! a urlat Kat, dând să-i ocolească.
De ce naiba ieșise?

— Atunci, poate c-o să te punem să muncești pentru ei, a mârâit unul dintre tipi. Hm, drăguță? Și-acum, spune-ne unde e el, pentru că, într-un fel sau în altul, tot o să ne luăm plata!

— Du-te naibii! s-a răstit Kat.

Am fugit, postându-mă în fața ei și îmbrâncindu-l pe unul dintre atacatori.

— Ce vreți? i-am luat la rost, încordându-mi umerii și lăsând furia să mi se reverse prin absolut toți porii din corp.

Amândoi indivizii erau îmbrăcați ca mardeiașii de stradă, cu haine ponosite și părul unuros, unul dintre ei având un tatuaj imens pe ceafă.

— Taie-o, cumetre, a mârâit cel cu părul mai închis la culoare. Asta ne datorează bani. Cu ea avem treabă. Nu cu tine.

— Nu-ți datorez niciun...

— Cât? l-am întrebat pe individ, vorbind peste Kat.

S-a holbat la mine, apoi a mijit ochii, dând impresia că stă să se gândească dacă să trateze cu mine sau nu.

— Patru sute, a răspuns până la urmă, pe un ton ceva mai calm.

I-am susținut privirea în timp ce-mi vâram mâna în buzunar și scoteam portofelul.

— Ce? a țipat Kat, din spatele meu. Nu!

Totuși am scos patru bancnote și i le-am întins derbedeului.

— Nu vă mai apropiați de ea. Ați înțeles?

El însă doar a luat banii și a zâmbit lejer, ca și cum totul ar fi fost bine pe lume acum.

— Mersi, a răspuns, după care a privit pe lângă mine, spre Kat. O plăcere să fac afaceri cu tine, Kat.

Apoi ne-au întors amândoi spatele și au pornit spre mașina lor. Eu am rămas în fața ei, simțindu-i fierbințeala furiei în ceafă.

Dar aveam și eu furia mea, involburată ca o tornadă pe sub piele. Ce mama naibii a fost în mintea ei? De ce-a ieșit din atelier,

Aproape niciodată

dacă tot a văzut o mașină care pândea pe-acolo? Și ce naiba s-ar fi făcut dacă n-aș fi apărut eu?

Ce i-ar fi făcut ăia?

M-a ocolit și s-a proțăpit în fața mea, cu chipul schimonosit de mânie.

— N-am nevoie de ajutorul tău!

— Atunci de ce naiba m-ai sunat? m-am răstit.

— Am uitat! a urlat la rândul ei, răsucindu-se pe călcâie. Cară-te de-aici, Băiatule cu Facultate.

Am făcut ochii mari și mi-am trecut degetele prin păr, strângându-le în pumn. Doamne, Dumnezeule! Cu ce-am greșit? Doar ea m-a sunat.

Am privit-o întorcându-se în atelier, cu blugii ei strâmți rupți, cu pete de unsoare pe antebrațe și cu tricoul gri-închis căzându-i de pe un umăr, lăsând să i se vadă pielea, și nu mai știam dacă sunt furios, excitat sau ambele. Absolut toți mușchii mi-i simțeam înfierbântați și tari ca piatra. Absolut. Toți. Mușchii.

Repezindu-mă după ea, am apucat-o de braț, am obligat-o să se întoarcă și am azvârlit-o pe umărul meu, ascultându-i țipetele în timp ce stăteam pe loc, cu brațele încolăcite pe partea din spate a coapselor ei.

— Ce tot faci? a țipat, și i-am văzut șapca neagră de baseball căzându-i de pe cap și vârfurile șuvițelor întunecate de păr legănându-se pe lângă mijlocul meu.

— Nu știu, dar mă distrează, i-am răspuns. Pot să te țin așa toată noaptea. Chiar îmi place, la drept vorbind.

— Lasă-mă jos!

— N-aș prea crede.

— Jase! a protestat din nou.

Am stat să mă gândesc dacă mă prezentasem — parcă nu. Dar apoi mi-am amintit că-mi trecusem și numele de alint, împreună cu numărul de telefon mobil, pe spatele cărților de vizită.

Penelope Douglas

Am rămas pe loc, de parcă aş fi aşteptat autobuzul, naibii, până când am văzut-o că se calmează şi încetează să se comporte ca un copil.

— La drept vorbind, începi să fii cam grea, am mormăit, mutând-o pe umăr. Poate, dacă te-aş dezbrăca, ai fi un picuţ mai uşoară? Ce zici, Prinţeso din Parcul de rulote?

— Nu-mi mai spune aşa.

— Atunci, nu-mi mai spune nici tu Băiatule cu Facultate.

A încercat să se sucească, să scape din strânsoarea mea, dezchilibrându-mă.

— Te rog! a strigat.

Văzând că nu mă clintesc, respiraţia i s-a mai încetinit şi, în fine, a coborât tonul.

— Jase? a zis, şi degetele mi s-au strâns pe ea, fiindcă adoram felul în care suna numele meu pe buzele ei. Te las să mă duci acasă, bine?

Bine. Dar tot n-am lăsat-o jos.

În loc de asta, am cărat-o până la maşină, auzindu-i micile mârâieli furioase din spatele meu, deoarece ştia că n-am încredere că n-o să fugă. Mă târâse, naibii, până aici, vârându-mă în mijlocul dramelor ei. Aşa că aveam s-o duc până acasă în siguranţă.

Am pus-o cu picioarele pe sol şi i-am deschis portiera maşinii, lăsând-o să se urce. Mai degrabă s-a trântit pe scaun, bosumflată, dar am văzut-o în maşină, măcar. M-am dus spre partea cu volanul, m-am urcat, mi-am legat centura de siguranţă şi am pornit motorul.

— Cine erau ăia? am întrebat-o, aprinzând farurile şi pătrunzând pe şoseaua întunecată.

— N-are importanţă.

Mi-am arcuit o sprânceană şi am întors capul spre ea.

— Te-am întrebat ceva.

Plătisem patru sute de dolari ca s-o scot din belea — ce-o fi făcut cu celelalte patru sute pe care i le lăsasem săptămâna trecută,

Aproape niciodată

habar n-aveam — așa că putea al naibii de clar să-mi dea niște răspunsuri.

— Dealeri, a mărturisit, până la urmă. Fostul meu le datorează bani, așa că m-au scuturat pe mine, încercând să dea de el.

— Tu știi unde e?

— Niciodată nu e departe.

Am clătinat din cap, întorcându-mi privirea spre drum.

Dealeri. O spusese de parcă ar fi fost cât se poate de normal.

Oare ce i-ar fi făcut, dacă n-aș fi fost eu acolo? Dar dacă și-ar fi făcut, naibii, apariția acasă la ea, cu fiul ei acolo? Așa voia ea să-l crească? Printre ratați afurisiți și gunoaie umane și drame...

Am strâns pumnii pe volan, auzind cum scrâșnește pielea sub degetele mele.

— Ești varză, am apostrofat-o, pe un ton scăzut. Cum naiba e posibil să trăiești așa?

Am văzut-o cu coada ochiului întorcându-se spre mine.

— Tu nu mă cunoști. Nu uita asta.

După care am văzut-o punându-și la loc pe cap șapca de baseball și încrucișându-și brațele pe piept.

Am rămas tăcuți. Priveam fix înainte, liniile albe de pe mijlocul drumului gonind pe lângă mașină, în timp ce mă gândeam la ce naiba îmi închipuiam că fac. Ea nimerise drept la țintă. N-aveam niciun drept s-o judec. Realitatea ei era cu mult diferită de a mea. Eu aveam bani, o educație, experiențe care-mi aminteau permanent cât de mare era lumea. Ea era o adolescentă care, probabil, avea să se lupte pentru orice, pentru tot restul vieții.

Și totuși... în ciuda vieților noastre extrem de diferite, eram amândoi aici, nu? Ea, venind spre mine, fiindcă, deși n-ar fi recunoscut-o niciodată, și gândindu-ne la cât de puține știa despre mine, știuse totuși că aveam să vin acolo pentru ea. Iar eu, gonind spre ea în toiul nopții, fiindcă toți banii din lume, toată educația și toată experiența nu puteau cumpăra ceea ce mă făcea ea să simt.

Penelope Douglas

— Ba te cunosc, am mărturisit. Pentru că sunt exact la fel de varză ca tine.

I-am simțit privirea fixându-mă și m-am întrebat ce-o gândi despre mine. Oare sunt nemernicul bogat care încearcă s-o vâneze? Sau vreun idiot pe care-și închipuia că poate să-l înghesue ca să-și hrănească pruncul?

Sau putea să mă simtă, la fel de bine pe cât o simțeam eu, pe fiecare centimetru al pielii mele? Oare am fost prezent căruși de puțin în gândurile ei în săptămâna care trecuse? Fiindcă ea era permanent intr-ale mele.

Am văzut-o luând ceva de pe bord și am aruncat o privire, la timp ca s-o văd deschizându-mi portofelul.

— Ai dreptate, a zis, scoțând o fotografie cu fiul meu. E cam de aceeași vârstă cu al meu.

Apoi, a pus la loc fotografia și mi-a așezat portofelul pe bord.

— Într-o zi... ei vor fi bărbați în toată legea, cu propriile probleme, și toate astea se vor termina.

Și-a lăsat capul pe spate, meditănd.

— Uneori, mă rog, pur și simplu, ca timpul să treacă mai repede, știi? Ca și cum aș vrea să derulez cu viteză mărită până la patruzeci de ani, în speranța că greul va fi trecut.

Am clătinat aprobator din cap.

— Ca și cum toate astea n-ar fi decât un preambul de rahat pentru ceva mai bun.

— Mda, a zis, pe un ton blând și delicat. O să le avem împreună, n-o să mai fim derutați, o să așteptăm entuziaști ziua de mâine...

Mi-am văzut de condus, lăsându-i cuvintele să plutească prin aer.

Ea știa. Ea știa exact ce simțeam eu, fiindcă nu eram chiar atât de diferiți.

Am cotit spre oraș, îndreptându-mă spre casa ei, iar ea n-a părut să observe ciudățenia faptului că știam unde locuiește fiul ca ea să-mi spună. Stropi de ploaie au început să izbească parbrizul așa că am pornit ștergătoarele și am redus viteza.

Aproape niciodată

— De ce te-ai măritat cu el? am întrebat-o.

Am auzit-o trăgând aer adânc în piept, dar n-a părut să se supere că am întrebat-o.

— Am crezut c-o să se schimbe, mi-a răspuns. În rarele lui momente de sinceritate, m-a convins că mă iubește. Dar, dac-aș fi ascultat mai atentă, mi-aș fi dat seama că nu voia decât să mă stoarcă. Gătit, spălat, salariul meu de la atelier, sex...

Vocea i s-a stins treptat, dar a continuat după câteva clipe.

— Abia dacă-și mai amintește că exist, în afară de atunci când are nevoie de bani. Nu s-a mai atins de mine de când eram însărcinată în cinci luni. Nu i-a mai plăcut cum arată corpul meu.

Nu m-am putut stăpâni. Am întors capul spre ea, privindu-i delicatețea și strălucirea pielii dezgolite, unde-i căzuse tricoul de pe umăr, ridicarea și coborârea sânilor în ritmul respirației. Avea un corp superb, iar ăla era un idiot afurisit.

— Tu de ce te-ai însurat cu ea? m-a întrebat, la rândul ei.

Mi-am întors din nou privirea la stradă, în timp ce-mi croiam drum prin cartierul ei.

Pentru că nu te-am văzut pe tine mai întâi.

— Pentru că o iubesc, am zis, alegând să-i mărturisesc adevărul. Am crescut cu ea, provine dintr-o familie bună, tatăl meu s-a gândit c-ar fi...

— Mda, m-am prins, mi-a tăiat ea vorba.

Eu însă nu eram convins că se prinsese. O iubeam pe mama copilului meu, însă iubirea mea pentru Maddie era la fel ca toate celelalte lucruri din viața mea care nu se schimbau niciodată. Era ceva constant și rutinier. Nu-mi aducea nici provocări, nici mă rănea.

Și nici nu mă excita.

Nu eram niciodată flămând, nici înnebunit după ea. Niciodată nu tânjeam s-o ating.

Era doar acolo. La fel cum erau casa mea, serviciul, mașina...

Am oprit în fața casei ei, unde licărea o luminiță la fereastra livingului, restul străzii însă fiind cufundat în întuneric. Ploaia curgea zdravăn acum, acoperindu-mi parbrizul cu valuri de apă.

Am rămas acolo, tăcuți, pentru câteva clipe, după care m-am întors spre ea, dându-mi seama că ar avea ceva să-mi spună.

Privea afară, fără să facă vreun gest ca să coboare.

— Ce vrei de la mine? m-a întrebat, pe un ton scăzut.

Aproape că mi-a venit să râd. Nu fiindcă mi s-ar fi părut amuzantă întrebarea, ci pentru că mi s-a părut mult prea ispititoare. Ce voiam? Nimic. Totul.

— Când o să știu, o să știi și tu, i-am zis.

A zâmbit ca pentru ea și a întors capul spre mine, susținându-mi privirea.

— Ce e? am întrebat-o.

Ea însă a clătinat din cap.

— E ciudat. Pentru o singură clipă... n-am mai vrut să derulez înainte.

Și mi-a tresăltat inima în timp ce-mi susținea privirea, totul din ochii ei spunându-mi că simțea ceea ce simțeam și eu.

Aș fi putut s-o ating. Aș fi putut să mă întind și s-o iau, s-o aduc pe genunchii mei și s-o mângâi, dacă voiam.

— Ai face mai bine să cobori din mașina asta, am avertizat-o.

A încercat să-și mascheze zâmbetul, dar tot l-am zărit. Și am privit-o cum coboară, în sfârșit, din mașină, în ploaia torențială.

Nici eu nu-mi doream să derulez înainte. De fapt, voiam ca timpul să încetinească pe cât mai mult posibil.

A ocolit prin fața mașinii, părul devenindu-i negru pe măsură ce se uda, și s-a oprit în dreptul portierei mele. Am privit cum i se îmbibă veșmintele de ploaie, cum i se mulează tricoul pe săni, cum i se scurge apa pe pielea măslinie a pieptului. Mi-am încleștat din nou degetele pe volan.

Și apoi, fără grabă, s-a aplecat și și-a lipit buzele de geamul meu, închizând ochii și sărutându-l.

Aproape niciodată

Am urmărit-o cum se îndepărtează cu spatele, continuând să-mi susțină privirea, după care s-a întors și a fugit spre casa ei, dispărând în lumina caldă.

Acum știam.

Am băgat în viteza întâi și am demarat, știind precis ce voiam de la ea.

CAPITOLUL 4

— Fir-ar să fie, exclamă Dylan, aruncându-mi o privire, și îmi dau seama că ne gândim amândouă la același lucru.

— Nu-ți face probleme, glumesc eu. O să te vrea cineva și pe tine așa, atât de rău, încât Jared o să înnebunească. Ai grijă la ceea ce-ți dorești.

Ea pufnește și întoarce pagina la următorul capitol. Dylan chiar n-are habar de nimic. Nu vede decât ceea ce are drept în fața ochilor. Băieții sunt atrași de ea, datorită spiritului și a zâmbetelor. E o ființă fericită și-i face pe oameni să se simtă bine atunci când sunt în preajma ei.

Eu nu sunt așa. Eu sunt doar prezentă și-atât. Ca un spațiu gol.

Și gândul mi se întoarce la întrebarea lui Dylan. Dacă ar fi fost Lucas în locul lui Jase? Oare m-ar fi privit cumva altfel decât pe sora mai mică a prietenilor lui? Ar fi simțit acel soi de atracție fizică spre mine?

Mă îndoiesc.

Lucas mă știe de când aveam nevoie să mă împingă cu leagănul și tot ce-mi doream să văd la televizor era Disney Channel. Am fost sărutată, am fost mângâiată, dar niciodată nu m-am simțit ispitită să încerc mai mult de-atât.

Ce voia Jase de la Kat? Ce-și dorea să facă împreună cu ea? Fata era doar cu un pic mai mare ca mine, atunci ce vedea el la ea, din ceea ce nu vedeau bărbații la mine?

Dar presupun că asta nu e adevărat. Fiindcă știu băieți care au fost interesați de mine.

Totuși, încă eram curioasă... cum e să simți dorință față de cineva, atunci când o femeie putea să-i ofere ceea ce-i trebuia, dar nu și alta?

JASE...

Intrând în casă pe ușa din față, am văzut-o imediat pe Maddie pătrunzând în antreu. Îl ținea pe șold pe fiul nostru și-și săltase geanta cu scutece pe umărul celălalt.

— Ai venit devreme, mi-a zis, schițând un mic zâmbet forțat, pe un ton degajat.

— Unde te duci? am întrebat-o, lăsându-mi jos servieta.

Am întins mâna și am mângâiat țeasta cheală a lui Madoc.

— Avem programare la doctor, mi-a zis, ștergându-i copilului un pic de salivă din colțul gurii. E doar pentru un control, după care o să mergem la bibliotecă și pe urmă o să-l las la mama, ca să mă pot întâlni cu furnizorii pentru nunta soră-mii.

— Păi, uite, atunci, am replicat, întinzând mâinile, pregătit să-l preiau. Lasă-l cu mine și-o să poți să faci tot ce ai nevoie.

Doar pentru că eram, practic, colocatari, în prezent, asta nu însemna că nu mai eram tatăl fiului meu.

— O, Jase, a râs ea, ca și cum aș fi făcut o glumă. I-ai schimbat vreodată scutecul? În zece minute o să cedezi nervos și-o să mă suni.

— Cred că pot să mă descurc, am zis, întinzând din nou mâinile spre copil. Doar am fost la Harvard!

Ea însă doar a clătinat din cap și și-a făcut loc pe lângă mine.

Penelope Douglas

— N-am timp să-ți arăt unde e rețeta, cum s-o prepari, jucăriile cu care-i place să se joace... crede-mă, a zis, pe un ton de parcă ar fi vorbit cu un copil. Profită de liniște și pace ca să mai lucrezi. O să fiu acasă peste câteva ore. Mai târziu, mergem să mâncăm la părinții tăi, așa că ți-am pregătit un costum. Numai nu uita să faci un duș, m-a dădăcit ea. Miroși cam a colonia aia pe care ți-a dat-o mama ta, de Crăciunul trecut, cea pe care am aruncat-o. Ce, ți-a mai cumpărat o sticlă?

— Maddie? am încercat să protestez, văzând-o că deschide ușa. Vreau să-l...

— Doar o să mă stresezi, s-a împotrivit ea. Să mă faci să vin tocmai până aici când o să ai nevoie de ajutor...

După care a sărutat aerul dintre noi.

— Te iubesc. Pa.

Și a închis ușa după ea.

Timp de câteva minute, am rămas pe loc, încercând să-mi dau seama de ce nu mă considera capabil să am grijă de fiul meu. De ce părea atât de grăbită să plece.

Era vina mea, fără îndoială. O ținusem la distanță atât de mult timp, și-i lăsasem băiatul atât de mult în grijă, încât ea nici nu mai știa cum să mă lase s-o ajut.

Sau poate că nu voia să fie în preajma mea mai mult decât voiam eu să stau cu ea.

Am auzit telefonul sunând în servietă, așa că am deschis-o, ca să-l caut. Apăsând pe butonul verde pentru răspuns, l-am dus la ureche.

— Da?

— Suntem de la Rhodes BMW, domnule.

— Da?

— Domnule, mașina pe care ați cerut s-o livrăm azi a fost trimisă înapoi.

Trimisă înapoi? Ce?

Am smuls telefonul de la ureche și am pus capăt convorbirii.
Trimisă înapoi?

Scotocind pe sub câteva dosare, mi-am scos portofelul, l-am vârat în buzunarul de la piept și am pornit spre ieșire.

Comandasem o mașină pentru Kat, fără să aștept ceva în schimb, îi înțelegeam pornirea de a nu accepta un cadou atât de costisitor, dar, ce naiba... Alaltăseară putea să fi fost victima unul atac. La drept vorbind, aproape că fusese atacată. Aș fi crezut ca o femeie tânără cu un copil de îngrijit ar fi ales rațiunea în detrimentul mândriei și ar fi acceptat un vehicul care i-ar fi crescut șansele de a se menține, pe ea și pe copilul ei, în siguranță.

Și, de altfel, nu era o mașină nouă. Dacă era să interpreteze cadoul ca pe intenția mea de a o păstra ca amantă, atunci aș fi putut naibii s-o urc într-un Bimmer¹ nou-nouț sau, și mai și, s-o las pe ea să-și aleagă marca și culoarea mașinii.

Suindu-mă în mașina mea, am băgat în viteză și am demarat în trombă. Razele soarelui se revărsau printre copaci și mă simțeam recunoscător pentru faptul că era, în sfârșit, cald. Mă îngrijora Kat. Detestam cartierul în care locuia, detestam mediul în care trăia zi de zi fiul ei, care, chiar dacă era acum prea mic ca să-l observe, într-o zi avea să-l cunoască. Seara târziu, când ajungeam acasă, mă tot gândeam la ea și la el. Or avea căldură? Or fi în siguranță? El o fi hrănit așa cum trebuie?

Îmi doream ca ea să aibă de toate și să nu-și facă griji pentru nimic.

Traversând cartierele mai aglomerate, am trecut pe lângă liceu și m-am gândit că, probabil, Kat l-o fi absolvit abia anul trecut. Diferența dintre noi era de numai șapte ani, ca vârstă, dar de multe lumi, din punctul de vedere al educației și al experienței.

¹ Denumire argotică pentru vehiculele produse de BMW, atât pentru autoturisme, cât și pentru motociclete.

Gândul ăsta ar fi trebuit să mă descurajeze. Numai că, dimpotrivă, mă stârnea. Îmi plăcea faptul că era atât de diferită de celelalte femei pe care le cunoscusem.

Tânăra, impulsivă, iute la mânie... și total necizelată. Părea să-mi fie interzisă, dar o doream.

Îmi plăcea și că părea să aibă nevoie de mine, măcar un pic.

În cele din urmă, capitulând și poposind în fața casei ei, am oprit motorul, șovăind pentru câteva clipe. Nu știam sigur dacă nemernicul ăla o fi acasă, dar eram întru totul pregătit să fac ceea ce aveam de făcut.

Coborând din mașină, m-am asigurat că e încuiată, apoi m-am îndreptat spre casa ei, intrând pe poarta scârțâitoare a gardului de sârmă și urcând treptele.

— E cineva? am strigat, bătând în ușa din lemn cu plasă.

— Da? a răspuns cineva și am zărit prin plasă o umbră apropiindu-se.

Ușa a scos un scâncet când a deschis-o și în fața mea a apărut o femeie, nu cu mult mai în vârstă decât Kat, cu părul blond tuns scurt și un biberon în mână.

— Kat e acasă? am întrebat.

M-a măsurat din priviri din cap până-n picioare, șovăielnică, dându-mi imediat impresia că, în cartierul ăsta, apariția unui bărbat în costum era de rău augur.

— Sunt un prieten, i-am explicat și ea a mijit ochii.

— A, sunteți domnul Slater? E bună la dumneavoastră și la soție, nu?

Mai face și pe bona? În plus de munca la atelier?

— Sigur, am răspuns, neștiind cine era femeia și dorindu-mi s-o protejez pe Kat. Eu sunt.

Putea să fie o prietenă a soțului ei. N-avea rost să-i spun adevărul, ca nu cumva tipul să-l folosească împotriva ei. N-aveam nicio informație cum că ar fi avut un comportament abuziv față de ea, dar ceva bănuieli îmi umblau prin minte. Era genul.

— Da, mi-a răspuns, făcând semn din cap. E în curtea din spate. Vă conduc.

A ieșit din casă și m-am dat deoparte, făcându-i loc să coboare în fugă treptele verandei și să dea ocol casei. M-am grăbit s-o urmez, dar de îndată ce ne-am apropiat de spatele casei, am început să încetinesc.

Kat stătea pe iarbă, întinsă pe burtă și rezemată în coate, în timp ce un băiețel cu părul șaten ca al ei țipa de plăcere prinzând apă de la aspersorul din grădină în păhăruțul lui verde.

Era îmbrăcată cu o rochie de vară, scurtă, albă cu flori albastre, cu bretele subțiri care-i coborau pe spate; tot ce puteam să fac era să mă holbez la pielea ei frumoasă, netedă.

Rochia îi era complet lipită de trup. O, Doamne.

Aspersorul, despre care am văzut că fusese improvizat, din moment ce consta doar într-o sticlă de doi litri, lipită cu bandă adezivă de un furtun și improșcând apă prin vreo douăzeci și ceva de găurele, bătea și asupra locului în care stătea ea întinsă pe iarbă, udându-i spatele, brațele, picioarele și rochia.

Puteam să-i văd nuanțele măslinii ale pielii prin materialul ud.

— Kat? a strigat-o prietena... sau, poate, sora ei.

Kat a întors capul spre noi și mi-a întâlnit privirea, iar zâmbetul i-a pierit de pe chip.

Mi-am dres glasul și mi-am vârât mâna în buzunar.

— Ai uitat? am întrebat-o, cu un aer nonșalant. Diseară trebuie să stai cu copilul. Ți-aduci aminte?

Sprâncenele i-au coborât brusc spre rădăcina nasului.

— Ha? a zis, începând să se ridice.

Prietena ei a izbucnit în râs și a întors capul spre mine.

— Da, cred că a uitat.

— Ai pe cineva care să stea cu copilul tău? am întrebat-o, după care am privit-o pe prietena ei și i-am explicat: Al meu a răcit. Și n-am vrea ca Jared să se molipsească.

Kat s-a ridicat în șezut și mi-am coborât privirea spre ea, studiind felul în care i se lipea pânza pe trup. Chiar dacă partea din față a rochiei era la fel de îmbibată precum cea din spate, tot era udă în anumite locuri, iar pieptul era leoarcă.

Respiram anevoie și fierbințeala mi se acumula în vintre.

În cele din urmă, prietena ei a oftat.

— Cred că pot să mă ocup eu.

Am zâmbit, cu venele din ce în ce mai încinse la perspectiva de a rămâne singur cu ea.

— Mulțumesc, i-am zis.

Prietena ei s-a dus și l-a ridicat de jos pe Jared, al cărui prenume îl aflasem ca urmare a investigațiilor detectivului, iar Kat a rămas ținută locului, părând un pic dezorientată.

— Eu sunt Deena, apropo, s-a prezentat prietena, în timp ce trecea pe lângă mine, cu Jared în brațe. Eu am grijă de toți copiii din cartier.

— Jase, am răspuns, strângându-i mâna pe care mi-o întinsese.

Ea m-a salutat cu o înclinare a capului și a trecut mai departe, probabil ducându-se în casă, unde avea să-l schimbe pe Jared de hainele ude.

— Ce naiba tot faci? am auzit-o pe Kat, întrebând pe un ton acuzator.

Am întors capul spre ea și am văzut că se ridicase în picioare. Rochia i se lipise de corp și coapsele îi sclipeau de apă.

— Ai refuzat mașina, i-am zis.

S-a apropiat de mine, privindu-mă sfidătoare, dar păstrând un ton scăzut.

— Nu poți să mă cumperi. Nu știu ce vrei...

— Vreau să ai un mijloc de transport de nădejde, pentru siguranța ta, am zis, tăindu-i vorba. Îmi spui că n-ai ce face cu o mașină, când ai un copil mic? Dacă ar trebui să-l duci la urgență?

— Ba vrei să-ți fii datoare, m-a corectat. Ești însurat, iar eu nu sunt curvă.

Aproape niciodată

A trecut razant pe lângă mine și a urcat în fugă treptele casei, desculță. Mi-a trebuit doar o clipă până să mă răsucesc pe călcăie și să mă reped după ea.

Deschizând ușa cu plasă, am intrat în bucătărie și am prins-o de braț, trăgând-o înapoi spre mine.

— Nu vreau să-mi fii datoare, am rostit cu voce scăzută, fixând-o cu privirea, în timp ce stăteam piept în piept. Doar că... mă gândesc la tine și vreau să...

A rămas pe loc, cu pieptul ridicându-se și coborând, ca și cum ar fi fost prea înfricoșată ca să se miște și prea înfricoșată ca să fugă.

O fată ca ea era obișnuită cu dezamăgirile — obișnuită să fie folosită — dar eu n-aveam de gând să-i fac rău. N-aveam de gând să fur ceva de la ea sau s-o lovesc, nici n-aveam de gând s-o oblig să facă lucruri care ar pune-o în primejdie.

Iar atunci când o priveam, nu vedeam doar o distracție ocazională. Vedeam ceva de viitor.

Am făcut un pas spre ea, determinând-o să se retragă încet spre perete.

— Căsnicia mea e numai pe hârtie și e pe sfârșite. Știu deja asta. Nu vreau s-o fac să sufere pe soția mea, dar nu m-am gândit niciodată la ea așa cum mă gândesc la tine. Văd cum te uiți la mine. Nu e dorință numai din partea mea. Am dreptate? am insistat, provocând-o.

A rămas nemișcată, respirând tremurat, ca și cum nu putea să se împotrivească, dar, în același timp, îi era prea teamă și să cedeze. Nu voia să mi se împotrivească.

— Acum, putem s-o lăsăm cum a picat, dacă vrei. Pot să continui cu minciuna asta și să te las să te ocupi de fiul meu, i-am propus. Preferi așa?

Am continuat să înaintez spre ea, invadându-i spațiul și obligând-o să se retragă.

La așa ceva mă pricepeam. La amenințări și intimidări. Știam că n-ar fi trebuit, dar îmi plăcea mult felul în care se retrăgea.

Niciodată nu mă mai simțisem puternic în afara serviciului meu, confruntat cu eșecurile de acasă, așa că eram cu desăvârșire excitat.

— O să te plătesc bine, i-am zis. Iar la sfârșitul serii, când o să te aduc cu mașina acasă, o să mă străduiesc să nu trag pe marginea drumului.

M-am aplecat și i-am mângâiat ușor interiorul coapsei, încă șiroind de apa aspersorului, făcând-o să tresară.

— Și-o să mă străduiesc să nu te întind pe bancheta din spate a mașinii.

După care m-am aplecat și mai mult, șoptind la câțiva centimetri de buzele ei.

— Pentru că sunt foarte stăpân pe mine... până când nu mai sunt.

S-a ciocnit cu spatele de perete și a scos un scâncet, iar eu mi-am coborât privirea spre sânii ei, zărindu-le contururile perfect profilate prin pâza umedă. Am strâns din dinți, simțindu-i deja gustul în gură.

Am prins-o cu un deget de bărbie și i-am ridicat fața spre mine, făcând-o să mă privească.

— Asta-i ceea ce vrei? am întrebat-o. Să fi un obiect cu care să mă joc?

Șoldurile ni s-au atins și ea și-a mușcat buza, întorcând capul.

Îi simțeam dogoarea coapselor atât de aproape și nu mă mai puteam stăpâni. Aplecându-mă, am apucat-o cu o mână de partea din spate a coapsei, i-am cuprins obrazul cu cealaltă și mi-am apăsat tot trupul de al ei, buzele fiindu-ne la numai doi sau trei centimetri depărtare.

— Eu nu vreau așa ceva, Kat, am șoptit. Știi ce vreau eu? Vreau ca tu să te gândești la mine. Te gândești la mine?

Era încremenită, cu ochii strâns închiși, însă trupul începuse să se miște încet, frecându-se de al meu și înfierbântându-mă.

— Da, am rostit, triumfător. Te gândești, nu-i așa?

Aproape niciodată

I-am vârat mâna pe sub rochie, i-am apucat chiloții mustind de apă și i-am smuls de pe ea, zgomotul materialului sfâșiat țâșnindu-mi prin vene ca o doză de heroină afurisită.

A scos un mic țipăt și mi-a cuprins gâtul cu brațele.

— Te gândești să-ți încolăcești picioarele astea în jurul meu și să-ți deschii rochia asta pentru mine, ca să te pot atinge, am recitat, în timp ce-o ridicam și-i călăuzeam coapsele în jurul taliei mele. Te gândești la o cameră întunecată, cu un pat mare, să te întinzi pe așternuturi de două mii patru sute de dolari, fără nimic altceva decât pe mine între picioarele tale.

— Da, a suspinat ea.

Mi-am apropiat și mai mult gura de a ei, atingându-i buzele, astfel încât acum doar inspiram și expiram amândoi, gustându-ne unul pe celălalt.

Mi-am lăsat mâna în jos și mi-am strecurat degetele sub pântecul ei, pe pielea delicată și fierbinte, simțind-o cât era de udă.

Ce mama naibii, nu mai puteam să aștept.

Ținând-o cu o mână, mi-am desfăcut cureaua, după care am băjbăit după nasturele și fermoarul pantalonilor.

— Gata, le-am luat pe toate! a strigat o voce.

Dar abia dacă-mi mai păsa, naibii. Am pus stăpânire pe gura ei, apăsându-mi buzele și limba în ea și cerând-o. Gustul de apă mi-a țâșnit în gură și un val de căldură s-a revărsat peste mine în timp ce-i cuprindeam coapsa umedă cu mâna.

— Mă suni diseară, când termini!

Kat s-a desprins din sărut.

— Mersi, Deena! a strigat, cu răsuflarea tăiată. Vin eu să-l iau mai târziu.

După care buzele i s-au lipit din nou de ale mele, și-a strecurat limba în gura mea și mi-a mușcat buza de jos. Atât era de bine, încât parcă un șoc electric mi-a străbătut șira spinării.

— Fir-ar a naibii, am mormăit, izbind cu palma peretele lângă tâmpla ei, pierzându-mi stăpânirea.

Dar m-am întors dorind mai mult, acoperindu-i buzele cu ale mele și simțind cum îmi vibrează degetele în fiecare loc în care o atingeam și o țineam.

Nu știam unde o fi dormitorul, nici livingul, dar chiar dacă aș fi avut nevoie doar de câteva clipe ca să aflu, n-aveam atât de mult timp la dispoziție. Aveam nevoie de ea.

— Ce mai aștepti? m-a tachinat, șoptindu-mi la ureche. Sau Băiatul cu Facultate are nevoie de așternuturile lui de două mii patru sute de dolari ca să mi-o tragă ca un bărbat?

Am scos un mormăit și am răsucit-o pe loc, trântindu-mă cu ea pe podea. Ce obraznicătură mică!

Lăsându-mă în genunchi, mi-am smuls sacoul, cravata și nasturii cămășii, aruncându-le deoparte.

Lăsându-mă din nou peste ea, am sărutat-o apăsător, în același timp trăgându-i în jos bretelele reci ale rochiei și frecându-mă între picioarele ei.

M-am repezit să-i cuprind sânul cu palma, acoperindu-i sfâr-cul cu gura.

— Dumnezeuule, ești perfectă!

Gemea și se foia în timp ce-o sărutam și-o dezmiardam, trăgând cu dinții de sfârc.

— Ai un prezervativ? am întrebat-o, rușinat de faptul că eram nevoit s-o întreb, dar nu mai avusesem nevoie de ceva vreme și nici nu-mi planificasem să se întâmple asta.

A făcut semn că da și a întins mâna spre geanta ei de pe scaunul din bucătărie. Am urmărit-o cum scoate unul și mi-l întinde.

I-am desfăcut ambalajul și mi l-am pus.

— Ala nu mai are voie să se atingă de tine absolut deloc.

Potrivindu-mă la intrarea în ea, am fixat-o cu privirea și am simțit-o crispându-se dintr-odată.

— Mi-e puțin cam frică, a mărturisit.

Totuși nu-mi dădeam prea bine seama de ce spunea asta. Era clar că mai fusese cu cel puțin un bărbat înainte.

Deodată însă m-am luminat. Era și motivul pentru care refuzase mașina. O îngrijora gândul că nu știa la ce vor duce toate acestea, iar eu nu aveam mai multe răspunsuri decât ea.

Nu puteam să-i răspund decât cu ce eram în măsură să-i promit.
— Am eu grijă, i-am zis.

A inspirat scurt și m-a tras înapoi peste ea, devorându-mă și înfigându-și unghiile în spinarea mea, în timp ce pătrundeam înăuntrul ei.

— A! a exclamat, lăsându-și capul pe spate.

— O, Doamne, am gemut, înfigându-mă și mai adânc și cutremurându-mă la contactul cu fierbințeala umedă.

Strămtă mai era, la naiba!

M-am retras lent, apoi m-am înfipt la loc și am simțit cum tot trupul îmi revine la viață. Perii de pe brațe mi s-au zbârlit, o vibrație m-a străbătut pe sub piele... Niciodată nu mi-am dorit să sărut o femeie atât de tare încât s-o zdrobesc.

Putea să intre și soțul ei pe ușă, că tot nu m-aș fi oprit.

— Jase, a scâncit, ridicând capul și încordându-și tot trupul. O, Doamne.

— Deja îți dai drumul? am zis, sorbindu-i buzele, tachinând-o.

— Da, a răspuns, strecurându-și mâinile în pantalonii mei și apucându-mă de fese, ca să mă tragă și mai adânc în ea, după care m-a mușcat de bărbie, șoptind cu buzele lipite de pielea mea: Mai vreau. Mai tare.

M-am ridicat într-o mână și mi-am strecurat-o pe cealaltă sub fundul ei, urmărind-o fascinat cum își cabrează trupul sub mine și cum i se încordează fața de plăcere în timp ce o penetrez din ce în ce mai apăsător.

Transpirația mi se scurgea pe spinare și sclipea pe buza ei de sus. I-am simțit trupul încleștându-se în jurul meu, după care a scos un țipăt și, gemând, mi-a luat tot ce aveam de dat.

S-a zguduit toată și și-a arcuit gâtul pe spate, oferindu-l buzelor mele.

— Ești atât de frumoasă, am șoptit, cu buzele pe gâtul ei, printre mușcăături. Ești și mai ispititoare când ți-o tragi.

M-am mai înfipt în ea de vreo câteva ori, mai tare și mai adânc, pompând de parcă n-aș mai fi putut să mă satur. Și-a desfăcut și mai larg picioarele, iar eu i-am supt din nou sfârcul, gemând la apropierea orgasmului, până când, în sfârșit, mi-am dat drumul, cufundându-mă cât puteam de adânc și încercând să simt fiecare centimetru din ea.

Căldura ei m-a învăluit și n-am mai fost în stare să mă mișc, savurând felul în care-i simțeam trupul sub al meu.

— Care-i povestea cu tatuajul ăsta?

Am ridicat capul și i-am văzut privirea calmă și amuzată, de parcă nu ne-am fi împerecheat ca animalele până adineauri, pe podeaua din bucătăria ei.

Am aruncat o privire la brațul meu stâng, acolo unde aveam tatuajul, imediat sub articulația umărului.

— Nu pari genul, a comentat ea.

— Nici nu sunt, am răspuns, râzând ușor. E dintr-un weekend petrecut aiurea în Hong Kong, pe când aveam douăzeci și doi de ani, i-am explicat. Tocmai absolvisem liceul, mă pregăteam să merg la facultatea de drept, și am făcut împreună cu amicii mei o grămadă de chestii pe care n-ar fi trebuit să le facem.

Am simțit-o cum se zguduie de râs.

— Dar de ce un cerc?

Am ridicat din umeri, neștiind prea bine cum să-l explic. La vremea aia, mi se păruse logic.

Tatuajul era un cerc menit să arate ca și cum ar fi fost pictat cu o pensulă. Cu toate astea, avea o hibă. Pensula se oprise imediat înainte de a închide cercul.

— Întruchipează cel mai bine ideea de echilibru, fiecare punct de pe circumferință fiind la aceeași distanță față de centru. Egali-tate. Perfecțiune.

Apoi mi-am lăsat fruntea să cadă peste a ei și am închis ochii.

— Numai că al meu e incomplet.

Adoram acel unic defect. Îmi plăcuse la nebunie măiestria și îndemânarea de care fusese nevoie pentru trasarea, fără vreun șablon, a acestui cerc perfect, și-mi plăcea enorm faptul că fusese lăsat deschis, neterminat.

Cu atâta exactitate și totuși incomplet. Încă lipsindu-i ceva.

Am ieșit din ea și m-am ridicat în picioare, scoțând prezervativul și ștergându-mă. Mi-am tras pantalonii, mi-am încheiat fermoarul și cureaua, după care m-am aplecat ca s-o ajut să se ridice și ea.

Luând-o în brațe, am sărutat-o, cu pieptul ei încă dezgolit și rochia udă atârându-i pe lângă corp.

— Situația o să se schimbe, i-am zis. Vreau să pleci de-aici și să stai departe de el.

Ea însă doar și-a aranjat rochia și a clătinat din cap.

— Nu vreau bani de la tine.

— Dar lucruri pentru Jared vrei?

M-a săgetat cu privirea, încruntându-se ușor.

— Încetează să te folosești de el împotriva mea!

Am scos un oftat, epuizat după partida de sex, și am prins-o de bărbie, ridicându-i fața astfel încât să mă privească în ochi.

— O casă într-un cartier mai bun... cu copaci și o curte în față și prieteni? am întrebat-o. O mașină, cu care să-l poți duce la școală sau la doctor sau la cumpărături?

Numai că ea mi-a dat mâna deoparte și mi-a aruncat o privire sfidătoare.

— Nu, a ripostat. Mi-a plăcut cum a fost. Nu vreau să se schimbe. Nu vreau să fiu păsărica ta oricând la dispoziție. Vreau să fiu surprinsă și luată de val și altădată. Fără altceva între noi. Doar atât, da?

Am sărutat-o pe frunte, lăsând-o în voia ei, fiindcă în clipa aia eram prea istovit ca să mă mai pot lupta. Mă simțeam fericit pentru că nu regreta și încă mai fericit deoarece voia să se repete.

Penelope Douglas

Cu toate astea, situația avea să se schimbe. Știam ce vreau și totdeauna obțineam ceea ce voiam.

Într-un fel sau în altul.

Cartea îmi tremură în mână. Eu și Dylan nu putem decât să rămânem cu privirile ațintite pe pagina aia.

— Jared? zice ea, nedumerită.

— Madoc? zic eu, urmându-i exemplul și amintindu-mi de numele pomenite în text.

Caruthers?

Și deodată revelația pare să ne lovească pe amândouă simultan. Dylan se ridică, grăbită, în capul oaselor.

— Bunica?

— Mama? scâncesc eu.

O, Doamne!

O, Doamne!

Îmi îngrop fața în pernă și țip, cu toți mușchii din corp crispați de șoc și dezgust.

— Doamne, nu se poate!

Ea îmi smulge cartea din mână și dă pagina, cu un mic rânjet diavolesc de surescitare pe chip.

— Dă-o înapoi, perverso! strig, înșfăcând cartea și aruncând-o cât colo prin cameră, până se izbește de perete și aterizează pe podea. Nu pot să cred că am citit așa ceva!

Ea explodează în hohote de râs, aplecându-se într-atât, încât se prăbușește cu fruntea pe plapumă.

— A fost epocal! țipă, izbind cu pumnii în pat.

— Uff!

Gem și mă cutremur în același timp, străduindu-mă să-mi frec pielea de găină de pe brațe.

— Gata, nu mai citim mai departe!

— De ce? se miră ea, ridicând capul și privindu-mă ca un copil care mai vrea acadele.

— Pentru că sunt bunicii tăi, și părinții mei, și e scârbos!

— Nu sunt bunicii mei, protestează ea, încercând să judece logic. Trebuie să fie doar o coincidență. Eu vreau să mai citesc.

Ochii încă îi sclipesc, ca ai unui copil care urmează să-l vadă pe Moș Crăciun. Se dă jos din pat și se azvârle nebunește după carte, dar mă năpustesc după ea. Cădem amândouă pe podea, străduindu-ne să smulgem cartea una de la cealaltă, dar până la urmă ajungem să izbucnim în râs.

— Nu e explicit, protestează ea. Ar trebui să vezi ce am pe Kindle. Asta nu-i nimic.

— Nu! răcnesc, smulgându-i cartea din mână.

Mă ridic în picioare și duc cartea la spate, aruncând o privire spre ceasul de pe perete.

— A, ia uite cât s-a făcut! Trebuie să te pregătești pentru cursă.

Dylan se bosumflă, dar aruncă și ea o privire în direcția ceasului. E trecut de șase. Pe bune ar trebui să plecăm, știe și ea.

— Mă duc să-l iau pe James de acasă de la prietena lui și să cumpăr ceva de mâncare, mă anunță, îndreptându-se spre ușă. Și mă întorc imediat după tine. Să fii gata. Și să aduci și cartea!

Deschide ușa, iese, dar se întoarce iute.

— Și anunță-mă dacă ajungi la partea cu așternuturile de două mii patru sute de dolari, cu gura lui...

Ridic mâinile ca să-mi astup urechile, dar deja trântise ușa după ea.

CAPITOLUL 5

KAT...

Plimbându-mi mâna pe blatul din bucătărie, pipăi suprafața rece, curată, fără jupuituri sau creștături de cuțit în pofida anilor de întrebuințare în chip de tocător. Mi-am scos sandalele ca să mă bucur pe deplin de netezimea podelei din lemn de esență tare și de felul în care sclicește în bătaia soarelui ce pătrunde pe fereastra bucătăriei.

Casa e frumoasă.

O casă albă, cu etaj, cu obloane negre și curți în toată regula, atât în față, cât și în spate, plus garaj. *Naiba să te ia, Jase Caruthers.*

Mi-a cumpărat o casă.

Iarba era într-o nuanță de verde cum nu mai văzusem decât prin reviste, bogată și luxuriantă, iar când m-am uitat pe fereastră, priveliștea a fost și mai uluitoare. Doar alte case, cu alte dotări asemănătoare, însă pentru mine era o cu totul altă lume.

Alesese bine. Știa ce și-ar dori un părinte pentru copilul său.

Cu toate astea, nu puteam s-o accept. El putea să vină, să emită pretenții oricând poftea, iar eu aș fi fost captiva lui, în același fel în care fusem și a lui Thomas.

Și-atunci, ce să fac? Să rămân în porcăria aia de casă, din porcăria aia de cartier, cu Thomas? Până azi, nu i-a păsat nici de mine, nici de fiul lui, iar mâine nu va fi câtuși de puțin altfel.

Și peste un an, tot nu se va schimba nimic. O să mă zbat să rămân la suprafață, în timp ce Jared o să crească, fără să aibă mai multe posibilități decât am avut eu, iar în cele din urmă o să mă trezesc cu copilul numărul trei, dintr-o altă relație eșuată, doar mâncând și respirând ca să exist mai departe, fără vreun plan, fără vreun viitor, privind cum copiii mei repetă aceleași greșeli.

M-am uitat la Jared, care mergea de-a bușilea pe podea. Încă mai era timp. Încă mai era timp să-i fac o viață mai bună, până nu ajungea suficient de matur ca să țină minte toate relele.

Mi-am plimbat palmele în sus și în jos pe cracii blugilor, amintindu-mi de teancul facturilor cu scadența expirată de pe bufetul de acasă, de frigiderul gol, de chiria restantă pe două luni, de cum sterpeleam pentru toate...

Toate astea puteau să se termine chiar acum. Iar cireașa de pe tort a apărut când am văzut actul pe care mi-l trimisese azi prin poștă.

Eu eram proprietara, nu Jase. Îmi dăruise casa asta fără niciun fel de condiții. Puteam să-l azvârl afară și să-l las acolo. Dacă voiam.

Nu trebuia să accept casa.

Iar la sosire, spre surprinderea mea, m-a așteptat aceeași mașină pe care o refuzasem săptămâna trecută, parcată pe alee. Cheile și un telefon mobil zăceau pe masa din bucătărie, fără niciun bilet alături și cu un singur număr în memoria telefonului. Nu mai avusesem în viața mea telefon mobil, așa că totul, dintr-odată, mi se părea un vis.

Am intrat în living, gândindu-mă deja la cum o să arate mobilat. Jase avusese grijă să aducă strictul necesar. O canapea, o masă pentru bucătărie, câteva scaune, un pat și un pătuț pentru copil, un aparat de radio la care acum se auzea „Cradle of Love”, însă lăsase tot restul în seama mea.

Penelope Douglas

— Ce vezi tu acolo? l-am întrebat pe Jared, zâmbind larg și apropiindu-mă de fereastra în fața căreia reușise să se ridice singur.

Încă nu putea să meargă, dar nu mai era mult. Am tras deoparte draperia, uitându-mă la casa vecină și un arțar mare, plin de frunze verzi, tronând între cele două case.

— Cam frumos, hm? am zis, coborându-mi privirea și văzând cu câtă curiozitate în ochi se uita la mine.

Nu era un copil prea vorbăreț, dar ochii ăștia spuneau mereu totul.

Și adoram expresia asta de uimire de pe fața lui. Îmi doream să-l văd cățărându-se în copacul ăla și jucându-se cu un câine prin curte, și-mi doream să-l văd plimbându-se cu bicicleta în sus și-n jos pe strada asta.

Și — oricât n-aș fi vrut să recunosc — îmi doream să-l văd pe Jase umblând prin casa asta. Nu în costumele lui plecticoase, scortoase, ci în tricou și în blugi, venind în spatele lui și sărutându-mă pe gât, în timp ce pregăteam masa noastră de seară pe blatul din bucătărie.

M-am apropiat de masă și am luat telefonul pe care mi-l lăsase, fără să știu ce naiba să-i spun. Nu mă sunase de când cu seara aia din bucătărie, nici ca să vadă dacă primisem actul casei. Și, judecând după telefonul mobil, lăsase mingea în terenul meu. Nu eram obligată să fac nimic.

Și-atunci, de ce îmi doream să-i aud vocea?

Sunt la fel de varză ca și tine. Cuvintele lui mi-au revenit în minte și i-am văzut iar expresia de atunci. Cea care spunea că nu are prea multe motive de fericire. *Ca și cum toate astea n-ar fi decât o porcărie de preambul la ceva mai bun.*

Am format singurul număr din memoria telefonului, lăsându-l să sune de câteva ori, în timp ce inima începea să-mi bată ca nebuna.

Apoi i-am auzit vocea.

— Kat?

Un roi de fluturi mi-a stârnit stomacul la auzul vocii lui, liniștită și blândă, și, dintr-odată, n-am prea mai fost în stare să vorbesc. Am lăsat capul în jos și am rostit, cu o voce scăzută:

— Bună.

El însă a așteptat, fără să spună ceva. Tot ce auzeam era zgomotul respirației, amintindu-mi de gustul buzelor lui, de când mă ținuse în brațe, alaltăseară.

— N-ai de gând să spui nimic? am întrebat.

A izbucnit într-un râs nervos, iar eu am rămas încremenită, cu ochii pe Jared, dar cu mintea mistuită de gândul la Jase.

— Sunt un om care e plătit cu o grămadă de bani ca să poarte o conversație ca lumea, mi-a explicat. Dar tu ești kryptonita mea. Mă simt ca un puști de șaisprezece ani, incapabil să articuleze o nenorocită de propoziție.

Am început să-mi rod buza de jos, încântată să știu că am vreo putere asupra lui.

— Îmi place casa, am zis.

— Îți „place” numai?

Mi-am plimbat mâna pe balustradă în timp ce traversam holul, în drum spre bucătărie.

— Ador casa. Jared adoră curtea. Eu...

M-am întrerupt, neputând să-mi înghit nodul din gât. Știam ce vreau și știam ce trebuia să fac, dar erau lucruri total opuse. Războiul din mintea mea era să hotărâsc dacă urmările aveau să merite.

El tăcea, la rândul lui, și nu știam dacă încerca prin asta să nu mă preseze, sau dacă se răzgândea, sau dacă într-adevăr nu știa ce să spună. Habar n-aveam dacă eram singura lui relație, dar înțelesesem că era un teritoriu nou pentru el. Îmi cumpărase o casă și o mașină. Însemna că sigur eram importantă pentru el, nu?

Dar, pe de altă parte, nu-mi ceruse să divorțez de Thomas și nici nu se oferise să divorțeze și el.

Penelope Douglas

Mi-am lăsat ochii în podea, atât de agitată, încât îmi simțeam stomacul strâns ghem.

— Ce vrei de la mine? l-am întrebat din nou.

— Orice vrei tu să-mi dai, mi-a răspuns. Vreau o femeie care să nu se mai sature de mine, Kat. Dacă nu poți să-mi dai așa ceva, atunci păstrează casa și mașina și nu mă mai suna niciodată.

Am închis ochii care se umpleau de lacrimi. Era prea mult.

Puteam să mă bucur de un bărbat și să-mi separ sentimentele atunci când era vorba doar despre sex, numai că... Eram îndeajuns de matură ca să știu că, dacă tânjești destul de tare după cineva, sexul se transformă în altceva.

Iar acel „altceva” poate să devină extrem de complicat și extrem de dureros.

— Jared se culcă la șapte, am rostit, aproape în șoaptă, strângând telefonul în mână în timp ce nerăbdarea îmi răvășea stomacul. Ai cheie?

— Nu, mi-a răspuns, cu o voce răgușită.

— Atunci, îți las ușa descuiată, i-am zis. Te rog, grăbește-te.

Thomas avea să afle unde sunt. Nu-l mai văzusem de patru zile, dar avea să apară. Auzisem că se prostea cu alta, veste de adevărul căreia nu mă îndoiam. N-are decât s-o lase însărcinată și sper că n-o să mai aud pe urmă de el.

Desigur, nu i-l doream niciunei femei, dar, indiferent cine era aceea, avea să-și învețe lecția la fel de repede pe cât mi-o învățasem și eu, fără îndoială.

După ce i-am dat să mănânce lui Jared și i-am făcut baie, l-am instalat în pătuțul lui nou, am luat aparatul de radio sus și am lăsat să se audă muzica în surdină, mângâindu-l pe spate până când a adormit. Descoperisem destul de devreme că nu-i plăcea cum cânt, dar dacă lăsam muzica la radio, copilul adormea destul de repede. Îi plăcea zgomotul.

Alesesem pentru el camera cu vedere la copacul dintre casa noastră și cea vecină, gândind că probabil o să-i facă plăcere când o să mai crească. Eram convinsă că, peste câțiva ani, o să încerce să se cațere în el, dar pentru asta aveam să-mi fac griji mai târziu. Să mă mut în propria mea casă însemna o adaptare suficient de dificilă pentru moment.

Am coborât agale la parter și am terminat de despachetat tot ce reușisem să salvez, în graba cu care îmi părăsisem fosta casă, după care am aranjat lămpile și fotografiile pe polița șemineului.

Șemineul. Mi-am astupat gura cu palma, ascunzându-mi zâmbetul. Aveam un șemineu.

M-am dus până la ușă, m-am asigurat că e descuiată, apoi am aprins lumina de pe verandă. Probabil ar fi fost cazul să mă duc să mă spăl. El urma să ajungă curând.

Eram încă îmbrăcată cu hainele purtate toată ziua, blugii lăbărtați care-mi cădeau de pe umeri și un tricou vechi cu Shelburne Falls High Pirates¹, tăiat în partea de jos ca să-mi lase abdomenul la vedere. O amintire din zilele mele de majoretă.

Mi-am desfăcut coada, lăsând părul să mi se reverse pe spate, după care m-am dus în bucătărie, ca să beau un pahar de apă, înainte să merg la duș.

— Dac-aș fi știut că fundul tău valorează atât de mult, am auzit o voce adâncă și tăragănată din spatele meu, te-aș fi scos de mult la produs.

M-am întors ca pe arcuri, cu răsufierea oprită în gât, iar apa din pahar mi s-a vărsat pe tricou și pe burtă.

Nu.

Thomas stătea în pragul bucătăriei, umplând spațiul și blocând lumina, cu Jared în brațe. Părul blond îi era legat la spate în coadă și simțeam mirosul de țigară dinspre blugii și geaca lui chiar și de

¹ Echipa de fotbal american a liceului din Shelburne Falls.

la distanța la care mă aflam. Un țipăt mi-a scăpat din piept și m-am repezit spre ei.

— Thomas, dă-mi-l!

El însă a făcut câțiva pași înapoi, clătănând din cap.

— Ce? Acum nu mai pot să-mi văd fiul?

Și-a înfășurat degetele pe brațul lui Jared și a strâns până când copilul a început să plângă.

— Pun pariu că dacă spun la tribunal că ești o curvă foarte prețuită, judecătorul o să mă considere un părinte mai potrivit pentru el.

— Dă-l incoace! am urlat, cu lacrimile șiroind și aruncându-mă spre el. Îl doare!

— Nu, nu cred, a zis.

M-a imbrâncit cât colo, după care i-a dat drumul lui Jared, privindu-l și vorbind pe un ton glumeț, copilăresc.

— Cineva s-a trezit că n-o mai incap pantalonașii și crede că poate să fie șefa acum. Mami a fost rea.

Apoi și-a ridicat privirea spre mine, legănându-l pe Jared la șold.

— Dar cunoști procedura, nu? a zis. Dacă vrei să fii fericit, știi ce ai de făcut.

Am strâns pumnii, privindu-l cu ură. Năpustindu-mă la geanta mea de pe bufet, am înșfăcat teancul de bancnote din portofel. Patruzeci și doi de dolari.

M-am dus la el și i-am îndesat banii în mână.

— Asta-i tot ce am. Acum, ieși afară!

— Ba nu e tot, m-a contrazis, țâțâind din buze în timp ce-și vâra banii în buzunar. Cheile mașinii! a cerut, întinzând mâna din nou.

— Nu e mașina mea, am mârâit printre dinți.

— Foarte bine, a zis, cu o expresie de falsă compătimire. Spune „Pa, mami”!

Și mi-a întors spatele, luându-l pe Jared cu el.

— Thomas, stai! am strigat.

Aproape niciodată

Întorcându-mă iar la bufet, am scos cheile din geantă și i le-am înmănat.

— Așa te vreau, fata tatii!

După care m-a măsurat din ochi, de sus și până jos.

— Și acum, știi ce mă mai face fericit, da? Haide. O ultimă dată, înainte să plec.

Am clătinat energic din cap, aruncând o privire spre cuțitul rămas pe bufet.

— Acum! s-a răstit, făcându-mă să tresar. Dacă nu, ți-o trag chiar aici și-l las pe el să privească.

Tremuram, cu lacrimile șiroind pe față. Dacă m-aș fi repezit la el, era posibil ca Jared să fie rănit. N-aș fi putut să-l dovedesc, iar el ar fi putut să fugă cu copilul meu.

Mi-am înghițit suspinele din gât, privindu-l cu ochii încețoșați, în timp ce-mi trăgeam tricoul peste cap, rămânând în sutien.

Dar apoi am clipit mărunț, zărind o siluetă întunecată în spațele lui, și mi-am ținut răsufierea.

Era Jase.

Se strecura încet prin hol, dar probabil că Thomas l-o fi simțit, sau mi-o fi văzut privirea pe care o aruncasem spre el, fiindcă s-a întors.

Jase s-a năpustit la el și i-a încolăcit gâtul cu brațul, urlând:

— Kat!

Am dat fuga și l-am prins pe Jared exact când Thomas îl scăpa din mână.

— O, Doamne! am strigat, ținându-mi băiatul în brațe.

Jase l-a îmbrâncit pe Thomas în perete, iar cheile mașinii i-au zburat nemernicului din mână când s-a izbit cu capul de colț.

Gemând, a închis ochii, rămânând în picioare, dar fără să mai opună rezistență.

— Acum vreau să te uiți la mine și să-mi memorezi trăsăturile, a zis Jase, ținându-l de guler și obligându-l să-și întoarcă fața spre el. Pentru că, data viitoare când o să mă mai vezi, ăla o să-ți fie

sfârșitul. Și știi de ce? a mârâit printre dinți, la doar câțiva centimetri de fața lui Thomas. Pentru că sunt deștept, sunt bogat și cunosc oameni care te pot face să-ți dorești să fi murit. Pot să fac orice naiba am chef și nimeni nu poate să mă împiedice. Dacă vreodată — și l-a mai trântit o dată de perete — aflu că te mai apropii de ea sau de copilul ei, o să am grijă ca toate jigodiile din pușcării să știe că ești un violator, și știi ce pătesc violatorii în pușcărie, da?

S-a aplecat până foarte aproape de urechea lui, dar tot am putut să-i aud șoapta.

— Nimeni n-o să te păzească. O să am grijă de asta, și n-o să scapi până când n-o să plângi ca o fetiță.

Thomas a început să horcăie, rămas fără aer din cauza strânsorii aplicate de Jase asupra gâtului lui, iar eu l-am strâns mai tare în brațe pe Jared, întorcându-l cu spatele la scenă — ca să nu-i mai vadă pe cei doi — și plângând.

— Ai înțeles? l-am auzit zicând pe Jase. Bine. Acum, pleacă și du-te cât mai departe, până când nu-ți fac eu vânt. O să te găsesc când o să fie vremea să semnezi actele de divorț.

Am așteptat, auzind în sfârșit pași nesiguri pe podea, apoi ușa deschizându-se și închizându-se. M-am întors și l-am văzut pe Jase venind la mine.

Ținându-l pe Jared cu un braț, l-am încolăcit pe Jase cu celălalt, îngropându-mi fața la pieptul lui.

— Ești bine? m-a întrebat pe nerăsuflăte, prinzându-mă cu o mână de mijloc și cu cealaltă de ceafă.

Am încuviințat, sărutându-mi băiețelul pe creștet.

— Acum, da.

Și-a strecurat un deget sub bărbia mea, ridicându-mi capul și sărutându-mă ușor pe buze.

— Ai fost minunat, am șoptit, cu gura lipită de a lui, simțindu-i arcuirea buzelor într-un mic zâmbet.

— A, ți-a plăcut, hm?

Am râs slab, potrivindu-l mai bine pe Jared la șold.

— Și eu, care te credeam un filfizon răsfățat. Așa ești și la tribunal?

— Oh, nu, a răspuns, sărutându-mă pe frunte. Acolo mă vede lumea. Dar nu ți-ai dori să mă vezi la un prânz de afaceri. E o imagine destul de înfricoșătoare.

— Sunt convinsă.

S-a dus până la ușa din spate, a aprins lumina de pe verandă și a verificat dacă e încuiată.

— Du-te sus, vin și eu imediat, m-a îndemnat, conducându-mă afară din bucătărie. O să mutăm pătuțul lui Jared în camera ta, până când o să pot instala un sistem de alarmă aici.

A încuiat ușa de la intrare și s-a dus la etaj, unde s-a asigurat că toate ferestrele sunt închise și zăvorâte, după care a mutat pătuțul din camera lui Jared într-a mea. L-am legănat pe Jared în brațe până când s-a oprit din plâns și a adormit la pieptul meu. L-am privit îndelung, observând cum îi flutură micile pleoape din când în când, ca și cum ar fi avut un coșmar. Nu știam dacă au și copilașii așa ceva, dar nu-mi doream decât ca ultimele două luni să se șteargă din viața lui, ca și cum n-ar fi existat niciodată. Acum avea să fie fericit.

Mi-am plimbat degetele pe brațul lui, zărind urma înroșită din locul în care-l strânsese Thomas și mi l-am lipit și mai tare la piept. *N-o să se mai atingă niciodată de tine.*

Jase a intrat în cameră și și-a scos haina, așezând-o pe pat de parcă acolo ar fi fost locul ei dintotdeauna, după care s-a apropiat de mine, care continuam să-l privesc pe Jared, adormit în pătuțul lui.

— N-o să mai vină pe-aici.

— Știu, am răspuns, mângâindu-i ușor părul lui Jared. Ai fost o bătaie de cap, iar lui nu-i place să-și bată capul. Trece mai departe, la ce-o mai fi. Eu nu merit osteneala.

Răsufierea lui fierbinte mi-a atins urechea și brațul lui mi-a lunecat pe abdomenul dezgolit.

— Ba da, meriți, a șoptit, cu un soi de disperare.

M-am întors spre el, încolăcindu-i gâtul cu brațele și, lipindu-mă strâns de el, l-am sărutat apăsător. Atât de strâns îl țineam în brațe și-i respiram mirosul, încât parfumul de santal al aftershave-ului folosit de el mi-a înfierbântat sângele și mi-a provocat furtive în tot corpul. Îmi dădea atâta siguranță!

Buzele lui se mișcau pe ale mele, căldura lor mi se răspândea în jos, pe gât, până în stomac. I-am căutat limba cu a mea, apucându-l de guler, în timp ce el își strecura o mână în blugii mei lăbărțați, cuprinzându-mi fesele cu palma. Limba și buzele lui mi-au lăsat o dără încinsă pe obraz și pe gât, smulgându-mi un gemăt.

— Jase.

Nu mai fusesem decât cu Thomas. Niciodată nu fusesem sărutată așa. Mă gusta și mă excita și, dacă închideam ochii, puteam să-mi închipui că e al meu.

Asta era casa noastră, dimineață aveam să mă trezesc lângă el și toate grijile mele pentru ziua de mâine aveau să fie să-l scot pe Jared în parc și ce să gătesc pentru cina noastră.

Mi-a înșirat sărutări de-a lungul maxilarului, repezindu-se cu dinții și mușcându-mă din când în când. M-am împins și mai mult în el, simțind că se întărise, iar clitorisul a început să-mi zvâcnească. Am gemut, simțindu-mă de parcă, dacă m-aș mai fi frecat doar un pic de el, mi-aș fi dat drumul.

— De ce zâmbești? s-a interesat el.

Am rămas cu ochii închiși și cu capul dat pe spate, oferindu-i acces deplin.

— Îmi place cum săruți.

Pentru câteva clipe a stat nemișcat, după care am simțit un sărut sub ureche.

— Așa?

Am zâmbit și mai larg și mi-am bătut cu degetul colțul gurii.

— Aici.

M-a sărutat și am simțit cum mi se răspândesc furtăciunile în
pe picioare.

— Și aici, am zis, indicându-i colțul ochiului.

Mi-a depus și acolo un mic sărut, iar eu m-am înfiorat chiar
mai tare decât când își folosise limba.

M-a luat cu degetele de bărbie și am deschis ochii, văzând că
mă privește atent.

— O să-mi întorci lumea cu fundul în sus, nu-i așa, puștoaico?

L-am cuprins în brațe și mi-am îngropat fața în gâtul lui,
ascunzându-mi zâmbetul.

Așa speram. Nu voiam să-l rănesc și nu voiam ca el să mă ră-
nească. Nu voiam să-i rănesc familia, nici pe a mea.

Dar, pur și simplu, nu voiam să înceteze vreodată senzația asta.

Nimic altceva nu mai exista. Nimeni nu mai exista între noi.

Asta era casa noastră, asta era patul nostru. Ale noastre.

Intrând în Lockes-on-the-Bluff, un restaurant de modă veche,
în stil pub, de pe deal, am lăsat ușa să se închidă în urma mea și
imediat m-au asaltat miremele de fripturi, lemn și pământ. Barul
de dedesubt era sub nivelul solului, iar mirosul apei — ca într-o
peșteră — urca până în restaurant, dându-i un aer subteran, ampli-
ficat de lumina slabă a lumânărilor. Era un loc mai curat, mai
apropiat și, probabil, mai bine plătit decât cel din atelierul de
reparații auto, motiv pentru care mă gândisem că merită să încerc.

— Bună, am zis, după ce mi-am lăsat geanta pe scaunul de bar.
Aș vrea să știu dacă faceți angajări. Am experiență la servit la mese
și la bar.

La mese, da. Dar la bar nu servisem niciodată, de fapt. N-avea
importanță. Oricum, în astfel de localuri nu ți se verifica niciodată
biografia profesională.

Barmanul a înșurubat capacul sticlei din care tocmai turnase și
a venit spre mine.

— Păi, ai putea să completezi un formular, iar eu o să i-l las managerului de zi, mi-a propus. El se ocupă de obicei cu angajările.

— Mersi.

M-am așezat și am scos un pix din geantă, iar el mi-a înmănat formularul. Am auzit zgomot de pahare ciocnite în stânga mea și râsete venind dinspre restaurant. Rotindu-mi privirea în jur, am examinat decorul, admirând uniformele chelnerilor. Pantaloni negri din stofă, cămăși albe și cravate vișinii.

Unul dintre puținele locuri în care o fată de nouăsprezece ani, fără cine știe ce studii, putea face bani frumoși de la clienții bogați, fără să trebuiască să-și scoată hainele de pe ea.

Dar pe urmă m-am întors, dându-mi ochii peste cap și muștrându-mă în sinea mea. Da, sigur. Jase nu mă plătea pentru sex, explicit, dar tot eram, categoric, o femeie întreținută.

Și aveam nevoie să-mi câștig în continuare propriii bani, ca să fiu sigură că nu accept din partea lui nimic mai mult decât am primit deja. Pentru casă și mașină puteam să găsec pretexte, justificându-mă că am făcut ceea ce era necesar pentru copilul meu, dar nu mă puteam amăgi spunându-mi că e în regulă să-l las pe Jase să plătească facturile și să cumpere mâncarea. Sarcina asta îmi revenea mie și așa trebuia să rămână.

Întorcându-mi ochii la loc spre formular, m-am oprit, fiindcă zărisem un bărbat și o femeie la o masă. Nu m-am putut împiedica să mă zgâiesc.

Jase stătea lângă o blondă într-o rochie albă, la masă cu un bărbat mai în vârstă. Era tânără, poate cu doar câțiva ani mai mare ca mine, și râdea. Am simțit o apăsare în piept și-am început să respir cu greutate, când l-am văzut pe Jase zâmbindu-i.

De ce-i zâmbea?

Era ea. Soția lui. Știam că ea era.

Și arăta atât de diferit de mine. Impecabilă, manichiurată, stilată... mâinile și unghiile, când și-a ridicat paharul cu șampanie,

păreau perfecte, ca ale unei statui din marmură, iar cerceii cu diamante sclipeau îndeajuns încât să-i pot zări de la distanța aia.

Până și diamantul de pe degetul ei părea că-mi face cu ochiul când se abătea lumina asupra lui.

L-am privit din nou pe Jase și am înlemnit. Se uita drept spre mine și nu mai zâmbea.

Fir-ar să fie.

Am întors capul și mi-am dres glasul, luând pixul și încercând să mă concentrez.

Știam eu. El n-o să divorțeze. N-a zis niciodată c-o s-o facă, iar asta nu mă surprindea.

Nu eram surprinsă. Știam că așa o să se-ntâmpole.

Am clipit, încercând să mă concentrez și să-mi pun mintea la lucru pentru ce trebuia să fac. Nume, adresă, recomandări, istoric profesional...

N-aveam cum să lucrez într-un restaurant în care-și aducea el nevasta, nu-i așa? Ar fi fost stânjenitor pentru amândoi. Trecuseră abia câteva săptămâni de când mă mutasem în noua casă și, dacă divorțul meu înaintase binișor, despre mariajul lui nu discutaserăm deloc.

Era căsătorit. Nu avea să divorțeze. Bagă-ți mințile în cap, Kat.

— Ce faci aici? a întrebat o voce poruncitoare de lângă mine.

Tonul era scăzut, dar cu o nuanță iritată, ca și cum aș fi fost un copil care rămăsese treaz după ora de culcare.

M-am crispat și am ridicat capul, văzându-l așezat în fața barului gol, la câțiva pași de mine. Suficient cât să dea impresia că nu vorbește cu mine și că nu ne cunoaștem.

— N-am voie să fiu aici? l-am provocat, începând să-mi completez datele pe formular.

— Ala e un formular pentru angajare?

Numai că, până să-i pot răspunde, s-a apropiat barmanul.

— Pot să vă servesc cu ceva, domnule?

— Un GlenDronach, a comandat el. Simplu.

Penelope Douglas

Barmanul s-a îndepărtat, iar eu mi-am continuat treaba, aruncând o privire spre masă și observând că soția lui vorbea în continuare cu bărbatul mai vârstnic.

— Vrei să te angajezi? m-a întrebat Jase. Kat, dacă ai nevoie de mai mulți bani...

— N-am nevoie de mai mulți bani, am ripostat, cu voce scăzută. Dumnezeuule!

— Iartă-mă. N-am vrut să sune așa.

Am reușit să mă calmez și să-mi păstrez tonul scăzut.

— Aș vrea să mă duc la niște cursuri în timpul zilei, așa că-mi caut un serviciu de seară.

S-a mutat cu câțiva centimetri mai aproape.

— N-ar trebui să-ți iei un serviciu de seară, mi-a zis. Dacă te duci la școală și mai și lucrezi, Jared n-o să te mai vadă niciodată. Iar dac-o să lucrezi seara, eu când aș mai putea să te mai văd?

Barmanul s-a apropiat iar și Jase și-a îndreptat spatele în timp ce-și primea băutura comandată.

— Îl pun pe nota dumneavoastră, domnule Caruthers, a zis omul, privindu-ne, când pe unul, când pe celălalt, în timp ce-mi lăsam capul în jos.

— Mulțumesc.

După ce s-a îndepărtat barmanul, am ridicat privirea și am prins curaj.

— Îi spui ei că-ți scoți fiul în parc și vii acasă la mine, am replicat, sarcastică. Băieții noștri pot să se joace împreună, cât timp ne-o tragem noi la etaj.

Și-a trântit paharul pe tejghea, făcându-mi pulsul s-o ia la goană.

— Termină.

— Întoarce-te la cina ta, m-am stropșit printre dinți, după care mi-am ridicat privirea spre barman. Mă iertați, puteți să-mi dați un rom și o cola, vă rog?

— Imediat.

Aproape niciodată

Nu-mi plăcea ca Jase să emită pretenții cu privire la cursul vieții mele. Primea ceea ce voia. De ce-i mai păsa, atunci?

Și, apropo, mie de ce-mi păsa?

— Nu vreau să bei singură. Ești supărată.

— Nu sunt supărată.

Eram geloasă.

Am împins deoparte formularul și pixul și mi-am luat geanta.

— Mă întorc, i-am zis barmanului.

M-am grăbit spre cealaltă parte a restaurantului, apoi pe culoar, spre toalete. Dar, înainte să pot scăpa, Jase m-a prins de braț și m-a silit să mă întorc spre el, înghesuindu-mă într-un colț întunecos.

— Iartă-mă.

Am chicotit răutăcios, îndesându-mi pixul în geantă.

— E prima dintre numeroasele scuze, sunt convinsă.

Prin urmare, așa avea să-mi fie viața. Oare va merita? Până acum câteva săptămâni îmi detestam viața și mă luptam, dar îmi plăcea cine eram. Acum, totul era complet pe dos.

Cum e posibil ca un singur bărbat să provoace așa ceva?

— Așa o să urmeze să fie? a ripostat el. O să mai nimerim unul peste celălalt în public, din când în când, Kat. Va trebui să poți suporta situația asta, până când rezolv eu totul. O să fiu corect cu tine. Îți promit.

Mi-am împins bărbia înainte, făcându-mi curaj.

— E frumoasă.

— Încetează.

— Ar fi trebuit să știu că e frumoasă, am continuat, râzând de mine însămi. Mașina ta, costumele... Îți place să-ți dai un lustru frumos pentru toată lumea, nu-i așa? Ca să nu vadă cât de mult îți place să te tăvălești în noroi!

Apoi l-am privit, înclinându-mi capul într-o parte.

— Faceți sex?

S-a încordat, iar ochii i-au devenit două flăcări albastre.

— Atunci, pot să am și eu relații sexuale cu altcineva? am întrebat, încercând să sune nevinovat. Cineva care să-mi țină de urât când nu ești tu prin preajmă?

I-am văzut maxilarul tresărind în timp ce mă privea.

— În locul tău, n-aș face-o.

L-am privit fix în ochi până când ai mei au început să mă usture și n-am mai putut să mă uit la el. Ce tot făceam? Viața mea era pentru mine și pentru fiul meu, iar acum, de la o zi la alta, era tot mai mult pentru el.

Jared trebuia să fie în pătuț, pentru că urma să vină Jase. Nu puteam să mă întâlnesc cu bărbați și să-i aduc în casa pentru care plătea un alt bărbat. Câteodată îl așteptam ore întregi ca să apară, iar uneori nici nu venea. Nu puteam să-l sun la serviciu, nu puteam să-l sun seara. Nu puteam să-i las mesaje, iar el nu putea să mă scoată nicăieri în Shelburne Falls.

Și-atunci, cum ar fi trebuit să fiu importantă pentru el, când nu evoluam spre altceva mai mult decât ceea ce aveam?

— Până acum ea nu era o prezență reală pentru mine, am zis pe un ton calm. Acum e reală. Tu poți s-o scoți în oraș, îți poartă numele...

Am ridicat ochii, întâlnindu-i privirea.

— Eu nu vreau să fiu femeia asta. Fata proastă, din partea nepotrivită a lumii, care crede că bogatul ei iubit o s-o salveze din parcul de rulote. Eu nu te-am vrut, iar pe urmă, când te-am vrut, nu mi-am dorit să am obligații, iar tu m-ai îngenuncheat ori de câte ori am încercat să mă împotrivesc. Oamenii ca tine nu-și lasă niciodată soțiile, iar eu sunt o nemernică dacă-mi doresc s-o faci.

Mii de ace mi s-au pus în gât și am fost nevoită să mă întrerup, ca să nu plâng.

— Nu, am zis, clătinând din cap. Ne-o tragem, iar tu plătești facturile. Așa arată aranjamentul nostru în realitate, nu?

— Nu e așa, a răspuns, pe un ton implorator, cuprinzându-mi fața între palme. Am s-o părăsesc.

— Dacă ar fi fost adevărat, ai fi făcut-o deja. Și cât de a naibii de ingrozitoare pot să fiu, ca să vreau să-i faci ei una ca asta?

— S-ar fi întâmplat oricum, cu sau fără tine, a zis, susținându-mi privirea. Eșecul căsniciei mele nu e vina ta.

Aș fi vrut să cred asta. Numai că era o pantă alunecoasă.

Există o graniță subțire între o relație comodă și una dezastruoasă. Când doi oameni își doresc partide de sex sau companie, un pic de variație propriu-zisă, și amândoi au foarte multe de pierdut, atunci există o înțelegere tacită asupra așteptărilor fiecăruia. Numai că... și se-ntâmplă adesea ca totul s-o ia razna... inevitabil, cineva se îndrăgostește.

Unicul bărbat, cu excepția fiului meu, în jurul căruia îmi gravita viața era Jase. Eu, pe de altă parte, nu eram singura femeie din viața lui.

— Dacă te-aș fi cunoscut pe tine mai întâi, mi-a zis Jase, asta n-ar mai fi fost o problemă. Tu ești cea pe care o vreau. Tatăl meu e patronul firmei de avocatură la care lucrez, Kat. Dacă divorțez de Maddie, îmi pierd slujba și tot ce-am realizat prin muncă. Pur și simplu, n-am nimerit momentul potrivit. Dar o să trecem noi de asta, m-a asigurat, descriindu-mi un cerc cu degetul pe obraz. Când o să ajung asociat, o să pot face tot ce vreau.

Am întors capul, conștientă de ceea ce ar fi trebuit să fac. Nu asta spun toți? „Trebuie doar să aștepti. O să fim împreună, îți promit. Mai e nevoie doar de puțin timp.”

Măcar de-aș fi putut să mă bucur de prezența lui și să nu fi simțit ceea ce începeam să simt. Am închis ochii, oprind lacrimile.

— Când suntem numai noi doi, a șoptit, gâdilându-mi buzele cu răsufarea lui, când suntem singuri și ne simțim bine, iar eu te țin în brațe, atunci sunt cel adevărat, Kat. Abia aștept să devin omul acela atunci când plec de la serviciu și mi se pare o veșnicie până ajung la tine.

M-a sărutat, ușor și delicat.

— Rămâi cu mine. Nu vreau să te pierd.

Am scuturat din cap, încercând să nu-i las cuvintele să-mi ajungă la suflet, dar tot am început să plâng. Mi-am sprijinit capul pe pieptul lui, îmbrățișându-l pe sub haină și detestând felul în care începeam iar să îngenunchez.

Dacă am încredere în el — dacă doar îi acord o șansă — ce am de pierdut?

Cineva din apropiere și-a dres glasul, așa că m-am desprins, inspirând speriată.

— Pardon, a rostit o voce bărbătească.

Jase și-a îndreptat spinarea, respirând nervos și întorcându-se. Bărbatul care se oprise în spatele lui era cel care stătuse la masă cu Jase și cu soția sa. Era mai în vârstă, iar ochii lui albaștri se plimbau, cu nonșalanță, de la Jase la mine.

— Fii discret, i-a recomandat lui Jase, după care s-a uitat la mine, înclinându-și capul. Domnișoară.

Și am prins din zbor și umbra unui zâmbet până să dispară în toaleta bărbaților.

Trupul lui Jase a devenit rigid. S-a îndepărtat de mine, și-a potrivit cravata și sacoul, fără să mă privească.

Să fi fost tatăl lui?

— Du-te acasă, bine? mi-a zis, repezit. O să-ți dau eu tot ce-ți trebuie. N-o să lucrezi serile.

După care, fără să-mi mai aștepte reacția, m-a lăsat acolo, întorcându-se în restaurant.

Dumnezeule. Totul era numai despre el.

Cerințele lui, viața lui, programul lui, ritmul lui... Oare eram mai fericită decât înainte?

Mi-am dat deoparte părul căzut peste față și mi-am netezit rochia, știind răspunsul fără să mă mai gândesc. Da, eram fericită. Când era el cu mine.

Numai că, atunci când nu era, căderile erau mai abrupte decât fuseseră cu Thomas, dintr-un simplu motiv... pe Thomas nu l-am iubit niciodată.

Doar avusesem impresia că-l iubesc, numai că, dacă era să mă iau după ceea ce începeam să simt pentru Jase, atunci era posibil ca el să mă facă să sufăr mult mai mult.

Întorcându-mă, m-am oprit la bar ca să-mi plătesc consumația și am dat repede paharul pe gât, închizând ochii când căldura alcoolului mi-a străbătut venele și mi-a învăluit stomacul.

Jase a trecut prin spatele meu, conducându-și soția spre ieșirea din restaurant și ajutând-o să-și îmbrace pardesiul fără să mă învrednicească măcar cu o privire. În schimb, am observat că m-a privit ea, cu o fracțiune de secundă mai mult decât ar fi trebuit. Oare să mă fi văzut când am stat de vorbă cu Jase la bar? Să-i fi simțit și ea încordarea, la fel ca mine?

Ei au plecat, iar eu m-am așezat la loc, nesocotindu-i ordinul. Oare cât aveam să-l mai aștept? Un an? Doi? O veșnicie?

Îmi doream să fiu cu el, dar începeam să mă tem că mă rețineam de teamă să nu ratez șansa pe care mi-o promisese. Dacă avea s-o părăsească? Trebuia să încerc, nu?

Dar răspunsuri nu existau. Numai tăcere. Alcoolul mai netezise asperitățile, iar crisparea mușchilor începuse să-mi scadă. Durerea de cap provocată de îngrijorare mi s-a risipit, iar furtuna de sentimente și de întrebări care-mi clocotea în minte a început să arate ca o imagine văzută printr-un telescop. Îndepărtată, foarte îndepărtată.

— Îmi mai dați unul, vă rog? i-am zis barmanului.

Dacă tot îl așteptam pe Jase, puteam foarte bine să mă distrez. Speram, totuși, să nu ratez și altceva decât șansa pe care o așteptam.

Închid cartea și-mi las capul să cadă pe tăblia patului. Spre bucuria mea n-au mai fost momente de sex, dar fusesem mult prea curioasă ca să nu citesc mai departe. Atâtea lucruri pe care nu mi le spusese nimeni vreodată.

Mama n-ar fi trebuit să-l aștepte. Trebuia să-l fi părăsit, naibii, până când și-ar fi rezolvat belelele. Ea avusese dreptate. Dacă el o dorea, atunci n-ar fi fost în stare s-o amâne, nu?

Pe urmă însă, îmi amintesc că e doar o carte. Acum sunt căsătoriți, fericiți, iar eu nu știu sigur dacă povestea asta e despre ei. N-ar putea să fie o coincidență de nume? Fall Away Lane, unde sunt casele lui Jared și Jax? Lockes-on-the-Bluff, unde-o duce Madoc pe mama lui la cină ori de câte ori vine ea prin oraș?

Iar dacă e adevărată, atunci cine putea s-o fi scris? Cine să fi știut toate lucrurile astea despre părinții mei?

Și cine s-o fi trimis, considerând că trebuie să o am?

Speram, totuși, să nu ratez și altceva decât șansa pe care o așteptam.

Nu mă pot împiedica să mă gândesc că asta e valabilă pentru foarte mulți dintre noi.

— Quinn! o aud pe Dylan strigând de jos.

Drace, deja s-a întors. Nu mi-am dat seama când a trecut timpul.

— Vin acum! strig.

Vâr cartea în rucsac, mă uit în oglindă ca să văd cum îmi stă părul și ies în fugă din camera mea.

Trecând pe lângă dormitorul părinților mei, mă opresc și cad pe gânduri, amintindu-mi de cutia cu suveniruri din dressingul mamei. Îmi amintesc că fusesem fascinată de jurnalul ei când eram mică, însă ea nu mă lăsase să-l citesc.

Dacă e adevărat ce am citit în carte, persoana care a scris-o trebuie să fi fost în relații apropiate cu cel puțin unul dintre părinții mei. Povestea trebuia să ajungă undeva.

Întredeschid ușa și mă furișez înăuntru, știind că ei încă n-au ajuns acasă, deși e posibil ca Addie să bântuie prin preajmă.

Închid ușa și mă reped în dressingul mamei, trecând pe lângă cuierile cu haine și rafturile cu pantofi, genți și bijuterii. Îmi plăcea mult să mă joc aici când eram mică. Să-i probez lucrurile și să-mi închipui că sunt sofisticată și frumoasă. Îmi cam face plăcere

Aproape niciodată

să descopăr că ea n-a fost totdeauna impecabilă. Că a fost departe de perfecțiune.

Dau jos cutia albă de pe raft și scotocesc prin ea, până găsesc jurnalul cu coperti negre, sub vechiul ei album din școală.

Când îl țin în mâini, nervii de sub epidermă mi se stârnesc atât de tare, încât aproape că mi se face rău. Nu vreau să citesc așa ceva. E un jurnal intim, iar eu îmi iubesc părinții. N-am nevoie să le cunosc toate secretele, fiindcă asta n-o să schimbe cât de mult înseamnă ei, atât unul pentru celălalt, cât și pentru mine.

Și totuși cineva mi-a trimis cartea cu un motiv.

Frunzăresc absentă paginile, fiindcă nu mă simt pregătită să mă uit, însă caietul se deschide automat la mijloc, iar eu fac ochii mari, șocată.

— Doamne, Dumnezeu!

Între file e un mic teanc de bancnote de câte o sută de dolari, împreună cu o carte de vizită. Una veche, jerpelită, îngălbenită de vreme, cu numele tatălui meu pe ea.

Număr banii. Patru sute. Exact suma pe care i-a dat-o Jase lui Kat, pentru că i-a schimbat uleiul la mașină.

CAPITOLUL 6

Înaintăm pe autostradă, la radio urlă „Like a Prayer” a Madonnei, iar pe mine mă pufnește râsul când mă uit la Dylan.

Se tot izbește de spătarul scaunului, cântând cât o țin plămânii.

— Melodia asta e o vechitură, știi? strig, ca s-o tachinez.

Ea zâmbește și mută schimbătorul de viteze într-a cincea. Apuc mânerul de siguranță, fiindcă fata asta mă bagă în sperieți când e la volan.

— E sexy, totuși, glumește ea, dând volumul mai mic. Știai că e despre un sex oral?

— Ba nu e! exclam, întorcând repede capul spre ea.

— Ba da! râde ea dând din cap. Ascultă!

Începe să cânte împreună cu Madonna:

— „Stau în genunchi, vreau să te duc până la capăt”. Vezi?

Întorc capul, răsucind ideea în minte și simțind cum întreaga mea copilărie se năruie. De câte ori am dansat acasă pe melodia asta? De față cu părinții mei?

Închizând strâns ochii, îmi ascund fața între palme și, practic, urlu. Mama are dreptate. Tatăl meu mă cocoloșește, așa că ajung acum să mă învețe neamurile mele mai tinere tot felul de chestii. *Minunat.*

— Știi ce... lasă-mă acasă la Jax, spun deodată, schimbând subiectul. Trebuie să vorbesc cu Juliet.

— Ești sigură?

Îmi deschii centura în timp ce ea face un mic ocol, cotind pe Fall Away Lane.

— Da, o să vin cu ei. Nu-ți face griji. O să fiu acolo.

— Bine, pe curând, atunci, zice ea, cu o nuanță amenințătoare în voce, ca și cum aș face bine să fiu acolo, că altfel, văd eu.

Știu că are emoții pentru prima ei cursă, în seara asta. Chiar dacă a mai fost pe pista asta, ca și pe multe altele pe care a dus-o tatăl ei de când se știe.

Îndreptându-mă spre casa lui Jax și Juliet, îmi încetinesc pașii, studiind casa albă cu două niveluri și obloane negre, privind-o acum cu alți ochi.

Tatăl meu a cumpărat casa asta. Oare frații mei știu? Nu mă mir că mama n-a vrut să-i ia lui Jax bani pe ea. N-ar fi fost corect. Tata i-o dăruise ei, iar ea o făcuse cadou mai departe.

Dacă tatăl meu n-ar mai fi cumpărat casa asta, Jax și Juliet n-ar mai sta aici, acum. Jared poate că n-ar fi cunoscut-o niciodată pe Tate, cel puțin până în liceu, iar Hawke, Dylan și James poate că nu s-ar mai fi născut, fără toate aceste evenimente care i-au adus împreună. E incredibil cum un lucru care pare atât de nesemnificativ poate să schimbe viețile atâtor oameni. Ce început nesigur a avut familia noastră, iar acum, uite unde a ajuns. Suntem, practic, un clan.

Intru în casă fără să bat la ușă, obicei destul de generalizat în familia noastră. E atâta du-te-vino, încât toată lumea știe că nu trebuie să umble în pielea goală.

Îndreptându-mă spre bucătărie, mă opresc când aud vocea lui Jax, după care îl observ pe Hawke lângă mine. Probabil o fi intrat în urma mea.

E transpirat, are pe el doar un șort negru și un rucsac, fără tricou.

— Am ajuns! strigă, ocolind balustrada. Mă duc să fac un duș și ne vedem la circuit, tată.

— Bine, grăbește-te, îi zice Jax. E seara lui Dylan.

Hawke se duce sus, iar eu îmi continui drumul spre bucătărie și-l văd pe Jax venind spre mine.

— Hei. Care-i treaba? mă întâmpină, depunându-mi o sărutare pe frunte.

— Am ceva de vorbit cu Juliet. Plecați separat?

— Ca de obicei, zâmbește el. Ne vedem acolo.

După care trece pe lângă mine și iese din casă. Juliet e la chiuvetă și stropește o plantă cu ajutorul furtunului, așa că mă opresc și o urmăresc pentru câteva clipe.

Îmi admir toate cumnatele: pe Tate, pentru tăria ei de caracter și pentru că știe să se apere singură, iar pe Fallon, pentru că e inflexibilă și rămâne fidelă convingerilor ei. Însă Juliet e un pic altfel.

Totdeauna am respectat-o, fiindcă mi-a plăcut cât era de feminină. Sau cât e. Se mândrește cu feminitatea ei.

E frumoasă și, în ciuda faptului că predă engleza și literatura la liceu și scrie, în particular, romane pentru tinerii adulți, nu cedează niciodată la presiunile de a intra în tipare și nici nu-și ascunde personalitatea ca să se ridice la nivelul așteptărilor cuiva.

Ador felul în care-și afișează personalitatea. Pandantivele mari, într-o perfectă contradicție cu pantalonii scurți din jeans și tricourile, pantofii cu toc pe care-i poartă cu blugi strâmți, luciul de buze în nuanța vatei de zahăr... toate lucrurile astea au însemnat extrem de mult în ochii unei fete de opt ani care, privind-o pe femeia asta, vedea farmec.

Totuși, cumva, n-am încetat niciodată cu adevărat s-o idolatrizez. Nici măcar un pic. Îmi place stilul ei și, pe măsură ce am crescut, am început să-mi doresc să semăn mai mult cu ea. Cu o femeie sexy care-l înnebunește pe bărbat. E lipsită de griji și pășește cu încredere.

Uneori trec pe-acolo doar ca să arunc o privire prin dressingul ei și să-i probez bluzele moi, vapoase, sau pantofii Jimmy Choo.

— Bună, zic până la urmă, ducându-mă să mă așez la masa din bucătărie.

Ea întoarce capul, iar ochii verzi îi scântelază într-un zâmbet.

— Ei, bună. Ce surpriză plăcută. Niciodată nu mă satur să te văd.

Imi scot rucsacul și-l așez pe masă.

— Mereu miroase a fursecuri pe-aici. Nu mă mir că te mai ține

Jax.

Ea pufnește în timp ce traversează bucătăria cu planta în brațe, după care o plasează pe veranda din spate.

— Mda, el zice că mă mai ține pentru că sunt sexy.

Mă rog. Lui Jax îi place să glumească, dar arată perfect impresionată, iar el o știe. Exact ca Jared și Tate, sau Madoc și Fallon.

— Și, care-i treaba? se interesează, ștergându-și mâinile pe pantalonii scurți din jeans.

— Niciuna. M-am gândit doar că poate mă duci tu cu mașina, în seara asta.

— Sună bine, zice ea. Sunt gata în câteva minute.

Jax și Jared pleacă de obicei mai devreme, ca să ajute la organizare și la aranjarea publicului, iar Tate și Juliet se duc separat, ca să aibă o mașină cu care să-și aducă devreme acasă copiii și să-i culce.

Juliet îl are numai pe Hawke, însă ea și Jax au luat în plasament o mulțime de copii de-a lungul anilor. Acum, totuși, nu stă niciunul la ei. Chestie care, cred eu, îl bucură pe Hawke. El e un copil singur la părinți care foarte rar ajunge să se bucure de avantajele de a fi copil singur la părinți.

— Și..., încep, simțind cum mi se accelerează pulsul. Scrii ceva, în prezent?

Știu ce anume aș vrea să-ți întreb, chiar mă simt ispitită să arunc întrebarea, dar pe de altă parte nu sunt convinsă că aș vrea cu adevărat să află răspunsul. Așa că o iau cu binișorul.

Dacă persoana care a trimis cartea ar fi vrut să-i fie cunoscută identitatea, ar fi trecut o adresă pe pachet.

Și totuși trebuie să află cine a trimis-o.

Juliet termină de ambalat rămășițele de la cina lor și le depozitează în frigider.

— Lucrez la ceva. Încă un volum din aceeași serie, îmi explică. Totuși e greu să-mi găsească timp pentru scris, iar vara asta nici n-ar trebui să-mi permită mai mult timp.

Juliet scrie romane de ficțiune atunci când nu predă — o serie despre adolescenți într-o societate postapocaliptică, în care conducerea a fost preluată de străvechi regimuri războinice.

Cu toate astea, ea și Jax au reușit, în sfârșit, să-și deschidă tabăra de vară de la Black Hawk Lake, ca atare așa-numitul timp liber din vacanță n-o să mai fie, în realitate, timp liber. Ea o să fie ocupată toată vara, ceea ce-i va lăsa prea puțin timp pentru scris.

Urmăresc cu degetul fibrele mesei din lemn și întreb, cu o voce ezitantă:

— Ai încercat vreodată... — îmi ridic privirea spre ea — să scrii, să zic, romane de dragoste sau ceva asemănător?

Se oprește din ceea ce face și mă studiază. Dintr-odată, mă simt stânjenită.

Pe urmă însă clatină din cap.

— Nu, răspunde încet, abătându-și din nou privirea. Niciodată nu m-a atras. De ce mă-ntrebi?

— Așa, zic și dau din umeri.

Dar mă simt împovărată de dezamăgire. Ea e singura scriitoare pe care o cunosc.

Trag aer în piept și mă ridic. *La naiba!* E seara lui Dylan. O să termin de citit cartea, pentru că n-am cum altfel, dar se apropie timpul pentru ceva distracție.

— Pot să mă uit prin dressingul tău?

Ea îmi aruncă o privire extrem de fericită. N-are nicio față, deci știu că se bucură că poate să facă tot felul de chestii de-ale fetelor cu Dylan și cu mine.

— Îndrăznește, răspunde. Acum avem cam aceleași măsuri, așa că nu te jena dacă vrei să împrumuți ceva.

După care trece iute pe lângă mine și-mi șoptește:

— Ceva care să-i scoată din sărite pe frații tăi.

Izbucnesc în râs și, luându-mi rucsacul, pornesc spre etaj.
Pai, desigur!

JASE...

Am urcat treptele, auzind cum tusea tatălui meu sparge liniștea aceluia duplex, altfel tăcut. Zgârie-norii din Chicago se profilau dincolo de ferestrele din spatele meu, încetoșate de ploaia care șiroia pe geamuri. Treceam pe lângă fotografiile înramate de pe pereți, înfățișând toate marile noastre momente de familie regizate. Când aflaseră că tata era pe moarte părinții mei se hotărâseră să locuiască aici, în apartamentul din oraș, mai aproape de medici.

Ca să vezi. Eu eram fumătorul, dar el făcuse cancer pulmonar.

Am împins ușa camerei lui și am intrat. Infirmiera de îngrijire la domiciliu era aplecată deasupra patului, ținându-i paharul din care el se chinuia să bea. La sfârșit, femeia a lăsat jos paharul și l-a învelit.

Apoi a venit spre mine, în mână cu un șervet pătat de sânge, șoptindu-mi:

— Sfârșitul se apropie, mă tem.

Am aruncat o privire spre pat, văzându-i mâinile subțiri strângând așternuturile, obrații supti și buzele crăpate, trupul veștejit, atât de mărunț și de slab. Pijamaua albă parcă era un giulgiu aruncat peste un schelet.

În ochii mei, tata fusese totdeauna impunător. Niciodată nu mă simțisem apropiat de el, dar, în copilărie, tot un zeu mi se părea. *Și acum, uită-te la el.*

A început din nou să tușească, iar eu i-am făcut un semn infirmierei, trecând pe lângă ea spre marginea patului.

M-am aplecat și mi-am petrecut un braț pe după trupul lui zdruncinat de convulsii, încercând să-l sprijin în timp ce se chircea și se opintea.

— Ia, dă-mi voie.

— Termină! s-a răstit, plesnindu-mă peste mâini. Nu te mai purta de parcă n-ai prefera să fii oriunde în altă parte.

Dumnezeule... I-am dat drumul și m-am ridicat, trecându-mi o mână prin păr în timp ce-i priveam trupul tremurând și luptându-se să respire. Și-a luat prosopul de la gură și pe el am văzut noi urme de sânge. Mi-am încleștat fălcile, descumpănit brusc. Asta nu era tatăl meu.

S-a prăbușit la loc pe pernă, răsufând anevoie, iar eu i-am întors spatele, scoțându-mi sacoul. L-am aruncat pe un scaun și mi-am slăbit nodul cravatei, am tras aer adânc în piept și apoi am încercat să mă uit la el.

Nu-l prea vizitasem de când rămăsese ținut la pat, acum câteva săptămâni. Boala îl lovise repede și cu violență și nu știu de ce-mi venea atât de greu să-l văd astfel. Nu eram convins nici măcar c-o să-i simt lipsa, la urma urmei.

Să-mi fi fost greu doar să găsesc compasiune? Nu prea știam. Știam doar că eram derutat.

— Mama ta e plecată la cumpărături, mi-a zis, privindu-mă și dând impresia că n-are aer. Într-o excursie în Italia, care speră s-o ajute să treacă peste moartea mea.

A izbucnit în râs, cu o voce îngroșată de flegmă, și i-am zărit cheagurile de sânge de pe interiorul buzelor.

Dorian Gray. De el îmi amintea. Toată viața, mi se păruse tânăr, trăind exuberant, însă acum... povara consecințelor unei vieți nechibzuite se abătuse dintr-odată asupra lui, adevăratul caracter ieșind la iveală. Decrepit, urât, slab...

Murea oribil. Și singur. Mama număra zilele, dar nu puteam s-o învinuiesc pentru asta.

Aproape niciodată

— Am vrut mai mult, Jason, a zis, ridicându-și spre mine ochii, acum desperați. Am crezut c-o să fie mai mult. Prietenii, petrecerile, intrunirile, puterea și banii... ai crede că înseamnă ceva, dar uită-te la mine, a continuat, cu o voce rugătoare, respirând întretăiat. Mor singur. Toate își vor urma cursul și începi să-ți dai seama că, deși numele tău ar putea să rămână pentru o vreme în memorie, nu ești de neînlocuit. Eu aproape c-am fost uitat deja.

— Nu e adevărat, am zis, aplecându-mă și învelindu-l la loc. El însă m-a prins de mână, oprindu-mă. Degetele lui reci s-au strâns pe pumnul meu. M-am uitat cu atenție la mâinile noastre.

Aceeași mărime, aceleași unghii, aceleași articulații groase...
— Mă iubești? m-a întrebat încet.

Mi-am ridicat privirea șovăitoare, uitându-mă la imaginea mea de peste treizeci de ani. Oare o să-i pun și eu aceeași întrebare lui Madoc? O să fiu nevoit?

Văzând că nu spun nimic, tata mi-a dat drumul și și-a abătut privirea în altă parte.

— Nu e nimeni aici. Iar când apare cineva, e numai prefăcătorie.

— Îți pasă?

A întors repede ochii la mine, cu disperare evidentă.

— Nu vreau să mor singur, a mărturisit. Maică-ta n-o să-mi ducă dorul. Și toate femeile, de-a lungul atâtor ani... nu mi-au dat nimic care să dureze. Mi-am distrus căsnicia. Mi-am distrus familia.

M-am așezat, fiindcă o greutate de zece tone mi se pogorâse pe umeri. Îngropându-mi fața în palme, i-am simțit cuvintele șerpuiindu-mi prin creier.

Eu nu eram ca el. Kat era singura femeie. Nu alergam după ele prin tot orașul. Ea era specială. Madoc o să mă înțeleagă. N-o să fim în ipostaza asta peste treizeci de ani, cu Madoc care să mă urască fiindcă n-am fost niciodată prezent pentru el, alegând prostituțiile în detrimentul familiei și rănindu-i mama.

Nu mai puteam suporta.

Tatăl meu era pe moarte, iar după asta aveam să fiu, în sfârșit, liber să-mi trasez singur cursul vieții. O viață împreună cu Kat și cu copiii noștri, inclusiv cu Madoc.

— Tată, eu o iubesc pe Kat, i-am zis. Nu pot să renunț la ea...

— Nu contează, m-a întrerupt. Și cu ea o să fie un eșec.

L-am fixat cu privirea, vorbele lui de acum mulți ani fiindu-mi încă adânc întipărite în minte. Eșecul e o opțiune care devine lesne obișnuință, zicea el mereu.

Și îndoiala a prins rădăcini. Dacă mă însuram cu Kat? Dacă avea să fie un eșec? Dacă motivul pentru care mă legasem atât de ea, în primul rând, ținea, pur și simplu, de propria-mi slăbiciune și lăcomie? Exact ca el.

Unde o să stea Madoc, dacă o să divorțez de Maddie? Oare o să mă urască? Oare Maddie o să se recăsătorească și-o să aducă în viața lui pe cineva cu multe clase peste mine?

— Tot ce contează e Madoc, a continuat. Să nu-l dezamăgești. Să nu-l rănești.

Fiul meu. Un copil care începea să-și remarce părinții și, nu numai cât de mult îl iubesc ei pe el, dar și cât de mult se iubesc între ei. Deja îmi dădeam seama că pe ea o iubește mai mult. Și de ce n-ar fi iubit-o?

— Fiul tău e adevărata dragoste a vieții tale, Jason. Când o să fii tu cel care zace în locul meu, o să vrei să știi că vei trăi prin el. Că, prin viața lui, vei continua. Că te va plânge.

Am clipit iute, întorcând capul, astfel încât tata să nu-mi vadă lacrimile din ochi.

— Nimic nu e mai important decât el, a șoptit, iar răsuflarea șuierată îi era din ce în ce mai trudnică. Mi-aș fi dorit să fi fost un tată mai bun. Mi-aș fi dorit să pot repara tot ce ți-am făcut de te-am împins să mă urăști.

A întins o mână peste marginea patului, luptându-se să respire. Am fixat-o cu privirea, știind că ar trebui s-o iau în mâna mea. Știind că el are nevoie de mine. În definitiv, nu mai era altcineva.

Aproape niciodată

Dar nu era cazul nostru. Niciodată nu fusese cazul nostru. El îmi refuzase iubirea și afecțiunea de când mă știam. Când avusem eu nevoia, nu voise el. Acum, când el era cel care avea nevoie, descopeream că, pur și simplu, nu voiam să mimez afecțiunea pentru el.

Văzând că refuz să i-o ating, și-a lăsat mâna să cadă într-o parte, moale și goală.

— Mi-aș fi dorit..., a icnit. Mi-aș fi dorit să mă iubești.

CAPITOLUL 7

KAT...

Deschizând ușa cu plasă, l-am văzut pe Jared, care tocmai zbură pe stradă cu bicicleta lui. Tate stătea în picioare, în spatele lui, ținându-se de umerii lui. Pulsul mi-o lua razna ori de câte ori îi vedeam așa. Am aruncat o privire spre casa vecină și l-am zărit pe James, tatăl ei, care tundează gazonul și, în același timp, nu-i scăpa din ochi.

— Jared? am strigat, călcând greșit. Treci în casă!

Am auzit scrâșnetul frânelor bicicletei, apoi explozia de râs a lui Tate, când el a cârmit în ac de păr, încercând să se oprească.

Ea și tatăl ei se mutaseră lângă noi abia de câteva luni, iar eu mă bucuram nespun că Jared avea chiar în casa de alături un copil cu care să se joace. Chiar dacă era o fată — și el cam făcuse mutre din cauza asta, la început — acum erau, practic, nedespărțiți.

— Nu vreau să vin în casă! a protestat el.

Eu însă am clătinat din cap, știind că asta avea să urmeze. El protesta tot timpul.

— Trebuie să plec.

— Atunci, pleacă.

Am închis ochii, gemând în sinea mea.

Aproape niciodată

La cinci ani, fusese un copil dificil. La opt, un pic de coșmar. Iar acum, la zece? Era, practic, de nestăpânit.

M-am repezit jos pe trepte și am traversat curtea, văzând-o pe Tate că sare de pe bicicletă, pentru că ea, măcar, încă-i respecta pe adulți.

— Termină cu obrăznicia, m-am răstit. Am treabă, așa c-o să te las la Deena. Ia-ți rucsacul.

— Nu vreau să merg acasă la ea! a urlat. Tate nu e obligată să se ducă la o bonă!

— Pentru că tatăl lui Tate e acasă, am argumentat și, deodată, mi-am dat seama că zgomotul mașinii de tuns iarba încetase.

Fiindcă era vară, copiii aveau vacanță, însă Jared era încă prea mic ca să rămână singur acasă.

— Hai odată, am scrâșnit.

— Nici măcar nu lucrezi azi!

— Poate să stea cu noi, Kat.

Întorcându-mă, l-am văzut pe tatăl lui Tate ieșind pe stradă și ștergându-și mâinile cu o cârpă.

Ei bine, așa ar fi simplu, nu? Și, în condiții normale, nu m-ar fi deranjat deloc. El deja mânca la ei cel puțin o dată pe săptămână, ba chiar dormise în casa lor în vreo două nopți.

Totuși, nu, Jared trebuia să învețe să asculte.

— Nu e nevoie. Mulțumesc, am zis pe un ton măsurat, încercând să mă calmez.

Numai că, atunci când am întors capul spre Jared, el și Tate dispăruseră, gonind iar pe stradă.

— Jared! am strigat.

Mi-am privit ceasul. Fir-ar să fie. Trebuia să fi plecat de acum o jumătate de oră. Aș fi vrut să scap de aglomerație.

— Pe bune, Kat, a intervenit James, asta mă ajută și pe mine. Își țin de urât unul altuia, iar eu pot să mai fac ceva treabă. Mai târziu, mă gândeam s-o scot pe Tate la o pizza. O să fie distractiv pentru amândoi, iar Jared poate să rămână peste noapte.

Penelope Douglas

M-am uitat din nou după Jared, urmărindu-l din ochi și dorindu-mi să stea departe de colțul străzii, așa cum îi spuseseam. Dacă venea vreo mașină în viteză de-acolo?

Am închis ochii și am oftat. Aveam nervii întinși la maximum. — Ești sigur că nu te deranjează? am întrebat, capitulând, în sfârșit.

N-aveam șanse să-l strunesc pe fiul meu azi. Dacă era mai fericit aici, atunci să stea aici.

James mi-a răspuns doar printr-un zâmbet, încă o manifestare a firii lui senine.

— Ne vedem dimineată, a zis. S-a îndepărtat, iar eu am lăsat pentru o clipă capul în jos, simțindu-mă înfrântă. De ce n-am putut să mă îndrăgostesc de un tip drăguț ca el? Unul care să fie singur, un tată excelent, care lăsa totul deoparte pentru fiica lui și părea să înțeleagă atât de multe, fără ca eu să spun ceva.

Eram destul de convinsă că-mi știa povestea, chiar dacă nu prea stătuserăm de vorbă. Doar uneori îi zăream o anume expresie în ochi.

Era genul de om care nu s-ar fi amestecat și nu mi-ar fi spus că-mi neglijez copilul. Nu mi-ar fi spus că, dacă n-aș fi ieșit în oraș aseară cu prietenele, azi n-aș mai fi fost obosită și mahmură. Nu m-ar fi învățat el cum să-mi cresc copilul.

Era, pur și simplu, acolo, preluând toate treburile pe care le lăsam eu în aer.

Cu toate astea, chiar dac-aș fi fost interesată de el, nu mi se părea că ar fi fost mai disponibil decât Jason. Soția lui James murise primăvara trecută și aveam impresia că el avea să-și poarte verigheta încă mult timp.

Am ajuns în oraș cam pe la patru, îmbrăcată cu o rochie neagră, scurtă, fără mâneci, cu jupă pe dedesubt. Îmi lăsasem și părul liber, cu cârlionții naturali care-i plăceau lui Jase, pieptănat într-o parte, peste umărul meu stâng. Machiajul era minimal, dar avusesem

grijă să aleg un ruj roșu și parfumul lui preferat. Ne înțeleseserăm să mergem la un film în parc, astă-seară, iar el urma să se ocupe de pătură și de coșul pentru picnic.

De-a lungul timpului, intraserăm într-o rutină. El știa ora de culcare a lui Jared și mă suna înainte să ajungă, ca să se asigure că drumul e liber. Uneori, ne întâlneam în apartamentul lui, de la hotelul Waldorf din Chicago, însă acum avea și un alt apartament în oraș, așa că-l foloseam mai rar pe cel din hotel. Mă lăsase chiar să decorez celălalt apartament. Ca să-l fac să fie al nostru.

Puteam să-l sun la serviciu sau în anumite momente când știam c-o să-l găsesc singur; uneori, îl vedeam de câteva ori pe săptămână, iar alteori nu-l vedeam timp de o lună. Suna îngrozitor când încercam să exprim asta în cuvinte sau să mă explic față de Deena, dar ciudățenia era că... devenise ceva normal. La un moment dat, pe parcurs, așteptările mele se schimbaseră. Scăzuseră, iar speranțele se așezaseră la un nivel mai realist.

După moartea tatălui său, acum câțiva ani, cariera îi luase avânt, iar acum era la apogeu. Îmi găseam consolarea în conștiința faptului că „el are nevoie de mine”. Mă iubea, nu? Așa că furam cum puteam momentele de stat împreună, iar când eram numai noi doi, totul era perfect.

Într-o bună zi, care speram să vină curând, Madoc avea să fie suficient de matur ca să înțeleagă ce înseamnă divorțul și să accepte să-și vadă tatăl cu altcineva.

Îmi luasem licența în contabilitate, aveam un serviciu cumsecade și multe lucruri pentru care să fiu recunoscătoare. Jase îmi dăruise foarte multe și știam că n-ar trebui să am remușcări dacă cer mai mult de la el, de-a lungul timpului, dar aveam. De ce mă simțeam ca și cum i-aș fi fost datoare?

Deena mă întreba de ce mai rămâneam. De ce tot dădeam fuga la el și mă împăcam cu situația, în loc să-mi găsesc un bărbat care să mă vrea numai pe mine. De ce mă lăsam folosită într-un fel care mă făcea atât de nefericită?

Iar eu, de fiecare dată, trebuia s-o corectez. Nu eram nefericită. Eram delirant de fericită.

Pentru că eram irevocabil îndrăgostită de el. Preferam să fiu nefericită în nouăzeci la sută din timp, doar ca să simt ceea ce simțeam cu el în celelalte zece la sută.

Preferam să-mi las fiul cu bone, ca să fiu disponibilă pentru Jase în orice moment, doar ca să-mi beau mințile până la uitare după plecarea lui și să-mi alung sentimentul de vinovăție.

Preferam să fiu singură și să mă simt ca un rahat în fiecare zi, doar ca toate astea să se spele odată cu sărutarea lui.

Asta era maladia. Întreaga mea viață gravita în jurul lui, fiindcă eram o femeie îndrăgostită într-o situație oribilă. Era ca un drog de care nu puteam să mă las: totul depindea de obținerea următoarei doze. Din nefericire, totuși, simțeam nevoia ca dozele să vină mai repede, iar atunci când nu veneau, mă alinam cu alcool.

Doamne, cât mă schimbam! Unde era fata care se jucase cu el în seara aia, în atelierul de reparații auto? Cea care-i trântise drept în față faptul că-i ghicise intențiile?

Intrând în clădirea de birouri, am luat liftul până la etajul douăzeci și șase și i-am scris un mesaj lui James, spunându-i să-i transmită lui Jared c-o să ne vedem dimineată și că-l iubesc.

Jared.

Am închis ochii, răsuflând adânc, fiindcă îmi venea să plâng când mă gândeam la el. Era foarte deștept. Începuse să înțeleagă ce făceam. Oare cât avea să mai dureze până când o să-l îndepărtez atât de des, încât să nu-l mai pot apropia la loc?

Thomas ar fi fost un tată îngrozitor, dar, dac-aș fi rămas în cocina aia, supraviețuind și luptând pentru că n-aș fi avut de ales, poate că Jared ar fi avut o mamă mai bună decât cea pe care o are acum.

Ieșind din cabina liftului, am pornit pe coridorul din marmură care ducea spre biroul lui Jase. Nu știam precis ce-i spusese secretarei pentru când veneam pe-acolo, dar ea nu-mi arunca priviri

Aproape niciodată

curioase, nici acuzatoare, așa că, presupuneam, el era destul de pri-după colț, m-am oprit repede și în afara ei. Când să trec tindu-mă în spatele peretelui.

Fir-ar să fie. Ea ce căuta aici?

M-am apropiat din nou de colț, centimetru cu centimetru, încercând să-mi dau seama ce-ar trebui să fac. Jase și Madeline, nevastă-sa, stăteau în picioare în afara cabinetului lui, în fața biroului secretarei, discutând și zâmbind. Era și un băiat cu ei, și am știut că e Madoc, chiar dacă nu-l întâlnisem niciodată. Arăta exact ca tatăl lui.

Jase bloca drumul spre ușa cabinetului, fără să-i invite înăuntru, și am dedus că ori se pregăteau să plece, ori el încerca să-i facă să plece. În definitiv, știa c-o să vin.

— Mama mă cară după ea în magazine pentru gagici, tocmai se plângea Madoc. Ajutor!

Însă mama lui doar a râs, lovindu-l ușor cu palma peste braț.

— Nu te mai prefac că nu-ți place la cumpărături, puștiule. Plus că ai nevoie de haine pentru școală. Gata cu uniformele, de la anul.

Jase le-a zâmbit amândurora, cu mâinile în buzunare și părând un pic cam agitat. Da, te cred.

De-a lungul anilor, o văzusem pe nevastă-sa de mai multe ori, printr-un restaurant sau printr-un ziar, cu vreun proiect municipal la care contribuia. Alteori, pe stradă, sau în mașina ei.

Azi purta o rochie gri, fără mâneci, cu tivul până la genunchi și mulată pe toate rotunjimile. Pantofii cu toc erau de un roz-închis, iar tenul bronzat arăta ireproșabil. Avea părul tuns la nivelul umerilor și coafat cu bucle mari și, ca de fiecare dată când o văzusem, era perfectă, până la geanta Gucci.

Cam cum crezusem c-o să fiu eu, dac-o să mă fac vreodată mare. Mi-am îndreptat umerii și mi-am coborât privirea spre rochia mea, care părea atât de simplă, și spre mocasinii copilărești.

Chiar mă întrebam ce-o vedea Jase la mine. Arătam destul de bine, dar nu mă purtam chiar așa.

Bănuiam că ieșiseră în oraș la cumpărături, mai ales de când îmi povestise Jase că Madoc îi convinsese să nu mai frecventeze școala catolică și să-i permită să meargă la școala de stat din anul următor. Probabil că avea nevoie de haine obișnuite.

— Vii cu noi la cină? l-a întrebat nevastă-sa.

Însă Jase a răspuns doar cu un oftat, arătându-se imediat stânjenit.

— Mi-ar fi plăcut să pot, scumpo, dar o să fiu îngropat în treburi până dimineață. Mai bine vă duceți acasă fără mine după ce terminați cumpărăturile. Eu probabil o să rămân aici, în seara asta.

N-aveam cum să-i văd fața ei, dar tăcea și am observat că-și lasă puțin capul în jos. Mi-am simțit stomacul involburându-se.

— Bine, a răspuns, încet. Atunci, o să ne vedem altădată.

Apoi și-a pus o mână pe spatele lui Madoc, s-au întors amândoi și au pornit în direcția mea.

Am lăsat imediat capul în jos și m-am apucat să scotocesc în geantă după telefon. Ea a trecut pe lângă mine când mă prefăceam că formez un număr, dar știu că a întors capul să mă privească.

Ducând telefonul la ureche, m-am comportat de parcă aș fi purtat o convorbire, în timp ce ea și fiul ei așteptau liftul. Inevitabil, însă, atracția m-a biruit. Am aruncat o privire iute spre ea și am descoperit că mă examina. Inima a început să-mi bată mai repede când i-am văzut ochii coborând repede pe trupul meu și urcând la loc spre față, înainte de a-mi întoarce spatele.

Știa.

Și acum se uita drept înainte, cu bărbia tremurând, în timp ce-o priveam urcându-se împreună cu Madoc în cabina liftului.

Mă întrebasem ce-o fi văzut Jase la mine, mai bun decât la ea, iar ea probabil că tocmai se întrebese același lucru. Amândouă ne întrebam de ce nu eram îndeajuns de bune.

Aproape niciodată

Am rămas pe coridor mult timp după ce numărul de pe afișajul liftului a ajuns la unu și am fost sigură că ea plecase.

Așa nu mergea. Nu mersese niciodată și n-avea să se termine niciodată. Ea era nefericită, iar fiul ei nu era idiot. Știa că era ceva în neregulă.

Eu eram nefericită, iar fiul meu nu era nici el idiot. Știa că era ceva în neregulă.

Singura persoană fericită aici era Jase, pentru că el avea parte de tot ce era mai bun în ambele universuri. Iar eu eram fericită numai când îl vedeam.

Adică aproape niciodată.

Și atât de mult timp acceptasem situația. Fiindcă nu consideram că aș fi meritat ceva mai mult.

Thomas și părinții mei nu voiau sau nu puteau să-mi fie alături, prietenele aveau propriile lor probleme, iar eu încercam să cresc un copil de una singură. Nu mă gândisem niciodată c-o să am lucrurile pe care le aveam acum. Ar fi trebuit să mă arăt recunoscătoare, nu egoistă, corect?

Așa că îl lăsasem să ne dirijeze, rareori emisesem pretenții, crezând că preocuparea lui declarată, de a vrea să se asigure că Madoc e suficient de matur ca să înțeleagă ce înseamnă un divorț, era legitimă.

Nu era. În adâncul sufletului, știam că era doar o modalitate de a mă duce cu vorba.

Vărându-mi telefonul la loc în geantă, m-am dus la cabinetul lui, iar secretara mi-a făcut semn să intru. Probabil știa c-o să vin.

Cu o mână sigură, am deschis ușa fără grabă și am intrat, închizând-o după mine.

Jase era de cealaltă parte a încăperii și privea afară, pe fereastră, dar s-a întors când m-a auzit intrând. Imediat, umerii i s-au destins și un zâmbet de ușurare i-a traversat fața, ca și cum i s-ar fi ridicat o mică povară. Și-a slăbit nodul cravatei, atrăgându-mi atenția asupra gâtului lui, și dorința s-a aprins imediat în mine.

Era partea mea preferată din trupul lui. Delicat, dar tonifcat, iar când îl sărutam acolo, îl înnebuneam.

— Bună, m-a întâmpinat cu o voce blândă, pornind spre mine.

Nu m-a slăbit din ochi nici măcar o clipă, iar asta era partea care mă făcea totdeauna să-mi pierd hotărârea: când mă privea. Jase, după atâta timp, de parcă aş fi fost încă adolescenta din atelierul auto. Fascinație, cu o tentă de poftă, ca şi cum aş fi fost unicul lucru existent în universul lui.

Era o minciună drăguță. Mi-am ținut sentimentele în frâu.

— Crezusem că nu-ți vine și la birou, am zis, rămânând lângă ușă.

Și-a încetinit pașii până când s-a oprit de tot, privindu-mă bănuitor, iar după expresia lui mi-am dat seama că a înțeles. S-a prins că mă intersectasem cu ea pe culoar.

Oferindu-mi un zâmbet cu buzele strânse, pocăit, a venit spre mine, desfăcându-și brațele.

— Arăți minunat.

S-a aplecat să mă sărute, dar am întors repede capul, așa că buzele lui mi-au atins doar obrazul. S-a ridicat și m-a privit atent.

— Ce s-a întâmplat?

Mi-am potrivit geanta atârnată de braț, nefiind în stare să-l privesc. Dacă l-aș fi privit, aş fi început să plâng, după care el m-ar fi împăcat și ne-am fi întors de unde plecaserăm.

— Am venit să-ți spun că n-o să fiu diseară în apartament, am replicat. Mă duc unde mi-e locul, acasă.

A rămas nemișcat, cu mâinile incremenite pe brațele mele și privindu-mă, probabil neavând nicio îndoială cu privire la ceea ce se petrecea.

Mai trecuserăm prin așa ceva. De atâtea ori.

Câteodată, începea el. „Te iubesc, dar remușcările sunt prea grele.” „Nu pot să-ți mai fac asta.” „Băiatul meu o să mă urască așa cum îmi urăsc eu tatăl.” „Cum facem să clădim o relație când am pornit de unde am pornit?”

Dar, în câteva zile, eram din nou unul în brațele celuilalt.

Alteori, începeam eu. „De ce ești în halul ăsta de laș?” „Vreau să am o viață a mea.” „O urăsc pe femeia care sunt când sunt cu tine.”

Și, timp de o lună și indiferent cu cine aș fi încercat să ies, nu puteam să mi-l scot din minte pe Jase. Niciodată n-am putut.

— Așadar, ai bătut tot drumul până în Chicago ca să-mi spui asta? a contraatacat, pe un ton care devenea tăios. Că te duci acasă? În casa pe care ți-am cumpărat-o eu, adică?

Am închis și am înlemnit, gândindu-mă că aș fi mai în siguranță dacă n-aș spune nimic. Pentru moment, măcar.

Și-a aplecat capul și mai mult, invadându-mi spațiul personal și încercând să-mi prindă privirea.

— Hmmm?

Mi s-a pus un nod în gât, fiindcă îmi era frică. Puteam să plec de-acolo, să merg acasă și să mă trezesc a doua zi, probabil simțindu-mă incomparabil mai ușurată după ce m-aș fi descotorosit de el. Dar apoi aveau să treacă zilele, să mă simt singură, el ar fi început să sune, sau să vină acasă, după încercarea de a-mi da răgazul necesar, iar sentimentele, dorul și amintirile afurisite despre cât de bine ne fusese împreună, toate astea m-ar fi făcut să cedez și să accept să fiu din nou a lui. Totdeauna ne întorceam unul la celălalt.

A izbucnit într-un râs răutăcios.

— Ia mai lasă-mă, a zis, refuzând să-mi accepte cacealmaua și plecând de lângă mine. Vino încoace. Imediat.

Am strâns pumnii și am rămas neclintită. Dacă s-ar fi purtat mai drăguț, poate că m-aș fi dus la el. Acum însă era o chestiune de mândrie și, mă credeți sau nu, încă îmi rămăsese un pic din asta.

Și-a încordat maxilarul și a aruncat văpăi din ochi când a văzut că nu mă mișc din loc.

— Nu mi-o mai trag cu soția mea, a rostit printre dinți, din cealaltă parte a biroului. Iar tu nu știi nimic despre răspunderile și obligațiile mele. Habar n-ai despre ce se petrece în capul meu, Kat. Și acum, vino încoace.

Penelope Douglas

Am clătinat din cap, fără să plec, dar tot fără să mă clintesc.

— Imediat!

— Nu! am izbucnit, privindu-l furioasă. S-a terminat! M-am săturat de porcăriile tale!

— O, Kat e supărată iar, s-a maimuțărit el, aruncându-mi un zâmbet leneș. În regulă, asta cât o să coste?

Și-a scos portofelul și a început să arunce cu bani.

— Douăzeci, patruzeci, șaiszeci, a numărat, după care s-a oprit. A, iartă-mă. Ție îți plac sutele, nu?

Și a început să arunce alte bancnote, amintindu-mi de ziua aia, din atelierul de reparații auto, când îi scosesem o sută în plus din portofel.

— Nememicul naibii! am strigat, repezindu-mă spre el și lovindu-l de câteva ori peste față.

M-a prins de mâini, strângându-mi încheieturile atât de tare, încât mă usturau.

— Nu s-a terminat, a rostit, pe un ton poruncitor, șuierându-mi în față și silindu-mă să dau înapoi. Nu se termină până când nu zic eu.

Atunci am căzut pe canapea; trupul lui s-a prăvălit peste mine. Am scos un țipăt, dar a ieșit înfundat, din cauza greutateii lui care îmi apăsa pieptul.

— Tu n-ai nevoie de mine aici, a zis, atingându-mi fruntea și făcându-și loc cu forța între picioarele mele. Iar aici nu mă simți, a adăugat, atingându-mi pieptul în dreptul inimii și suflându-mi pe buze. Aici mă vrei.

Și-a strecurat mâna între picioarele mele, frecându-mă unde mă umezisem deja.

— O s-o am și mâine, și poimâine, în mașina mea, aici, în biroul meu, la Waldorf, în camera noastră, în care bărbații din familia noastră și-o trag cu drăguțele lor amante, iar tu n-o să mă ții la distanță, Kat, pentru că tu ești a mea.

M-am cutremurat și am țipat când m-a sărutat, plimbându-și lent gura pe obrazul meu și mușcându-mi buzele.

— Gura asta deșteaptă, a șoptit, și pielea asta delicată care are gustul tău.

Mi-a apucat chiloții cu o mână și am icnit când mi i-a smuls de pe mine.

Am închis ochii strâns. *Încetează. Nu vreau.*

Dar vorbele nu mi-au mai ieșit de pe buze. N-au mai ieșit, fiindcă îl iubesc. Mereu l-am dorit.

Și-a desfăcut cureaua și pantalonii și a intrat în mine, găsin-du-mă la fel de udă ca totdeauna. Am scos un țipăt, simțindu-l cum mă umple.

— Poți să spui ce vrei — s-a înfipt mai tare, lărgindu-mă și umplându-mă și făcându-mi genunchii să se îndoaie, ridicându-i ca să poată pătrunde mai adânc — dar nu poți să renunți la mine, la fel cum nu pot eu să renunț la tine. N-o să se termine niciodată.

Și-a întrepătruns buzele cu ale mele, a mea cea de jos fiind între ale lui, la fel ca totdeauna, amândoi răsufflând greu și gâfâind, făcând singurul lucru pe care știam să-l facem. Singurul lucru pe care-l voia el de la mine.

Am încetat să țip și totul a amorțit în timp ce se infgea în mine, gâfâind, iar eu gemeam, dându-ne drumul amândoi.

Așa stătea treaba. Doar atât aveam să fim vreodată. Niciodată între noi n-avea să fie mai mult de-atât.

Zăcea întins peste mine, cu pieptul ridicându-se și coborând peste al meu, iar eu nu mai auzeam nimic. Totul în jur era ca un zumzet și, oricât aș fi ciulit urechea, nu puteam să aud sau să văd ce avea să urmeze. Nu puteam să văd ziua de mâine. Nu puteam să-l văd pe Jared, nici pe mine. Nu exista nimic.

Am strâns cu putere din pleoape, suspinele din piept acumulan-du-se și crescând, până când am simțit că-mi vine să urlu.

Lăsasem mingea să cadă. Îi dădusem prea multă putere asupra mea.

Abia dacă mai existam.

Penelope Douglas

Capul îmi atârna într-o parte; am ieșit de sub trupul lui. M-am prelinș pe podea, lângă chiloții mei rupți.

— Te iubesc, am șoptit, privind în gol în fața mea. Dar, te rog, nu te mai apropia de mine. Te rog.

— Nu pot, a răspuns, cu o voce joasă și gâtuită.

Mi-am lăsat capul să cadă, cu pieptul zguduindu-se și lacrimile curgând. Înșfăcându-mi geanta din locul în care căzuse, m-am repezit spre ușă. Numai că, înainte s-o pot deschide, el era deja în picioare, cu trupul în spatele meu, cuprinzându-mă în brațe ca într-o cușcă și împiedicându-mă să plec.

Am țipat, întorcându-mă spre el, fără să mai simt altceva decât disperare.

— Uită-te la mine, i-am zis, deznădăjduită. Uite ce mi-ai făcut.

Ochii i s-au înroșit și am văzut lacrimile inundându-i. A înghițit în sec și, în sfârșit, a părut că n-are habar ce să-mi zică.

— Niciodată n-am vrut să-ți fac rău.

L-am privit fix în ochi. Oare vedea cum arătam? Îi păsa de faptul că sufăr?

— Atunci, lasă-mă să plec, i-am zis. Te rog, lasă-mă să plec. Dacă mă iubești, cât de cât...

M-am întors să ies, dar și-a repezit mâna în ușă, răsuflarea zguduindu-i pieptul.

— Kat, te rog, a șoptit. Te rog, nu face asta.

Totuși am deschis ușa, refuzând să mă întorc ca să-l privesc. Dar am înclinat capul, doar cât să mă poată auzi.

— Ai zis c-o să-mi dai totul, și n-ai făcut-o. Nici nu poți, l-am acuzat. De Thomas aș fi scăpat până la urmă, dar de tine?

Lacrimile au reînceput să-mi curgă, iar suferința mi-a năpădit pieptul și măruntaiele.

— Ai făcut din mine o ruină!

CAPITOLUL 8

KAT...

Mergeam grăbită prin școală, înfigându-mi în podele tocurile al căror țăcănit reverbera de-a lungul coridorului, în timp ce mă îndreptam spre cabinetul directorului. Era a patra oară pe anul ăsta când fusesem chemată la școala lui Jared, fie să-l iau acasă, fie să discut cu directorul despre comportamentul lui.

Totul fusese perfect până vara trecută. Sau, oarecum perfect. În ruptul capului n-ar fi trebuit să-i permit lui Thomas să-l ia. De atunci, Jared o luase razna, și știam de ce, dar refuza să mă lase să-l ajut, iar eu nu știam ce să mă mai fac. Slavă Domnului că nemernicul ăla era acum la închisoare.

Dar, chiar și-așa, răul fusese făcut, iar fiul meu era altul. Acum, semăna mai mult ca oricând cu tatăl lui.

Am dat buzna pe ușa grea din lemn și am intrat în cabinet, oprindu-mă și căutându-l imediat cu privirea pe Jared.

Când l-am văzut stând lângă un alt băiat, pe scaunele de lângă perete, nu m-am putut stăpâni și am explodat.

— Iar bătaie? m-am răstit. Sunt total dezgustată. Ce-a fost în capul tău?

Jared privea fix înainte, cu o mutră plictisită, ignorându-mă.

— N-a fost nicio bătaie, a mormăit cineva și mi-am îndreptat privirea spre băiatul care stătea la două scaune distanță de el. Josh Rutgers e un smiorcăit.

Nu-l mai văzusem pe băiat până acum, dar am dedus că el și Jared erau amândoi implicați.

— Tu cine ești? l-am luat la rost.

Mi-a zâmbit, întinzându-mi mâna.

— Madoc Caruthers. Sunteți mama fratelui meu, nu?

Mama fratelui. Caruthers.

— Ce?

I-am cercetat părul blond, ochii albaștri poruncitori, pantofii scumpi și geaca maro din piele, croiala elegantă a blugilor... O, *Dumnezeule!*

— Dar câți ani aveți? m-a întrebat, măsurându-mă de sus până jos cu o privire lungă, total nepotrivită. Aveți zece ani când l-ați născut pe Jared?

— Caruthers, am repetat, neluându-i în seamă complimentul și apropiindu-mă de băieți. Tatăl tău e Jase Caruthers?

— Da. Îl cunoașteți?

— Nu, m-am răstit și m-am întors spre Jared. Ridică-te!

Jared și-a dat ochii peste cap și s-a ridicat, urmându-mă spre biroul secretarei.

Fir-ar să fie. Erau prieteni. Cum de n-am știut?

Doamna Bauer, secretara directorului, ne-a văzut și s-a oprit din ceea ce făcea.

— Domnul director a trebuit să plece la o întâlnire, m-a informat. Dar Jared e suspendat pentru trei zile. Trebuie să-și facă temele în tot acest timp. Am nevoie să-mi semnați aici.

A scos la iveală o foaie de hârtie și mi-a împins-o în față, împreună cu un pix.

Am luat pixul și am început să citesc documentul.

— Ce s-a întâmplat, mai precis?

— Un tip s-a dat la Tatum Brandt, mi-a răspuns Madoc, apropiindu-se de birou și oprindu-se lângă noi. Așa că eu și Jared i-am făcut vânt.

— Băiatul doar a vrut s-o invite la carnavalul școlii, m-a lămurit doamna Bauer. Iar ei doi s-au apucat să-i fure hainele când era la duș, după care le-au agățat în vestiar, de dulapul domnișoarei Brandt, cu un mesaj foarte vulgar scris pe chiloți.

Ultima parte a rostit-o într-o șoaptă oripilată și l-am auzit pe Madoc pufnind lângă noi, apoi îndoindu-se de râs, iar pe Jared l-am simțit rânjind lângă mine.

M-am întors spre el.

— De ce i-ai făcut una ca asta lui Tate?

— Pentru c-o place, s-a amestecat Madoc.

— Taci, naibii, a mârâit Jared.

Furia mi-a umplut pieptul, dar mi-am înăbușit-o, fiindcă știam că exact asta urmărea Jared. Care era problema lui? În ultimul timp, era pornit să mă înfrunte, iar certurile dintre noi erau la ordinea zilei. Nu mai știam cum să procedez cu el.

Sticla de rom pe care o aveam acasă mi-a apărut fulgerător în minte și am înghițit în sec, simțindu-mi gura uscată de parcă aș fi avut nisip în ea. Am semnat repede hârtia, fără s-o mai citesc.

Nu-mi mai păsa. Nu mai voiam decât să plec de-acolo.

— Madoc, a rostit o voce profundă, bărbătească.

Am înghețat. Nu, nu se poate...

Madoc s-a întors, lângă mine.

— Salut, a răspuns, pe un ton nepăsător. Jur că n-am făcut-o eu.

A început să-mi tremure pixul în mână și i-am simțit dogoarea privirii în ceafă.

Nu-l mai văzusem de mult timp.

— A, sigur că nu, a replicat bărbatul. Niciodată nu ești tu de vină.

Vocea i se auzea tot mai aproape, așa că am închis ochii pentru o clipă, nevrând să întorc capul; totuși, știam că n-am cum să ies de-acolo fără ca el să mă vadă.

În cinci ani de când puseseăm punct relației, foarte multe se schimbaseră.

Dar nu destule. Furia încă mai ardea mocnit în mine, timpul nu vindecase nimic.

— Nu, niciodată, a replicat Madoc. Oricine ar vrea să aibă un copil ca mine.

După care i-a întors spatele, făcându-i cu ochiul secretarei între două vârste, aflate de cealaltă parte a biroului.

Femeia s-a încruntat, a țâțâit din buze spre el, după care a împins o altă coală de hârtie, ca s-o semneze Jase, presupun. Deci fusese suspendat și Madoc.

— Acum luați-i acasă, ne-a instruit ea. Și să se întoarcă vineri.

Am zărit cu coada ochiului costumul negru al lui Jase în timp ce se apropia de birou, Madoc fiind între noi. A tras mai aproape documentul, ca și cum ar fi vrut să-l citească, dar i-am simțit privirea poposind asupra mea.

Fir-ar să fie. Am strâns din dinți și mi-am asprit privirea, ca să nu-și dea seama cât sunt de emoționată când mă uit la el.

A mijit ochii și a părut că i se oprește respirația, dar și-a plecat repede capul și a luat pixul ca să semneze hârtia.

Da, nici eu nu mă așteptasem la asta, Băiatule cu Facultate.

În ultimii câțiva ani ne descurcaserăm de minune să ne evităm reciproc. Știam în ce cârciumi să nu calc, iar el știa că trebuia să ocolească High Street, din moment ce acolo lucram eu.

Chiar dacă nu mai eram săracă lipită și nu mă mai luptam pentru existență, aveam grijă să nu frecventez restaurantele la modă sau clubul privat, unde puteam să dau cu ochii de el. Și, din moment ce Jase ducea o viață atât de binecuvântată, încât nu era nevoie să pună vreodată piciorul într-o băcănie, într-o farmacie sau în McDonald's, drumurile noastre nu se intersectaseră.

Aproape niciodată

Cu o singură excepție, odată, pe stradă, când urmăream parada de 4 Iulie, iar asta fusese acum doi ani.

A semnat documentul și i l-a înmănat doamnei Bauer, după care l-am văzut uitându-se din nou în direcția noastră.

— Jared? a întrebat, zgâindu-se pe lângă mine, surprins.

Fiul meu a întors capul spre tatăl lui Madoc, iar eu mi-am plimbat privirea de la unul la celălalt. Jared nu-și amintea de el, nu-i așa? Fuseserăm precauți.

Numai dacă n-o fi dat Jared peste el, acasă la Madoc, din moment ce erau prieteni.

Jase, totuși, îl privea ca și cum l-ar fi văzut pentru prima oară în viață.

— Da? a zis Jared, pe un ton săcâit.

Numai că Jase a întors capul, pur și simplu.

— Sunteți amândoi suspendați, i s-a adresat el lui Madoc, în timp ce-i restituia pixul doamnei Bauer. Cum se face că nu l-am cunoscut până acum pe prietenul tău?

— Probabil pentru că el e acasă la noi mai des decât ești tu, a ripostat fiul lui.

Am zâmbit, contraatacând-l provocându-mi mult prea multă plăcere. Chiar dacă Madoc nu i-o fi scos peri albi lui Jase așa cum imi făcea Jared mie, tot era ceva. Mă simțeam satisfăcută să știu că o persoană din viața lui îl trăgea la răspundere.

S-a auzit soneria unui telefon mobil, iar Jase și l-a scos pe-al lui din buzunarul de la piept, examinând ecranul. După ce a apăsat pe un buton, l-a strecurat la loc în buzunar.

— Aș putea, vă rog, s-o iau și pe fiica mea vitregă, Fallon Pierce? a întrebat-o pe doamna Bauer. Dacă tot sunt aici, s-o iau și pe ea și s-o scutesc pe Addie de un drum.

Secretara l-a privit pieziș, strâmbându-și gura.

— Sigur, a mormăit, în cele din urmă.

M-a luat cu călduri, fără să știu precis dacă din cauza lui Jase, sau a faptului că pomenise despre o fiică vitregă. Știam că se recăsătorise repede după divorțul de mama lui Madoc, de acum câțiva ani.

Foarte repede, la drept vorbind.

Da, bărbații ca el nu știu cum să trăiască fără o soție care să se ocupe de gospodărie și de copii și de programarea afurisișilor de grădinari și de furnizori. Numai ca ei să poată avea de toate și să nu sacrifice nimic.

Doar că nu eram eu aia. El își consumase plăcerea vinovată cu fata din parcul de rulote. Nu putea să se însoare cu ea.

Am scrâșnit din dinți și mi-am pus geanta pe umăr.

— Eu mă duc să aștept în mașină, l-am auzit pe Madoc, care tocmai înșfăcase cheile tatălui său de pe birou.

— Da, și eu, l-a imitat Jared, subtilizându-mi cheile din geantă.

Numai că eu mi-am repezit mâna și i le-am smuls înapoi.

— Nici vorbă, m-am răstit. Nu-ți miști niciun mușchi fără incuviințarea mea. Ai înțeles? Și-o să-i ceri iertare lui Tate, imediat cum se întoarce acasă de la școală.

— Ba, pe naiba, a ripostat el, întorcându-mi spatele. Mă găsești în parcare.

— Jared!

Dar tot ce-am mai putut face a fost să văd cum băieții ies din cabinet, lăsându-mă pe mine singură cu Jase.

— Uimitoare genetica asta, nu-i așa? a comentat Jase, de lângă mine. Jared nu l-a mai văzut pe taică-său de când era bebeluș, dar uite cât de mult seamănă cu el.

L-am săgetat cu privirea, probabil fremătând din nări.

— Tu nu-l cunoști pe Jared și nu știi prin ce-a trecut, așa că nu-ți da aere că ai ști.

Și, făcând stânga-mprejur, am ieșit din cabinet, vrând să mă îndepărtez cât mai mult posibil de el.

Numai că el a venit imediat după mine.

— Ei bine, mă întreb dacă măcar tu îl cunoști.

Mi-am strâns pumnul pe breteaua genții, ca să-mi stăpânesc tremurul mâinii.

— Și ce vrei să spui cu „prin ce-a trecut”? m-a întrebat. Nu l-a văzut pe taică-său, nu?

M-am repezit mai departe pe coridor, fiindcă familiarul lui parfum de santal, angelică și încă un miros pe care nu-l puteam identifica, se revărsa peste mine ca un martini rece cu gheață. Mi-am trecut limba peste buzele uscate.

— Kat? a insistat el, văzând că nu-i răspund. Te rog, spune-mi că n-ai fost atât de proastă, încât să-l lași pe ăla să se apropie de el.

Am refuzat să-i răspund. Jase nu mai făcea parte din viața mea și nu-mi dădeam seama prea bine de ce simțea nevoia să se dea preocupat. N-o fi fost un infractor, ca Thomas, dar amândoi erau tați iresponsabili. N-avea niciun drept să mă judece.

O tânără, cam de vârsta lui Jared și a lui Madoc, a apărut coborând pe scară și prinzându-ne din urmă chiar înainte să ieșim pe ușă.

— Hei, care-i treaba? a zis, ținându-se de bretelele rucsacului din spate și plimbându-și privirea de la Jase la mine și înapoi.

— A trebuit să vin după Madoc, așa că m-am gândit să te iau și pe tine, a răspuns el.

A, fiica vitregă.

În ochii ei verzi a apărut o expresie iritată, în spatele ochelarilor.

— Minunat, s-a stropșit ea. Idiotul o dă în bară și sunt obligată să plec și eu acasă.

Jase a oftat și i-a deschis ușa.

— Du-te la mașină.

Fata a ieșit, iar el și-a întors privirea spre mine, invitându-mă cu un gest. Am ieșit pe ușă și m-am oprit în capul scării, privind-i pe copiii din parcare. Jared era cu nasul în telefon, în timp ce Madoc se strâmba ca un țânc de cinci ani la sora lui vitregă.

— Par să se înțeleagă de minune, am cugetat, fără să-mi pese de faptul că replica mea suna sarcastic. Am auzit că te-ai recăsătorit acum vreo doi ani. Felicitări!

A suspinat din rărunchi și a început să coboare treptele odată cu mine.

— Viața ar trebui să meargă înainte. Dar tu? Te vezi cu cineva? L-am fixat cu privirea, zărindu-i chipul împietrit și auzindu-i vocea aproape plictisită, ca și cum m-ar fi întrebat dacă am încercat noul restaurant de pe High Street.

Părea aproape calm.

Dar apoi am remarcat că, din nou, nu respira.

Mi-am arcuit un colț al gurii, într-un zâmbet.

— După cum ai spus, viața merge înainte.

Stăteam cu pixul în mână, ghemuită pe fotoliul din livingul întunecat. Muzica răsună din combina stereo și o ascultam, cu picioarele acoperite cu o pătură, privind cuvintele de pe hârtie, în timp ce minunata uitare dăruită de rom îmi încălzea venele și-mi înțețoșa creierul.

El n-a fost niciodată al meu. Măcar atât știusem cu ani în urmă, așa că, de ce naiba îl mai lăsasem în viața mea? Pieptul mă durea de hohotele de plâns pe care nu voiam să le las afară, ochii mă usturau din cauza lacrimilor. Mi-am înghițit nodul din gât și mi-am luat paharul, dându-l pe gât.

Nu învățasem niciodată să fiu cineva. Cine eram eu fără el?

Viața lui mersese înainte de când ne despărțiserăm. Jase conducea acum una dintre cele mai de succes firme de avocatură din țară. În multe dimineți mă trezeam cu chipul lui în față, în ziar, și, ca de fiecare dată, câștiga orice caz pe care-l aborda. Nimic nu-l distrăsese vreodată, cu atât mai puțin pierderea mea.

Eu, pe de altă parte, rămăsesem încremenită în loc. Rareori ieșeam cu cineva și nu mai avansasem de multă vreme. Inima îmi era încă zdrobită.

Iar dovada o avusesem după ce-l văzusem în după-amiaza asta și mă năruisem complet de cum ajunsese acasă. Jared se repezise în camera lui, trântind ușa, iar eu mă dusesem la frigider, scoțând

o sticlă — alcoolul se afla în permanență acolo —, dând fuga la promisiunea salvării. Puteam să-l uit în fiecare seară.

Sau să mi-l amintesc. Dacă beam suficient.

Am strâns mai tare jurnalul în mână, rezemându-l de genunchi, și mi-am înfipt pixul în hârtie.

— Îmi doresc să nu-l fi întâlnit niciodată.

— Pe cine? a întrebat o voce. Pe tatăl meu?

Am ridicat brusc capul și l-am văzut pe Jared, sprijinit de tocul ușii dintre living și antreu, privind-mă cu mâinile cufundate în buzunare.

— Da, ai fi avut o viață mai bună dacă nu l-ai fi întâlnit niciodată și dacă nu m-aș fi născut eu, nu-i așa?

Mi-am coborât privirea spre cuvintele pe care le scrisesem. Oare le-am rostit cu voce tare?

Ridicând iar privirea, am clătinat din cap.

— Nu la asta mă refeream, am zis, închizând jurnalul, dar lăsând pixul înăuntru, apoi așezându-l pe măsuta din fața mea.

El continua să mă privească. Am auzit ploaia începând să bată în fereastră și ceasul dăngănind pe polița căminului. Ce oră să fi fost?

Aruncând o privire rapidă spre ceas, am observat că era trecut de opt. Nu pregătisem cina, iar el nu mâncase nimic, fiindcă stătuse numai în camera lui încă de la unu după-amiaza.

Mi-am trecut o mână prin păr și mi s-au răsucit măruntaiele când m-am gândit ce ființă dezgustătoare și jalnică eram.

— Iartă-mă, puiule, i-am zis cu o voce stinsă.

— Nu-mi mai spune așa.

S-a apropiat agale de mine și a aruncat o privire pe fereastră, prin perdeaua pâlپاitoare de ploaie. Umbrele frunzelor de afară îi jucau pe față și părea mult mai matur decât cei cincisprezece ani ai lui.

Jared nu avusese viața grea pe care o duseserăm eu sau tatăl lui. El n-avusese niciodată pretenții prea mari și avusese mereu mâncare

în frigider și veșminte decente pe el. Și existaseră momente în care fusesem o mamă bună. El nu fusese totdeauna singur.

Cu toate astea, din nefericire, Jared aflase de la o vârstă foarte fragedă că, deși putea să fi fost mai rău, putea să fi fost și mult mai bine. În definitiv, și tatăl lui Tate își creștea singur fiica. El cum putea să fie mereu prezent alături de copilul lui, iar eu, nu?

Tatăl lui îl părăsise și-l maltratase, iar mama lui era prea ocupată ca să se revanșeze pentru tinerețea ei irosită, motiv pentru care-l neglija.

În timp ce privea pe fereastră, ochii i s-au înnegurat și fruntea i s-a încruntat. Tot ce puteam să simt era distanța dintre noi. Nici nu-mi mai aminteam când mă lăsase ultima oară să-l strâng în brațe.

— Ar trebui să te duci, i-am zis cu voce joasă.

— Unde?

— La Tate.

Asta era ceea ce vedea, atunci când privea pe fereastră. Casa ei era lângă a noastră, iar ea era singura care putea să-l facă vreodată fericit.

— Da, ți-ar plăcea, nu? s-a răstit. Să plec de pe capul tău?

— Ce? am zis, ridicându-mă, lăsându-mi picioarele pe podea și fixându-l cu privirea. Jared, nu...

— Tate poate să se ducă naibii, din partea mea, a mârâit el, întrerupându-mă. O urăsc.

Am sărit de pe fotoliu, dar mișcarea a fost prea rapidă. Capul mi s-a încetșosat și mi-am pierdut brusc echilibrul. M-am prins de spătar ca să mi-l recapăt.

— Jared, ce-ai pățit? Ce s-a întâmplat? am insistat. Doar ai nevoie de prietenii tăi.

El însă a continuat să privească, încrâncenat, drept înainte.

— Nu și de ea. E la fel ca toate celelalte. Nu-i pasă câtuși de puțin de nimeni, în afara ei, vacă proastă.

După care s-a răsucit pe călcâie și a ieșit din încăpere.

— Jared! am urlat, repezindu-mă după el, numai că mi s-au înmuiat genunchii și am simțit că sunt pe cale să cad. Dacă asta e influența prietenului tău Madoc, am continuat, cu vocea sugrumată, străduindu-mă să-mi înghit arsura care mi se urca pe gât, nu vreau să-l mai văd prin preajma ta!

— Da, cum să nu, a replicat el, râzând și deschizând ușa de la intrare. Ce-ar fi să te mai trezești și tu, naibii, din când în când? Nu el e influența rea. Eu sunt.

A ieșit pe verandă, dar l-am apucat de braț, trăgându-l înapoi.

— Ia mâna de pe mine! a răcnit, cu privirea întunecată și respirația greoaie.

Și-a smucit brațul, iar eu am rămas pe loc, cu pătura căzând de pe mine și cu hainele de lucru șifonate.

O senzație de frică m-a izbit cu putere și am încremenit. Eram incapabilă să vorbesc.

Și-a împreunat sprâncenele, arătând de parcă se pregătea să dea cu pumnul în ceva. Sau în cineva. Pentru o clipă, a fost cât pe ce să scot un țipăt. Era de parcă l-aș fi văzut din nou pe Thomas.

Tremuram până-n măduva oaselor și-mi venea să mă fac ghem. Mi-era frică de el. Mi-era frică de copilul meu.

Și asta din vina mea.

Numeroasele ocazii în care fusese expediat la bunicii sau la prietenii lui, permanenta mea absență, neglijarea, faptul că niciodată nu-l puneam pe primul plan... Niciodată nu fusesem o mamă pentru el, fiindcă niciodată nu-mi propusesem să fiu. Crescusem împreună cu el, nu pentru el.

Abia dacă mai puteam să vorbesc, cu gâtul umflat de atâta durere.

— Mi-aș fi dorit..., am șoptit, lăsându-mi ochii în jos. Mi-aș fi dorit să fi fost o mamă mai bună, Jared.

A rămas tăcut pentru câteva clipe, după care a vorbit, cu o voce joasă și calmă.

— Iar eu îmi doresc să dispari, pur și simplu.

Am închis ochii, simțind cum se revarsă lacrimile în timp ce-i auzeam zgomotul pașilor coborând treptele verandei și îndepărându-se. Când i-am deschis la loc, dispăruse, nu-l mai vedeam prin ploaie și prin întuneric.

Am lăsat pătura să cadă de tot de pe mine și m-am întors, intrând cu pași nesiguri în casă.

Ce naiba am făcut? De ce i-am dat lui Jase atât de multă putere asupra fericirii mele? Dacă Jared avea să fugă de-acasă și să mă părăsească, fiindcă exact asta era ceea ce meritam?

Un țârâit a străpuns liniștea și mi-am întors capul la stânga și la dreapta, încercând să-mi dau seama de unde venea sunetul.

Era telefonul meu.

Jared.

M-am dus fuga la geanta mea, care rămăsese pe masa de lângă scară, și mi-am scos telefonul. Dar înainte să apăs pe Răspunde am zărit numărul de telefon de pe ecran și mi s-a oprit inima în loc.

Ce?

El nu mai sunase de când...

El nu sunase niciodată.

Doar la câteva săptămâni după ce se sfârșise relația noastră, numai că eu nu-i răspusesem. Nici prima dată când sunase, nici a zecea oară. După un timp, înțelesese mesajul. Mă lăsase în pace.

O scânteie de dorință mi s-a aprins în vene. Atât de mult timp...

Apăsând cu o mișcare lentă pe Răspunde, m-am rezemat cu spatele de perete și m-am prelinș pe podea, ducând telefonul la ureche.

A urmat o tăcere, dar asta probabil din cauză că trebuia să spun eu ceva și încă n-o făcusem.

Și nici n-aveam s-o fac.

Am auzit o răsuflare la celălalt capăt și un fior rece mi-a străbătut șira spinării.

— Eu încă mă gândesc la tine, a zis cu voce scăzută și îndurerată. În fiecare zi. De atâtea ori, zi de zi.

Apoi a oftat prelung.

— Mi-a fost mai greu decât am lăsat să se observe să te văd azi și știu că n-ar fi trebuit să te sun, dar aveam nevoie să-ți mai aud vocea. N-am încetat niciodată să-ți simt lipsa.

Ochii mi s-au umplut de lacrimi și totul s-a încetșosat.

— Asta nu te-a împiedicat să te recăsătorești.

A rămas tăcut pentru câteva clipe și tot ce simțeam venind dinspre el era disperarea. Nu știu dacă din vina lui, sau a mea, sau a amândurora, dar povestea asta devenise prea sucită ca s-o mai putem îndrepta. Măcar atâta lucru știam amândoi.

— Te-am rănit atât de mult, a recunoscut. M-am folosit de tine și te-am zdrobit și te-am făcut nefericită și... Am crezut c-o să-ți fie mai bine dacă stau la distanță. Am crezut că, dac-o să mă însor cu altcineva, o să uit de tine și de tot ce ți-am făcut, ca și lui Maddie și fiului meu, și că inima asta blestemată n-o să mă mai doară atât de rău. Trebuia să vin după tine, dar tu de ce să mă mai fi vrut? Sigur mă urăști, nu-i așa? Abia dacă mai suport să mă văd eu însumi.

Am strâns din dinți, ca să nu mă audă că plâng.

— Țsta-i regretul meu cel mai mare, a continuat, cu vocea frângându-se de tristețe. Regret că mi-am înșelat nevasta. Regret că n-am fost niciodată alături de Madoc când ar fi trebuit să fiu, dar cu tine...

Vocea i s-a stins.

— Aș vrea să mă pot întoarce la ziua aia, din atelier, să te văd iar, cu coada ta răvășită și cu ochii tăi calzi, frumoși, cu pata aia de unsoare de pe gât pe care-mi tot doream s-o ating... și-mi doresc să fi plecat, atunci când mi-ai cerut să plec.

M-am înfășurat cu brațele, apăsându-mi telefonul de ureche și lăsând lacrimile să curgă în timp ce-l ascultam.

— Îmi doresc să te fi lăsat atunci și să nu-ți mai fi răpit viața, să nu te mai fi rănit niciodată. Să fi plecat și-atât, pentru că aș fi

fost fericit știind că ți-ar fi fost mai bine așa. Că focul ăla din ochii tăi n-ar mai fi murit niciodată.

Bărbia îmi tremura, pieptul mi se zguduia. Un hohot mi-a scăpat din gât și mi-am dus mâna la gură, ca să înăbuș sunetul.

— Aș fi vrut să fi putut face asta, a continuat. Dar aici e porcăria, știi? Dacă m-aș întoarce în ziua aia, dacă te-aș vedea în tricoul ăla alb, subțire, respirând atât de agitată, fiindcă ți-era frică de mine, dar tot aveai curaj să ripostezi... Oricât de mult mi-aș dori, n-aș putea să fac nimic altfel.

Vocea i-a devenit mai puternică.

— Nimic. N-aș putea să mă stăpânesc. M-aș arunca imediat cu capul înainte, chiar știind cât de rău o să se termine totul, pentru că tu ești singura viață pe care am avut-o vreodată, și mi-ar fi fost cu neputință să nu te am.

Vocea a început să-i tremure, îngroșată de lacrimile pe care nu voia să le lase afară.

— M-aș face fărâme și aș arde în foc de o mie de ori, numai ca să te am pe tine.

Am închis ochii strâns și am capitulat, terminând apelul și lăsând, în sfârșit, să năvălească totul afară.

Îl iubeam încă și-mi era foarte greu să-mi dau seama de ce, dacă putea să ne fie atât de bine împreună, de ce ne era atât de rău împreună, în același timp? Cum era posibil să fie ceva atât de potrivit și de toxic, totodată?

Dar, cum stăteam așa, în întunericul casei mele, cu alcoolul care-mi zbârnâia prin vene și-mi îngreuna membrele, mi-a trecut prin minte că poate eu îmi eram cel mai înverșunat dușman. Și poate că Jase își era lui însăși, la fel. Nu eram toxici împreună, deoarece, chiar și despărțiți, tot nefericiți eram.

Și noi doi nu eram o greșală. Poate că tot ce ne despărțea era o greșală.

Jase Caruthers nu putea să mă schimbe, iar eu nu puteam să-l schimb pe el. Simplu și la obiect.

Pur și simplu, nu eram încă potriviți unul pentru celălalt.
Poate, într-o altă viață...

— Hei, pot să vorbesc cu tine o clipă?

— Nu poate să aștepte până când ajungem la circuit? răspunde Jared, părând stresat.

Apoi ridică ochii de pe încălțările lui James, după ce s-a asigurat că sunt înnodate de două ori.

— Mergi cu mașina mea? mă întrebă.

— Nu, e cu mine, intervine Madoc, zâmbind. O pun să conducă.

El și Kade iau lada frigorifică și-o trântesc pe verandă, intrând înapoi în casă după camerele GoPro și geanta pentru ele.

— Dylan! zbiară Jared după ea, aflată undeva prin casă. Trebuie să pleci! Jax vrea să mai faci câteva ture de antrenament până-ți vine rândul!

— Uff, răspunde ea, gemând, în timp ce apare dinspre sufragerie. Tot fac ture de antrenament de la doisprezece ani. Cred că le știu acum.

Madoc îi aruncă ceva lui Kade, cât pe ce să mă nimerească în față, iar Tate, Fallon și Juliet coboară în goană pe scară, una dintre ele sărutându-mă pe frunte din mers.

Închid ochii și strâng pumnii.

— N-ați putea să vă opriți doar pentru un minut? răcnesc. Trebuie să vă arăt ceva.

— Păi, atunci, hai mai repede! se răstește Jared, terminând cu încălțările lui James.

— Am găsit cartea asta, îi zic. Sau, mai bine zis, mi-a fost trimisă. Sunt foarte convinsă că e despre mama și tata. E, cum să zic, povestea lor de dragoste sau cam așa ceva.

— Ce? întrebă Tate, boțindu-și fața, nedumerită, în timp ce-și pune ochelarii de soare, iar Fallon le pulverizează loțiune de protecție solară pe ceafă lui Madoc și lui Kade, când trec pe lângă ea.

— Uite, Kat și Jase! zic eu, scoțând cartea, pe care i-o înmănez lui Jared, deschisă la pagina la care lăsasem semn, ca să-i pot arăta prenumele bizar de asemănătoare cu ale părinților noștri.

Tate vine să vadă, însă Jared nici că putea să se arate mai puțin interesat. Îmi întinde cartea înapoi și începe să-și pipăie blugii, probabil după chei și portofel.

— Iar ei au copii, pe Jared și pe Madoc, le atrag atenția. Locuiesc într-un oraș mic din Illinois, ea are un copil cu nu știu ce nemernic, el e căsătorit, băieții lor sunt prieteni, iar Jared e îndrăgostit de fata din casa vecină, pe care o conduce în fiecare zi la școală.

Îmi ridic privirea spre Tate, apoi o întorc spre Jared.

— Chiar așa ai făcut?

Jared doar râde ca pentru sine, scoțându-și telefonul din încărcătorul aflat în livingul din apropiere și vârându-l în buzunarul de la spate.

— Cine să scrie o carte despre părinții noștri? Asta nu înseamnă nimic.

Toată lumea își termină se strâns lucrurile, se încălță și se îndreaptă spre ieșire.

— Hai să mergem! strigă Jared.

Scot un geamăt încet și scrâșnesc din dinți. *Fir-ar să fie!*

Mă văd nevoită să fac stânga-mprejur și să mă duc pe verandă, unde strig după el, în timp ce restul lumii traversează peluza.

— I-ai spus tu mamei că femeile sunt niște cățele foarte pretențioase care trebuie plimbate cel puțin o dată pe zi?

Toți se opresc brusc, iar Jared încremenește. Aud câteva exclamații scurte și ceea ce pare să fie ca un fornăit din partea lui Kade.

Văd cum i se încordează mușchii spinării lui Jared prin tricou, toată lumea tace mâlc, iar mie-mi vine să zâmbesc.

Daaaaaaaaa. Acum v-am captat atenția, nu-i așa?

Am mai citit câteva capitole de când am ajuns acasă la Jax și am aflat că relația dintre Jared și mama noastră n-a făcut decât să se înrăutățească pe parcursul anului care a urmat. El a zis și câteva

lucruri de-a dreptul interesante, pe măsură ce s-au accentuat cer-
turile.

Toți se întorc cu fața spre mine, cu încetineală, Jared se uită la
mine năucit, în timp ce Tate îl privește oripilată.

— Jared, n-ai spus tu asta, zice ea.

El însă nu poate face altceva decât să se apere în grabă.

— Păi, aveam, cât să zic, șaisprezece ani! izbucnește, răsuflând
greu. Doamne, Dumnezeuule, probabil eram beat!

Se repede și-mi ia cartea din mână, deschizând-o la întâmplare
și cercetând pagina. Întind mâna spre el.

— Dă-mi-o înapoi!

— Pe naiba! răcnește el.

— Pot să-i spun lui Tate ce-ai zis despre ea pe la spate, când
aveați cincisprezece ani, îl ameninț cu voce tare. Așa că, dă-mi-o
înapoi.

El aruncă o privire îngrijorată spre Tate, care doar își lasă capul
într-o parte și-și proptește mâinile în șolduri, părând un pic cam
enervată. Apoi, Jared o privește pe Dylan, care dă impresia că e pe
jumătate amuzată, pe jumătate stânjenită. Știind ce fel de om e el
acum, îți vine greu să crezi că a dat vreodată dovadă de cruzime —
sau că a ajuns s-o cucerească pe Tate, după ce pe vremea aia a
tratat-o ca pe un rahat —, însă Dylan știe să se împace cu situațiile
mai bine decât oricine. E oarecum distractiv să-ți dai seama că
părinții tăi nu sunt perfecți. Și, ia stați, e chiar mai bine să se sub-
linieze asta de față cu toată lumea.

Se încruntă și-mi dă cartea înapoi.

— Quinn, începe el să-mi explice, eram un mare nemernic pe
vremea liceului, da?

— Mda, nicio mirare.

Deodată, Jared întoarce capul într-o parte și o privește chiorăș
pe Juliet.

— Tu ai făcut chestia asta?

Ea pufnește și-mi dau seama că Jared a gândit la fel ca mine.

Penelope Douglas

— O, da, răspunde Juliet, bătându-și joc de el. Categorie, eu am scris-o. Știi că asta te așteaptă, nu? După toți anii în care voi, bărbații, ați preferat să nu respectați femeile — aici îl fulgeră cu privirea pe Madoc — fără să visați măcar că, într-o zi, o să aveți o fiică, o soră și o nepoată, pe care o să le adorați. Categorie, eu am fost. Răsplata vine târziu, dar sigur. Muahahahaha!

Tate și Fallon râd alături de ea, iar Jared se întoarce din nou spre mine.

— Quinn...

Eu însă îmi dau ochii peste cap și trec pe lângă el.

— Las-o baltă. Nu-i nimic, îi spun.

Nu s-a schimbat nimic din felul în care-mi iubesc frații și știu că el a trecut prin multe în copilărie și în adolescență, dar, fir-ar a naibii de treabă... ce mic nemernic!

CAPITOLUL 9

Circuitul din Shelburne Falls ocupă mai multe pogoane de teren din mijlocul extravilanului, e administrat de Jax, cu investiții substanțiale din partea lui Jared, a lui Madoc și a lui Tate. Toți au concurat acolo cu ani în urmă, iar pe măsură ce familiile Trent și Caruthers au preluat asupra lor, încetul cu încetul, conducerea și extinderea, circuitul s-a dezvoltat cu mult peste stadiul inițial, de unică pistă de pământ dând roată unui mic heleșteu nesemnificativ.

Pe vremea aia, se numea Loop și tot ce-ți trebuia ca să participi era o mașină. Cursele erau neoficiale și, de obicei, însemnau o adunătură de adolescenți dornici de puțină distracție.

Acum, în locul pistei inițiale, sunt două. Cea nouă nu e un simplu pătrat, precum cea veche. Are șicane și bucle, fiind și mult mai lungă decât cea originală. Pistele sunt pavate, există contracte și regulamente, au fost instalați manageri care să aibă grijă ca totul să meargă strună. Chiar dacă unii sunt reticenți la numeroasele schimbări cunoscute de Loop, Jax știe ce face. Dacă vrei să menții interesul oamenilor, trebuie să introduci în permanență ceva nou. Și din moment ce participarea a crescut de aproape douăzeci de ori față de cea de la început, au trebuit stabilite proceduri astfel încât toată lumea să fie în siguranță.

Și totuși dreptul de a participa la curse e gratuit, așa cum a fost mereu. Circuitul își scoate banii de la sponsori, din concesiune și din comercializarea produselor.

Urmându-i pe ceilalți din familie, mi-am scos peste cap cureaua genții și am aruncat-o pe bancheta din spate a mașinii lui Fallon. Foarte probabil, cu ea aveam să mă întorc acasă. Ea și Madoc stau cel mai aproape de mine.

În timp ce parcurg zona acoperită cu iarbă, observ că vreo doi băieți cu care am fost colegă la școală își întorc capetele spre mine și-mi fac semne de salut.

Îmi ridic bărbia, stăpânindu-mi imboldul de a-mi mușca buzele. Pantalonii mulați din piele ai lui Juliet îmi vin mânășă, iar tricoul fără umeri împrumutat tot de la ea îmi ajunge mai jos de posterior, dar îmi lasă la vedere umerii goi. Juliet îmi dăduse și cu puțin ruj roșu și-mi tapase părul. Din fericire, Jared și Madoc păruseră să fie prea grăbiți ca să observe, cel puțin deocamdată.

— Vreau să conduc Boss-ul! o aud spunând pe Dylan, în timp ce mă îndrept spre locul de lângă pistă în care s-a oprit.

Jared coboară din mașina de lângă ea și-i întinde cheile, după ce, probabil, i-a adus-o în poziția pentru start.

— Gata, se răstește el. Nu mai schimbăm planul jocului atât de târziu!

— De luni de zile îți tot cer. Mă descurc mai bine cu mașina aia! protestează ea.

Jared închide ochii și se ciupește de rădăcina nasului, cu o mutră exasperată.

— Bun, hai să încercăm o metodă nouă.

Deschide ochii, dar se uită la mine, nu la Dylan.

— Quinn, zice. Dylan nu poate să conducă Boss-ul, pentru că vrea să concureze pe Bucla Mare. Bucla Mare are șicane și viraje strânse, așa că are nevoie de o mașină mai ușoară, dacă vrea să aibă vreo șansă de a se descurca pe pista aia.

Tonul îi e sarcastic și o simt pe Quinn crispându-se lângă mine, în timp ce eu mă lupt să-mi stăpânesc râsul.

— Nu numai c-o să piardă dacă o să concureze cu Boss, continuă el, dar probabil c-o să scoată de pe pistă și toate celelalte

mașini, încercând să ia virajele. Și-acum, ai putea, te rog, să-i explici toate astea fiicei mele într-un fel în care să înțeleagă? Fiindcă eu, ori de câte ori încerc, e ca și cum aș vorbi la pereți?

Apoi îi aruncă lui Dylan o privire tăioasă, după care îi întoarce spatele și pleacă.

Dylan rămâne pe loc, tăcută, până când o privesc cu coada ochiului.

— Așadar, ai înțeles, da?

— Ia mai taci.

Râd, iar ea își încrucișează brațele pe piept, îmbufnată.

— Ai emoții și vrei să ai o mașină care ți-e cunoscută, atât, încerc s-o consolez, întorcându-mă spre ea. O să fie bine.

— Da, e mai bine să-l asculți pe tati, ca o fetiță cuminte, o tachinează Kade, ocolindu-ne și oprindu-se în fața ei, împreună cu fratele lui.

— Las-o în pace, Kade, îi zice Hunter.

Însă Kade îi aruncă lui Hunter un rânjel infatuat, și își întoarce din nou privirea spre Dylan, coborând tonul.

— E obișnuită ea cu mine.

Hunter clatină din cap, iar Dylan îl fixează pe Kade cu o privire sfidătoare. El mereu a stârnit-o și a tachinat-o, iar ea mereu s-a ridicat la înălțimea provocărilor aruncate de el. Ca și cum el ar stabili ritmul, iar ea ar trebui să țină pasul.

Nu-mi place felul în care o tot instigă și o face în permanență să simtă că trebuie să-și demonstreze capacitățile.

Mă îndoiesc că fratelui său geamăn îi place, de asemenea. Ei doi se ceartă adesea și, de obicei, Dylan nu e departe de rădăcina problemei.

Kade se răsuțește pe călcâie, cu un mic zâmbet triumfător pe chip, și pornește spre tribune, unde s-au așezat prietenii lui. O fată sare jos din tribună și-și încolățește brațele de gâtul lui, iar el o prinde de șolduri, sărutând-o prelung și fără grabă, dând un frumos spectacol pentru toată lumea.

Tresar și întorc capul în altă parte. Am absorbit suficiente informații de alcov despre familie într-o singură zi, mulțumesc.

Dar apoi remarc că Dylan privește fix spre el, cu suferință în ochi.

Hunter observă și el; clatină din cap și dă să plece.

— Hunter? il strigă ea, făcându-l să se oprească.

El se întoarce spre ea, părând agitat.

— Da, ce e?

Ea își frământă puțin mâinile și își strânge un pic umerii.

— Am emoții, mărturisește.

El scoate un hohot de râs, vrând parcă să spună că o înțelege pe deplin.

Ducându-se la ea, își scoate iPod-ul din buzunarul blugilor și smulge firul căștilor care-i atarnă de gât, după care i le întinde.

— Playlistul de război, o instruieste. Piesa numărul cinci.

— Mersi, zice ea, suspinând ușurată și zâmbind.

Hunter dă din cap și-și lasă privirea să mai zăbovească asupra ei un moment. Apoi, întinzând mâna, o prinde de bărbie și-o face să ridice capul.

— Tu ești Dylan Trent. Lor le e frică de tine. Să nu uiți asta.

Ea îi răspunde cu un zâmbet șovăitor și trage aer adânc în piept, dar își îndreaptă umerii.

— Am înțeles, zice.

El se întoarce și se duce spre tribune, așezându-se lângă Hawke, în partea opusă de Kade și prietenii lui. Hunter e coleg în echipa de fotbal american cu fratele lui și cu Hawke, dar stă mereu separat, departe de oricine altcineva.

— Și cum merge cu cartea? se interesează Dylan.

Îi arunc o privire, amintindu-mi că ea plecase după scena de pe podeaua bucătăriei.

Pierduse foarte mult, mi-am zis, întorcându-mă cu gândul la tot ce citisem în după-amiaza asta.

Mă derutează relația dintre mama și tatăl meu. Mă tot străduiesc să mi-i amintesc așa cum sunt acum, un cuplu trainic și fericit.

Aproape niciodată

E greu să-mi imaginez cam ce viață avuseseră toți — părinții mei, Jared, Madoc, Jax — înainte de nașterea mea.

Mama și tata au reușit, până la urmă, să-și pună viețile în ordine. Încă n-am terminat cartea, așa că nu știu precis cum anume. Dar urăsc să aflu ce alegeri prostesti au făcut și să reajustez tot ce crezusem că știu despre ei. De asemenea, încă n-am idee cine mi-o fi trimis cartea... sau de ce e important pentru persoana respectivă ca eu să cunosc istoria căsătoriei părinților mei. Oare e cineva care încearcă să dezgroape trecutul?

În plus, detest felul în care am resimțit toate sentimentele lui Kat. Nesiguranța, frica, dorința de a rămâne cu ceea ce-ți este familiar, chiar dacă ești nefericită... lipsa puterii.

Pot să mă recunosc în toate acestea.

— Ea e o fire foarte slabă, recunosc în cele din urmă, remarcând nuanța de autodispreț din vocea mea. Și-a organizat întreaga viață în jurul lui. Abia dacă a mai existat fără el, sau a mai avut vreo preocupare sau vreo pasiune în afara lui. I-a ținut în mâinile lui întreaga ei fericire.

Dylan se sprijină de Silvia, mașina cu care tatăl ei o obligă să concureze astă-seară, privind fix înainte.

— Nu e foarte neobișnuit, nu-i așa? răspunde, gânditoare. Cât de mult investim când ne dorim dragostea cuiva? Când îi vrem aproape și ne dorim să se gândească la noi?

Observ că privește spre grupul lui Kade și mă gândesc că, poate, nu sunt singura care se regăsește în carte.

— Nu, nu e neobișnuit, o aprob. Cred că există prea mulți oameni care le dau altora prea multă putere asupra lor. Dar, dacă nu-ți simt lipsa, dacă nu se gândesc la tine, dacă nu-și doresc să-ți fie în preajmă, atunci e momentul să înțelegi că meriți pe altcineva capabil de toate astea.

Am stat amândouă acolo, percepând haosul mulțimii și muzica din jurul nostru ca pe un zumzet îndepărtat, iar discuția rămăsese atârnată în aer.

Era clar că Lucas uitase de existența noastră, a tuturor, iar Kade se folosea de Dylan ca de un câțel de companie, momind-o să învețe tot felul de trucuri pentru amuzamentul lui.

Dylan se cutremură și oftează.

— Ei bine, asta a fost adâncă, glumește ea, apoi se întoarce cu fața. În regulă, ești cu mine, da? mă întreabă.

— Nu, răspund, răsând. Interes zero.

Nu-mi place cum conduce nici măcar în afara competițiilor, așa că poate să se descurce și fără să-i stau eu pe scaunul din dreapta.

— Nu te împotrivi, protestează ea. N-o să-i spună nimeni tatălui tău. Îți promit.

Ochii îmi fug spre cele două drone care plutesc pe deasupra noastră. Dylan îmi urmărește privirea.

— O, da, mormăie. Am uitat de astea.

Jax s-a gândit că dronele ar fi un ajutor grozav pentru instantanee și filmări de sus, ca și o cale mai ușoară de a capta ceea ce se petrece pe traseele off-road. Dacă de camerele GoPro de pe mașini puteam să mă feresc, dronele aveau să obțină imagini cu cine se afla înăuntrul mașinilor, iar tata, până la urmă, tot ar fi aflat despre asta.

— Eliberați pista! a bubuit în difuzoare vocea lui Zack Hager, unul dintre managerii circuitului.

Puhoiul de oameni se risipește, eliberând terenul, îndreptându-se fiecare spre punctul de observație preferat: tribunele, mașinile proprii sau după gard. Muzica explodează prin aer și imensul ceas digital numără invers începând de la treizeci, anunțându-i pe concurenți că trebuie să fie în mașinile lor când va ajunge la zero.

— Ei bine, încep, zice Dylan, răsufând din rărunchi și zâmbind surescitată.

Îi ating în treacăt bărbia cu pumnul, prefăcându-mă c-o lovesc.

— Sunt cu ochii pe tine, puștoaico.

Ea își ciocnește șoldul de al meu.

— Să rămâi de aur, Ponyboy.

Mereu mă face să râd obișnuitul nostru ritual de rămas-bun, cu citate din *Casablanca*¹ și din *Proscriși*².

Se suie în mașina ei de concurs — un Nissan Silvia modificat pentru curse care a făcut parte din colecția tatălui ei —, iar eu ies de pe pistă și mă postez dincolo de gardul din plasă.

De regulă, Jared preferă puterea mașinilor americane, dar a fost forțat să-și lărgescă orizontul când a ajuns o persoană atât de importantă.

Madoc stă lângă mine, încadrat de Fallon și de fiica lor, A.J.

Sunt trei mașini aliniat la start, iar pe ceilalți doi piloți nu-i recunosc, însă par tineri, așa c-ar trebui ca Dylan să aibă șanse destul de mari. E foarte probabil ca ei să nu aibă mai multă experiență ca ea.

Încep să ambaleze motoarele și simt sub tălpi vibrațiile stridente ale huruitului lor.

— Te incită ceva din toate astea?

Întorc capul spre Madoc, cu veșnic optimista lui scânteie în ochi.

— Adică, dacă mă excită?

— Nu! explodează el, cu un aer dezgustat. Adică, te face să-ți dorești, în sfârșit, să ai mașina ta, ca să nu mai atârni după ceilalți din familie ca să te ducă? Uită-te la ele, zice, fluturându-și mâna spre pistă, cât sunt de frumoase. Nu vrei așa ceva?

— Nu-l lua în seamă, zice Fallon, scoțând capul pe după el. E în pragul orgasmului!

Râd, ținându-mă cu ambele mâini de gardul înalt până la mijloc. Gazele de eșapament se revarsă din mașini, lumina roșie a stopului strălucește viu prin căldura amurgului, iar stomacul începe să-mi tresalte un pic. Dylan probabil că e foarte emoționată.

¹ Unul dintre marile filme clasice ale cinematografului mondial, dramă romantică americană din 1942, în regia lui Michael Curtiz.

² Dramă regizată de Francis Ford Coppola, din 1983.

— Du-te să participi la cursă cu Dylan, îmi propune Madoc. Simte mașina.

— Sunt drone peste tot. Știi că tata o să afle.

— Tata s-a împăcat cu faptul că am concurat în curse, argumentează el. Poate să se împace și cu ideea că ești copilot.

— Dar pe ea o interesează, Madoc, îl ceartă Fallon. Las-o în pace.

Mulțumesc.

— Ea nu știe cum e, se răstește Madoc și zâmbetul îmi pierde când îi aud asprimea tonului. A fost ținută în palmă toată viața, încă din ziua în care s-a născut. Ea nu poate să ia o hotărâre fără să se ducă fuga la tati, ca să-i dea pornirea.

În ochi mi se aprind flăcări.

— Madoc! îl apostrofează Fallon, într-o șoaptă apăsată.

Mă întorc spre el, privindu-l furioasă.

— Ce-ai zis?

Ridică din umeri, cu o nuanță provocatoare în ochii lui zâmbitori.

— Am zis că ești o papă-lapte.

Pân-aici!

Mă năpustesc înapoi pe pistă și mă duc direct spre mașina lui Dylan. Deschid portiera din dreapta și mă uit ostentativ la Madoc, arătându-i degetul mijlociu, pentru că e un rahat cu ochi băgăcios, înfigăreț, care ar fi cazul să învețe să tacă naibii.

Toată lumea din preajmă izbucnește în râs, inclusiv Madoc, iar eu plonjez în mașină, cu furia furnicându-mi pe sub piele.

Dylan mă privește cu sprâncenele ridicate întrebător.

Răsufli greoi și-mi trag centura de siguranță peste cap, benzile de la umeri coborând în V în fața mea când o închei.

— Am locuri în care vreau să călătoresc și rețete pe care nu le-am încercat. Rămâi pe drum și nu mă omorî în chestia asta, o avertizez.

Dar ea doar se încruntă la mine.

— Drumuri? Acolo unde mergem noi n-avem nevoie de drumuri.

*Da, ce să-ți spun! Îmi dau ochii peste cap la citatul ei din *Înapoi în viitor*.¹*

Chicotește și conectează iPod-ul.

— Playlistul de război, comentează ca pentru sine, navigând pe ecranul tactil al aparatului ei de radio. Piesa cu numărul cinci.

Pe ecran scrie Through Fire cu „Stronger”, dar de îndată ce începe cântecul, portiera din dreptul lui Dylan se deschide.

Jared se apleacă înăuntru, privindu-și fiica și ținând în mână întinsă un soi de pandantiv. E un fel de amuletă sau ceva asemănător, pe o panglică.

Ea zâmbește și întinde mâna încet, ca și cum ar fi șocată.

— Mersi, îi zice, cu o voce timidă.

El înclină aprobator din cap și-i dăruiește o jumătate de zâmbet, după care întinde mâinile și trage de centura ei și de-a mea, asigurându-se că sunt bine prinse. Apoi o sărută repede pe frunte și închide portiera.

— Ce-i asta? o întreb, văzând-o cum își atârnă amuleta la gât, privindu-se în oglinda retrovizoare.

— E amprenta degetului mare al mamei, îmi răspunde. O chestie pe care a confecționat-o când era mică. Tata a avut-o la el la toate cursele, ca să-i poarte noroc.

Amuleta arată ca o bucată ovală din lut, nu mai mare ca o monedă de douăzeci și cinci de cenți, iar pe mijloc are o mică amprentă imprimată prin apăsare, ca o fosilă. E atârnată de o panglică zdrențuită, verde-deschis, veche parcă de secole.

Vocea crainicului răsună în difuzoarele de afară și mă crispez când aud urletele mulțimii care începe să se dezlănțuie.

A sosit timpul.

Dylan strânge volanul între degete, răsucind învelitoarea de piele în pumnul ei încordat și concentrându-și privirea spre drumul dinainte, în timp ce muzica începe să se deruleze.

¹ Comedie fantastică, din 1985, în regia lui Robert Zemeckis.

Penelope Douglas

Afară, motoarele sunt ambalate încă o dată și încă o dată, iar Dylan începe să se legene în ritmul cântecului oferit de Hunter, îngustându-și ochii și fixând drumul dinainte.

Înghit în sec, simțind cum ambalează motorul sub mine, iar când arunc câte o privire spre mașinile din stânga și din dreapta mea, constat că au geamurile atât de fumurii, încât nu pot să văd nimic. *Fir-ar să fie.* O bandă din oțel mi se înfășoară în jurul stomacului și inima mi se ridică până în gât.

Afurisitu' de Madoc.

Lumina roșie a semaforului se schimbă în galben, motoarele urlă și țipetele îmi izbesc timpanele, după care...

Dylan țâșnește, iar eu sunt trântită cu spinarea de scaun.

— O, Doamne, exclam, gata să mă sufoc.

Gonim de-a lungul pistei, Dylan trecând într-a treia și apoi într-a cincea, sărind complet peste a doua și a patra, iar eu respir cu greutate, cercetând din ochi pista după ceilalți piloți.

Mașina din stânga noastră e doar la un fir de păr în urmă, iar cu cea din dreapta suntem umăr la umăr. Dylan smucește volanul la stânga, luând primul viraj, după care se năpustește înainte, cotind la stânga și apoi la dreapta în câteva curbe de dificultate minoră, trecând într-a cincea. Mașina din dreapta rămâne în urmă, însă Honda albă din stânga apare în linie cu a noastră.

Luminile pistei țâșnesc pe lângă noi ca stelele, cu viteză cosmică și mă apuc cu o mână de mânerul de siguranță și cu cealaltă de centură.

În față avem un viraj strâns la dreapta, așa că arunc o privire spre Dylan și-i remarc mușchii brațului încordați și fălcile strânse.

Oare o să încetinească? O să ne răsturnăm, la viteza asta!

— Dylan.

Honda se avântă și mai tare, fără să se lase, dând impresia că vrea să ia virajul odată cu noi.

— Dylan, rostesc din nou, pe un ton de avertizare.

Trebuie să reducă viteza.

Numai că, în loc de asta, ea trece într-a șasea, mârâind printre dinți un „Ce mama naibii!” Și-și trânteste talpa pe accelerație, crescând viteza, în timp ce muzica țipă la noi și umple toată mașina asta blestemată.

— Da! zbiară ea. Îți mulțumesc, Hunter! Haaa!

— Doamne, Dumnezeu! țip eu și-mi acopăr ochii cu palmele, fiindcă nu pot să mă uit.

Trupul îmi e aruncat spre stânga când ea virează la dreapta, cuplul atrăgându-ne în curbă, iar eu țip, cu ochii închiși în spatele palmelor.

Simt cum mașina se înclină, capul îmi atârnă într-o parte și o armată de fluturi îmi roiește prin stomac.

— Fir-aș a naibii! izbucnesc.

Mașina își îndreaptă poziția și simt cauciucurile din partea mea luând din nou contact cu solul. Întorc capul ca să privesc în spate. Celelalte două mașini sunt acum în urma noastră, cea albastră fiind chiar mult în urmă.

Adrenalina îmi inundă corpul și simt cum absolut toate firele de păr de pe brațe mi se zbârlesc.

Râd, valul de emoție fiind prea greu de zăgăzuit.

— Dă-i, dă-i, dă-i! o îmboldesc.

Ea îmi zâmbește, iar eu dau muzica la volumul maxim, cât poate să ducă.

Dylan ia virajele repede și sigur, cotind prima la stânga, apoi la dreapta, și intrând pe ultimul sfert al pistei.

Honda albă se strecoară din nou spre noi și deodată ceva izbește geamul din dreptul lui Dylan. Tresărim și ea trage de volan, repezindu-ne amândouă privirile spre geam. Se luptă cu volanul, străduindu-se să-și recapete controlul asupra mașinii.

— Ce dracu'? mârâie ea.

Un ghem alb de ceea ce pare să fie hârtie udă e lipit de geamul ei, căzând încetul cu încetul, în mici bucățele.

— Jigodia, urlă ea și apasă butonul, lăsând geamul în jos.

Penelope Douglas

— Dylan, nu face asta.

Dar ea o face oricum.

Tipul din mașina de lângă noi, tânăr, cu părul negru și un rânjet încrezut, își dezgolește dantura spre ea.

— Weston îți trimite salutări, Căteș-Pirat!

Scap un geamăt. *Pe bune?*

Dylan își întoarce din nou privirea spre drum și bagă iar într-a șasea, accelerând.

— Dylan! Redu viteza! urlu, când se apropie de ultimul viraj.

— Nu! mormăie ea ca pentru sine. Jigodia naibii. Asta e o pistă din Falls. Nu ne face el figuri aici.

Weston se numără printre rivalele liceului din Shelburne Falls, iarăștia au venit înapoi numai ca să caute motiv de harță. Ei și cei de la St. Matthew's, o școală particulară de lângă Chicago. Uneori, cele două școli chiar se aliază ca să le facă zile fripte Piraților, echipa noastră de fotbal american, ca și tuturor celor de la liceul Shelburne, de fapt.

— Așa, dă-i înainte și încearcă să fii tăticul tău, puicuțo, o zădărește tipul mai departe. Puțin ți-a lipsit!

— N-ai auzit? strigă ea pe geam spre el. Sunt fetița mamei!

Și accelerează încă și mai mult.

— Dylan! urlu, ținându-mă strâns de mânerul de siguranță.

Ea ajunge la cotitură, încearcă să vireze, însă Honda e pe interior, fără să dea înapoi. Honda virează mai larg, iar Dylan se repede în tufișuri, forțată să iasă în decor. Zăresc și mașina rivală zburând la rândul-i pe iarbă, și ne hurducăm pe scaunele noastre înaintând pe terenul accidentat. Mașina se oprește cu derapaj, amândouă pomenindu-ne aruncate în față, peste centurile de siguranță.

Mă ustură umărul în locul în care m-a frecat banda și respir cu dificultate.

— O, Doamne. Ești bine?

Întorc capul spre Dylan, însă ea deja își smulge centura și se năpustește afară din mașină.

Îmi strâng degetele de mai multe ori, examinându-mă ca să fiu sigură că n-am pățit nimic, înainte de a-mi desface și eu centura.

Coborând din mașină după ea, îi văd pe toți, o mulțime de oameni, alergând pe pistă spre noi.

În dreapta noastră, jigodia de la Weston se târăște afară din Honda eșuată, frecându-și țeasta.

Jared apare primul și-i cuprinde fața lui Dylan între palme, examinându-i capul și corpul.

— Ai pățit ceva?

Ea respiră greu, e încă zdruncinată, dar îi face semn că nu. Jared se apropie de mine.

— Tu?

— Sunt bine.

Madoc, Jax, Tate, Fallon și Juliet îl urmează, răspândindu-se în evantai în jurul nostru, verificându-ne membrele după orice eventuală vânătăie sau zgârietură, mulțimea de oameni înconjurându-ne atât de strâns, încât de-abia mai pot să respir.

Jared se apropie de puștiul de la Weston, vorbindu-i cu fața la câțiva centimetri de a lui.

— Dacă n-aș fi fost eu adultul, tu ai fi fost la pământ acum, îi zice, amenințător. Pleacă naibii de pe pista asta și nu te mai întoarce. Ai interdicție.

Puștiul întoarce capul, încruntându-se, în timp ce Jared se uită chiorăș la el.

— Dylan, e totul în regulă? întreabă Hunter, croindu-și drum prin mulțime.

Dar apoi aud vocea liniștită a lui Kade, dintr-o parte.

— Ei bine, zice, zâmbind cu gura până la urechi în timp ce se apropie de tipul de la Weston. Spre norocul meu, eu nu sunt adult.

Și-i repede pumnul drept în față, făcându-l pe puști să se împleticească înapoi și să se ciocnească de Dylan. Amândoi se rostogolesc la pământ, Dylan țipând când aterizează pe pietrișul de lângă pistă.

— Au, fir-ar să fie! strigă ea.

— Kade! urlă Hunter la fratele lui și se repede prin mulțime ca să ajungă la Dylan și să-l tragă pe băiatul străin de pe ea.

După ce o ajută să se ridice, Hunter începe să-i verifice brațul și zgârieturile.

Kade însă nici măcar nu-l bagă în seamă.

— Când mai vii în Falls, îl avertizează pe tip, aplecându-se ca să-l apuce de guler, adu-ți și întăriri, idiotul naibii!

— Ajunge! intervine Madoc, luându-și fiul de pe intrus.

Kade îl lasă pe puștan să cadă, după care el și prietenii lui îl privesc de sus, rânjind batjocoritor.

— Toată lumea afară de pe pistă! zbiară Jax, încercând să-i împingă pe toți înapoi. Imediat! Avem nevoie de spațiu!

Jared îl fixează cu o privire aspră pe puștiul de la Weston, rămas trântit în fund.

— Ia-ți mașina și cară-te de-aici, dacă nu vrei să pun să ți-o remorcheze.

Lumea începe să se risipească, iar eu îi cercetez brațul lui Dylan, să văd ce-a pățit. Zgârieturile sunt înroșite și urâte, dar nu sângerează.

De îndată ce vede că a plecat aproape toată lumea, Hunter se repede la Kade.

— Ce naiba e în capul tău?

Dar fratele lui îi adresează doar un rânjit superior.

— Ei, ce-ar fi să te mai maturizezi oleacă, hm?

Prietenii lui Kade chicotesc și râd, dar deodată privirea lui Kade se oprește pe mâinile lui Hunter de pe brațele lui Dylan; îi dă peste ele, îndepărtându-le.

— Dă-i drumul. N-are nimic.

— Încetează, intervin și eu, în sfârșit.

— Hunter, n-am nimic, îl asigură Dylan. E în regulă.

— Vezi? zice Kade, zâmbind spre fratele lui. Se descurcă singură.
Hunter clatină din cap, cu furia zugrăvită pe toată fața.

Aproape niciodată

— Și seara abia începe, comentează Kade, rotindu-și privirea spre grupul lui de prieteni. Are cineva chef de un drum până la Weston?

Băieții zâmbesc, cu sclipiri răutăcioase în ochi, iar eu îmi trec palmele peste față.

Hawke îi încolățește gâtul lui Kade cu brațul și amândoi o fixează cu privirea pe Dylan.

— „Sub steagul negru navigăm”, îi amintește el, recitând deviza Piraților.

— O, da! întărește un alt băiat.

Dylan îl privește pe Kade, înțelegându-i limpede provocarea. Cei de la Weston meritau o ripostă; era dispusă și ea să participe?

Hunter întoarce capul spre ea, îngustându-și ochii.

— Dylan, nu!

Ea îi aruncă o privire înainte de a se întoarce la loc spre Kade, și îi zăresc în ochi dilema. Știe ce e bine, dar își dorește ce nu e bine.

— Pot să-mi port singură de grijă, Hunter, îi răspunde.

După care pornește spre Kade, Hawke și prietenii lor.

CAPITOLUL 10

— Hei, mergeți acasă și voi?

Fallon își ițește capul din portbagaj și încuviințează.

— Da, mai facem câte ceva și-i lăsăm pe copii să prindă licurici. Încercăm să uităm ce s-a întâmplat astă-seară. S-ar putea să fie nevoie și de ceva vin, adaugă, râzând. Vrei să vii cu noi? Te duce Madoc după aceea acasă.

— Sigur.

Le trimisesem deja un SMS părinților, dându-le de știre că sunt cu Madoc și cu restul găștii și că s-ar putea să dorm acasă la el, în noaptea asta.

O ajut pe Fallon să urce în portbagaj o ladă frigorifică, mai ușoară acum, după ce a vărsat gheața topită. Deschizând portiera din spate, îmi iau geanta și scot șapca lui Lucas de pe curea, răsu-cind-o în mâini înainte s-o pun pe cap.

Adevărul e că pot să-l învinuiesc pe tata pentru că mă ținuse pe loc atât, dar mai sunt și alte chestiuni care mă țin în impas. Care-mi sporesc încordarea c-o să plec la facultate la toamnă și o să ratez ceva de pe-aici. Care mă fac să fiu în continuare slabă și să investesc în lucruri care, probabil, nu merită să le acord atenție.

Îmi dreg glasul.

— Și ce mai face Lucas? întreb, încercând să adopt un ton nepăsător. Ați mai vorbit ceva cu el?

— Numai în probleme de serviciu, răspunde ea, împingându-și în sus ochelarii cu ramă neagră. Când ni se intersectează interesele firmelor și așa mai departe. El doar...

Se întrerupe, stând să se gândească.

— Și-a întemeiat o viață a lui acolo, presupun. Totuși Madoc mai vorbește cu el. Refuză să renunțe la relația cu Lucas.

Sunt convinsă. Lui Madoc îi place să-și vadă familia crescând, nu micșorându-se.

— Mă întreb ce l-o ține acolo, am încercat o întrebare știind precis unde bat. Bănuiesc că-i place. Ție nu ți-e dor de el?

— Ba, sigur că mi-e, s-a grăbit ea să răspundă. Doar că...

— Doar că?

Se asigură că i-a încheiat bine centura lui A.J., închide portiera și ridică din umeri.

— Știu c-o să vină acasă, afirmă ea. Toată lumea se întoarce acasă. El a plecat cu un motiv pe care noi poate că nu avem cum să-l înțelegem în totalitate, dar e clar că vrea să stea la distanță, iar eu îi respect dorința. Știe că ne găsește aici, când o să fie pregătit.

— Păi, n-ar trebui să presupună c-o să-l aștepte chiar toată lumea.

Fallon se încruntă, studiindu-mă.

— Cine așteaptă?

Îmi încetinesc mișcarea mâinilor, practic văzând cum i se învârtesc roțițele în timp ce se întreabă ce naiba tot vreau să spun. *Mda. Cine așteaptă, Quinn?* Nimeni nu-și mai pune viața pe pauză pentru Lucas Morrow.

Termin de pus în portbagaj pernele pentru șezut și înșfac la repezeală pătura pentru picnic de pe jos.

— Pe-asta i-o duc lui Tate, anunț și mă îndepărtez cât pot de iute de privirea ei cercetătoare.

Tate e lângă mașina ei, tocmai reușind să-și instaleze băiețelul adormit pe scăunelul lui. Îi întind pătura pe care o recunoscusem ca fiind a ei.

Penelope Douglas

— Mersi, îmi zice, aruncând-o pe bancheta din spate.

— Mergeți și voi la Madoc și la Fallon sau vă duceți acasă?

— Acasă, răspunde. James are mâine două meciuri și i-am promis fratelui tău o porție de giugiuleală pentru diseară, dac-o să fie forțat să asiste mâine la două partide de baseball.

Descriesese ghilimele prin aer la „giugiuleală”, ceea ce m-a făcut să râd în sinea mea, știind ce înseamnă.

— Să-i spui lui Jared că și cursele de mașini sunt tot un sport, am corectat-o.

Pentru el, sporturile ca baseballul, baschetul sau fotbalul erau plictisitoare și, chiar dacă nu putea fi considerat în realitate un atlet, există îndemânare și sudoare în cursele auto-moto. El era amator de sporturi, doar că nu și de cele în care era nevoie să alergi. Sau să stai în picioare. Sau să te lupți cu alții pentru o minge.

În schimb, făcea toate eforturile ca să fie prezent pentru copiii lui. Cred că, pentru asta, îl respectam și mai mult. Își găsea timp să asiste la întreceri anoste pentru el, fiindcă își iubea cu adevărat copiii și voia să facă tot ce putea ca să-i sprijine.

— Nu-i e greu să facă lucruri care nu-i plac, dacă e pentru fericirea copiilor lui, nu-i așa? o întreb. Probabil din cauză că a avut atâtea de îndurat cu mama. A știut ce gen de părinte ar vrea să fie. Și cum n-ar vrea să fie.

Ea stă să se gândească preț de câteva clipe.

— Sunt convinsă că are o legătură și cu asta, zice apoi.

Mi se pare ciudat că el n-o vede pe mama noastră așa cum o văd eu. Acum înțeleg chestia asta puțin mai bine, dar totdeauna am știut că exista o dezbinare între ei. Se poartă bine cu ea, stau de vorbă, dar tot el e primul care se desprinde atunci când ea îl îmbrățișează.

— Oare o iubește?

El m-ar minți și ar spune că da. Însă Tate ar trebui să știe adevărul.

— Sinceră să fiu, la asta nu pot să răspund, zice ea. Sunt multe lucruri despre care Jared nu vorbește. El și Katherine au crescut,

Aproape niciodată

oarecum, împreună, iar el, fără doar și poate, ar fi putut avea o copilărie mai bună. Mult mai bună. Numai că...

Se întrerupe, căutându-și cuvintele.

— În același timp, cred eu, își dă seama că toți facem lucruri pe care le regretăm și, chiar dacă ea n-o să poată șterge niciodată greșelile pe care le-a făcut cu el, acum nu le mai repetă. Pentru tine a fost o mamă grozavă, e o bunică minunată și e mereu prezentă pentru Jared atunci când el ajunge la concluzia că are nevoie de ea.

Da. Presupun că toate astea sunt adevărate. Față de mine, ea nu seamănă nicidecum cu cea care era față de el, în carte.

— De ce mă-ntrebi despre asta? se interesează Tate, dându-mi părul după ureche.

Clatin din cap, vâr mâna în geantă și scot *Aproape niciodată*.

— Cartea asta m-a zăpăcit de tot, îi zic, întinzându-i-o, lăsând-o s-o vadă.

Tate studiază coperta din față și pe cea din spate, apoi o deschide la o pagină la întâmplare.

— Ce ciudat.

— Mda, nu pot să-mi dau seama cine a scris-o. Am întrebat-o pe Juliet, din moment ce e singura scriitoare pe care o cunosc și fiind sigură că ea nu m-ar minți...

Tate continuă să citească și expresia îi devine gânditoare.

— Hmm...

— Ce e?

Trage aer adânc în piept și închide cartea, întinzându-mi-o înapoi.

— E ceva foarte personal, nu-i așa? Adică, oricine ar fi scris-o, chiar a trăit-o.

Ce?

— Ce vrei să spui?

Se desprinde de mașină și-și îndreaptă spatele, privindu-mă.

— Briciul lui Occam¹, răspunde, referindu-se la teoria științifică. Explicația cea mai simplă este, de obicei, cea corectă.

Explicația cea mai simplă. Îmi las pleoapele să se închidă în timp ce mă luminez.

Sigur că da.

KAT...

— Jared! am strigat de la picioarele scării. Gata masa!

Am ocolit balustrada, ciocnindu-mă de măsuța de lângă perete.

— Au! am strigat în șoaptă.

M-am repezit înapoi în bucătărie și am scos laptele din frigider, dar am avut un moment de ezitare. Oare el bea lapte? Probabil că nu.

Ei bine, ar trebui să bea, în orice caz. L-am trântit pe masă, clipind ca să-mi alung ceața de pe ochi.

Cronometrul cuptorului electric a piuit în fine, așa că am luat mănușa și l-am deschis, scoțând lasagna. Am așezat-o deasupra cuptorului, dărâmând o tigaie. Am sărit speriată când a căzut pe podea, la picioarele mele.

— Bună.

M-am răsucit pe călcâie și l-am văzut pe Madoc Caruthers oprit la intrarea în bucătărie. Încă mă simțeam descumpănită să-l văd prin casa mea. Nu din cauză că-l cunoșteam pe taică-său mult mai bine decât știa el, ci fiindcă m-ar fi urât, de dragul mamei lui, dac-ar fi aflat vreodată despre trecutul meu.

Și Jared m-ar fi urât.

¹ Numit și principiul parcimoniei, Briciul lui Occam este un principiu filosofic potrivit căruia este de preferat cea mai simplă explicație pentru un fenomen.

— Bună, m-am forțat să-i răspund întorcându-mă la cuptor. N-am știut că ești aici.

— Jared se schimbă, mi-a explicat el. Mi-a zis să ies din camera lui.

Buuun.

Mi-am aruncat cârpa pe umăr și am luat o gură de vin. Eram încă în hainele de la lucru — o rochie vișinie — și umblasem desculță cât timp mă zorisem să pregătesc cina. Ieșisem cu câteva prietene după serviciu — băusem câteva pahare — dar îmi scurtașem escapada, încercând să fac efortul de a ajunge acasă.

— Bine, rămâi și tu la cină? l-am întrebat.

— Ăăă...

A aruncat o privire spre scară și l-am auzit pe Jared tropăind pe trepte. Madoc s-a întors din nou la mine.

— Sincer să fiu, arată grozav, dar cred c-o să ieșim.

— Ce?

Jared a intrat în bucătărie și a deschis frigiderul.

— Noi am mâncat deja, m-a informat el.

— Jared? am zis, trântind cârpa pe masă, în timp ce furia mi se urca la cap. Eu mi-am contramandat planurile ca să vin acasă!

— Ar trebui să-i mulțumesc stelei mele norocoase, a replicat el, dând pe gât conținutul cutiei cu suc de portocale.

— Ajunge, m-am rățoit eu. Madoc e binevenit să rămână, iar tu o să te așezi la masă și-o să mănânci. Nu pleci nicăieri.

Jared a aruncat cutia înapoi în frigider și s-a șters la gură cu mâneca bluzei de trening.

— A sunat Jax, are nevoie de mine. Mă întorc târziu.

Și, făcând stânga-mprejur, fără să arunce măcar o privire în direcția mea, a ieșit din bucătărie, urmat îndeaproape de Madoc.

— Știi, ai putea să faci și tu un efort, am zis, fără să-mi pese că aude și prietenul lui. Lumea mea nu gravitează în jurul tău.

Jared a izbucnit în râs.

— Ce, a gravitat vreodată?

Și, deschizând ușa, a ieșit, iar Madoc a închis-o după ei.

Am rămas pe loc, fixând cu privirea ușa și ascultând cum începe să-i huruie motorul mașinii, apoi cum se îndepărtează în viteză pe stradă.

A plecat și gata. Ca și cum orice-aș fi avut de zis n-ar fi contat.

Dumnezeule, mă urăște. Nici măcar nu se mai ceartă cu mine. Pur și simplu nu-i pasă!

M-am repezit la frigider și am scos sticla de vodcă. Alcoolul limpede gălgâia în recipientul răcit ca un ulei dens. Am deșurubat capacul și l-am aruncat, fără să văd unde aterizează.

Am luat o gură din sticlă, lacrimile umezindu-mi genele, și am închis ochii. Ba nu mă urăște.

Am mai sorbit o dată și am gemut, savurând căldura cu care alcoolul îmi căptușea stomacul. Mâine va fi bine.

Și am început să hohotesc de plâns, luând înghițitură după înghițitură din sticlă, fiindcă știam că mă mint pe mine însămi.

Nu exista cale de întoarcere din asta.

Mi-am târșâit picioarele până în living, cu sticla aproape golită în mână, apoi m-am prăbușit pe canapea. Dulcea uitare îmi încețoșa mintea într-atât, încât mi s-a părut că-l văd pe Jase, aplecat deasupra mea și zâmbindu-mi. M-a sărutat pe colțul gurii, sub ureche, la coada ochiului, șoptindu-mi la ureche.

— Katherine?

Lumea s-a cutremurat și am tresărit, simțind că mă prăbușesc.

— Katherine, trezește-te, a rostit o voce bărbătească și am simțit un pumn strângându-mi stomacul, în timp ce greața mă străbătea ca un talaz.

Am împins mâinile alea întinse spre mine, zguduită de convulsii.

— Nu mă simt bine. Lasă-mă în pace.

Am auzit zgomot de pași îndepărtându-se, apoi întorcându-se, după care mâinile m-au apucat și m-au întors. Mi-au îndesat ceva în gură, apoi am simțit degetele apăsându-mi ceafa. Am icnit,

simțind presiunea a tot ce mi se urca din stomac, tușind și opintindu-mă.

— Nu, am gemut, dar era prea târziu.

Tot ce băusem a țâșnit afară și am înhățat micul recipient pentru gunoi din fața mea, golindu-mi stomacul, tușind și improșcând, în timp ce măruntaiele mi se zvârcoleau. Voma îmi ardea gâtul și m-am opintit iar, simțindu-mă de parcă mi-ar fi răsucit cineva un cuțit în stomac.

— Doamne, Dumnezeuule, am icnit, ștergându-mă la gură cu mâneca. Ce tot faci?

Am tușit, scuișând tot ce-mi mai rămăsese în gură. Clipind printre lacrimi, l-am zărit, în sfârșit, pe James, tatăl lui Tate, stând în picioare lângă mine.

— Jared a fost arestat, mi-a zis.

Mi s-a oprit respirația.

— Ce? am strigat și m-am repezit să-mi iau telefonul de pe mäsută, glisând cu degetul pe ecran ca să verific mesajele.

Nu era nimic. Nici măcar un apel ratat.

— Te-a sunat pe tine? l-am întrebat, șocată.

Fiul meu nu mă sunase pe mine?

James doar mi-a întins un prosop ca să mă șterg și a trecut pe lângă mine, spre ieșire.

— L-am sunat pe un judecător pe care-l cunosc. I-a stabilit lui Jared o cauțiune, în loc să aștepte până dimineață, ca să fie judecat. Hai mai repede. Te duc eu.

După zece minute, intram în secția de poliție, cu părul încâlcit legat în coadă și îndesat sub o șapcă de baseball, după ce-mi schimbam hainele pătate de vomă cu o pereche de blugi și un tricou.

Era trecut de miezul nopții, iar James nu știuse să-mi spună de cât timp era Jared acolo. Plecase de acasă cam pe la șase, parcă. Sau să fi fost mai devreme? Am scuturat din cap, încercând să-mi alung amețeala și ceața serii. Alcoolul și vomatul îmi distruseseră echilibrul și nu puteam să scap de furnicăturile din buricele degetelor.

În secție era liniște și aproape pustiu, dar tot l-am zărit pe Madoc stând pe un scaun. Imediat cum m-a văzut, s-a ridicat, dar eu mi-am îndreptat rapid mâna spre el, oprindu-l.

— Nu vreau să vorbesc cu tine. Stai jos.

I-a căzut un pic fața, dar s-a așezat la loc și și-a ținut gura. Sinceră să fiu, știam că Jared se vârâse singur în situația asta, dar ultima persoană de pe lumea asta pe care aș fi vrut s-o văd în clipa aia, cu excepția lui Jase Caruthers, era fiul lui.

Ducându-mă spre ghișeul ofițerului de serviciu, m-am adresat femeii care stătea la birou.

— Jared Trent e fiul meu. Unde e?

— E bine unde e, mi-a răspuns ea, apropiindu-se cu un aer de parcă pentru ea n-ar fi reprezentat nicidecum o urgență. E în spate. Cauțiunea e de o mie cinci sute. Destul de ieftin pentru așa ceva, la drept vorbind.

Părea destul de nemulțumită. Probabil că judecătorul, prietenul lui James, ne făcuse un serviciu.

— Puteți să plătiți la casă, m-a îndrumat femeia, indicându-mi din cap un alt ghișeu, mai încolo pe coridor.

— Ce s-a întâmplat?

— A atacat un bărbat pe nume Vincent Donovan — am înțeles că ar fi tatăl adoptiv al fratelui său, așa e?

Am lăsat ochii în jos, gândindu-mă.

— Ăăă, așa cred. Nu știu.

Jared avea un frate vitreg pe nume Jax, pe care l-a cunoscut în vara când avea paisprezece ani și-l lăsasem să-și viziteze tatăl. Cu toate astea, nu știam precis cui îi fusese dat în plasament. Nu mă gândisem niciodată să mă interesez.

Băiatul era numai cu un an mai mic, sau cam așa ceva, iar bănuielile mele fuseseră confirmate. Thomas își făcuse de cap și când fuseserăm împreună. Într-adevăr, băieții erau foarte apropiați ca vârstă, așa că Thomas probabil c-o lăsase pe-aia gravidă nu la mult timp după ce se născuse Jared.

Mama lui Jax crăpase de tânără și, pentru că Thomas era la închisoare, Jax fusese dat în plasament. Îmi trecuse prin minte să-l iau eu, dar din moment ce, evident, nu eram capabilă să fiu o mamă bună pentru singurul copil pe care-l aveam, varianta asta ieșise din discuție. Cel puțin, pentru moment.

— Ei bine, mi-a explicat polițista, el a pretins că respectivul i-ar fi maltratată fratele, așa că a ripostat. Victima are trei coaste rupte și acum e în operație, cu hemoragie internă. Ar trebui să scape cu bine. Din fericire.

— Victima, am repetat, sarcastică, în timp ce încercam să-mi risipesc ceața de pe ochi.

Cine sărise să-l apere pe Jax când îl maltratase nemernicul ăla? Jared, iată cine.

Și cine sărise să-l apere pe Jared, acum doi ani, când îl rupsesse taică-său în bătaie?

Nimeni.

Mișcându-mi mâna, mi-am scăpat, din greșală, geanta pe podea. James s-a aplecat s-o ridice.

Polițista m-a țintuit cu o privire stăruitoare.

— Sunteți în stare de ebrietate?

Mi-am îndreptat spinarea și m-am uitat urât la ea, în timp ce-mi luam geanta de la tatăl lui Tate.

— Fiul meu e un băiat bun, i-am zis, neluându-i în seamă întrebarea.

A dat din cap în semn de încuviințare, dar cu o expresie sarcastică.

— Sunt convinsă că ați făcut tot ce-ați putut, a zis.

Apoi mi-a întors spatele și a plecat, iar eu am rămas încremenită, fără cuvinte. Ce-aș fi putut să-i spun? *N-aveți dreptate? N-am de ce să vă dau eu explicații?*

Pentru că, știi, Kat, fiul tău e într-o celulă, iar tu habar n-ai avut unde era sau ce făcea. El e mai tot timpul plecat de-acasă; ar putea să

Penelope Douglas

conducă beat sau s-o lase însărcinată pe vreuna, și dacă face tot ce vrea e dintr-un singur motiv.

Pentru că poate. Abia dacă mai are un părinte, iar asta e o problemă pentru care tu trebuie să răspunzi.

Am mers pe coridor până la casierie. Madoc rămăsese tăcut, dar îmi dădeam seama că mă urmărea cu privirea. Am plătit cauțiunea, izbutind cu greu să semnez actele de cât de rău îmi tremura mâna.

— Mai durează puțin formalitățile, m-a informat funcționarul. Puteți să așteptați pe scaun.

— Și ce-o să urmeze? m-am interesat.

— Păi, fiului dumneavoastră i se va stabili o dată la care va apărea în fața instanței. Veți avea nevoie de un avocat.

Am închis ochii și am scăpat o exclamație gătuită, în timp ce mă întorceam.

— Un avocat, am repetat în șoaptă, ca pentru mine. Nu-mi vine să cred ce se întâmplă.

— Pot să-l sun pe tata, a propus Madoc, apropiindu-se. Acum e în oraș, dar poate să ajungă aici, dimineață. O să-l poată scoate pe Jared din asta.

— Nu, l-am repezit. Mersi, dar mă descurc eu.

Băiatul a rămas pe loc pentru moment, dând impresia că ar fi vrut să insiste, dar s-a răzgândit.

Ne-am dus toți în sala de așteptare și ne-am așezat, Madoc lăsându-mi spațiu și instalându-se la câteva scaune mai încolo.

James s-a aplecat și s-a rezemat cu coatele pe genunchi.

— Nu știu cărui judecător o să-i fie repartizat dosarul, dar pot să vorbesc cu cel pe care-l cunosc și să văd dacă pot să rezolv ceva, mi-a propus. E prima lui infracțiune și știu că e băiat bun.

Am încuviințat, dar gândurile îmi goneau deja spre viitor. Oare cum o să arate viața noastră peste cinci ani?

Primisem casa aia, acum atâția ani, pentru Jared. Pentru ca el să aibă o viață mai bună. Dar, din câte se părea, toate temerile mi se adevereau.

Ce-o să se-ntâmple cu noi în următorii câțiva ani? Oare Jared o să fie la facultate? Oare eu o să mă mărit cu un bărbat care să mă iubească și-o să se ghemuiască alături de mine pe canapea, în fiecare seară, ca să ne uităm la televizor? Oare Jared o să mă lase să-l iau în brațe?

Oare totul va fi complet schimbat și, dintr-odată, vom avea o viață și o familie perfectă?

Nu. Totul va fi exact la fel, poate chiar mai rău. Jared va ajunge la închisoare, la fel ca tatăl lui, din cauză că eu l-am abandonat și l-am neglijat. Din vina mea era Jared aici.

Mi-am scos telefonul din geantă și am ezitat cu degetele deasupra numărului, fiindcă nu voiam să mă întorc în trecut, dar dacă asta era singura mea șansă de a-mi ajuta băiatul...

— Ar trebui să-l sun pe Jase, am bălmăjit, capitulând.

— Pe Jase Caruthers? a întrebat James. Tatăl băiatului de colo, nu?

Am aruncat o privire spre Madoc, care stătea cu nasul în telefon, după care am încuviințat.

James mi-a smuls telefonul din mână și l-a ținut la distanță.

— N-ai nevoie de el, a afirmat. Lasă-mă să încerc eu s-o rezolv.

— De ce? De ce vrei să mă ajuți?

A părut că-și caută cuvintele.

— Pentru că țin la Jared, a recunoscut. E o mică pușlama, dar îmi pasă de soarta lui.

Mi-a întins telefonul înapoi.

— N-ai nevoie de Jase Caruthers. Ai prieteni. O rezolvăm noi.

Am strâns telefonul între degete, căutându-i privirea. Oare știa? Încetasem să mă văd cu Jase la câteva luni după ce se mutaseră James și Tate în casa vecină. Oare l-o fi văzut pe Jase venind seara, târziu, acasă la mine?

Dumnezeule. Ce-o crede despre mine?

— Jared e în derivă de mult timp, a început să-mi spună James, cu o voce înceată, având grijă să nu-l audă Madoc. Am tăcut din respect, considerând că nu e treaba mea, dar oricare copil are nevoie de măcar o persoană convinsă că lumea răsare și apune odată cu el, și nu cred că...

Mi-am înghițit nodul din gât și amândoi am terminat fraza în gând.

— Tate a fost persoana asta pentru el, a continuat James, dar acum nu-și mai vorbesc, iar Jared e și mai debusolat acum. El are nevoie de ajutor.

Am încuviințat, cu privirea în linoleumul podelei. Și eu, ce-i spuseseam în seara asta?

Lumea mea nu gravitează în jurul tău?

Ce, a gravitat vreodată?

Cuvintele lui s-au revărsat peste mine și am rămas ca paralizată. În toți anii aceștia am știut ce fac. Ce-mi fac mie și ce-i fac lui. Nu era cine știe ce revelație nenorocită, dar pentru prima oară îmi dădeam seama de faptul că eram mai vinovată decât tatăl lui pentru felul în care vedea el lumea și pentru cum se comporta. Era furios încă dinainte să-l las pe Thomas să-l vadă. Mă ura dinaintea verii ăleia. Se tot ținea la distanță de mine de când se știa.

Nimeni n-ar fi trebuit să fie mai presus de el, și nu că lui nu i-ar fi păsat de faptul că totdeauna mă pusesem pe mine pe primul plan... Nu, el nici măcar nu se mai întreba de ce o făcusem. Asta însemna viața lui. Eu eram realitatea lui oribilă, nu taică-său.

Mi-am mușcat buza de jos, clătinând din cap.

— Am fost a lui atât de mult timp, încât n-am mai știut cine sunt fără el.

Evident că mă refeream la Jase, sperând că James înțelege.

— De ce-am fost atât de slabă?

— „Fiindcă toți ne hrănim cu minciuni când sufletele ne sunt flămânde”, a citat el.

Aproape niciodată

Am închis ochii și am dat voie lacrimilor să curgă în tăcere. Da. Jase n-a luat nimic din ceea ce n-am dat de bunăvoie. Și, dacă n-ar fi fost el sau Thomas, ar fi fost altul.

— Trebuie să mă vindec, am zis, într-un târziu.

— Ușor de zis, nu? a ripostat el. Adevărul e că ai două posibilități acum. Jared poate să stea la mine cât timp ai fi la dezalcoolizare. Sau Jared poate să rămână la mine pentru totdeauna.

Mi-am ridicat repede privirea spre el.

— Și poți să-l lași, pentru binele lui, în timp ce te duci să bei pentru cine știe cât ți-o mai permite organismul să rămâi în viață în ritmul ăsta, a încheiat el.

Mi-am acoperit ochii cu palmele, izbucnind încă o dată în plâns, zguduindu-mă de hohote, cufundându-mă pe fundul gropii și simțindu-mă goală, rece, inutilă și pustiită.

O, Doamne.

Nu voisem așa ceva. Sigur că nu voisem! Niciodată nu voisem să încetez să-i fiu mamă.

Totuși James avea dreptate. Lui Jared i-ar fi fost infinit mai bine cu el decât îi era cu mine.

Cât timp am plâns, și-am plâns, și iar am plâns, James a rămas tăcut, lăsându-mă să mă împac cu gândul a ceea ce trebuia făcut.

— Îmi iubesc fiul, i-am zis, ștergându-mi lacrimile de pe față.

— Atunci, dovedește-i-o.

CAPITOLUL 11

KAT...

Stăteam în garajul vecinului, aplecându-mă să aplic firele noilor stopuri, să le fixeze unde trebuia, apoi punând la loc noul capac. Habar n-aveam ce se-ntâmplase cu mașina asta, dar când plecasem eu la dezalcoolizare, James avusese în garajul lui o Chevy Nova în perfectă stare. Acum, mașina era aproape făcută praf, iar Jared lucra nonstop la ea.

Când am întrebat, James m-a asigurat doar că nu Jared fusese răspunzător pentru stricăciuni.

Eram nevoită să-i recunosc meritul lui James. În luna în care lipsisem, îl redresase pe Jared și-l pusese pe făgașul normal. Avea temele făcute, calificativele de la școală se îmbunătățeau încetul cu încetul, iar cu mine făcea eforturi să se poarte civilizată, chiar dacă încă vorbeam destul de rar.

Făcusem tot ce putusem ca să întind o punte peste prăpastie. Nimic nu putea să repare toate greșelile pe care le comisese, dar aveam de gând să încerc în continuare. Într-o zi, când Jared s-a dus la vecin, în timpul lui liber, ca să lucreze la repararea mașinii, mi-am croit și eu drum, șovăielnică, până acolo, și l-am întrebat pe James dacă pot să dau o mână de ajutor. Iar acum, după câteva

săptămâni, chiar dacă relația dintre mine și Jared nu era încă prietenoasă, măcar îmi accepta prezența și reușeam să fiu aproape de el, așa că mă mulțumeam cu ceea ce puteam să obțin.

Mă temeam, totuși, că în curând mașina avea să fie gata, iar el o să-și găsească alte belele în care să intre. Mai ales că Tate urma să se întoarcă, vara viitoare, după anul petrecut în străinătate. Nu știam precis ce se petrecuse între ei când aveau paisprezece ani și încetaseră brusc să mai fie prieteni, dar poate că depărtarea asta avea să se dovedească benefică pentru el.

Speram doar să nu sară iar scânteii când avea să se întoarcă Tate, în sfârșit, acasă.

— Hopa-șa, s-a făcut! am anunțat, îndreptându-mi spinarea și ștergându-mi mâinile pe blugi.

— Ia, ține ăsta, mi-a cerut Jared, pe un ton sec.

Am ocolit botul mașinii și am luat furtunul pe care mi-l întindea, unsoarea neagră, zgrunțuroasă, pătându-mi degetele.

El manevra o cheie, strângând o piuliță.

— N-o strânge prea tare, l-am prevenit.

— Știu ce fac.

Și eu știu. O strângi prea tare.

Dar n-aveam de gând să i-o spun.

Tocmai atunci, cum știam că urma să se întâmple, piesa a pocnit și am auzit cum cad în motor bucățele de metal.

— La naiba, a bombănit cu o voce scăzută, după care s-a ridicat și mi-a smuls furtunul din mână, de parcă eu aș fi fost de vină.

Am tăcut, ca și cum n-aș fi observat.

— Bine, am zis, dându-mi seama că era rândul meu să spun ceva. O să dau o fugă să iau niște burgeri pentru toată lumea și o să trec și pe la Miller, după becurile pentru panoul de bord. Vin repede.

El m-a ignorat, ca de obicei, așa că am luat cârpa și, după ce m-am șters pe mâini, am vârat-o în buzunarul de la spate și am ieșit din garaj. Vremea începuse să devină răcoroasă, dar încă puteam să umblăm în tricou, fără geacă.

Penelope Douglas

Nu voiam s-o recunosc față de Jared, fiindcă ar fi crezut că încerc să-i intru pe sub piele, dar mă simțeam foarte bine vârându-mă din nou sub capota unei mașini. Mă simțeam ca pe vremuri; nici nu-mi dădusem seama cât mă străduisem să fiu alta, atât de mult timp. Nu mai beam, aveam un serviciu bun, care mă așteptase să mă fac bine, iar fiul meu era sănătos și în siguranță.

Poate că resimțeam încă singurătatea și poate că încă mă gândeam la Jase în fiecare zi, de mai multe ori pe zi, dar trebuia să fiu recunoscătoare pentru tot ce era bine și să merg mai departe. Eram încă tânără, în definitiv. Încă îmi doream să fac o mulțime de lucruri.

Suindu-mă în mașina mea, abia clipind la vederea petelor de unsoare de pe blugi și de pe tricoul gri mulat, mi-am potrivit cocul răvășit și mi-am pus ochelarii de soare, hotărându-mă să trec mai întâi pe la Miller.

De obicei, Jared era cel care se ocupa de toate reparațiile pentru mașina mea, așa că venea foarte des pe-aici. Eu nu-i mai trecusem pragul de când era el mic.

— Kat! s-a bucurat Deena, întinzând brațele când m-a văzut intrând în magazin. Fir-ar să fie! Unde-ai fost?

Am zâmbit, întinzându-mă peste tejghea ca s-o îmbrățișez. Lucra aici de când începuse școala fiul ei cel mic și știam că băieții erau bucuroși de asta. Îi tot cerșeau reduceri. Știam că Jared alerga în cursele de la Loop, dar nu știam sigur dacă se întâlnește vreodată cu Nate, fiul ei. Erau de aceeași vârstă.

— Prin zonă, i-am răspuns.

N-am îndrăznit să-i pomenesc despre stagiul meu de la dezalcoalizare, dar probabil că știa. Cam pierduserăm legătura în ultimii doi ani, dar nu era un oraș mare și veștile circulau repede.

— Jared îi repară Chevy Nova lui James Brandt, i-am explicat. Ai becuri pentru tabloul de bord?

— Un model '71, este? m-a întrebat ea, probabil amintindu-și, după toate expedițiile făcute deja de James și de Jared în toamna

asta. Poți să te uiți pe-aici, m-a îndemnat. Dacă n-avem, putem să le comandăm.

— Mersi.

Plimbându-mă printre rafturile cu piese, le-am cercetat și, până înșelam, erau ieftine, așa că nu era mare pagubă. Văzând și becurile pentru plafon, am luat și unul din ăla, pentru orice eventualitate.

— Nu pot s-o fac să arate ca nouă, am auzit o voce bărbătească plângându-se. Nu așa cum o fac la atelier.

Am zâmbit, recunoscând deja destul de bine vocea lui Madoc.

Era frecvent prin casa noastră și, chiar dacă mă gândisem că mi-ar fi greu să stau în preajma lui, constatasem că era foarte diferit de tatăl lui. Atât de vesel și de fericit, mereu pus pe glume. Plus că era singurul prieten adevărat al lui Jared și nu puteam să-i răpesc fiului meu așa ceva.

Trecând după colț, l-am văzut stând în fața unei varietăți de spray-uri cu vopsea, amortizoare și tot felul de scule. Jase era lângă el, amândoi îmbrăcați neprotocolar, din moment ce era sâmbătă. Pulsul mi s-a accelerat, dar am tras adânc aer în piept și m-am forțat să mă destind.

— N-am de gând să-ți plătesc reparațiile de fiecare dată când îți bușești mașina pe Loop, s-a răstit Jase. Poți să înveți cum să-ți repari singur tabla îndoită, ce naiba! Dacă-ai știut că ai de gând să participi la curse, ți-aș fi cumpărat un rahat de Honda.

— Uff, a replicat Madoc, încruntându-se. Te iubesc mult mai mult când îmi dai cardul tău de credit.

— Mda, a bombănit Jase. De parcă n-aș fi auzit asta de la ambele mele neveste.

Madoc a pufnit, apoi a izbucnit în hohote, iar Jase a zâmbit la rândul lui, savurând gluma alături de el.

— Iartă-mă, s-a grăbit să adauge. O iubesc pe maică-ta. Doar știi asta.

Madoc a clătinat din cap.

Penelope Douglas

— Mă duc să mă uit la cauciucuri.

— De-abia ți-ai luat cauciucuri noi.

— Doar mă uit, l-a asigurat Madoc, dispărând după colț.

Am fixat cu privirea spinarea lui Jase, care se uita după Madoc, cu inima încă bătând cu putere, dar cu respirația rămânând liniștită.

Știam că ar fi trebuit să mă întorc și să plec, dar o parte mai mare din mine știa că pot să fac asta. Trebuia să fac asta. Să fug, să mă ascund, să evit orice greutăți... asta ținea de trecutul meu. Jase era periculos numai atât cât îl lăsam eu să fie.

Îmi respectase cerința de acum atâția ani. În afară de apelul telefonic din seara de după ce-i luaserăm pe Jared și pe Madoc de la școală, în anul întâi, mă lăsase în pace. Nu era un pericol, iar eu nu voiam să-l transform în așa ceva. Băieții noștri erau prieteni și n-aveam de gând să amestec trecutul nostru în asta. Era și timpul ca Jared să nu mai plătească pentru greșelile mele.

Puteam să ne comportăm civilizată și să trecem peste asta.

— Bună, am zis cu voce tare.

Și-a întors capul spre mine, rămânând nemișcat când m-a văzut apropiindu-mă cu două pachetele în mână.

— Bună, a răspuns.

Și-a coborât privirea pe hainele mele și mi-am amintit dintr-o dată că eram în ultimul hal de murdară. Minunat. E fantezia oricărei femei să-și întâlnească fostul iubit cu șuvițe desprinse din coc, pete de unsoare pe mâini și pe haine și, probabil, întinse și pe față.

— Da, știu, am zis, râzând de mine însămi. Sunt vraiste.

A înghițit anevoie și a scuturat din cap.

— Nu asta am vrut să zic.

Am observat cutia cu vopsea și alte vreo două flacoane pe care le ținea sub braț, așa că am gesticulat spre ele.

— Se pare că băiatul tău te costă la fel de mult pe cât mă costă al meu pe mine.

— Da, a încuviințat el, absent, cu un aer de parcă nici nu m-a auzit. Am... am aflat că Jared îi repară mașina lui James.

— Și-a făcut și el de lucru, i-am explicat, știind că, probabil, Jase aflase de la Madoc că Jared fusese arestat. Acum se ferește de probleme. Nu sunt sigură că e perfect, dar e mai bine.

Apoi am plecat capul, simțindu-mă din nou vinovată.

— Am făcut multe greșeli cu el.

— Mda, mă rog, a zis, cu un aer sumbru. Nici Madoc n-a fost ușă de biserică. Ascunde multe și se poartă bine doar de fațadă.

Mda, asta n-aveam de unde s-o știu. Știam totdeauna când era Jared pe cale să izbucnească. Dar puteam să-mi imaginez că era la fel de frustrant să încerci să comunici cu un copil care te minte în legătură cu ceea ce simte.

— Cum te descurci? m-a întrebat, apropiindu-se.

Parfumul lui a plutit spre mine și mi-am ținut respirația, temându-mă de atracția de moment.

— Păi, am răspuns, mă descurc grozav. Acum sunt director și asociat la firma de contabilitate și... — am râs de mine însămi, oarecum jenată — mi-a intrat în cap c-o să încerc să alerg un semimaraton la primăvară, așa că încerc să ajung în formă.

La drept vorbind, orice ca să am o ocupație. Orice care să mă împiedice să mă plictisesc și să gândesc prea mult.

Jase mi-a susținut privirea și a tras adânc aer în piept.

— Și tu? l-am întrebat. Ce-ai mai făcut?

El însă n-a dat impresia că m-ar fi auzit. Și-a apropiat ușor mâna de mine și m-a atins pe gât, iar eu am rămas înțepenită când a început să-mi frece cu degetul mare un punct de acolo.

Pieptul i se ridica și-i cobora într-o respirație împovărată; pare hipnotizat. Retrăgându-și mâna, și-a frecat degetul mare cu celelalte, privindu-l fix.

— Unsoare, a explicat.

Un roi de fluturi mi-a involburat stomacul, dar mi-am adunat puterile.

N-o să se termine niciodată. I-am auzit cuvintele în minte. Am clipit prelung și apăsas.

Nu.

Deschizând ochii, m-am forțat să zâmbesc și i-am întors serviciul, examinându-l din cap până-n picioare și studiindu-i pantalonii albaștri, scurți și bufanți, și tricoul polo alb.

— Cu ce te-ai îmbrăcat? l-am întrebat.

Și-a împreunat sprâncenele, nedumerit, după care și-a privit hainele.

— Cu nimic. E doar... un echipament de golf, cred.

— Tu nu joci golf.

— Lucrurile se mai schimbă, a replicat, glumind. De ce? Nu-ți place? Mi s-a spus că e la modă.

— Nu e.

M-am întors și am început să cercetez rafturile cu haine, dând deoparte combinezoanele și șorțurile și oprindu-mă la tricouri. Știam că Jase avea tricouri destule, dar erau din cele de șaiszeci și cinci de dolari, de la Ralph Lauren.

Alegând unul gri, care costa probabil doar zece dolari, i l-am azvârlit.

— Umerii sunt printre cele mai bine reprezentate trăsături ale tale, i-am zis. Mergi pe simplitate. Femeile nu vor bărbați care să arate ca și cum ar vrea să le-o tragă pe așternuturi de două mii patru sute de dolari, Jase, am continuat. Ele vor un bărbat care să arate ca unul care le-ar pune capră pe masa din bucătărie.

Sprâncenele i-au țâșnit în sus și, dintr-odată, n-a mai părut agitat.

— Adu-ți aminte, l-am tachinat. Cu avocatul, se mărită. De tras, și-o trag cu instalatorul.

A râs, dar imediat în ochi i-au apărut văpăi și a făcut un pas înainte, arătând ca unul care tocmai a primit o provocare, iar acum o acceptă.

— Așa să fie? a replicat. Pentru că îmi amintesc ce spunea cineva despre cât de bine s-a simțit în așternuturile alea, în ziua în care a împlinit douăzeci și unu de ani.

Apoi a ridicat din umeri.

— Dar presupun că e doar rodul imaginației mele.

I-am oferit un zâmbet nervos și am început să bat în retragere, fiindcă el se apropia, puțin câte puțin, de spațiul meu personal. Da, n-ar fi trebuit să glumesc cu el despre asta. Poate că ar fi trebuit să ne comportăm civilizată, de dragul băieților noștri, dar trecerea la bășcălie făcuse ca lucrurile să escaladeze prea repede. Fusese grozav în așternuturile alea, dar nu eram pregătită să-mi amintesc asta în clipa de față.

Stăteam piept în piept, toate amintirile atât de vechi revărșându-se peste mine și înghițindu-mă. Ochii lui, plimbându-se pe mine, mirosul lui, căldura trupului...

— Foarte ușor revine, nu-i așa? am întrebat, pe un ton gânditor.

— Nici n-a plecat vreodată, a răspuns, fixându-mă cu privirea.

Întinzând mâna, mi-a cuprins obrazul în palmă.

— Ți-am format numărul de mii de ori, a șoptit. Și de fiecare dată m-am forțat să închid, de-mi venea să sparg, naibii, totul din jurul meu.

S-a aplecat spre mine, iar răsufierea lui tremurată, fierbinte, mi-a atins buzele.

Și totuși am întors capul.

— Nu pot.

— Știu, a răspuns, cu gura foarte aproape de a mea.

După care și-a lăsat ochii în jos, cu o undă de tristețe în ei.

— O să te iubesc întotdeauna, Kat.

Am încuviințat, simțind cum izvorăsc lacrimile trecutului.

— Știu, am zis, retrăgându-mă și forțându-mă să schițez un zâmbet. Iartă-mă. N-ar fi trebuit să te stârnesc. Vechile năravuri pier greu, presupun.

Dar nu chiar atât de greu.

Mi-am plătit produsele și am ieșit din magazin, încă simțindu-mi inima frântă, dar liniștită la gândul că eram, în sfârșit, suficient de puternică încât să mă desprind de el.

JASE...

Ploaia izbea cu putere parbrizul în timp ce stăteam în mașină, în fața casei ei. Madoc se dusesse acasă, vrând să lucreze la mașina lui, iar eu mă plimbam prin preajmă, circulând pe toate străzile în afară de Fall Away Lane. Nu suportam să fiu acasă. N-aveam chef să-mi văd biroul, patul sau toate fotografiile de pe perete, înfățișând o viață fictivă, pe care o inventasem de la A la Z. Toate fotografiile cu mine zâmbind printre minciunile în care trăisem patruzeci și doi de ani.

Am coborât din mașină și am pornit prin ploaia torențială, fără să-mi pese că mă uda leoarcă până să urc treptele verandei.

Asta ar fi trebuit să fie casa mea. Casa în care aveam să trăiesc după ce mă căsătoream cu ea și, dacă aș fi avut curaj să fac ceea ce mi-am dorit să fac din momentul în care ea avea nouăsprezece ani și mă pocnise peste față, spunând că sunt un nemernic, am fi fost aici, într-o casă plină de copii, iar eu nu m-aș fi detestat atât de mult.

Să faci sacrificii și să iei hotărâri nu e greu, dacă ești un om bun. Pentru cei egoiști, ca mine, e greu, până când ajungi să nu mai ai cum să le faci.

Oamenii ca mine nu-și dau seama cu adevărat de ceea ce vor, până când nu li se înlătură posibilitatea alegerii. Abia atunci află.

Am bătut în ușă și mi s-a pus un nod în gât în timp ce așteptam să răspundă. Când s-a deschis ușa, totuși, m-am pomenit în fața lui Jared. Îmbrăcat cu un hanorac negru și învârtindu-și cheile pe degete, cu un mic Boston terier la picioare, m-a privit cu interes.

— Salut, a zis. Madoc nu e aici.

— Da, știu. Nu pe Madoc îl caut.

Și-a mijit ochii spre mine și imediat am simțit că-mi vine să mă fac mic. Nu știu cum a reușit, dar aproape că mă așteptam să mă dea afară pe ușă și să mă trimită la plimbare.

Totuși n-a insistat.

— Mamă? a strigat peste umăr. Eu mă duc până la Jax.

— Bine, am auzit-o răspunzând. Ai grijă cum conduci.

Jared m-a salutat împingându-și bărbia spre mine și a lăsat ușa deschisă, trecând pe lângă mine, cățelușul alergând în urma lui, după care s-au urcat amândoi într-un Mustang negru. Am intrat în casă și, până să închid ușa după mine, l-am auzit ambalând motorul. Era clar că lui trebuia să-i mulțumesc pentru că l-a atras pe Madoc spre mașini și curse.

Sau să-l învinuiesc.

În casă era o lumină slabă, doar câteva veioze licăreau în living și în salon. Mi-am continuat drumul pe hol, spre bucătărie, fiindcă o auzisem pe Kat umblând pe acolo. Pe pereți erau fotografii noi și am mai observat că zugrăvisc livingul și adăugase câteva etajere cu diverse cărți.

Oprindu-mă la intrarea în bucătărie, am văzut-o în dreptul chiuvetei, unde curăța cartofi, din câte se părea.

Mi-am strecurat mâinile în buzunare și am studiat-o, amintindu-mi toate momentele din trecut când doar stăteam s-o urmăresc cu privirea. Îmi plăcea la nebunie s-o văd umblând prin casă, făcând clătite sau dând deoparte rufele ori pregătind cina. Îmi imaginam că era a mea și că puteam să stau așa la infinit și că asta era viața noastră.

Și-a dus piciorul în spatele celuiilalt, scărpinându-l cu degetul mare, și subita dorință de a o atinge aproape că a fost prea greu de îndurat. Se schimbaseră într-o pereche curată de blugi și un tricou alb, iar părul și-l lăsase liber.

A închis apa, a luat un prosop, s-a șters pe mâini, apoi s-a întors. Văzându-mă, a scos un mic strigăt.

— Jase!

I-am susținut privirea, neavând habar, naibii, despre ceea ce aveam să fac sau ce voiam să-i spun.

Am inspirat prelung și am lăsat ochii în jos, pentru că aveam nevoie să-mi găsesc cuvintele și nu puteam dacă mă uitam la ea.

Penelope Douglas

— Când aveam patru ani, i-am zis, am intrat în cameră peste tatăl meu, care era cu o altă femeie.

Am ridicat, în sfârșit, ochii, văzând-o că rămăsese încremenită cu prosopul în mână, pe care își ștergea mâinile.

— Nu-mi amintesc mare lucru, dar încă am imaginea în minte și, pentru un timp îndelungat, am crezut că poate mi-am închipuit sau că a fost un vis care mi-a rămas întipărit.

M-am rezemat de tocul ușii și am continuat:

— Iar pe urmă, când aveam șaisprezece ani, l-am văzut pipăind-o pe cea mai bună prietenă a mamei, la o petrecere, când credea că nu-l vede nimeni. Mama știa. Știa totul. Și totuși afișa în permanență o mască optimistă, încercând să se poarte ca și cum totul ar fi fost perfect și alcătuiam familia ideală.

Am văzut că-i tot fugea privirea dintr-o parte în cealaltă; speram că absorbea informațiile pe care nu le mai împărtășisem nimănui.

— Mi-am promis mie însumi că n-o să-i fac niciodată așa ceva familiei mele, i-am explicat. Că n-o să ajung niciodată ca tata. Dar apoi te-am întâlnit pe tine și am știut. Tu erai fata pe care aveam s-o iubesc.

Am simțit că mi se strânge pieptul și a trebuit să mă forțez ca să articulez cuvintele.

— Așa că m-am amăgit singur. Mi-am zis că nu sunt ca el. Că am motive temeinice ca să fac ceea ce făceam. Mi-am menținut familia unită pentru băiatul meu, am făcut ceea ce era mai bine pentru el. Aveam nevoie de tine. Îmi tot spuneam asta. Mă năruiam, iar ceea ce aveam noi era ceva special. Tu erai singura, în definitiv. Doar nu eram un adulter în serie. Nu eram ca el.

În ochii ei frumoși, căprui, au apărut lacrimi, iar eu m-am simțit pierdut, naibii. Dumnezeuule, m-am simțit slab.

Mi-am umezit buzele și am continuat:

— După care, într-o zi, acum niște ani, Madoc a răspuns la telefonul meu și erai tu. M-am supărat foarte rău, am urlat la el. M-am văzut pe mine, pe cel de la patru ani, încă o dată. El n-avea cum să

afte, mi-am zis. El nu trebuia să mă privească așa cum l-am privit eu pe tatăl meu. Nu se putea să fiu un fiasco pentru el. El trebuia să mă iubească! am scrâșnit printre dinți, măcinat de suferință, pentru că puteam încă să simt tot ce ne sfâșia, pe mine și pe ea.

Strângea prosopul în mâini, ascultând.

— Adevărul e, am zis, simțind că ochii mi se umpleau de lacrimi, că știam ce ar fi trebuit să fac, ce aș fi vrut să fac, dar mi-era frică să nu fiu un fiasco, fără să-mi dau seama că ajunseseam oricum unul.

M-am repezit și i-am cuprins capul între palme, descriindu-i cerculețe pe obraji cu degetele mari.

— Trebuia s-o fi lăsat pe Maddie să plece și să rămân cu tine și numai cu tine, am mărturisit. Trebuia să te fi luat în casa mea, să te fi făcut soția mea, să te fi avut în patul meu în fiecare zi.

M-am aplecat până când ni s-au atins nasurile și i-am simțit respirația tremurând de lacrimi ascunse.

— Trebuia să mă fi însurat cu tine de mulți ani, iar Madoc și Jared să fi crescut cu doi părinți iubitori.

I-am cuprins buzele cu ale mele, suferința veche de șaisprezece ani lăsând locul foamei care era mereu prezentă între noi. Totdeauna aveam să am nevoie de ea, fiindcă mă făcea să mă simt viu și aștepta de la mine mai multe decât oricine altcineva din viața mea, cu excepția fiului meu. Îmi trezea dorința de a fi mai bun și, chiar dacă o dezamăgisem mereu și nu mă luptasem niciodată ca s-o păstrez, asta avea să se sfârșească azi. Nu voiam să mă mai trezesc în nicio altă dimineață fără ea.

— Sunt nefericit, i-am zis. Faptul că te-am văzut azi m-a izbit ca un camion. În fiecare zi petrecută fără tine, sunt nefericit. Și poate că asta e ceea ce merit, dar îmi pare atât de rău pentru că nu ți-am dat niciodată ceea ce aveai nevoie. Îmi pare rău că m-am purtat atât de urât cu tine, atât de mult timp.

Am înfășurat-o în brațele mele și am tras-o spre mine, îngropându-mi fața în gâtul ei, în mirosul ei, ținând-o lipită de trupul meu.

— Căsătorește-te cu mine, i-am șoptit.

Penelope Douglas

— Ești deja căsătorit, mi-a atras atenția.

— Am părăsit-o, i-am mărturisit. De câteva luni. S-a mutat de-acasă și acum mă ocup de divorț. Te iubesc și nu mai vreau să pierd nici măcar o zi.

S-a tras înapoi, ținându-mă cu mâinile de gât și privindu-mă.

— De ce acum? După atâta timp?

— Pentru că, văzându-te azi, mi-am dat seama că nu mai pot să te rănesc, am recunoscut. Ești mai puternică și poate... doar poate... n-o să fiu o alegere rea pentru tine. Poate că n-o să mai trebuiască să mă simt atât de rușinat pentru ceea ce ți-am făcut și să mă forțez să stau la distanță de tine.

Ochii îi luceau.

— Nu sunt pregătită.

— Mă mai iubești? am întrebat-o, aproape în șoaptă. Pentru că asta era tot ce aveam nevoie să aud.

— Da.

Am sărutat-o din nou, îndelung, dar delicat, savurându-i gustul buzelor și prezența în brațele mele.

— Când o să mă întorc la tine, o să fie pentru totdeauna, i-am zis, dându-i drumul și retrăgându-mă.

Trebuia să plec imediat, ca să n-o grăbesc prea tare și să nu comit încă o greșeală.

— Spune-mi că nu s-a terminat, am rugat-o.

S-a sprijinit de chiuveta din spatele ei, cu bărbia tremurând, dar în cele din urmă mi-a dăruit un mic zâmbet.

— Cred că rămâne de văzut, mi-a zis.

M-am întors și am ieșit pe ușă, cu senzația atingerii ei încă furnicându-mă pe sub piele.

M-am hotărât să accept provocarea.

CAPITOLUL 12

Mă reped spre secția de poliție și-i deschid ușa lui Fallon, care o îndeamnă pe A.J. s-o ia înaintea ei, după care ne grăbim să intrăm.

Nu sunt răniți. Dacă ar fi fost răniți, ar fi fost la spital, nu la secția de poliție.

După ce trecem de o a doua pereche de uși — unele grele, din lemn —, îl zăresc pe Jared în fața ghișeului ofițerului de serviciu, împreună cu Tate, în timp ce fiul lor, James, stă pe un scaun negru, tapițat, jucându-se pe telefonul unuia dintre părinții lui.

— Ce s-a întâmplat? izbucnesc, sperând c-o să înceapă cu un simplu „ei sunt bine”.

Jared se întoarce, vorbind cu mine, dar privindu-i chiorăș pe polițiștii aflați de cealaltă parte a ghișeului.

— Nu vor să ne spună, mârâie printre dinți, după care i se adresează direct unei polițiste care tocmai își ocolea biroul. Îmi vreau copilul!

— Jared, calmează-te, îl muștră ea, punând un dosar într-o tavă de pe birou. Ea n-a pățit absolut nimic. De îndată ce ajung Madoc și Jax, o să le dăm drumul.

Jared lovește cu mâna o foaie de hârtie de pe tejghea, făcând-o să plutească până pe podea, după care se încruntă la ea și-i întoarce spatele.

— Nu mă face să-ți aduc aminte cum arată celulele pe dinăuntru, băiete! se răstește la Jared un polițist mătăhălos, cu bărbie dublă și păr alb, aflat în spatele femeii.

Penelope Douglas

Jared se încruntă și mai tare și-și încrucișează brațele la piept, dar tace. Dacă n-aș fi fost atât de îngrijorată, aș fi râs. După tot ce am citit și am aflat astă-seară, îmi dau seama că, probabil, aș putea să umplu un stadion cu ceea ce nu știu despre frații mei.

Tocmai atunci, Madoc și Jax dau buzna înăuntru, cu Juliet urmându-i îndeaproape, și toți se îndreaptă direct spre ghișeu.

— Barry! îl strigă Madoc pe bătrânul polițist care-l certase pe Jared.

Bătrânul termină de vorbit cu un alt polițist și se apropie de noi. A.J. și James stau pe scaune, jucându-se cu telefoanele. Toți ceilalți ne îngrămădim la ghișeu.

— Copiii sunt bine. Nimeni nu e rănit și puteți să-i luați acasă în seara asta.

— Ce s-a întâmplat? ia cuvântul Jax.

— Kade, asta s-a întâmplat, îi răspunde Barry, polițistul, arcuindu-și o sprânceană. Dylan a avut cumva vreo încăierare la cursa ei de astă-seară?

Jax îi face un semn afirmativ din cap.

— Mda, un puști a împins-o în decor. N-o să mai ajungă nicio dată cu mașina pe-aici.

— Nu, m-aș îndoi să mai ajungă, se grăbește să-l aprobe polițistul, pe un ton sarcastic. Copiii voștri — și îmi închipui că au mai avut ajutoare — au săpat o groapă mare, dar nu foarte adâncă, pe terenul de fotbal de la Weston. I-au furat mașina puștiului, au împins-o în groapă și au înmormântat-o. Ba chiar i-au pus și o piatră funerară mică și drăguță.

Mai multe pufnete izbucnesc în grupul nostru, iar eu îmi înăbuș hohotele, în timp ce Tate își ascunde amuzamentul cu palma. Jared, Madoc și Jax se străduiesc să nu zâmbească.

Evident că sunt mândri. Evident.

— Nu e deloc amuzant, se stropșește polițistul.

— Ba e un pic amuzant, mormăie Madoc, ferindu-și privirea de cea a polițistului, ca un copil obraznic.

— Ei bine, continuă Barry, adresându-i lui Madoc un zâmbet sinistru, hai să vedem atunci cum o să primiți și vestea asta. Când a aflat băiatul, i-a alergat până în oraș, împreună cu prietenii lui, iar copiii voștri le-au oferit o revanșă, chiar aici, pe străzile orașului nostru. Cel puțin, Kade, Hawke și Dylan, precizează el.

Îmi imaginez că Hunter a fost cu ei doar ca să se asigure că fraatele lui, Kade, nu face vreo poznă din care Dylan s-o pățească.

— Conflictul a escaladat, continuă el, trei mașini au fost răsturnate, iar bătrânul tău Boss — aici l-a privit pe Jared — stă cu el drept prin imensa vitrină.

— O, Doamne! izbucnește Tate, cu o înfățișare speriată, dar polițistul ridică mâna.

— E teafără, o asigură el. Din fericire, și localul era gol la ora aia, așa că n-a fost rănit nimeni.

Apoi îl fixează cu privirea pe Madoc.

— În schimb, m-au sunat o grămadă de părinți furioși, Madoc. Erau oameni pe străzile alea, astă-seară.

Madoc își lasă ochii în jos și tot amuzamentul îi dispare. El, Jared și Jax își iau înfățișări spăsite, deoarece își dau seama că polițistul are dreptate. Jocul e distractiv doar până când se rănește cineva.

— Viața cuiva ar fi putut să se schimbe pentru totdeauna în seara asta, din cauză că deșteptul de Kade — și nu mă îndoiesc absolut deloc de faptul că a lui a fost ideea — se crede de neatins.

— Acum, tatăl băiatului e Kurt Rhomberg, continuă polițistul Barry, cu ochii spre Madoc, așa că n-o să depună plângere din respect pentru tine, dar se așteaptă să te ocupe de pagubele aduse mașinii fiului său. Ca și de celelalte pagube, estimate la patruzeci de mii, provocate de copiii voștri în seara asta.

La ultima parte s-a adresat tuturor părinților implicați. Madoc se freacă la ochi cu degetul mare și cu cel mijlociu, iar Jared își trece degetele prin păr.

Penelope Douglas

— Dumnezeu, aud că mormăie cineva în barbă.

Patruzeci de mii de dolari. *Mama mă-sii*. Polițistul Barry tocmai ne-a servit o porție mare, cu vârf, de realitate, așa că toată lumea rămâne tăcută acum.

— Și, tot din respect pentru voi toți, zice el, n-o să le iau permisele. Dar dac-o să mai fie și o dată viitoare, o să-i fac să meargă cu autobuzul pentru tot restul vieții.

Madoc încuviințează, cu o mutră pocăită.

— Sigur că da, zice. Acum putem să-i vedem?

— I-am dus într-o cameră. Mă duc să-i aduc.

— Nu, îl oprește Madoc. Lasă-i acolo. Mai întâi trebuie să stăm de vorbă cu ei.

— Chiar acum? îl întreabă Fallon.

El însă nu-i acordă atenție. Pornim toți șapte în urma lui Barry spre partea din spate a secției, iar A.J. și James rămân cu un agent de poliție. Dar atunci când se oprește și deschide ușa uneia dintre camerele pentru interogatorii, ne izbește un val de strigăte și de mobilier scrâșnind pe podea. Nu mai văd decât că polițistul și Madoc dau buzna în încăpere și-l trag pe Hunter de pe Kade, care era cu spatele la perete, cu sânge curgându-i din gură.

— Doamne, Dumnezeu! suspină Juliet.

Își face loc grăbită pe lângă mine, intră în cameră și se repede la Hawke, care stă aplecat, cu mâinile pe genunchi, răsufflând anevoie, ca și cum s-ar fi luptat din răspuțeri să-i despartă.

Ne grăbim toți să intrăm și eu închid ușa în urma noastră, iar Tate și Jared se reped la Dylan, care stă în picioare în spatele lui Hawke și pare gata să izbucnească în plâns, în timp ce Jax se apucă să ridice scaunele răsturnate.

Hunter gâfâie și-l privește furios pe Kade, încercând să se smucească din strânsoarea tatălui său.

— Putea să moară din cauza ta! Rahat cu ochi ce ești!

— Hai încoace, panaramă! îl stârnește Kade, întinzând brațele, vrând să continue bătaia.

— Ajunge! zbiară Madoc, trăgând mai tare de Hunter. Ce naiba aveți amândoi?

Kade se apropie de fratele lui, amenințător, nevrând să dea înapoi, însă deodată se proțăpește Jared în fața lui, fixându-l cu privirea, pășind spre el și silindu-l să bată din nou în retragere. Kade strânge din dinți privindu-și unchiul, dar până la urmă încetează cu privirile furioase și se oprește.

Toți suntem al naibii de aproape de hiperventilație, însă, încetul cu încetul, atmosfera începe să se destindă. Hunter încetează să se mai zbată în strânsoarea tatălui său, iar Hawke se sprijină de perete, părând istovit.

După ce-i dă drumul lui Hunter, Madoc se interpune între cei doi fi ai lui, mutându-și privirea de la unul la celălalt.

— Ce naiba? Vă dați seama amândoi că „primar” înseamnă o funcție obținută prin alegeri, corect?

Politiștului chicotește, iar eu îmi dau seama că nici măcar nu mă gândisem la asta. Tot ce s-a petrecut astă-seară ar putea să dăuneze campaniei lui Madoc; nu că el ar pune pe primul plan cariera, dar n-o să dea deloc bine faptul că Madoc nu-și poate ține în frâu nici măcar propriii copii.

— Cred c-ar fi cazul să-i luăm acasă pe toți, propune Tate, în timp ce Dylan își ascunde fața pe umărul ei. E târziu.

— Da, hai să rezolvăm problemele astea mâine, adaugă Fallon, dar Madoc scutură din cap.

— Nu. Toată lumea, aici! ordonă, arătând spre spațiul din fața mesei. Imediat!

Tresar, observând că-i zvâcnește o venă la tâmplă și că s-a înroșit la față. Rareori l-am auzit pe Madoc înfuriindu-se. L-am mai văzut având accese de frustrare în atelier sau urlând la Jared ori la Jax, dar niciodată să se enerveze în halul ăsta.

Hawke, Kade și Dylan vin în jurul mesei, stând în fața ei, în timp ce Hunter se ascunde în spatele lor. Tac cu toții.

În spatele meu, polițistul iese din cameră, închizând încet ușa după el.

Madoc îi privește pe copii, clătinând din cap.

— Știți ceva? Ați avut totul de-a gata, le zice. Ați avut parte de absolut tot ce am putut noi să vă dăm. Dragoste, sprijin, cămine biparentale, vacanțe în familie, telefoane, iPad-uri, haine, mașini... Ați fost răsfățați!

Arunc o privire spre ceilalți, frații mei și soțiile lor, remarcând că ascultă toți. Nu sunt deranjați de faptul că Madoc urlă la copiii lor.

— Și am știut, continuă Madoc. Am știut că asta o să se-ntâmple, dar, dintr-un motiv sau altul, n-am putut să nu vă dăm toate astea. Cum am fi putut să ne abținem de la orice știam că v-ar face fericiți? Dar noi am crezut că măcar o să învățați ce înseamnă modestia, naibii. Am crezut c-o să învățați să fiți recunoscători pentru tot ce aveți.

Dylan și Hawke își feresc privirile, spășiți, dar Kade e încă încruntat, iar Hunter ține pumnii strânși, ambii gemeni părând furioși.

Totuși tac.

— Nici noi n-am fost mai breji la vârsta voastră, continuă Madoc. Dar am știut că unele lucruri nu pot fi înlocuite. Că nu totul e de unică folosință.

Și își întoarce privirea spre Fallon, coborând tonul.

— Tu ai învățat lecția asta doar pierzând, iar asta e un lucru pe care voi, copii, nu l-ați aflat niciodată. Niciunul dintre voi.

Inspiră adânc și-și încrucișează brațele pe piept.

— Cred că a venit vremea să începeți, toți, să învățați lecția asta. Aveți de ales între două variante, a continuat, pe un ton tăios. Sunteți prea distructivi împreună. Hawke termină liceul la anul, așa că pe el și pe Dylan o să-i lăsăm deoparte, dar băieții mei pot să se transfere la alte școli...

— Ce?! izbucnește Hawke.

— Nu... îl secondează Dylan, îndreptându-și spinarea și părând brusc îngrijorată.

— Asta-i o nebunie! o aud pe Tate exclamând.

— Sau..., intervine Madoc, fiindcă nu terminase. Puteți să vă primiți cu toții pedepsele și să vă formați, naibii, un pic caracterul, dacă vreți să rămâneți împreună.

— Da, se grăbește să răspundă Dylan. Nu-i trimite de-aici.

Madoc n-are cum să le spună lui Jared și lui Jax ce au de făcut cu copiii lor, dar Dylan și Hawke oricum nu sunt toxici împreună. Nu e nevoie să fie despărțiți.

Cu toate astea, chiar dacă Hunter și Kade sunt distructivi împreună, sunt convinsă că nici pe ei n-ar vrea să-i despartă. Sunt frați, la urma urmei. Și poate, doar poate, el își închipuie că, scoțându-i afară din Shelburne Falls și îndepărtându-i de anumite „distracții”, le-ar rezolva problemele.

Totuși, la modul ideal, asta ar fi în ultimă instanță. Aici e acasă pentru toată lumea, aici e locul nostru, al tuturor.

— O să plătim, ia cuvântul Dylan.

— A, o să plățiți, o îngână Jared, pe un ton comic. Cu Visa sau cu MasterCard?

— O să plătim din fondurile noastre pentru facultate, după care o să muncim ca să punem banii înapoi, clarifică ea.

Madoc încuviințează.

— Altceva?

— Stingerea la zece? propune Kade.

Madoc însă râde, văd cum i se zguduie pieptul când se întoarce spre Jared.

— Ce drăguț, îi zice. Ei chiar își închipuie că au voie să iasă din casă, în afară de muncă și de școală!

Apoi se întoarce spre Kade.

— Închiși în casă. Toată vara!

Umerii lui Kade se pleoștesc vizibil, dar Hunter rămâne tăcut.

— Altceva? se alătură Juliet discuției.

Penelope Douglas

— Munci suplimentare? propune fiul ei.

— Continuați, o aud pe Tate zicând, cu ochii spre Dylan.

— O să lucrăm ca voluntari la spital, câteva ore pe săptămână, adaugă fiica ei.

— Și? întreabă Jax, încrucișându-și brațele pe piept.

— Și-o să lucrăm pe gratis la tabăra de vară, imediat după ce luăm vacanță, mormăie Kade, disperat că urmările sunt din ce în ce mai apăsătoare.

— Și? insistă Madoc, privindu-l pe Hunter.

Numai că Dylan e cea care vorbește în continuare.

— O să le scriem celor cărora le-am provocat pagube și municipalității, să ne cerem iertare.

— Și? mai zice Tate.

— Și-o să vă recâștigăm încrederea, adaugă Dylan. Ne pare foarte rău.

Madoc se apropie de Kade, privindu-și furios fiul, care nu pare să regrete absolut deloc. Pare doar enervat pentru faptul că a fost prins.

— Tu ce zici? îl ia la rost, pe un ton sever. Îți pare rău? Pentru că, dacă nu ți se pare corect, luni pot să te înscriu la Weston.

Kade face o mutră de parcă tocmai ar fi mușcat dintr-o lămâie, dar până la urmă încuviințează.

— E corect, bâiguie. O să facem ce s-a stabilit.

— Eu nu, se aude o altă voce, iar Madoc își îndreaptă privirea spre Hunter.

Mă încrunt, derutată și șocată. Ce?

— O să plătesc pagubele și-o să muncesc ca să pun la loc banii luați din fondul pentru facultate, declară fiul lui, dar o să aleg varianta A.

— Ce? strigă Fallon, făcând un pas înainte.

— Hunter, nu! o aud pe Dylan implorându-l, înfricoșată.

Madoc se încordează din tot corpul, dar nu spune nimic, doar își privește atent băiatul.

Aproape niciodată

Hunter vrea să plece. Vrea să se transfere la altă școală. Chiar vrea să plece?

— O să vorbim acasă despre asta, zice Madoc, întorcându-se.

— N-avem despre ce să vorbim, insistă Hunter. Ai zis că avem de ales.

Kade, care tăcuse până acum, își întoarce în sfârșit capul spre fratele lui, cu o expresie indescifrabilă în ochi.

— Tu vrei să pleci?

În ciuda tuturor certurilor și încăierărilor dintre ei, Kade nu pare deloc bucuros.

Hunter îi caută privirea tatălui său, cu o atitudine bizar de liniștită.

— Eu mă gândeam la St. Matthew's.

— Sunt cei mai aprigi rivali ai noștri, explodează Hawke. Faci mișto de mine?

— Hei! protestează Jax, auzind limbajul fiului său.

Hawke își lasă capul în jos și tace.

— Aș putea să stau la bunicul, de luni până vineri, îi zice Hunter lui Madoc. E la numai o oră distanță de-aici. Iar în weekenduri o să vin acasă.

Madoc însă scutură din cap.

— Nu se poate să stai... cu el.

— Așadar, ai jucat la cacealma? ripostează Hunter.

O, Doamne!

Da, Hunter ar putea să se transfere la Weston și să locuiască mai departe acasă, dar dacă vrea să se ducă la St. Matt's, n-are cum să facă naveta în fiecare zi. Ar fi nevoit să stea la Ciaran, tatăl lui Fallon, în Chicago.

Și, în pofida faptului că Madoc și Ciaran se înțeleg aproape bine, Madoc tot n-ar vrea ca fiul lui să locuiască în casa unui fost gangster.

Hunter se desprinde de lângă masă și se duce spre tatăl lui, coborând tonul.

Penelope Douglas

— Am nevoie să plec de-aici, îi zice, cu o voce aproape șoptită. Vreau ceva pe cont propriu. Te rog.

Mi-e foarte milă de el, fiindcă știu ce simte. Kade e stăpânul școlii. El e mereu cel pe care-l remarcă toată lumea, el e sufletul petrecerilor. Se hrănește cu faptul că e în centrul atenției, iar Hunter n-a părut niciodată capabil să-și croiască propria nișă. Se simte nelalocul lui și invizibil.

Nu pot să-i văd fața lui Madoc, dar îmi dau seama că-și privește fiul, fără să spună nimic, probabil din cauză că n-ar vrea să plece. În același timp însă, nu știe cum să repare tot ce-l face pe Hunter să fie nefericit.

— E perfect, din partea mea, zice Kade, rupând în sfârșit tăcerea, și urma de durere pe care i-o sesizasem mai devreme în voce a dispărut. Poate că așa n-o să se mai atingă de lucrurile mele.

Închid ochii pentru o fracțiune de secundă. Dumnezeu! Se referă la Dylan. Știu că așa e. Ea e cuiul dintre ei.

Ochii lui Hunter se întunecă și un rânjet încordat, cum n-am mai văzut niciodată la el, îi arcuiește buzele. Se întoarce și, pentru o clipă, mă tem c-o să-l lovească iar pe Kade, însă el se duce pur și simplu spre fratele lui, calm și stăpân pe sine.

— Ne vedem pe teren, la toamnă, îi zice, ca și cum ar arunca o amenințare.

Kade își îndreaptă spinarea și cei doi frați se privesc reciproc cu furie, de la aceeași înălțime de un metru optzeci.

— Poți să fii al naibii de sigur de asta.

Madoc și Fallon nu spun nimic, dar îi văd că respiră anevoie, de parcă le-ar lipsi aerul.

O cunosc pe Fallon și știu ce gândește.

O să-i ia acasă pe băieți. O să stea de vorbă cu ei. Totul o să se liniștească și toate astea or să treacă. Lui Hunter o să-i vină mintea la cap.

Pe de altă parte, Madoc are mereu câte un plan pentru orice eventualitate, dar dacă tace, înseamnă că asta e o întorsătură pe

care n-o luase în calcul. Jucase la cacealma cu transferul la alte școli, iar Hunter îi dejucase planul. Acum nu știe precis ce să facă, nici cum s-o dreagă. Nu încă.

În timp ce părăsim secția de poliție, înțeleg în sfârșit cât de greu e să fii părinte. Să-ți vezi copiii cum greșesc.

Ei n-au cum să se învețe minte până când nu greșesc și știu că în Madoc se duce o luptă. Dar poate că uneori partea cea mai grea nu constă în ce și când să spui, ci, mai degrabă, în când să nu spui absolut nimic.

Și cum să-ți dai seama când e momentul acela.

Caut cu mâna în rucsac, pipăind cartea și jurnalul aflate înăuntru.

Să vorbești nu este întotdeauna cea mai bună metodă.

Există multe alte moduri în care poți să le dai anumite lecții copiilor tăi, la urma urmei.

*

Umblu prin casă, îndreptându-mă spre bucătărie, când aud ceasul anunțând miezul nopții; mă ustură ochii de epuizare. Meciul de fotbal de azi pare că a fost foarte demult.

Trecând pe lângă fotografiile de pe coridor, le văd pe cele de la nunta părinților mei — o ceremonie fermecătoare, micuță, la lumina lumânărilor, într-un hambar rustic, mai la nord de aici; pozele de la nunta lui Jared și Tate, care mi se pare chiar mai specială acum, când știu mai multe despre trecutul lor; poza cu Fallon și Madoc, care nu e de la nunta lor, căci nu au niciuna, dar este, în schimb, un instantaneu nemaipomenit cu ea pe umerii lui, în vârful muntelui Fuji, în luna lor de miere, cu brațele larg desfăcute și fețele zâmbitoare, cu norii dedesubtul lor...

Și Jax cu Juliet, care i-au oferit, în sfârșit, mamei mele, marea nuntă de familie pe care și-o dorea pentru măcar unul dintre copiii ei.

Aud voci venind dinspre bucătărie, așa că mă îndrept într-acolo, știind c-o s-o găsesc pe mama.

Penelope Douglas

— Cât zici că am cheltuit în New York? întrebă tata, cu o intonație șocată. Dumnezeuule, doar n-am fost la Paris! Ce naiba?

Pufnesc, văzându-l aplecat deasupra mamei, care stă la micul ei pupitru de lângă perete, studiind amândoi ecranul laptopului. Fără îndoială, ea ține contabilitatea familiei, iar pe tata îl aud în fiecare lună făcând astfel de crize.

— Nu te uita la mine, zice mama. Mi-am cumpărat o singură pereche de pantofi. Tu cheltuiești mai mulți bani decât mine pe Fifth Avenue¹, frumușelule!

— Frumușelule? izbucnește el, după care întinde mâna, o ciupește de obraji, se apleacă și o sărută.

Ea râde, încercând să se ferească de el.

— Termină!

Rămân cam timp de un minut rezemată cu umărul de tocul ușii, privindu-i.

Și văd totul. Îi văd pe Jase și pe Kat, cu pofta de joacă și cochetăria lor, liniștea și confortul pe care și-l găsesc unul în celălalt. Pe tatăl meu, și cât de mult o iubește. Pe mama mea, și cât de mult seamănă cu fata de odinioară, din atelierul auto, când meșterea la mașina lui. Felul în care se complimentează reciproc și cel în care știu să cedeze. Toate lucrurile astea pe care nu le observasem niciodată până acum.

Tata îi dă drumul și reîncepe să studieze foaia de calcul.

— Ei bine, putem să deducem ceva din astea? Am discutat despre serviciu cât timp am fost acolo, este? Putem să pretindem că în excursia asta am făcut cheltuieli de serviciu.

— Nu! protestează ea, dându-i peste mâna care se îndreaptă spre mouse. Pleacă de-aici. Eu nu-mi vâr nasul în dosarele tale. Tu nu te apropia de cifrele mele. Toate sunt organizate.

El zâmbește și-și îndreaptă spinarea.

¹ Importantă arteră comercială din New York, aflată în cartierul Manhattan și considerată una dintre cele cu magazinele, boutique-urile, studiourile și restaurantele cele mai elegante și mai scumpe din lume.

— Salut, îi zic, când dă cu ochii de mine. Cum merge?

— Foarte bine, răspunde, oftând. Mama ta e o femeie de ispravă, adaugă, pe un ton meditativ, îndreptându-se spre frigider. Mă ferește de închisoare, convingându-mă să nu fac evaziune fiscală.

— Foarte adevărat, încuviințează mama. Câștigi destul. Ai din ce să-ți plătești impozitele, zgârie-brânză.

Îi privesc, zâmbind și întrebându-mă ce s-ar fi întâmplat dacă mama n-ar fi avut parte de ajutor. Dacă tata n-ar mai fi divorțat de Madeline sau de Patricia. Dacă n-ar fi încetat să se țină în loc unul pe celălalt.

Acum înțeleg toate astea.

Nimeni altcineva nu poate să te facă fericit, iar dacă-ți pui așteptările în cealaltă persoană, semnezi condamnarea amândurora. Nu te uiți la cineva și zici „tu poți să-mi faci mie viața mai bună”. Te uiți la persoana aceea și zici „eu pot să-ți fac ție viața mai bună”. Să fii o binecuvântare, nu o povară.

Îmi dreg glasul.

— Pot să vorbesc câteva minute cu mama?

Tata se oprește din băut și mă privește atent.

— Hm, sigur că da, încuviințează, mutându-și repede privirea spre mama. Îmi povestești mai târziu tot ce-o să-ți spună, da?

— Ha-ha, îl persiflează ea. Fata știe să-mi păstreze secretele. Și eu o să le păstrez pe-ale ei.

— Ar fi bine să nu, remarcă el, încruntându-se, dar pot să-i zăresc zâmbetul în timp ce iese din încăpere. Sunt în biroul meu, ne anunță.

Mama scrie ceva la rezeală pe computer, izbind ultima tastă cu ceva forță în plus, după care se întoarce spre mine, așteptând.

Inspirând adânc, vâr mâna în geantă și scot cartea, așezând-o pe pupitru, drept în fața ei.

Privirea îi cade pe copertă și rămâne acolo, fără ca pe fața ei să se înregistreze vreo urmă de surprindere.

— Tu ai pus-o pe Pasha să-mi trimită cartea?

Penelope Douglas

Șovăie, dar până la urmă face semn că da, cu o ușoară înclinare a capului.

— Știam eu c-o să-ți dai seama.

Pasha e în Toronto, unde pune la punct linia de producție a lui Jared, iar mama nu a vrut ca eu să văd pe pachet ștampila poștei din Shelburne Falls. Probabil a vrut s-o citesc înainte să încep cercetările în privința expeditorului, nu?

Briciul lui Occam.

Vârând din nou mâna în geantă, scot și jurnalul sustras din garderoba ei și-l trântesc deasupra romanului.

— Ei bine, cine a scris cartea sigur a avut acces la asta. Tu, nu-i așa?

Nu puteam să cred că ar fi fost capabilă să-i încredințeze altcuiva toate detaliile alea intime.

— Da, recunoaște mama, întorcându-și scaunul rotitor ca să fie cu fața spre mine de-a binelea. M-a ajutat Juliet. Ea n-a vrut să te mintă, dar am rugat-o să-ți ascundă adevărul, dac-o să te duci la ea până când nu termini cartea. Am vrut s-o citești mai întâi.

Privirea aceea ciudată a lui Juliet căpăta o noimă acum. Practic, nu ea o scrisese, dar știa de existența ei.

— Puteai să-mi fi spus tu toate astea, am muștrat-o. Credeai c-o să te urască? Sau c-o să-l urască pe tata?

— Nu, se grăbește ea să răspundă, aplecându-se să mă ia de mână când mă așez pe scaunul de la masă. Când am aflat c-o să am o fată, Quinn, sinceră să fiu, nu m-am bucurat. Mi-am făcut griji. Mi-era teamă c-o să am o altă versiune a mea, care să facă aceleași greșeli, să plângă după același gen de bărbați și să ia hotărâri greșite una după alta, numai ca să-l facă fericit pe altul. Pe unul care n-o merită.

Nu-mi dau seama precis dacă se referă la tatăl lui Jared sau la al meu, dar tac și ascult în continuare, oricum.

— Asta-i partea cea mai grea în a fi părinte, îmi explică. Să supraviețuiești sfâșierilor inimii, să-ți înduri luptele, să-ți înveți

lecțiile pe calea cea mai grea și să suporti ani întregi în care te tot căpări pe un zid și cazi la loc și trebuie s-o iei mereu de la capăt...

Mă privește în ochi, iar vocea îi e împovărată de tristețe.

— Lacrimile, așteptarea, să n-ai habar despre cine naiba ești, după care, într-o zi...

Vocea îi devine mai veselă și înfățișarea, fericită.

— Te trezești și, în sfârșit, ești exact cea care ți-ai dorit totdeauna să fii. Puternică, hotărâtă, categorică, amabilă, curajoasă...

Dar apoi te mai și uiți în oglindă și vezi că ai cincizeci și opt de ani. Un junghi îmi străbate pieptul când reușesc să-mi imaginez o mică parte din ceea ce-mi spune ea. Toți acei ani, tot acel timp irosit... Până la urmă, s-a maturizat, dar cu un preț imens.

— Iar când ai un copil, continuă ea, e ca și cum te-ai vedea pe tine însăși... luând totul de la capăt. Îți dorești pentru copilul tău să culeagă tot ce e mai bun din fiecare moment și să fie acel gen de persoană care ai ajuns să fii, în sfârșit, dar asta e farsa crudă a tinereții.

În ochi îi apare un zâmbet întristat.

— Indiferent ce ți-aș spune, sau ce ți-aș împărtăși, sau aș încerca să te învăț din tot ce-am învățat eu, tot n-o să ajungă la țintă până când nu ajungi să le trăiești. N-o să înțelegi cu adevărat ceea ce-ți spun până când nu faci și tu greșelile alea și nu înveți din ele pe pielea ta.

Oftează din rărunchi.

— Și, din nefericire, asta poate să dureze ani mulți.

Îmi iau rucsacul de pe umăr și-l las să cadă pe podea, cu un gest absent. Poate că mama o fi fericită cu viața ei de-acum și mândră că a supraviețuit atâtor greutăți, dar nu sunt numai regretele ei în balanță.

Își face griji și pentru mine.

— Nu eram sigură dac-o să te las vreodată s-o citești, îmi spune, părând rușinată. Mi-era clar că o să te simți stingherită să citești unele dintre scenele pe care le-am descris.

Hm, da. O să încerc să nu mă gândesc la episodul din biroul tatălui meu, data viitoare când o să mai trec pe-acolo.

Penelope Douglas

— Dar am scris-o când erai mică și am inclus versiunea tatălui tău asupra poveștii, folosindu-mă de gândurile destăinuie în vechile lui scrisori, pe care le-am păstrat peste ani, considerând că și versiunea lui e importantă. Am fost îngrijorată mult timp pentru tine. În cele din urmă, m-am hotărât că, dacă pot să-ți arăt anumite lucruri într-un fel ca să te facă să le simți tu însăși, atunci ai putea să înveți ceva de la el și de la mine și din toate greutățile prin care am trecut amândoi, la urma urmei. Cartea asta a fost o modalitate pentru ca tu să trăiești prin altcineva... să parcurgi niște experiențe de viață fără să plătești prețul și să suporti consecințele.

— De ce ești îngrijorată pentru mine?

Se lasă pe spătarul scaunului, clătinând din cap.

— Poate că tatăl tău are dreptate. Jared a fost un copil foarte dificil, și asta din vina mea, evident, dar să te cresc pe tine a însemnat o experiență atât de ușoară, încât poate că nici nu știu cum s-o iau.

În ochi îi apare un licăr, semn că e practic cufundată în gânduri, și știu că se gândește la fratele meu.

— Jared a fost ca o carte deschisă, zice, pe un ton meditativ. Dacă nu-i plăcea ceva, știai. Dacă-și dorea ceva, lua. Dacă nu era fericit, nu se prefăcea că ar fi.

Deodată, mijeste ochii, ca să mă poată studia.

— Tu ce-ți dorești, Quinn? Ce te face să fii fericită?

Se apleacă, apucându-mă de mână.

— Orice ar fi, nu aștepta să ți-o ofere altcineva. Nu aștepta să se-ntâmples de la sine. Du-te și ia-o.

Mă încrunt, simțindu-mă ca și cum aș sta pe o faleză, privind în jos spre o cascadă, după ce toți ceilalți au sărit, râzând și strigându-mă să-i urmez, dar mi-e frică de cădere.

— E oarecum înfricoșător, îi răspund, cu vocea sugrumată. Dacă vă iubesc prea mult și mi-e frică să nu vă dezamăgesc?

— Știu că ne iubești, mă asigură. Știm cu toții și te iubim și noi. Asta n-o să se schimbe niciodată.

Se apleacă spre mine, încercând să-mi întâlnească privirea.

— Dar ce anume te face să te simți bine? Să-ți sacrifici propria noastră ar fi într-atât de fragilă, atunci ar însemna că nu te meri-
tăm. Un om puternic își dă seama că singura dragoste adevărată de
care are nevoie în viața asta e dragostea de propria persoană. Dacă
ai așa ceva, e ca o armură. Nimeni nu te poate opri. Nimeni altci-
neva nu contează.

— Așadar, de-asta te-ai hotărât să mă lași s-o citesc, îi zic, ridi-
cându-mi ochii spre ea.

Încuviințează.

— Dar, până la urmă, pentru ce ai scris-o?

— Ca să învăț ceva despre mine. Ca să încerc să gădesc sensul
tuturor lucrurilor prin care am trecut eu și Jason. Tuturor lucruri-
lor prin care i-am făcut să treacă pe Madoc și pe Jared.

Se oprește puțin, apoi continuă:

— Am putea să spunem că eram tineri și nechibzuiți, dar scuza
asta ține doar până când ne dăm seama că am fost egoiști și veri-
tabili nemernici.

Râd în sinea mea, lăsându-mă pe spate și încrucișându-mi bra-
țele pe piept.

— Ai mai învățat și altceva?

Un zâmbet îi traversează chipul; întinde mâna în spate și umblă
prin sertarul pupitrului. Scoate de acolo o broșurică gri-verzui,
mi-o întinde, iar eu o deschid.

Văd acolo înscrise mai multe tranzacții și-mi dau seama că e un
carnet de economii. Fac ochii mari când descopăr soldul de pe
pagina însemnată.

— Doamne, Dumnezeule! exclam.

— Am învățat că e în regulă să iubești și să te simți vulnerabil
și să faci greșeli, îmi zice, dar că nu e în regulă să duci o viață cap-
tivă. Să nu lași niciodată controlul în mâinile altcuiva.

— De unde sunt toți banii ăștia?

Penelope Douglas

— După ce am terminat de scris cartea, mi-am dat seama că o femeie trebuie totdeauna să se protejeze pe sine. Așa că i-am dat lui Jax o parte din banii economisiți, iar el, fiind un investitor priceput, i-a înmulțit. De multe ori, adaugă, râzând.

O, Doamne!

Îmi ridic din nou privirea spre ea.

— Asta era asigurarea ta? Pentru eventualitatea în care tu și tata v-ați fi despărțit?

— Nu, îmi răspunde. E a ta. Eu chiar nu mai aveam nevoie de economiile alea când m-am măritat cu tatăl tău, așa că l-am lăsat pe Jax să deschidă un cont, care adună dobânzi încă de-atunci.

— Sunt ai mei?

Nu pot să-i primesc. Dacă o avea nevoie de ei, într-o zi?

— Atât timp cât poți să ții minte asta, Quinn: când te îndrăgostești, să ai grijă de el, dar să ai grijă și de tine. Să te faci fericită. Cheltuiește-i. Economisește-i. Dăruiește-i. E alegerea ta. E viața ta.

CAPITOLUL 13

Îmi strecor carnetul în buzunarul de la spate și mă îndrept, pe coridor, spre biroul tatălui meu.

Mama tocmai îmi dăduse afurisita de grămadă de bani, pe care n-ar fi trebuit să-i primesc, dar îmi zisese că reprezintă un cadou și că pot să fac orice vreau cu ei. Să-i economisesc, să-i donez... să-i cheltuiesc pe ceva.

Inima a început să-mi bubuie în piept și parcă sunt pe pilot automat, dar îmi văd de drum mai departe. Nu știu precis ce urmează să se întâmple sau ce-o să-i spun tatei, dar probabil c-o să fie ceva care n-o să-i placă, fiindcă, altfel, de ce-aș mai fi atât de emoționată?

Partea cea mai grea e saltul. Nu pot să dau înapoi și nu pot să încerc în continuare să fac pe plac lumii întregi.

Mă urăsc. N-am de ales.

Împingând mai mult ușa întredeschisă, pășesc înăuntru și-l văd stând în fața barului de lângă perete și turnându-și preferatul lui GlenDronach, pe care să-l dea pe gât înainte de a se duce la culcare.

— Hei, încep, cu o voce surprinzător de veselă.

El întoarce capul și pune la loc dopul sticlei, zâmbindu-mi.

— Hei. Mi-a fost dor de tine în seara asta. Ai fost pe circuit?

— Un pic, încuviințez, intrând în încăpere. Dylan a avut prima ei cursă, așa că am mers cu ea în mașină.

Sprâncenele i-au țâșnit în sus, stârnindu-mi imediat râsul. Poate la fel de bine s-o așteaptă acum, înainte să-i apară pe Facebook.

— Madoc numai că nu m-a forțat, da? Sunt încă întreagă.

Își strâmbă gura într-o parte, încruntându-se.

— Băiatul ăsta, jur că...

Mda, *băiatul* ăsta. Aproape că-mi vine să râd.

Tata încă-l privește pe Madoc ca pe un adolescent impertinent, dar cred că înțelege pe deplin. Toți suntem neputincioși atunci când hotărăște Madoc că vrea ceva.

Ducându-se spre fotoliile mari din piele maro de lângă etajerele cu cărți, se instalează și ia o gură de whisky. Îi urmează exemplul și mă așez pe fotoliul identic de lângă el, cu o măsuță rotundă între noi.

— Iartă-mă pentru că n-am putut să ajung azi la meciul tău, îmi zice. Am auzit că „le-ai spart la bot”.

Pufnesc, știind că asta nu e exprimarea tatălui meu.

— Madoc minte.

Dylan și restul fetelor din echipă mă duc în cârcă. Eu sunt acolo doar ca să ne asigurăm că suntem unsprezece jucătoare pe teren.

Totuși tatăl meu mă corectează.

— Avocații nu mint. Noi doar inventăm adevăruri. Asta e o artă.

Mda, sunt convinsă. Din fericire, are clienți dispuși să plătească sume enorme de bani pentru „arta” asta.

Mă las pe spate, dându-mi părul pe după ureche și studiindu-l pe tata pentru câteva clipe. Părul lui cărunt are încă destule fire blonde, dar chiar dacă are riduri în jurul ochilor, iar cutele de pe frunte s-au adâncit cu timpul, ochii albaștri tot mai străpung spațiul ca fulgerele pe furtună, iar mâinile îi sunt încă foarte puternice. Îmi amintesc cum îmi simțeam degetele mici în mâna lui, când mă ajuta să traversez străzile marelui oraș, în copilărie.

După toate greutățile prin care trecuseră el și mama, și pe care și le creaseră unul celuilalt, înțeleg de ce are atât de multe speranțe pentru mine. Am fost mult timp în proiect.

— Tu chiar o iubești pe mama, nu-i așa? am zis, privind-l în ochi.

— Normal, răspunde, după care lasă capul în jos, părând că se pierde în gânduri în timp ce mai ia o gură de whisky. Nu pot să trăiesc fără ea. Niciodată n-am putut.

— Ce te-a făcut să-ți dai seama de asta, în sfârșit?

— Momentul în care am descoperit că-i era bine fără mine, mărturisește. Totdeauna am iubit-o, dar când s-a lăsat de băutură, lucra și-și plătea singură facturile... se descurca de minune în toate privințele pe cont propriu. Atunci mi-am dat seama că am pierdut-o și consecința acestui fapt m-a lovit drept la țintă.

Mijesc ochii spre el, încă nefiind sigură că înțeleg. A dorit-o pentru că nu mai avea putere asupra ei?

Pare să-mi observe nedumerirea, fiindcă își continuă explicația:

— Eram foarte arogant pe vremea aia, draga mea. Luam totul ca și cum mi s-ar fi cuvenit.

Își învârtește lichidul din pahar, privindu-l, probabil pentru că-i e mai ușor decât să se uite în ochii mei.

— Dar când am văzut că și-a schimbat viața cu o sută optzeci de grade... că era fericită... sincer să fiu, m-a durut. Mi-a rănit mândria. Mi-a rănit încrederea în mine. Mi-a rănit echilibrul. M-a rănit peste tot.

— Nu-ți doreai să fie vindecată?

Își ridică în sfârșit privirea spre mine, iar tonul îi devine blând.

— Sigur că da. Totuși, cred, m-am gândit că, dacă nu mai are nevoie de mine, pentru ce m-ar mai vrea? Și, încă o dată asta m-a pus pe jar. Dacă avea posibilitatea de a alege, m-ar mai fi ales pe mine?

Și, dintr-odată, am înțeles.

Tata n-avusese habar absolut deloc de ceea ce pusese pe masă, în afară de banii și de puterea lui. Își consumase atât timp și atâtă energie îngrijindu-se de anumite lucruri, oferindu-i ce avea nevoie, aruncând cu bani peste problemele lor, încât natura relației dintre ei se estompase. El crezuse că mama îl iubea pentru că era tânără și naivă. Pentru că frica o ținea legată de el.

Penelope Douglas

Când a ajuns să fie mai bătrân, mai înțelept și mai puternic, ce mai avea să-i ofere, în afara propriei persoane? Și ea, oare, mai dorea măcar persoana lui?

— Am pierdut-o de prea multe ori, iar atunci urma să fie pentru totdeauna, continuă el. Nu puteam s-o las să-mi scape. În sfârșit, m-am trezit la realitate.

Mult timp, tata făcuse ceea ce era mai bine pentru el. Chiar dacă o iubea.

Numai că, după șaisprezece ani, mama înțelesese, în sfârșit, că nimeni n-o putea salva, în afară ea însăși, așa că renunțase la el. Dacă mai venea după ea, bine. Dacă nu, viața avea să meargă mai departe.

Nu sunt convinsă, totuși, că planul mamei, acela de a-mi da cartea, a reușit. O să fac greșeli și-o să-mi doresc lucruri care-mi fac rău. Asta e de la sine înțeles. E în firea omenească să fii imperfect, la urma urmei.

Totuși, un lucru învățasem în seara asta. Viața se scurge repede și următorii patruzeci de ani vor trece înainte să-mi dau seama. Nu vreau să mă trezesc cu regrete la cincizeci și opt de ani.

Inspir adânc și expir printr-un oftat.

— Tată, sunt varză la fotbal, îi mărturisesc, ridicându-mi privirea spre el. Urăsc pianul și nu vreau să fiu nici avocat, nici medic. Nu vreau nimic din ce-ți dorești tu pentru mine.

Mijește ochii spre mine și se crispează.

— Quinn, dacă e vorba despre Notre Dame...

— Vreau să merg la Notre Dame, îl întrerup. Cred că exact acolo îmi e locul.

— Bun, zice și-l văd destinzându-se un pic.

— Și sunt de acord că e o idee bună să urmez câteva cursuri aici, în oraș, în vara asta. Poate o să reușesc să-mi iau diploma mai devreme.

Dă aprobator din cap, dar încă pare agitat, ca și cum ar aștepta vestea cea rea.

— Mă... bucur că gândești așa. Dar de ce am sentimentul că te pregătești să-mi spui că ai cunoscut un băiat și că ești însărcinată? Îmi ronțai colțul buzelor. Acum urmează greul.

— Știi proprietatea aia a ta de pe High Street? îl întreb. Fosta brutărie, de la intersecția cu Sutton?

— Mda, răspunde, ezitant. Am cumpărat-o acum mulți ani. Era un vad de prima mână, așa că am înhățat-o. De ce?

Îmi țin respirația și las cuvintele să se reverse înainte să mă pot răzgândi.

— Vreau să mi-o vinzi mie.

Se dă înapoi, privindu-mă de parcă aș fi vorbit în altă limbă.

— Lasă-mă doar să-ți spun ceva, mă reped, ridicând mâna. Toată viața am fost ocupată, într-un fel sau în altul, și înțeleg că tot ce ți-ai dorit pentru mine a fost din dragoste. Iar eu, din cauză că n-am știut ce altceva aș vrea să fac, m-am împăcat cu toate. Meditațiile, cursurile suplimentare, orele de dans, de gimnastică, de inot, proiectele de voluntariat pe timpul verii în pădurea tropicală... Le-am făcut, pentru că era mai bine decât să stau degeaba. Sau așa am crezut. Dar, dacă m-aș fi oprit din ceea ce făceam, aș fi avut timp să mă gândesc.

Cobor tonul, încercând să-mi explic punctul de vedere.

— Eu nu visez niciodată, tată. Niciodată nu aștept ceva de la viitor, pentru că niciuna dintre astea nu e o pasiune pentru mine. Vinde-mi magazinul. Dă-mi un nou proiect de vară, să vezi de ce sunt în stare să fac.

— Vrei să începi o afacere? mă întreabă. La șaptesprezece ani?

— O afacere estivală, îi precizez. Deocamdată. Și am aproape optsprezece. Îți promit că n-o să mă distragă. Îmi dau seama de importanța facultății și-o să mă duc. Dar chiar îmi doresc chestia asta.

— Asta nu e o casă de păpuși, Quinn, îmi atrage atenția, râzând, dar oarecum fâstâcit. E o clădire pentru care se plătesc

Penelope Douglas

impozite, cu inspecții sanitare și de siguranță, cu probleme de canalizare...

— Iar eu pot să mă descurc cu ele. Mă pricep la cercetare, la planificare și la rezolvarea problemelor. Pot s-o fac. Și n-o să fie o problemă pentru tine.

Clatină din cap, închizând ochii.

— Quinn...

— Tată, te rog, insist eu. Sunt entuziasmată. Abia aștept să încep. După care mă aplec spre el, glumeată.

— La o adică, aș putea să-mi petrec timpul în feluri mult mai rele, corect? Dacă sunt cufundată toată vara asta în proiectul meu, n-o să am timp de ieșit cu băieți, nu crezi?

Își dă ochii peste cap și-și lasă jos paharul, lângă bolul din cristal cu jeleuri.

— Și cum ai de gând să plătești toate astea? se interesează. O să ai nevoie de aprovizionare, de renovări, de dotări, de utilități... și chiar dacă o să iei un credit ca să cumperi proprietatea, nu mă simt în largul meu la gândul că ai avea o astfel de povară pe umeri...

— N-am nevoie de credit, îl întrerup, scoțând carnetul de economii și aruncându-l pe masă.

Îl privește îndelung înainte să-l ia și să-l deschidă. Examinând repede cuprinsul, ridică până la urmă din sprâncene. Probabil când vede soldul.

Își îndreaptă spre mine ochii din care a dispărut tot amuzamentul.

— Țsta nu e contul tău pentru facultate. De unde ai banii ăștia?

Schițez un zâmbet cu un colț al gurii și mă ridic, luând un jeleu și vârându-l în gură.

— Cred că ar trebui să ai o discuție cu mama.

După care mă întorc și ies pe ușă.

*

— Nu e aia de zece milimetri! îl aud pe Jared urlând când intru în atelierul lui.

— Mi-ai zis să ți-o dau pe aia de opt milimetri!

— Aia de opt nu se potrivește.

— Nu ți-am zis eu? zbiară Madoc, după care aud zăngănitul uneltelor în timp ce intru în vasta încăpere.

Jared, Madoc și Jax sunt grămadă în jurul unui Chevy SS, cu capota ridicată, fără cauciucuri și cu parbrizul lipsă. Madoc e încă îmbrăcat în costum; totuși, sacoul și cravata au dispărut, iar poalele cămășii îi atârnă pe-afară.

— Nu-i nimic, îi zice Jax, ducându-se în spatele lui și strângându-l de umeri, încercând să-l potolească. Liniștește-te.

Madoc clatină din cap, cu suferința întipărită pe toată fața.

— Copilul meu nu mai vrea să trăiască în casa mea!

— E mai complicat decât atât, intervine Jared. Lasă-i timp.

Presupun că veniseră cu toții încoace ca să-și mai descarce tensiunea după scena de la secția de poliție. Sub capota unei mașini e singurul loc în care-și pot găsi echilibrul.

— Salut, rostesc încetșor, făcându-mi simțită prezența.

Mă bazasem pe faptul c-o să fie Jared aici, dar mă bucuram că-i găsisem pe toți trei.

— Cum ai ajuns aici? se interesează Jax, știind că n-am mașină.

N-o să-i spun că merg pe bicicletă la miezul nopții.

Fără să-l iau în seamă, vâr mâna în rucsac, scot printurile de pe internet pe care le strânsesem acasă și i le întind lui Jared.

— Ce-i asta? mă întreabă, luând foile și începând să le parcurgă din ochi.

— E o listă cu coordonatorii de evenimente. Expoziția ta din Chicago înseamnă un consum mult prea mare de timp, așa că unul dintre ei ar face o treabă mult mai bună decât mine.

Își îngustează privirea, ridicând în sfârșit capul spre mine.

— Vă iubesc pe toți, le zic, dar am alte planuri pentru vara asta. O să fiu prin preajmă, dar n-o să fiu mereu disponibilă. Și, sinceră să fiu, expoziția e stresantă. Îmi pare rău.

Jared zâmbește cu jumătate de gură.

— Normal că e stresantă. De-asta v-o dau vouă pe cap, ție sau Pashei, îmi zice. Dar nu-i nimic. Mie doar îmi face plăcere să te am prin preajmă. O să mă descurc.

Mă pupă repede pe frunte și împăturește colile, după care și le îndeasă în buzunarul de la spate.

Slavă Domnului. Presupun că ar fi trebuit să mă aștept ca Jared să se arate înțelegător. Crede cu fermitate că oamenii trebuie să facă exact ceea ce-și doresc.

Mă întorc spre Madoc.

— Și-o să fac voluntariat zece ore pe săptămână în vara asta, dar nu ca intern și nu cu program fix, bine?

Ridică din umeri, dând impresia că mintea îi e ocupată cu un milion de alte lucruri.

— În regulă.

Arunc o privire spre Jax.

— Și Hawke poate să coordoneze spectacolul de artificii, îi zic. Are nevoie să i se atribuie ceva răspunderi.

Jax își trece mâna prin păr, părând obosit, dar complet de acord. Lui Hawke i se permite să hoinărească după bunul lui plac. Un pic de program n-o să-i prindă rău, iar Jax știe asta.

— Tu ești bine? se interesează Madoc.

— Da, încuviințez. Voi cât o să mai stați aici?

Madoc oftează, aruncând cheia din mână.

— Eu tocmai plecam. Fallon mi-a trimis adineauri un mesaj, că Hunter încă n-a ajuns acasă, așa că...

— Eu o să mai fiu aici până când termin, răspunde Jared, arătând spre mașină. O oră, poate... Dar acum, dacă tot pleacă Madoc, ar trebui să mergă mai repede.

Aproape niciodată

— Să mă pupi, bombăne Madoc, ducându-se spre lada cu unelte și înșfăcându-și sacoul de pe ea.

Îmi smucesc degetul mare în spate, spre ieșire.

— Eu o să mă duc mai încolo pe stradă... să văd ceva, îi zic lui Jared. Mă întorc repede. Poți să mă duci tu acasă?

— Da, răspunde.

Aștept să ajung afară și abia pe urmă îmi scot la iveală noile chei.

CAPITOLUL 14

E a mea.

Zâmbesc cu gura până la urechi, neputând să mă stăpânesc.

Mergând cât pot de repede, duc într-o mână mica lanternă de la bicicleta mea, de cealaltă atârând cheile primite de la tata. Cotesc la dreapta pe Sutton, zorindu-mă pe îngusta potecă pavată cu cărămizi și pe aleea din spatele fostei brutării. Chiar dacă străzile principale sunt bine luminate, mă grăbesc cât pot, pentru că aici, în spate, nu e nimeni și nimic. Nici măcar un stâlp de iluminat.

Mâna îmi tremură când încerc să răsucesc cheia în încuietore. Sângele îmi curge cu mare viteză și inspir adânc de câteva ori, încercând să mă calmez. Răsucind mânerul, deschid în sfârșit ușa și pipăi imediat peretele pe dinăuntru, căutând întrerupătorul.

O să-mi deschid o prăvălie. Până vara viitoare, o s-o am gata.

Apăs pe întrerupător, dar nu se întâmplă nimic. Mă rog, presupun că e logic. Prăvălia asta e închisă de atâția ani. Aprind lanterna și închid ușa după mine, îndreptând fasciculul spre încăperea despre care îmi dau seama deja că e bucătăria. Trei mese lungi din lemn sunt așezate în paralel, iar mai multe mașini pentru gătit, chiuvete, un frigider și un congelator se înșiră de-a lungul pereților, împreună cu vechi rastele din aluminiu, cu tăvi goale pe ele.

Merg mai departe, încercând să absorb totul, deja inventariind în minte aparatura care va trebui verificată, poate și înlocuită, plus curățenia care, probabil, mi-ar lua numai ea o lună. Ridicând

picioarul, împing ușor din cale un sac gol de făină și dau să trec prin ușa turnantă care desparte bucătăria de partea din față a prăvăliei.

— Ce faci aici?

Tresar și inspir scurt, răsucindu-mă pe călcâie.

— Ce mama... icnesc, îndreptându-mi fasciculul lanternei spre Hunter, care s-a oprit în pragul ușii deschise. Ce naiba cauți aici?

Ridică din umeri și intră, trăgând ușa după el.

— Treceam prin zonă și te-am văzut furișându-te prin spate.

Inima îmi bate cu atâta putere, încât mă doare. Clatin din cap spre el, începând să mă liniștesc.

— Madoc te caută, îl anunț, întorcându-mă și împingând din nou ușa turnantă. Unde ai umblat?

Mă urmează în partea din față a prăvăliei, dar fără să-mi răspundă. Dacă tatăl lui îl caută, iar Kade e acasă, înseamnă că a luat camioneta fără permisiune. Sunt convinsă că-și închipuie totuși că n-are cum să aibă prea multe necazuri, pe lângă ceea ce s-a întâmplat astă-seară.

Mergem mai departe, eu mai apăs pe câteva comutatoare, căutând să văd dacă e curent, iar Hunter dă cu picioarul în diverse gunoaie și ziare.

Sunt pânze de păianjen în colțurile tavanului, ca și sub tejghea, și încă simt mirosul de zahăr cald, probabil rămășițe din vechile glazuri din vitrinele pentru servire. Mare minune dacă n-o să am de-a face și cu gândaci.

Tapetul trebuie schimbat, dar când zăresc podeaua, măturând cu picioarul praful și câteva hârtii, constat că e un model de mozaic marocan. Multă culoare, atât de diferit de orice altceva de prin Shelburne Falls, lucru sigur.

Mozaicul poate să rămână.

Îl văd pe Hunter că se așază în sfârșit, vărându-și mâinile în buzunare, pe o masă din fier forjat.

— O să cumpăr prăvălia asta, îi destăinuiesc. O s-o transform într-o patiserie.

El nu face decât să mă privească fix, dând aprobator din cap și făcându-mă să-mi îngustez ochii.

— N-ai nimic de zis? îl provoc. Nicio remarcă șmecheră?

— Mă confunzi cu Kade, ripostează. Cred că sunt destui măn-cători de rahat pe lumea asta.

Zâmbesc, întorcând capul ca să nu observe. Arată și vorbește ca un om enervat, dar nici nu se putea să-i apreciez mai mult remarca. E absolut corectă. Ajunge cu vorbăria și cu prostea, așa că-i sunt recunoscătoare pentru tăcere. Nu am nevoie de judecățile altora, de îngrijorări sau de reacții negative.

Iar atunci când Jared, Madoc și Jax vor avea ceva de zis mâine, când vor afla, le voi spune același lucru: Vedeți-vă de treburile voastre.

Hunter se apleacă și ridică un scaun răsturnat.

— Ai grijă să fie și negrese din alea cu afine, mă sfătuiește, aplecându-se din nou să adune gunoaiele, pe care le aruncă în coșul dintr-un colț. Sunt preferatele lui Dylan. Și fursecuri cu glazură de mere și gogoșile alea Samoa pe care le-ai făcut atunci cu cercetașele...

Se întrerupe, scoțând un suspin care sună dintr-odată a om înfometat.

— Îți jur, o să fie coadă la ușa ta.

Îl urmăresc din ochi în timp ce începe să rupă afișele de pe pereți și să le arunce la gunoi. Îmi face mare plăcere faptul că nu mă bate la cap.

Ducându-mă spre el, îl ajut să rupă foile prinse cu piuneze.

— Ți-ai luat rămas-bun de la ea? îl întreb încetșor, fără să-l privesc. Acolo ai fost?

Tace, dar nici nu mă întreabă la cine mă refer. Știm amândoi.

— O să mă duc la bunicul, îmi zice. O să-mi iau un job pe timpul verii și-o să strâng bani până încep anul școlar la St. Matt's. O să vin acasă în weekenduri.

Aproape niciodată

— Ba nu, n-o să vii, îl contrazic, aruncându-i o privire. O să-ți faci prieteni. O să-ți găsești motive ca să rămâi în Chicago. O să te vedem din ce în ce mai rar.

Îmi amintesc că i-am spus același lucru și lui Lucas, acum aproape trei ani, când a zis c-o să se-ntoarcă. Mințea, iar eu am știut-o de atunci.

Însă Hunter fixează cu privirea peretele, acum gol, părând că gândește mai multe decât spune.

— O să mă întorc, mă asigură, după care zăresc un mic zâmbet arcuindu-i buzele. În definitiv, o să fie Săptămâna Rivalității!

Mda. Săptămâna Rivalității.

Dau din cap. O să fie distractiv.

EPILOG

Soarele începe să se cufunde dincolo de orizont, aruncând o strălucire portocalie peste oraș, iar eu privesc spre apus, abia simțind căldura zilei pătrunzându-mi prin sacoul de costum.

Detest perioada asta a zilei. Nu tu întâlniri, nu tu termene, nu tu apeluri în conferință sau inspecții la fața locului... nimic care să te grăbească. E prea multă liniște, iar mie nu-mi place liniștea.

Privind pe deasupra acoperișurilor orașului, ridic sticla și iau o gură de bere, lăsând să mă pătrundă priveliștea. Uluiitorul design al zgârie-norilor, lumina soarelui reflectată de toată sticlăria asta, făcând orașul să strălucească, Golful Persic profilându-se în spațiile meu, cupolele străvechilor moschei, aromele mirodeniilor și ale mărfurilor care plutesc dinspre bazaruri...

Dubai este locul în care m-am „retras” în acești ultimi trei ani. A fost o inspirație care mi-a dat elanul și conștiința de a înainta tot mai mult în noul teritoriu al designului. Am atâtea lucruri de învățat și de trăit, încât sunt recunoscător pentru zgomot și distracție. Cum m-aș mai putea întoarce vreodată acasă, după ce am trăit într-un astfel de loc?

Îmi așez sticla pe marginea balconului și-mi vâr mâna în buzunarul de la piept, scoțând busola pe care mi-a dat-o Quinn, înainte să plec din Shelburne Falls, acum patru ani.

Privesc vechea relicvă din alamă, zâmbind în timp ce mă gândesc la ea. Era atât de inocentă și de curioasă, atât de furioasă și de tristă pentru că mă vedea plecând.

S-o fac să se supere pe mine n-a fost o faptă care să-mi facă plăcere — mai ales fiindcă nu-i puteam explica de ce aveam nevoie să plec — dar, trebuie să recunosc, ea a fost singura care mi-a propus să mă îndoieli în legătură cu plecarea. Singura care m-a făcut să simt că ar trebui să rămân. M-am simțit oarecum măgulit să știu că o să mi se simtă lipsa.

Nu mă pot împiedica să mă întreb ce-o face ea acum. Are aproape optsprezece ani. E aproape adultă.

Iar eu, iată-mă, aproape de treizeci, încă singur, îngropat în munca mea.

Nu m-am schimbat deloc.

Desfăcând capacul busolei privesc cum discul de sub geam tremură pe axul lui, după care, încetul cu încetul, acul își găsește poziția, foarte puțin dincolo de V. Întorcându-mă o idee spre dreapta, mă opresc și aștept, urmărind cum se mișcă acul din nou, ajungând să se oprească exact în punctul dintre nord și vest.

Apoi îmi ridic privirea, fixând-o drept înaintea, către orizont.

— Domnule Morrow?

Clipesc și închid la loc busola. După ce o strecur la loc în buzunarul de la piept, îmi iau berea și întorc capul spre Tahra, menajera, care s-a oprit în pragul ușii dintre balcon și apartament. E o imigrantă din India, care vine de câteva ori pe săptămână și face curățenie, se ocupă de aprovizionarea cu alimente și-mi pregătește cina, câștigând ceva bănuți în plus pe lângă ceea ce aduce acasă soțul ei de la exploatarea petroliere.

— Da, Tahra?

Zâmbește, vorbind cu blândețe.

— Mâncarea dumneavoastră e la cald, în cuptor, domnule. Eu o s-o iau acum spre casă.

— Mulțumesc, îi zic. Noapte bună.

Mă întorc la loc, prinzând soarele exact când dispare dincolo de orizont. Aerul uscat îmi arde nările când inspir, dar încă nu mă simt pregătit să mă duc înăuntru.

Penelope Douglas

— Vă simțiți bine? o aud întrebându-mă, șovăitoare.

Întorc din nou capul spre ea, privind-o.

— Da, de ce?

Mă studiază pentru o clipă, după care gesticulează spre mine, cu prosopul pentru vase în mână.

— Ați început să stați în fiecare seară în același loc, cu fața în aceeași direcție.

Ezită înainte să-i răspund.

— Chiar așa?

N-am ținut socoteala, dar presupun că are dreptate. Mi s-a părut mie că am fost mai neliniștit în ultima vreme, dar dacă a început să observe și ea, atunci bănuiesc că e destul de evident.

— Dacă vreți să vă rugați, Mecca e încolo.

Și privesc în spate exact la timp ca s-o văd arătând spre sud-vest, cu un zâmbet înțelegător pe chip.

Zâmbesc și eu, clătinând din cap.

— Nu te lași, nu? îi zic.

După care privesc iar ultimele raze de soare pâlپând peste oraș și mă gândesc la ce-o fi dincolo de zgârie-nori și de bazaruri și de deșert. Dincolo de Mecca, de Marea Roșie, de Africa și de Atlantic...

— De fapt, casa mea e încolo, rostesc într-un târziu, arătând cu sticla spre nord-vest. Casa mea e la 11 758 de kilometri distanță de aici.

— Asta înseamnă drum lung.

Încuviințez, căzut pe gânduri.

— Da, zic, oprindu-mă și apoi continuând. Și, chiar și-așa, nimic nu e diferit. A avut dreptate.

— Cine?

Fericirea e o direcție, nu un loc. Da, cu siguranță, a avut dreptate. Colțul gurii mi se ridică într-un zâmbet când mă gândesc cât de deșteaptă era mereu puștoaica asta.

Până și o fată de paisprezece ani știa că furia și nefericirea nu au absolut nimic de-a face, naibii, cu locul în care trăiești, cu ceea ce ai iubit sau cu ce-ai făcut din viața ta. Totul există numai în mintea noastră.

Și, oricât de mult ai alerga, de tine nu poți să fugi, nu-i așa?

Amuzamentul îmi umple pieptul și, dintr-odată, mă întreb ce-o face ea acum. Ce-or face ei toți. Madoc, cu grătarele și picnicurile și petrecerile lui la piscină, când îi face pe toți să râdă și să-l iubească fără voia lor. Jared, cu sunetul motorului răsunând în tot cartierul. Tate, care voia mereu să se joace în ploaie, chiar și după ce devenise adultă. Fallon, cu vorbele ei meșteșugite, care-i determina mereu pe toți cei cu care lucram să facă exact cum voia ea. Și Juliet, cu spiritul ei liber, sexy. Și mai era și Jax, mereu cu un ochi spre minge și cu celălalt spre soția lui.

Mă întreb ce-or mai face copiii, cum or fi crescut, probabil aducând iadul pe pământ, luându-și permisele de conducere și călcând regulile.

Quinn mă sâcâia ca naiba când era mică, dar era mereu alături de mine, la propriu, făcându-mă să mă simt unul de-ai lor, într-un grup de oameni care nu-mi erau rude în realitate.

Și-atunci, de ce-am mai plecat de-acasă, până la urmă? Dintr-odată, mă pomenesc luptându-mă să-mi amintesc motivele, pentru că, în clipa asta, simt că toate lucrurile la care am renunțat înseamnă mult mai mult decât cele de care am fugit.

— Domnule?

Bat din pleoape și inspir adânc, întorcându-mă la discuție.

— Iartă-mă. Nu-i nimic. Nu contează, mă grăbesc să zic, făcându-i semn să plece. Mulțumesc, Tahra.

— Noapte bună, domnule.

Dar, înainte să mă pot întoarce la loc, o aud iar.

— Nu vă supărați că vă întreb... dacă vă mistuie dorul de casă, de ce nu vă întoarceți?

Penelope Douglas

Las ochii în jos și tac. Nu prea știu cum să-i răspund la asta, dar e o întrebare bună.

M-aș putea întoarce acasă? Desigur. Oricând vreau.

Și atunci, de ce nu mă urnesc?

Inspir prelung, simțind bine-venita căldură care-mi învăluie deodată degetele reci, în timp ce privesc stăruitor spre nord-vest.

— Într-o zi, șoptesc.

Dragă Cititorule,

Jared, Tate, Madoc, Fallon, Jaxon și Juliet reprezintă o parte din ceea ce sunt eu. Am pus atât de mult din sufletul meu, așa că, pentru mine, ei nu sunt imaginari. E un rămas-bun dificil, dar, la urma urmei, presupun că așa sunt cele mai multe.

Personajele din seria Intimidare reprezintă, toate, o perioadă confuză din viața noastră, când luarea unor hotărâri rapide e mai ușoară decât acceptarea consecințelor acestora. Acum, ca adulți, înțelegem că, deși adolescența e dificilă, să faci greșeli e ceva necesar.

Părinți, profesori și mentori, toți încearcă să ne mențină pe calea cea bună și să ne abată de la hotărârile nepotrivite, numai că, fără astfel de lecții dure, nu ne maturizăm. Cuplurile din seria Intimidare au fost menite să ne amintească asta.

Singura mea speranță e că ai rămas din seria asta cu conștientizarea faptului că fiecare își are propria poveste, că greșelile sunt inevitabile și că viața merge mai departe.

Îmbrățișează-ți imperfecțiunile. Lecțiile spre care te duc ele te fac să fi mai bun.

Niciunii dintre noi nu suntem unici în suferințele noastre. În schimb, suntem unici în supraviețuirea noastră.

Îți sunt recunoscătoare pe veci pentru că mi-ai dat ocazia să-ți împărtășesc câteva dintre lecțiile mele de viață, pe care le-am învățat pe pielea mea, și nu pot să-ți spun cât de mult au însemnat pentru mine cuvintele tale de încurajare.

*Îți mulțumesc pentru că ai citit cărțile acestea. Îți mulțumesc pentru
că mi-ai dăruit ocazia de a fi prezentă în viața ta. Și-ți mulțumesc
pentru că m-ai însoțit în călătoria asta.*

*Cu drag,
Penelope*

MULȚUMIRI

Soțului meu și fiicei mele, care s-au sacrificat amândoi ca să vadă că prind viață personajele acestea. Acum putem să mergem la Disneyland!

Grupului meu de sprijin de la New American Library, din care toți mi-au suportat interminabilele întrebări și au trudit din greu ca să-mi apere viziunea despre seria *Intimidare*. Vă mulțumesc, Kerry, Isabel, Jessica și Courtney, pentru încredere, pentru sfaturi și pentru ajutorul vostru.

Lui Jane Dystel, de la Dystel & Goderich Literary Management, care m-a descoperit, slavă Domnului pentru asta! Vă mulțumesc, Miriam și Mike, pentru că ați rămas stăpâni pe situație și ați avut grijă de mine.

Echipei mele de stradă, the House of PenDragon, un minunat grup de femei — plus un bărbat — care s-a păstrat unit și a creat o comunitate a prieteniei și a distracției. Vă mulțumesc pentru că m-ați ajutat la cartea asta!

Lui Eden Butler, Lisa Pantano Kane, Ing Cruz, Jessica Sotelo și Marilyn Medina, care au fost toți disponibili cât ai clipi ca să-și arunce privirea pe o scenă sau ca să ofere rapid păreri în situații de urgență. Vă mulțumesc pentru că m-ați însoțit pe parcursul procesului de creație și pentru că ați fost sinceri.

Lui Vibeke Courtney. Pur și simplu, totul ești tu. Dacă nu te-aș fi cunoscut, poate că n-aș fi încercat niciodată să scriu o carte. Și, fără tine, n-ar fi avut niciodată succes. Scrierile mele au însemnat

aproape numai narațiuni înainte să pui tu mâna pe ele, și tu m-ai
ajutat să-mi creez vocea. Îți mulțumesc, îți mulțumesc, îți mulțumesc.

Cititorilor și recenzenților mei, vă mulțumesc pentru că mi-ați
păstrat opera vie și mi-ați dovedit dragoste și sprijin! Am nevoie
de cuvintele voastre mai mult decât vă închipuiți și vă mulțumesc
pentru că ați avut răbdarea de a-mi comunica părerile și ideile
voastre. Sper că voi fi în stare să vă ofer personaje pe care să vreți
să le recitiți iar și iar!

de J. L.
de J. L.
de J. L.
de J. L.

Ugly love -
de
Tot
de